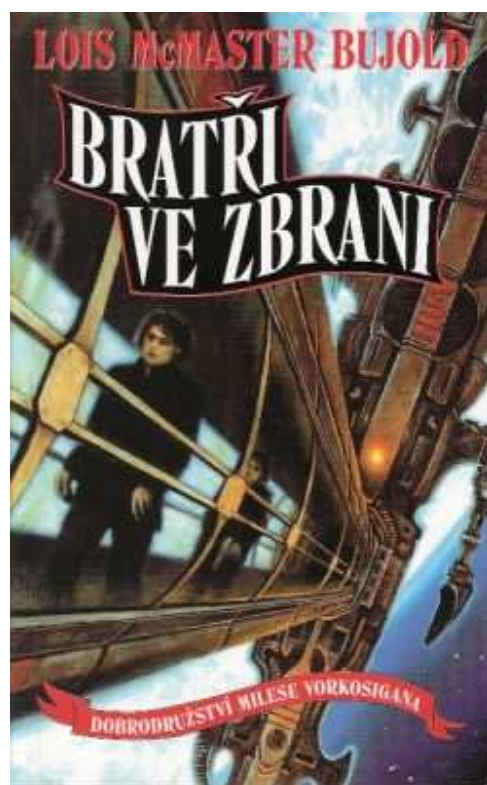

Lois McMaster Bujold

BRATŘI VE ZBRANI

Martě a Andymu

Copyright © 1989 by Lois McMaster Bujold

Translation © 2002 by Helena Soukupová

Cover © 2002 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-202-9

KAPITOLA 1

Bitevní raketoplán se zakřiknutě - nebo spíš zlomyslně, jak se zdálo znechucenému Milesovi - krčil v opravářském doku. Plášť z kovu a vláknitého plastu měl plný šrámů, promáčklin a spálenin. A přitom když byl nový, vypadal jako hrdé, zářivé a výkonné plavidlo. Možná následkem traumatu prodělal psychotickou změnu osobnosti. A to před několika málo měsíci svítil novotou...

Miles si unaveně promnul obličej a hlasitě vydechl. Pokud se tu někde začínala rodit psychóza, ve stroji to nebylo. To spíš v očích pozorovatele. Zvedl obutou nohu z lavice, nad kterou se nakláněl, a narovnal se, nakolik mu to jeho zkřivená páteř dovolovala. Velitelka Quinnová, sledující každý jeho pohyb, se postavila za něj.

„V tomhle,” belhal se Miles podél trupu a ukázal na poklop na levoboku, „spočívá hlavní konstrukční problém, který mi dělá starosti.” Mávnutím ruky přivolał inženýra pro styk se zákazníky z Kaymerské orbitální loděnice. „Rampa u tohoto poklopu se vysouvá a zasouvá automaticky, případné ruční ovládání je automaticky nadřazeno - až doteď to fungovalo. Jenomže rampa se zasouvá do drážky uvnitř, takže pokud se z nějakého důvodu zasekne, dveře nejdou uzavřít.

Následky si, doufám, dovedete představit.” Miles sám si následky představovat nemusel; poslední tři měsíce ho pálily ve vzpomínkách. Přehrávaly se mu znovu a znovu; nešlo to zastavit.

„Na to jste přišli přímo v akci na Dagule IV, admirále Naismithi?” zeptal se inženýr s upřímným zájmem.

„Jo. Ztratili jsme... lidi. Chybělo málo a odnesl jsem to taky.”

„Ach tak,” hlesl inženýr uctivě. Ale nakrčil přitom obočí.

Jak se opovažuješ brát to s humorem... Inženýr, hubený chlapík mírně nadprůměrné výšky, se ale neusmál, a tak si nevykoledoval újmu na zdraví. Přejel rukama podél boku raketoplánu a ohmatal drážku, o níž se mluvilo, pak se po vytáhl nahoru jako při shybu, rozhlédl se kolem a něco zamumlal do diktafonu. Miles odolal pokušení začít vyskakovat jako žába, aby zjistil, co si inženýr prohlíží. To by bylo nedůstojné. Jelikož měl Miles oči ve výšce inženýrova hrudníku, potřeboval by si stoupnout na metrový žebříček a vytáhnout se na špičky, aby na drážku rampy vůbec dosáhl. Na takovou gymnastiku byl teď beztak strašně unavený, a už vůbec nehodlal říkat si Elli Quinnové, aby ho vysadila. Neovládl starý nervový tik a výbojně zvedl bradu, pak čekal v předpisovém pohovu s rukama sepjatýma za zády; v uniformě to vypadalo působivě.

Inženýr se žuchnutím seskočil na podlahu doku. „Ano, admirále, myslím, že se Kaymerská o vaši záležitost bez problémů postará. Kolik jste říkal, že těch raketoplánů máte?”

„Dvanáct.” Čtrnáct bez dvou rovná se dvanáct. Až na to, že v matematice Dendarijské flotily svobodných žoldnů čtrnáct raketoplánů mínus dva rovná se dvě stě sedm mrtvých. Přestaň, okřikl Miles nesmlouvavě počtáře, který se mu vyškleboval v hlavě. Teď už je to k ničemu.

„Dvanáct.” Inženýr si to zaznamenal. „Co dalšího?” Prohlížel si otřískaný raketoplán.

„O menší opravy se postarají moji technici, když tady teď podle všeho na nějakou dobu zakotvíme. Na problém s rampou jsem chtěl dohlédnout osobně, ale hlavním technikem flotily je komodor Jeseková, můj velící zástupce, a ta si chce promluvit s vašimi odborníky přes skokovou technologii kvůli rekaliibraci některých našich Necklinových tyčí. Mám s sebou skokového pilota s poraněnou hlavou, ale mám za to, že na mikroneurochirurgii skokových implantátů se Kaymerská nespécializuje. Ani na zbraně?”

„To opravdu ne,” souhlasil rychle inženýr. Pohladil spáleninu na zbrázděném povrchu raketoplánu; ten tichý svědek násilí ho asi fascinoval, protože dodal: „Kaymerská orbitální zajišťuje servis převážně obchodním plavidlům. Na žoldnéřské flotily nejsme v našem systému červích děr příliš zvyklí. Co vás k nám přivedlo?”

„Nabídli jste nejnížší cenu.”

„Ach tak - nemyslím Kaymerskou korporaci. Země. Zajímalo mě, co vás přivedlo na Zemi. Ležíme stranou od hlavních obchodních cest, jezdí sem jen turisté a historici. Je tu... klid.”

Zajímá ho, jestli jsme tu kvůli nějaké zakázce, došlo Milesovi. Tady, na planetě s devíti miliardami

duší, proti jejímž spojeným vojenským silám by pět tisícovek Dendarijců vypadalo jako ubohá hrstička - to tak.

To si myslí, že hodlám na staré matičce Zemí dělat nějaké lumpárny? Anebo že bych byl tak indiskrétní a řekl mu to, i kdybych měl něco takového za lubem... „Klid, přesně tak,” prohodil nenuceně Miles. „Dendarijci si potřebují odpočinout a doplnit výstroj. Klidná planeta mimo hlavní trasy červích děr, přesně to nám doktor doporučil.” Stáhl se mu žaludek, když si vzpomněl, kolik doktorovi dluží.

Dagula za to nemohla. Tamní záchranná operace představovala taktický triumf, téměř vojenský zázrak. Jeho podřízení ho o tom alespoň opakovaně ujišťovali, takže by snad konečně i on mohl uvěřit, že to je pravda.

Únik z Daguly IV byl třetím největším útekem zajatců v dějinách, tvrdil komodor Tung. Tung byl dějinami vojenství úplně posedlý, takže asi věděl, co říká. Dendarijci se přímo před nosem Cetagand'anů zmocnili asi deseti tisíc zajatých vojáků a celého zajateckého Tabora a vytvořili z něj ohnisko nové partyzánské armády, a to prosím na planetě, kterou Cetagand'ané původně pokládali za snadnou kořist. Měřeno oslnivými výsledky je to ani moc nestálo - až na jednotlivce, kteří zaplatili vítězství životem; pro ty byla cena něco jako nekonečno děleno nulou.

Dendarijci strašně doplatili až na to, co nastalo po Dagule, na pomstychtivou štvanici, kterou zahájili rozběsnění Cetagand'ané. Jejich lodě pronásledovaly Dendarijce tak dlouho, dokud jim nevykličkovali přes různá výsostná území, kam cetagandská válečná plavidla nesměla; pak je honili tajní atentátníci a týmy sabotérů. Miles doufal, že alespoň týmům atentátníků už unikli.

„Všechny ty zásahy jste schytali na Dagule IV?” vyptával se inženýr, fascinovaný vzhledem raketoplánu.

„Dagula byla tajná operace,” opáčil Miles škrobeně. „Nebudeme se o tom bavit.”

„Před pár měsíci to bylo ve všech zprávách,” ujistil ho Pozemšťan.

Bolí mě hlava... Miles si přitiskl dlaň na čelo a obdařil inženýra úšklebkem. „Úžasně,” zamumlal. Velitelka Quinnová sebou trhla.

„Je pravda, že Cetagand'ané vypsali na vaši hlavu odměnu?” zeptal se inženýr vesele.

Miles si povzdychl. „Ano.”

„Aha,” řekl inženýr. „Myslel jsem, že se to jen tak říká.” Trochu se stáhl, jako by se ho zmocnily rozpaky, nebo jako by atmosféra morbidního násilí, obklopující tohohle žoldnéře, byla nakažlivá a mohla na něj při blízkém kontaktu nějak přeskočit. Možná to odhadl správně. Odkášlal si. „Tak, a teď ke kalendáři plateb za konstruktérské úpravy-jak jste si to představoval?”

„V hotovosti při dodání,” vypálil Miles, „a zakázku převezmeme až poté, co moji technici celkově přezkoumají a schválí odvedenou práci. Takové podmínky jste nabízeli, pokud vím.”

„Ach - ano. Hm.” Pozemšťan odtrhl pozornost od lodi; Miles téměř cítil, jak inženýr přepíná z technického režimu na obchodnický. „Takové podmínky obvykle nabízíme našim zavedeným zákazníkům z řad korporací.”

„Dendarijská flotila svobodných žoldnéřů je zavedená korporace. Registrovaná na Jacksonu.”

„Hmm, ano, ale -jak bych to řekl - nejexotičtějším rizikem, jakému čelí naši běžní zákazníci, je bankrot, a pro takové případy jsme náležitě právně zajištěni. Vaše žoldnéřská flotila čelí, hmm...”

Přemýšlí, jak bude dostávat peníze z mrtvol, uhodl Miles.

„- daleko větším rizikům,” dopověděl inženýr upřímně. Omluvně pokrčil rameny.

No, aspoň je to rovný chlap...

„Nabízenou cenu nezvýšíme. Ale obávám se, že vás budeme muset požádat o platbu předem.”

No, pokud už došlo na vyměňování urážek... „Ale to nás nijak nepojistí proti lajdácky odvedené práci,” namítl Miles.

„Můžete nás zažalovat,” kontroval inženýr, „jako každý jiný.”

„Můžu vám vystřel-” Miles marně šátral prsty na švu kalhot po pouzdru se zbraní. Země, stará

Země, stará civilizovaná Země. Velitelka Quinnová vedle něj mu nenápadně stiskla loket, aby ho ukáznila. Honem ji obdařil uklidňujícím úsměvem - ne, nehodlá se nechat unést - exotickými - možnostmi, které má admirál Naismith, velitel Dendarijské flotily svobodných žoldnéřů. Jsem prostě unavený, říkal jeho úsměv. Její zářivé hnědé oči se nepatrně rozšířily, což znamenalo Houbeles, pane. Ale tohle byla hádka o něčem jiném a nebudou ji řešit tady, nahlas, před lidmi.

„Můžete se poohlédnout,” nadhodil inženýr nezáživně, „po jiné nabídce, pokud si přejete.”

„Už jsme se poohlíželi,” utál ho Miles. Což dobře víte... „Dobrá. Éé... co takhle... polovinu předem a polovinu při dodání?”

Pozemšťan se zamračil a zavrtěl hlavou. „Kaymerská své odhady nenadsazuje, admirále Naismithi. Však také naše procento překročených nákladů patří k nejnižším v branži. Je to otázka profesionální hrdosti.”

Vzhledem k Dagule zatrnuly Milesovi z termínu překročené náklady zuby. A vůbec, kolik toho zdejší lidé vědí o Dagule?

„Pokud si opravdu děláte starosti s kvalitou naší práce, finanční prostředky lze na dobu před převzetím dodávky uložit na smluvně podmíněné konto u neutrální třetí strany, například u banky. Z hlediska Kaymerské to není příliš uspokojivý kompromis, ale -víc vstříc už vám vyjít nemohu.”

Neutrální třetí pozemská strana, říkal si Miles. Kdyby si Kaymerskou co do kvality práce neprověřil, nebyl by tady. Milesovi dělaly starosti jeho vlastní finance. A do toho Kaymerské rozhodně nic není.

„Máte problémy s financováním, admirále?” dotazoval se zvědavě Pozemšťan. Miles mu viděl na očích, jak cena začíná stoupat.

„Vůbec ne,” zalhal Miles bezostyšně. Kdyby se vyrojily pověsti, že mají Dendarijci potíže s hotovostí, mohly by pošramotit o dost víc než jen tuhle opravářskou záležitost. „Výborně. Platba předem na smluvně podmíněné konto.” Jestli nemá mít přístup ke svým penězům, nebude ho mít ani Kaymerská. Elli Quinnová vedle něj si vydechla. Pozemský inženýr a velitel žoldnéřů si slavnostně potřásli rukama.

Když Miles kráčet za obchodním inženýrem zpátky k jeho kanceláři, zastavil se na okamžik u průzoru, který skýtal krásný pohled z oběžné dráhy na Zem. Inženýr se usmál a zdvořile, téměř hrdě čekal a sledoval Milesův pohled.

Země. Stará, romantická, historická Země, ona velká modrá koule v celé kráse. Miles vždycky tušil, že se sem jednou podívá, i když, pravda, ne za takových okolností.

Země byla pořád ještě největší, nejbohatší, nejrozmanitější a nejzáludnější planetou v celém systému roztroušených červích děr, ohraničujících lidstvem probádaný vesmír. Nedostatek spojovacích uzlů v místním solárním systému a politická roztržičnost způsobily, že z širšího galaktického hlediska měla Země jen zanedbatelný vojenský a strategický význam. Ale Země stále kralovala, i když nevládla, a to díky své kulturní nadřazenosti. Válka ji zjizvila víc než Barrayar, technicky stála na stejné úrovni jako kolonie Beta, byla cílem náboženských i světských poutí -v důsledku čehož se tu mačkala důležitá vyslanectví všech světů, které si to mohly dovolit. A to, uvědomil si Miles a začal si hryzat ukazováček, včetně cetagandského. Admirál Naismith se jim musí snažit ze všech sil vyhnout.

„Pane?” přerušila Elli Quinnová jeho rozjímání. Vyslal krátký úsměv vzhůru do jejího dokonale modelovaného obličejce, nejkrásnějšího, jaký si mohl dovolit jí po plazmové popálenině koupit, který však přesto, díky mistrovství plastických chirurgů, neomylně patřil Elli. Kdyby se tak dalo napravit každé bojové zranění, které lidé v jeho službách utrpí. „Na komunikačním terminálu máte komodora Tunga,” dopověděla.

Úsměv mu zmizel z tváře. Co zas? Odtrhl se od výhledu a odkráčel za ní do inženýrovky kanceláře, kterou zabral se zdvořilým, ale nesmlouvavým: „Omluvíte nás, prosím?”

Nad holodisplejem se zhmotnila nevýrazná, široká tvář jeho třetího důstojníka, Eurasijce.

„Ano, Ky?”

Ky Tung, který se už převlékl z uniformy do civilních šatů, mu místo zasalutování krátce pokývl.

„Právě jsem v rehabilitačním centru dohodl všechny podrobnosti ohledně našich devíti těžce raněných. Prognóza je ve většině případů dobrá. Myslí si taky, že dokážou zachránit čtyři ze zmrazených mrtvých, při troše štěstí možná pět. Zdejší chirurgové si dokonce myslí, že budou moct opravit Demmiho skokový systém, jen co se zahojí vlastní nervová tkáň. Bude to samozřejmě něco stát...” Tung uvedl cenu ve federálních GSA kreditech; Miles je v duchu převedl na barrayarské císařské marky a vykvikl.

Tung se suše usmál na souhlas. „Přesně tak. Pokud se na tu opravu nechceš vykašlat. V penězích vyjde na tolik, co všechny ostatní dohromady.”

Miles zavrtěl hlavou a ušklíbl se. „Ve vesmíru je spousta lidí, které bych klidně podrazil, ale moji vlastní ranění k nim nepatří.”

„Díky,” řekl Tung, „souhlasím. No, jsem právě na odchodu. Jen musím ještě podepsat stvrzenku, že za účet osobně ručím. Určitě zařídíš, aby nám sem poslali peníze za Dagulu?”

„Zrovna se k tomu chystám,” slíbil Miles. „Jen do toho a podepiš, já to vyrovnam.”

„Výtečně,” řekl Tung. „A můžu pak odjet domů na dovolenou?”

Tung byl jediný Pozemšťan, se kterým se Miles kdy setkal - což pravděpodobně mělo za následek jeho podvědomou náklonnost k téhle planetě, uvědomil si Miles. „Kolik času ti už dlužíme, Ky, tak rok a půl?” Placené dovolené, bohužel, ozval se mu v hlavě hlásek, ale Miles toho neuctivce umlčel. „Můžeš si vybrat, kolik budeš chtít.”

„Díky.” Tungovi zjehl obličej. „Právě jsem mluvil s dcerou. Mám zbrusu nového vnuka!”

„Gratuluju,” řekl Miles. „To je tvůj první?”

„Ano.”

„Tak jed'. Jestli se něco semele, postaráme se o to. To jen v boji jsi nepostradatelný, co? Éé... kde budeš?”

„U sestry. V Brazílii. Mám tam tak čtyři stovky bratránků.”

„Ahá, v Brazílii. Dobrá.” Kde je sakra Brazílie? „Užij si to.”

„Taky že jo.” Tung na rozloučenou rozverně a ne moc předpisově zasalutoval. Jeho tvář zmizela z holodispleje.

„Zatraceně,” povzdechl si Miles, „nerad ho ztrácím byt' jen na dovolenou. No, zaslouží si ji.”

Elli se zezadu opírala o jeho křeslo u terminálu. Její dech nerozvál ani jeho černé vlasy, ani neméně černé myšlenky. „Smím poznamenat, Milesi, že není jediným velícím důstojníkem, kterému by prospělo trochu volna? I ty si občas potřebuješ ulevit od stresu. A taky jsi byl zraněný.”

„Zraněný?” Miles zaťal zuby. „Aha, kosti. Zlámané kosti se nepočítají. Ty pitomé křehké kosti mě provázejí celý život. Prostě se jen musím naučit, jak odolat pokušení a nehrát si na polního velitele. Správně mám sedět na zadku v pěkně polstrovaném křesle v taktické místnosti, a ne být v palebné linii. Kdybych předem věděl, že na Dagule to bude tak - fyzické, byl bych za sebe poslal falešného zajatce. Tak nebo tak, domluvil jsem. Dovolenu jsem si už užil na marodce.”

„A pak ses měsíc ploužil po lodi jako kryomrtvola, kterou ohřáli v mikrovlnce. Když jsi vešel do místnosti, vypadal jsi jako návštěva ze záhrobí.”

„Dagulskou operaci jsem řídil ve stavu čiré hysterie. Člověk nemůže vydržet tak dlouho vzhůru a nezaplátit pak za to pár depresi. Já aspoň ne.”

„Měla jsem dojem, že to bylo víc než pár depresí.”

Otočil se na židli a vyštěkl jí do tváře: „Dej si už pohov! Jo, přišli jsme o pár dobrých lidí. Já o dobré lidi přicházím nerad. Pláču opravdické slzy - v soukromí, pokud ti to nevadí!”

Odtáhla se, obličej jí ztuhl. Zjemnil tón hlasu, hrozně se za svůj výbuch zastyděl. „Promiň, Elli. Víím, že jsem protivný. Smrt té ubohé zajatkyně, která vypadla z raketoplánu, se mnou zamávala víc než... než jsem si mohl dovolit. Mám pocit, že nemůžu...”

„To já jsem se zapomněla, pane.”

To „pane“ jím projelo jako voodooistická jehla panenkou. Miles sebou škubl. „Vůbec ne.“

Proč, proč, proč jen mezi pitomosti, které jako admirál Naismith napáchal, patřila i zásada, že se tělesně nesblíží s nikým ze své vlastní organizace? Tenkrát to vypadalo jako dobrý nápad. Tung to schvaloval. Tung je ale dědeček, krucinál, jeho pohlavní žlázy pravděpodobně odumřely už před lety. Miles si vzpomněl, jak Elli odpálkoval, když po něm poprvé vyjela. „Dobrý důstojník nenakupuje u vlastní firmy,“ vysvětlil jí ohleduplně. Proč mu za tu hloupou průpovídku nedala do zubů? Nechtěnou urážku vstřebala bez poznámek a už se o něj nikdy nepokusila. Došlo jí vůbec někdy, že mluvil o sobě, a ne o ní?

Když trávil dlouhý čas s flotilou, většinou se snažil Elli posílat na venkovní mise, ze kterých se vždycky vracela se skvělými výsledky. Tak také vyrazila s předvojem k Zemi, a když Dendarijci dorazili na oběžnou dráhu, Elli už měla Kaymerskou i většinu ostatních dodavatelů pěkně pohromadě. Dobrá důstojnice; po Tungovi pravděpodobně jeho nejlepší. Co by dal za to, kdyby se teď mohl ponořit do toho pružného tělíčka a zapomenout na svět! Příliš pozdě, svou šanci promarnil.

Tázavě našpulila sametové rty. Pak - po sestersku, možná - pokrčila rameny. „Už tě tím nebudu otravovat. Ale aspoň si to nech projít hlavou. Myslím, že jsem v životě neviděla člověka, který by potřeboval s někým do postele víc než ty teď.“

Bože můj, ta se s tím nepáře - jak to ale myslela doopravdy? Sevřel se mu žaludek. Kamarádská poznámka, nebo výzva? Jestli to byla jenom poznámka, a on ji pochopí jako výzvu, co když si Elli bude myslet, že ji Miles uhání kvůli sexuálním službám? Jestli je to naopak, co když se Elli zas urazí a roky na něj sotva promluví? V panice se zašklebil. „Prachy,“ vyhrkl. „Zrovna teď potřebujeme prachy, ne sex. Později - později, hmm... třeba bychom si mohli jít prohlédnout nějaké památky. Urazit takový kus cesty a vůbec si neprohlédnout starou Zemi by hraničilo se zločinem, i když jsme se sem dostali jen náhodou. Když se vydám dolů, stejně mám mít u sebe pořád tělesného strážce, tak bychom to mohli spojit.“

Povzdechla si a napřímila se. „Ano, ovšem, povinnost především.“

Ano, povinnost především. Jeho následující povinností je ohlásit se zaměstnavatelům admirála Naismithe. Pak se všechny jeho problémy velice zjednoduší.

Miles zalitoval, že neměl před svým výletem čas se převléknout do civilu. V nákupní pasáži jeho řízná šedobílá dendarijská uniforma přímo řvala. Nebo měl aspoň donutit Elli, ať se převlékne ona - to by si mohli hrát na vojáka s milenkou na vycházce. Ale jeho civilní šaty jsou nacpané v nějaké bedně dobrých pár planet odsud - jestlipak se s nimi ještě někdy shledá? Šaty byly šité na míru a tudíž drahé, ale to nebyla otázka společenské prestiže jako spíš čiré nutnosti.

Většinou dokázal zvláštnosti svého těla ignorovat - nadměrně velkou hlavu, kterou zvýrazňoval krátký krk naroubovaný na zkřivené páteři, tělo smáčknuté na výšku sto třiačtyřiceti centimetrů; důsledek prenatalního poškození - ale nic mu jeho defekty nepřipomnělo ostřeji, než když se snažil vypůjčit si oblečení od někoho s normální postavou a velikostí. Jsi si jistý, že jsi tak nápadný kvůli uniformě, hochu? pomyslel si. Anebo zase jenom oblbuješ sám sebe? Nech toho.

Začal se zas rozhlížet po okolí. Vesmírný přístav Londýn, skládanka protichůdných stavebních slohů nastřádaných za téměř dvě tisíciletí, ho prostě fascinoval. Sluneční světlo, které sem dopadalo ornamentální skleněnou kupolí pasáže, mělo neuvěřitelně sytou barvu, až to bralo dech. Už jenom podle toho se dalo poznat, že jeho oko opravdu spočinulo na pradávné planetě. Zadoufal, že časem se mu naskytne příležitost navštívit i další historické pamětihodnosti, třeba se vydat na podvodní exkurzi do jezera Los Angeles nebo si prohlédnout New York za ohromnými příkopy.

Elli znovu nervózně obešla lavičku pod světelnými hodinami a očima přitom pátrala v davu. Tohle bylo sice to nejnepravděpodobnější místo, na kterém by se mohlo vynořit cetagandské komando, ale Milese Ellina ostražitost stejně potěšila, protože si díky ní mohl dovolit být unavený. Můžeš mi přijít hledat vrahy pod postelí, kdy budeš chtít, lásko...

„Vlastně jsem rád, že jsme skončili tady,“ poznamenal. „Možná se tak admirálu Naismithovi

naskytne perfektní šance, jak na čas zmizet z vlastního života. Ať si Dendarijci trochu vydechnou. Cetagand'ané se hodně podobají Barrayaranům, vážně, berou velení hrozně osobně."

„Ty to ale zatraceně zlehčuješ."

„Výchova z dětství. Když mám kolem sebe úplně cizí lidi, kteří se mě pokoušejí zabít, cítím se jako doma." S jistou morbidní veselostí si něco uvědomil: „Víš, že teď se mě poprvé snaží někdo zabít kvůli mně samotnému, a ne kvůli mým příbuzným? Už jsem ti někdy vyprávěl, co udělal dědeček, když jsem byl..."

Prerušila jeho výlev a ukázala bradou. „Myslím, že jsme se dočkali..."

Sledoval její pohled. Byl unavený, ona zpozorovala jejich kontakt dřív než on. Muž, který k nim mířil s tázavým výrazem ve tváři, měl na sobě elegantní pozemské šaty, ale vlasy měl zastřížené v barrayarském vojenském stylu. Nějaká nižší šarže. Důstojníci dávali přednost méně strohému sestřihu ala římský patricij. Potřebuju ostříhat, napadlo Milese, kterého najednou začal lechtat límeček.

„Můj lorde?" řekl muž.

„Seržant Barth?" otázal se Miles.

Muž přikývl a podíval se na Elli. „Kdo je tohle?"

„Moje tělesná strážkyně."

„Aha."

Jen nepatrně stiskl rty a rozevřel oči, ale vyznělo to velice pobaveně a opovržlivě. Miles cítil, jak mu tuhnou svaly na šíji. „Dělá svou práci skvěle."

„Jistě, pane. Pojd'te tudy, prosím." Otočil se a vykročil před nimi.

Při pouhém pohledu na mužův zátylek Miles cítil, že se mu ten neproniknutelný obličej pošklebuje. Elli, která vycítila napětí, se na něj poděšeně podívala. Je to v pohodě, naznačil jí pohledem a zaklel si její ruku za paži.

Zvolna následovali průvodce obchodem a potom dolů výtahem a po nějakých schodech; pak přidali do kroku. Inženýrské sítě v podzemí představovaly zmeť tunelů, potrubí a kabelů. Miles odhadoval, že překonali vzdálenost dvou bloků. Jejich průvodce pak přitiskl dlaň na daktyloskopický zámek nějakých dveří a otevřel je. Krátký tunel končil u dalších dveří. U těch stál strážce, který vypadal v zelené uniformě Barrayarského císařství velice úpravně. Rychle se zvedl od komunikačního terminálu, kde sledoval kamery, a taktak že jejich průvodci v civilu nezasalutoval.

„Zbraně necháme tady," oznámil Miles Elli. „Všechny. Myslím tím opravdu všechny."

Elli povytáhla obočí, když uslyšela, jak Miles náhle přešel od monotónního beřanského přízvuku admirála Naismithe k hřejivé hrdelní výslovnosti svého rodného Barrayaru. Jeho barrayarský přízvuk slyšela zřídka, ale stejně - který z těch dvou by označila za nacvičený? Nebylo ale pochyb, který přízvuk by za nacvičený označili zaměstnanci vyslanectví, a Miles si pro jistotu odkašlal, aby svůj hlas plně podřídil nové situaci.

Miles přispěl do hromady na strážcově pultu kapesním paralyzérem a dlouhým ocelovým nožem v pochvě z ještěří kůže. Strážce si nůž prohlédl, odklopil stříbrné chránítka na konci jílce vykládaného drahokamy, aby se podíval na pečeť se znakem, a pak nůž opatrně vrátil Milesovi. Průvodce povytáhl obočí nad skladištěm vojenské techniky, které tam vyložila Elli. No a co, řekl mu v duchu Miles. Trhni si nohou, ty ouřado. Tím se mu celkem ulevilo.

Stoupali výtahem a náhle je obklopila atmosféra tlumené, luxusní a neokázalé důstojnosti. „Barrayarské císařské vyslanectví," pošeptal Miles Elli.

Vyslancova žena má rozhodně vkus, pomyslel si Miles. Ale budova vyvolávala podivný dojem hermeticky uzavřeného prostoru, což Milesův zkušený nos rozluštil jako posedlost bezpečnostními opatřeními. No jistě, vyslanectví se nachází na půdě planety, které náleží. Cítil se tu jako doma.

Průvodce je dalším výtahem zavedl do chodby, kde očividně sídlily kanceláře - jak jí procházeli, Miles si všiml bezpečnostních čidel zasazených do zdobené klenby - a pak skrz dvojce automatické dveře do malé tiché kanceláře.

„Poručík Lord Miles Vorkosigan, pane,” ohlásil jejich průvodce, stojící v pozoru. „A-jeho tělesná strážkyně.”

Milesovi zaškubalo v rukou. Jen Barrayaran dokázal kratičké odmlce mezi dvěma slovy dodat tak jemné urážlivé zabarvení. Vítej domů.

„Děkuji, seržante, odchod,” zavelel kapitán za komunikačním terminálem. I on vězel v zelené císařské uniformě - vyslanectví musí zachovávat formální tón.

Miles si zvědavě prohlížel muže, který měl být jeho novým velícím důstojníkem, ať o to Miles stál, nebo ne. Kapitán se na něj díval neméně soustředěně.

Muž vypadal přitažlivě, i když do krásy měl daleko. Tmavé vlasy. Oříškově hnědé oči pod přivřenými víčky. Přísná ústa a velký nos, který mu dodával římský profil hodící se k jeho sestřihu. Ruce napjatě sevřené. Miles ho odhadoval na něco málo přes třicet.

Ale proč na mě ten chlap kouká, jako bych byl štěně, co mu zrovna udělalo na koberec loužičku? říkal si Miles. Vždyť jsem právě dorazil, ještě jsem neměl čas ho naštvat. Bože, doufám, že to není jeden z těch barrayarských venkovských balíků, co ve mně vidí mutanta, který se zachránil při zrušovaném potratu...

„No,” opřel se kapitán s povzdechem v křesle, „tak vy jste ten syn našeho Velikána, co?”

Miles se nepřestával strnule usmívat. Začal vidět rudě. Slyšel, jak mu krev v uších buší vražedný pochod. Elli, která z něj nespustila oči, stála jako myška a sotva se odvažovala dýchat. Miles pohnul rty; polkl. Zkusil to znova: „Ano, pane,” slyšel jako z veliké dálky vlastní hlas. „A kdo jste vy?”

Ovládl se jen taktak, aby místo toho neřekl: „A čím jste vy?” Nesmí dát najevo zuřivost, která mu tepe v žaludku; s tímhle chlapem přece bude muset pracovat. Možná to ani nemyslel jako urážku. Určitě to tak nemyslel, jak by mohl tenhle cizí člověk vědět, kolik krve Miles vypotil, když odrážel obvinění z protekce a urážky svých schopností? Ten mutant se sem dostal jedině papírovým přičiněním... A vzápětí jako by uslyšel hlas vlastního otce: „Tak už se proboha vzpamatuj, chlapče!” Vyhnal ze sebe vztek v jediném dlouhém uklidňujícím výdechu a vesele zvedl hlavu.

„Ach,” řekl kapitán, „ano, hovořil jste jen s mým pobočníkem, že. Jsem kapitán Duv Galeni. U zdejšího vyslanectví působím jako vrchní vojenský atašé a v současnosti i jako velitel Císařské bezpečnosti i Vojenské policie. A abych se přiznal, jsem překvapen, že vás nacházím pod svým velením. Není mi zcela jasné, co si mám s vámi počít.”

To nebyl venkovský přízvuk; kapitán měl hlas chladný a kultivovaný, s městskou výslovností. Milesovi nezapadal do žádné barrayarské oblasti. „To mě nepřekvapuje, pane,” odpověděl Miles. „Ani já jsem nečekal, že se budu hlásit na Zemi, aspoň ne tak pozdě. Původně jsem se měl hlásit na velení Císařské bezpečnosti na velitelství v Sektoru Dva na Tau Ceti už před více než měsícem. Jenomže Dendarijská flotila svobodných žoldnéřů byla vytlačena z prostoru Mahaty Solaris při neočekávaném cetagandském útoku. Jelikož nám nezaplatili za to, abychom válčili přímo s Cetagand'any, prchali jsme, a nakonec jsme nenašli žádnou kratší cestu k návratu. Dnes je to ve skutečnosti poprvé, co se můžu někde ohlásit od chvíle, kdy jsme vysadili uprchlíky na nové základně.”

„Já jsem ale -” kapitán se se zkřivenými ústy odmlčel a začal znovu, „Nebylo mi známo, že neuvěřitelný útěk z Daguly byl tajnou operací Císařské bezpečnosti Barrayaru. Trochu nebezpečně se podobal otevřenému válečnému kroku proti Cetagandské říši, co vy na to?”

„Přesně z těch důvodů na to použili Dendarijské žoldnéře, pane. Původně se vlastně předpokládalo, že půjde o poněkud menší operaci, ale věci se nám trošičku vymkly z rukou. Na bojišti, aby se tak řeklo.” Elli po jeho boku hleděla přímo před sebe a ani se nezajíkla. „Éé... mám podrobné hlášení.”

Zdálo se, že kapitán svádí vnitřní boj. „Jaký je přesně vztah mezi Dendarijskou flotilou svobodných žoldnéřů a Císařskou bezpečností, poručíku?” promluvil konečně. Znělo to téměř plačtivě.

„Éé...co už víte, pane?”

Kapitán Galeni obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Nikdy jsem o nich neslyšel, tedy jen letmo, dokud jste včera nenavázal holovizní spojení. V mých souborech -v mých souborech Bezpečnosti! -jsou o té

organizaci přesně tři zmínky. Na Dendarijce se nemá útočit, jejich žádostem o pomoc v nouzi se má vyhovět co nejrychleji, a chci-li další informace, musím se obrátit na velitelství Bezpečnosti v Sektoru Dva.”

„Aha,” řekl Miles, „jistě. Tohle je pouhé vyslanectví třetí třídy, že. Ehm, ten vztah je celkem jednoduchý. Dendarijci jsou v záloze pro vysoce tajné operace, které buď leží mimo dosah Císařské bezpečnosti, nebo u kterých by jakákoli přímá, vystopovatelná spojitost s Barrayarem byla politicky kompromitující. U Daguly šlo o obojí. Rozkazy s připomínkami a schválením císaře se předávají z generálního štábu přes šéfa Císařské bezpečnosti Simona Illyana přímo mně. To je velice krátký velící řetězec. Mezičlánkem jsem já, předpokládá se, že jsem i jedinou spojkou. Z Císařského velitelství odejdu jako poručík Vorkosigan a objevím se - někde - jako admirál Naismith s novou smlouvou v ruce. Vykonáme to, co nám uložili, a pak - aspoň tak to vidí Dendarijci - zmizím stejně tajemně, jak jsem se u nich vynořil. Bůh ví, jak si představují, že trávím volný čas.”

„Chceš to opravdu vědět?” zablesklo Elli v očích.

„Později,” zamumlal na ni koutkem úst.

Kapitán bubnoval prsty o komunikační terminál a upíral oči na displej. „Ve vašich oficiálních záznamech se nic z toho neuvádí. Dvacet čtyři let – nejste na svoji hodnost trochu mladý, admirále?” prohodil suše a posměšně přejel očima dendarijskou uniformu.

Miles se snažil jeho tón ignorovat. „To je dlouhý příběh. Skutečným mozkiem organizace je komodor Tung, vysoce postavený dendarijský důstojník. Já si jen hledím své role.”

Elli pobouřeně vytřeštila oči; Miles jí přísným pohledem nařídil mlčet. „Děláš daleko víc než jen to,” namítla.

„Když jste jedinou spojkou vy,” zamračil se Galeni, „kdo je u všech čertů tahle ženská?” Jeho výběr slov ji degradoval na nevojáka, když už ne na nečlověka.

„Ano, pane. Ehm, pro případy ohrožení tu jsou tři Dendarijci, kteří znají mou skutečnou totožnost. Jedním z nich je velitelka Quinnová, která stála u zrodu celého triku. Od Illyana mám rozkaz mít u sebe vždy tělesného strážce a v případech, kdy mám změnit totožnost, tu úlohu plní právě velitelka Quinnová. Má mou naprostou důvěru.” Běž k čertu s těma svýma poťouchlýma očima, o mně si myslí, co chceš, ale moje lidi budeš respektovat...

„Jak dlouho už to trvá, poručíku?”

„Áá,” pohlédl Miles na Elli, „tak sedm let, ne?”

Elli blýsklo v rozzářených očích. „Jako by to bylo včera,” zavrkala vemlouvavě. Zdálo se, že i ona jen stěží ignoruje kapitánův tón; Miles jen doufal, že Elli dokáže udržet svůj břitký smysl pro humor na uzdě.

Kapitán si prohlédl nehty a pak Milese provrtal pohledem. „No, hodlám se obrátit na Bezpečnost v Sektoru Dva, poručíku. A jestli zjistím, že to je další žertík, jakým se rozptylují vorská princátka, ze všech sil se přičiním, aby vám to spočítali. Bez ohledu na to, kdo je vaším otcem.”

„Řekl jsem vám pravdu, pane. Máte mé slovo Vorkosigana.”

„Přesně tak,” procedil kapitán Galeni mezi zuby.

Miles se rozzuřeně nadechl - a pak konečně poznal Galeniho přízvuk. Vztyčil bradu. „Vy jste - Komařan, pane?”

Galení obezřetně přikývl. Miles mu to poněkud strnule oplatil. Elli do něj šťouchla a zašeptala: „Co sakra -?”

„Až pak,” zamumlal Miles. „Barrayarská vnitřní politika.”

„Budu si muset dělat poznámky?”

„Asi jo.” Zvýšil hlas. „Musím se spojit se svými skutečnými nadřízenými, kapitáne Galeni. Vždyť ani netuším, jaké dostanu další rozkazy.”

Galení stiskl rty a mírně poznamenal: „Ve skutečnosti jsem vaším nadřízeným já, poručíku Vorkosigane.”

A pekelně nakvašený, usoudil Miles, že ho vyřadili z velícího řetězce - a jak by mu to někdo mohl mít za zlé? Ted' opatrně... „Jistě, pane. Jaké jsou vaše rozkazy?”

Galení na okamžik zuřivě zaťal pěsti a ironicky se ušklíbl. „Předpokládám, že dokud se nedočkáme nějakého vysvětlení, budu vás muset zařadit mezi svůj personál. Třetí asistent vojenského atašé.”

„To je ideální, pane, děkuji vám,” řekl Miles. „Zrovna teď potřebuje admirál Naismith velice naléhavě zmizet. Po Dagule vypsali Cetagand'ané na jeho - moji - hlavu odměnu. Už dvakrát jsem jim jen taktak vyklouzl.”

Ted' zase strnul Galení. „Děláte si legraci?”

„Mám kvůli tomu čtyři mrtvé a šestnáct zraněných Dendarijců,” opáčil Miles škrobeně. „To mi vůbec nepřipadá zábavné.”

„V tom případě,” zachmuřil se Galení, „vám nařizuji zdržovat se výhradně na půdě vyslanectví.”

A nechat si ujít Zemi? pomyslel si Miles. „Ano, pane,” souhlasil neutrálním tónem. „Tedy pokud tady velitelka Quinnová bude moci dělat spojkou mezi mnou a Dendarijci.”

„Na co ještě potřebujete kontakt s Dendarijci?”

„Jsou to moji lidé, pane.”

„Myslel jsem, že jste říkal, že celou tu show řídí komodor Tung.”

„Zrovna teď je doma na dovolené. Ale co potřebuji ze všeho nejvíc, než se admirál Naismith rozplyne do nicoty, je zaplatit všelijaké účty. Kdybyste mi mohl pokrýt bezprostřední výlohy, mohl bych tuhle misi ukončit.”

Galení si vzdychl; prsty se mu rozběhly po komunikačním terminálu a pak se zastavily. „Žádostem o pomoc vyhovět co nejrychleji. No dobře. Kolik tak potřebují?”

„Zhruba osmnáct milionů marek, pane.”

Galeního prsty ochromeně strnuly. „Poručíku,” začal opatrně, „to přesahuje desetinásobek celoročního rozpočtu téhle ambasády. A mnoho desetinásobků rozpočtu tohoto oddělení!”

Miles rozhodil rukama. „Provozní náklady na pět tisíc vojáků a techniků a na jedenáct lodí za víc než půl roku, plus pokrytí ztrát vybavení - na Dagule jsme přišli o spoustu výzbroje - žold, strava, ošacení, pohonné hmoty, náklady na léčení, munice, opravy - můžu vám ukázat dokumentaci, pane.”

Galení se opřel v křesle. „O tom nepochybuji. Ale tuhle věc musí vyřídit sektorové velitelství Bezpečnosti. Ve zdejších fondech by se taková částka ani nenašla.”

Miles si okusoval kůžičku na ukazováčku. „Aha.” Jo tak. Jen žádnou paniku... „Směl bych vás v tom případě požádat, pane, abyste sektorovému velitelství poslal zprávu co nejdříve?”

„Věřte mi, poručíku, že přeložit vás pod velení někoho jiného je podle mě víc než naléhavé.” Vstal. „Omluvte mě. Počkejte tu.” Při odchodu z kanceláře vrtěl hlavou.

„Co se s tebou sakra děje?” rýpla si Elli. „Čekala jsem, že si toho chlápka pěkně podáš, kapitán nekapitán - a pak jsi toho najednou nechal. Co je tak kouzelného na tom, že je někdo Komařan - dalo by se to kouzlo někde sehnat?”

„Kouzelného nic,” odpověděl Miles. „Kouzelného na tom rozhodně není nic. Ale je to velice důležité.”

„Důležitější, než když je někdo vorský lord?”

„Zrovna teď ano, svým zvláštním způsobem. Koukni, víš přece, že planeta Komarr byla prvním vesmírným územím, které Barrayarské císařství dobylo, že ano?”

„Myslela jsem, že tomu říkáte připojení.”

„To máš prašť jako uhoď. Zabrali jsme ho kvůli červím díram, protože stál v cestě našemu jedinému spojení s vesmírem, protože dusil naše obchodování, a především proto, že se dal podplatit, aby nechal projít cetagandskou flotilu, když se Cetaganda poprvé snažila připojit nás. Taky si možná vzpomeneš, kdo při dobývání Komarru velel.”

„Tvůj táta. Tehdy jenom admirál lord Vorkosigan, regentem ještě nebyl. Právě tím činem proslul.”

„No víš, na tu proslulost se dá dívat všelijak. Jestli ho někdy budeš chtít rozpálit vzteky doběla, jen

mu pošeptej ‚Komarrský řezník‘. Tak mu tam totiž říkali.”

„To bylo před třiceti lety, Milesi.” Odmlčela se. „Bylo na tom něco pravdy?”

Miles si povzdechl. „Něco ano. Ten příběh jsem z něj nikdy nevytáhl ve vší parádě, ale vím celkem určitě, že se to neodehrávalo tak, jak to stojí v učebnicích. Dobývání Komarru v každém případě probíhalo dost ošklivě. Následkem čehož čtyři roky poté, co otec nastoupil jako císařský regent, vypuklo Komarrské povstání, a to bylo ještě daleko ošklivější. Komarrští teroristé se od té doby stali noční můrou Císařské bezpečnosti. Řekl bych, že se povstání muselo dost tvrdě potlačit. Tak nebo onak, čas plynul, zavládl jakýs takýs pořádek, všechny horké hlavy z jedné nebo druhé planety teď osídlují nově otevřený Sergyar. Mezi liberály existuje hnutí - prosazuje ho můj otec - na podporu úplné integrace Komarru do Císařství. Barrayarským pravičákům se ta myšlenka moc nezamlouvá. Starý pán je jí naopak tak trochu posedlý - ‚Čas ukáže, že mezi spravedlností a genocidou není střední cesty,‘“ zapitvořil se Miles. „Dokáže o tom vykládat celé hodiny. No; a na starém dobrém Barrayaru, který si tak potrpí na kasty a armádu, vede cesta k výšinám přes Císařské armádní služby. Komařanům se poprvé otevřela přesně před osmi lety. To znamená, že každý Komařan v armádě je teď jako pod drobnohledem. Musejí prokázat svou loajalitu stejně tak, jako já musím prokázat svou -” hlas mu zakolísal, „své kvality. A dále z toho vyplývá, že pokud se nějaký Komařan stane mým kolegou nebo velitelem a já najednou zahynu nějakou neobvyklou smrtí, ten Komařan je mrtvý. Protože můj otec byl Řezníkem a nikdo neuvěří, že se tak někdo nepomstil. A neodnesl by to jenom ten jeden Komařan. Následky by se táhly se všemi ostatními Komařany v Císařských službách. Barrayarskou politiku by to vrhlo o roky nazpátek. Kdybych se teď dal zavraždit,” pokrčil bezmocně rameny, „otec by mě zabil.”

„Ale k tomu se doufám nechystáš,” zachichotala se.

„A teď se dostáváme ke Galenimu,” pokračoval honem Miles. „Slouží v armádě - jako důstojník - dokonce přímo v Bezpečnosti. Musel dít jako blázen, aby se sem dostal. Těší se velké důvěře - na to, že je Komařan. Ale nezaujímá ani příliš vysoké, ani strategicky důležité postavení; jisté choulostivé bezpečnostní informace se před ním úmyslně tají; a najednou se objevím já a pěkně mu to připomenu. A jestli se v Komarrském povstání angažovali nějakí jeho příbuzní, no... a jsme zase u mě. Něžné city ke mně asi nechová, ale bude mě muset chránit jako oko v hlavě. A já, Bůh mi pomoz, mu to budu muset dovolit. Je to opravdu ošemetná situace.”

Poplácala ho po ruce. „Však ty to zvládneš.”

„Hm,” zavrčel zasmušile. „Ach Bože, Elli,” zakvílel najednou a padl jí čelem na rameno, „a nedostal jsem peníze pro Dendarijce - a Bůh ví, za jak dlouho je dostanu - co jenom povím Kyovi? Dal jsem mu slovo...!”

Poplácala ho pro změnu po hlavě. Ale mlčela.

KAPITOLA 2

Ještě chvílku měl hlavu položenou na tuhé látce Elliny uniformy. Elli se posunula a vztáhla k němu ruce. To ho chce obejmout? Jestli ano, říkal si Miles, popadne ji a políbí, přímo tady. A schválně, co bude dál -

Za ním se prudce otevřely dveře Galeniho kanceláře. Elli a Miles od sebe odskočili, Elli zatřepala krátkými tmavými kudrnami a vypjala se do předpisového pohovu, Miles jen zůstal stát a v duchu proklínal rušitele.

Ještě než se otočil, do uší mu zazněl známý lenivý hlas. „- jo, mozkovnu má dobrou, ale šijou s ním všichni čerti. Jako by si měl každou chvíli vymknout panty. Jak začne mluvit moc rychle, dávejte si bacha. Jo jo, to je on v celé své nádheře...”

„Ivane,” vydechl Miles a zavřel oči. „Bože, co jsem ti udělal, žes mi Ivana seslal zrovna sem...”

Bůh se nesnížil k odpovědi, Miles se trpce ušklíbl a otočil se. Elli se mračila a s hlavou na stranu soustředěně naslouchala.

Galení se vrátil s vysokým mladým poručíkem. Ivan Vorpatril byl možná lenoch, ale očividně se udržoval v kondici, jelikož jeho vypracované postavě seděla uniforma jako ulitá. Jeho milá, upřímná tvář měla pravidelné rysy a lemovaly ji vlnité tmavé vlasy, úhledně zastřižené po patricijském způsobu. Miles si neodpustil pohled na Elli, protože ho její reakce ve skrytu duše zneklidnila. Se svou tváří a postavou dokázala Elli zastínit kohokoliv vedle sebe natolik, že vypadal ošuměle, ale Ivan mohl téhle růži klidně dělat stonek a nezůstat v pozadí.

„Ahoj, Milesi,” řekl Ivan. „Co tu děláš?”

„Na to se můžu ptát i já tebe,” odpověděl Miles.

„Jsem druhým asistentem vojenského atašé. Převeleli mě sem, abych nasál něco kultury, řekl bych. Země, ne?”

„Áá,” zaškubalo Galenimu v koutku úst, „tak proto jste tady. Občas jsem nad tím přemýšlel.”

Ivan se rozpačitě uculil. „Jak se teď daří žoldnéřům?” zeptal se Milese. „Ta bouda s admirálem Naismithem ti pořád ještě vychází?”

„Jen taktak,” řekl Miles. „Dendarijci jsou tu se mnou. Na oběžné dráze,” bodl ukazovákem vzhůru, „stojí mě prachy každou minutu, co tu mluvíme.”

Galení se zatvářil, jako by kousl do citronu. „To o téhle tajné operaci vědí všichni kromě mě? Vy, Vorpatrile - vím přece, že nemáte vyšší bezpečnostní zplnomocnění než já!”

Ivan pokrčil rameny. „Kdysi jsem na ně narazil. Rodinná záležitost.”

„Zatracená vorská mocenská síť,” zamumlal Galení.

„Aha,” rozbřesklo se náhle Elli Quinnové, „tohle je tvůj bratranec Ivan! Vždycky jsem si říkala, jak asi vypadá.”

Ivan, který po ní kradmo pokukoval od chvíle, co vešel do kanceláře, zpozorněl jako ohař, který vystavuje zvěř. Oslnivě se usmál a sklonil se k Ellině ruce. „Nesmírně rád vás poznávám, má paní. Dendarijci se mi nějak vylepšují, tedy jestli jste reprezentativním vzorkem. Velice reprezentativním, řekl bych.”

Elli stáhla ruku zpátky. „Už jsme se setkali.”

„To jistě ne. Taková tvář by mi nevymizela z paměti.”

„To jsem tuhle tvář neměla. ‚Hlava jako cibule’, tak jste to myslím formuloval.” V očích jí zablýsklo. „Jelikož jsem v té době byla oslepená, neměla jsem tušení, jak vlastně vypadá moje plastiskinová protéza. Dokud jste mi to nesdělil. Miles se o tom nikdy nezmínil.”

Ivanův úsměv ochabl. „Aha. Dáma s plazmovou popáleninou.”

Miles se ušklíbl a přisunul se blíž k Elli, která se do něj majetnický zavěsila a obdařila Ivana chladným úsměvem samuraje. Ivan, který se snažil zachránit aspoň špetku důstojnosti, pohlédl na kapitána Galeniho.

„Jelikož se znáte, poručíku Vorkosigane, pověřil jsem tady poručíka Vorpatrila, aby si vás vzal na starost a seznámil vás s vyslanectvím a vašimi povinnostmi,” oznámil Galení. „Ať už jste Vor nebo ne,

císař vás koneckonců platí, tak ať z vás má nějaký užitek. Doufám, že brzy dorazí nějaká zpráva, objasňující vaše postavení.”

„A já doufám, že výplata pro Dendarijce nedorazí o nic později,” kontroval Miles.

„Vaše žoldněřka - tělesná strážkyně - se může vrátit ke své jednotce. Pokud budete z nějakých důvodů potřebovat opustit půdu vyslanectví, přidělím vám jednoho ze svých mužů.”

„Ano, pane,” povzdechl si Miles. „Ale beztak budu pro naléhavé případy potřebovat nějaké spojení s Dendarijci.”

„Postarám se, aby velitelka Quinnová před odchodem dostala kódovaný komunikátor. Když už o tom mluvíme,” dotkl se komunikačního terminálu, „seržante Barthi?” promluvil do něj.

„Ano, pane?” ozvalo se.

„Máte už připravený ten komunikátor?”

„Zrovna jsem skončil s kódováním, pane.”

„Dobrá, přineste mi ho do kanceláře.”

Barth, pořád ještě v civilu, dorazil za okamžik. Galeni vystrkal Elli ze dveří. „Seržant Barth vás vyprovodí z budovy vyslanectví, velitelko Quinnová.” Přes rameno se podívala na Milese, který jí povzbudivě zasalutoval.

„Co mám říct Dendarijcům?” zeptala se.

„Řekni jim - řekni jim, že žold se jim už převádí na účet,” zavolal Miles. Dveře se se zasyčením zavřely a zakryly mu na ni výhled.

Galení se vrátil k terminálu, na kterém blikalo výstražné světélko. „Vorpatrile, prosím vás, vaším prvořadým úkolem teď bude vysvléknout bratrance z toho... oblečku a dát mu náležitou uniformu.”

To nemáte z admirála Naismithe nahnáno - ani trošičku... pane? říkal si Miles popuzeně. „Dendarijská uniforma je právě tak opravdová jako vaše, pane.”

Galení se na něj přes blikající terminál zaškaredil. „O tom nic nevím, poručíku. Cínové vojáčky mi otec povoloval pouze v dětství. Odchod, oba.”

Miles, zalykající se vzteky, počkal, až se za nimi zavřou dveře, pak ze sebe serval šedobílou bundu uniformy a mrsknul ji na podlahu. „Obleček! Cínoví vojáčky! Já toho komarrského parchanta zabiju!”

„Úúúú,” podotkl Ivan. „Jsme to ale dneska nedůtkliví.”

„Slyšels, co říkal!”

„No jo, a co... Galeni je v pohodě. Možná trochu suchar. Kolem zastrčenějších červích děr se to jenom hemží žoldněřskými uniformami jako z hračkářství. Některé ty bandy fakt balancují na hranici zákona. Jak má vědět, že tvoji Dendarijci mají do únosců daleko?”

Miles bundu zvedl, vytřepal ji a pečlivě si ji složil přes ruku. „Hm.”

„No tak,” uklidňoval ho Ivan. „Zavedu tě dolů do skladu a najdu ti uniformu, která se mu barevně bude víc zamlouvat.”

„To mají něco v mé velikosti?”

„Laserem ti změří tělo a s pomocí počítače to ušijí na míru, přesně jako ten zlodějský krejčí, za kterým chodíš ve Vorbarr Sultaně. Tohle je Země, synku.”

„Můj krejčí na Barrayaru mi šije šaty už deset let. Má na to všelijaké finty, které v počítači nejsou... No, nějak to přežiju. Umí počítač vyslanectví i civilní šaty?”

Ivan se ušklíbl. „Pokud máš konzervativní vkus. Jestli chceš něco šmrncovního, abys mohl balit zdejší holky, budeš se muset poohlédnout jinde.”

„Vzhledem k tomu, že gardedámu mi dělá Galeni, asi ani nemá cenu se po ničem poohlížet,” povzdechl si Miles. „Budu se s tím muset spokojit.”

Miles pohledem zkontroloval temně zelený rukáv barrayarské uniformy, upravil si manžetu a prudce zvedl bradu, aby mu hlava lépe seděla ve vysokém límci. Skoro už zapomněl, jak se se svým krátkým krkem v tom zatroleném límci cítí nepohodlně. Vepředu se mu rudé výložky poručíka zarývaly do sanice; vzadu ho to tahalo za vlasy, které si ještě nedal ostříhat. A v botách mu bylo horko.

V levém chodidle, které si zlomil na Dagule, ho pořád píchalo, i když mu ho doktoři mezitím zlomili znovu, narovnali a léčili elektrostimulátorem.

Ale v zelené uniformě byl přece jen doma. Byl sám sebou. Možná je načase si dát pohov od admirála Naismithe i jeho neřešitelných úkolů a rozpomenout se na běžnější problémy poručíka Vorkosigana, jehož jediným úkolem je teď osvojit si chod jedné malé kanceláře a snést se s Ivanem Vorpatrilem. Dendarijce snad nemusí při rutinním odpočinku a doplnění výstroje vodit za ručičku; a bezpečnější a dokonalejší zmizení admirála Naismithe si ani nemohl přát.

Ivan sám pracoval v mrňavé místnůstce bez oken, která se ukrývala hluboko v nitru velvyslanectví. Jeho úkolem bylo přehrávat stovky datových disků do dobře chráněného počítače, který data zhušťoval do týdenních hlášení o pozemské situaci; hlášení se posílala šéfovi Bezpečnosti Illyanovi a barrayarskému generálnímu štábu. A tam, jak Miles předpokládal, se hlášení počítačově zpracovávala spolu se stovkami podobných hlášení, čímž si Barrayar tvořil vlastní představu o vesmíru. Miles ze všech sil doufal, že Ivan nepřidává kilowatty a megawatty právě do tohohle opusu.

„Velkou většinu informací tvoří veřejné statistiky,” vysvětloval Ivan, který seděl před svým terminálem a v uniformě si podle všeho docela lebedil. „Změny ve složení obyvatelstva, objem zemědělské a průmyslové výroby, zveřejněné vojenské rozpočty různých politických frakcí. Počítač je sečte šestnácti různými způsoby a upozorní mě, pokud čísla nesouhlasí. Jelikož lidi, co ty zprávy píšou, mají taky počítače, moc často k tomu nedochází - Galeni tvrdí, že všechny lži už jsou prokalkulované ze všech stran, než k nám vůbec dorazí. Barrayar víc zajímají údaje o přiletech a odletech lodí z pozemského výsostného prostoru. Teď se dostáváme k zajímavější věci, k opravdové špionáži. Na Zemi je několik set lidí, o které se naše vyslanectví zajímá z bezpečnostních nebo jiných důvodů. Jednou z největších skupin jsou komarrští vystěhovalci z řad povstalců.” Ivan máchl rukou a nad holodisplejem se postupně promítl asi tucet obličejů.

„Jo tak?” Milese to proti jeho vůli začalo zajímat. „A Galeni s nimi má tajné styky atakdále? Proto ho přidělili sem? Dvojitý agent - trojitý agent...”

„Vsadím se, že Illyan po tom prahne,” přikývl Ivan. „Ale pokud vím, rebelové koukají na Galeniho jako na malomocného. Zlotřilý přísluhovač imperialistických tyranů, a tak podobně.”

„Ale v dnešní době a tak daleko od Barrayaru přece nepředstavují opravdickou hrozbu. Uprchlíci...”

„Někteří mazaní uprchlíci si ale před krachem hospodářského rozmachu stihli vybrat peníze. Pár z nich mělo prsty ve financování Komarrského povstání za dob Regentství - ti jsou dnes většinou o dost chudší. Ale čas jim odtikává. Kapitán Galeni říká, že jestli tvůj otec uspěje s integrační politikou, uplyne ještě tak půl generace a rebelové ztratí hnací sílu.” Ivan sebral další datový disk. „A teď se dostáváme k vážně horkému zboží, a to je sledování činností jiných vyslanectví. Třeba cetagandského.”

„Doufám, že sídlí někde na druhém konci planety,” zadoufal Miles v hloubi duše.

„Ne, většina vesmírných vyslanectví a konzulů je soustředěná přímo tady v Londýně. Máme se tak daleko pohodlněji na očích.”

„Pro Boha živého,” zasténal Miles, „jen mi neříkej, že mají barák hned naproti nebo něco takového.”

Ivan se zašklebil. „Skoro. Jsou odsud asi dva kilometry. Chodíme si navzájem na večírky a tam se cvičíme v jedovatostech a hrajeme hry typu já-vím-že-vy-víte-že-já-vím.”

Miles se posadil a mírně zalapal po dechu. „A sakra.”

„Co tě žere, bratránku?”

„Ti lidé se mě snaží zabít.”

„Ale kdepak. Rozpoutalo by to válku. Teď s nimi máme jakés takés průměří, copak jsi zapomněl?”

„To je možné, ale snaží se zabít admirála Naismithe.”

„Ale ten včera zmizel.”

„Ano, ale - jedním z důvodů, proč celá finta s Dendarijci tak dlouho vycházela, je vzdálenost.

Admirál Naismith a poručík Vorkosigan se vždycky vyskytují na stovky světelných let od sebe. Nikdy jsme spolu neuvízli na jedné planetě, natož pak v jednom městě.”

„A kde je jaké pojítko, dokud mám tvoji dendarijskou uniformu zamčenou u sebe ve skříni?”

„Ivane, kolik je asi na téhle pitomé planetě černovlasých šedookých hrbáčů o výšce sto třiačtyřicet centimetrů? Podle tebe člověk zakopává o neurotické trpaslíky na každém rohu, nebo co?”

„Na planetě s devíti miliardami obyvatel,” nedal se Ivan, „je od každého vzorku aspoň šest exemplářů. Uklidni se!” Odmlčel se. „Víš, to je poprvé, co jsem to slovo slyšel od tebe.”

„Jaké slovo?”

„Hrbáč. Ty přece nejsi opravdový hrbáč.” Ivan na něj upřel přátelský, starostlivý pohled.

Miles sevřel pěst, ale pak ledabyle máchl rukou a zas ji uvolnil. „No, vraťme se k Cetagand’anům. Pokud mají taky někoho, kdo se stará o totéž, co ty -“

Ivan přikývl. „Setkal jsem se s ním. Ghemský poručík Tabor.”

„V tom případě vědí, že Dendarijci jsou tady, a vědí, že se ukázal i admirál Naismith. Mají nejspíš seznam všech obchodních objednávek, které jsme poslali po komunikační síti, anebo ho brzy mít budou, jen co se na to zaměří. Jsou nám na stopě.”

„Na stopě vám být můžou, ale příkazy od nadřízených nemůžou získat rychleji než my,” poznamenal Ivan věčně. „V každém případě mají nedostatek personálu. V naší Bezpečnosti máme čtyřikrát víc lidí než oni, to kvůli Komařanům. Víš, při vši úctě k Zemi mají zdejší vyslanectví jen podřadný význam, to jejich ještě víc než naše. Jen žádné strachy,” vypjal se v křesle a založil si ruce na prsou, „bratránek Ivan tě ochrání.”

„To se mi fakt ulevilo,” zamumlal Miles.

Ivan se nad sarkastickou poznámkou ušklíbl a sklonil se zas nad práci.

V nehybném tichu kanceláře se den nekonečně vlekl. Miles zjistil, že jeho klaustrofobie pokročila na daleko vyšší stupeň, než mívával. V hlavě si třídil Ivanovy informace a čas od času se prošel od stěny ke stěně.

„Tohle by se dalo stihnout dvakrát rychleji, abys věděl,” prohodil Miles k Ivanovi, který se mořil s analýzou dat.

„Ale to bych byl hotový hned po obědě,” namítl Ivan, „a pak bych neměl vůbec nic na práci.”

„Však on by ti Galeni něco našel.”

„Právě toho se bojím,” řekl Ivan. „No co, za chvíli máme padla. Pak půjdeme někam pařit.”

„Ne, pařit půjdeš ty. Já se podle rozkazu odeberu do svého pokoje. Možná se konečně vyspím.”

„To je ono, myslí pozitivně,” pochválil ho Ivan. „Skočím si s tebou zamakat do posilovny vyslanectví, jestli chceš. Nevypadáš moc dobře. Jsi bledý a... hm... bledý.”

Starý, pomyslel si Miles, to jsi chtěl původně říct. Podíval se na zkreslený odraz vlastní tváře na chromovém povrchu komunikačního terminálu. To je to až tak zlé?

„Cvičení,” zabušil si Ivan do prsou, „ti prospěje.”

„Nepochybně,” zabručel Miles.

Dny se rychle ustálily v zaběhaném rytmu. V ložnici, o kterou se dělili, Ivan budil Milese, Miles pak cvičil v posilovně, osprchoval se, nasnídal a šel pracovat do počítačové místnosti. Začal se ptát sám sebe, jestli vůbec ještě někdy bude smět spatřit překrásné pozemské slunce. Po třech dnech začal Miles krmit počítač údaji místo Ivana a pravidelně končival před polednem, takže mu pak alespoň zbyl čas na četbu a studium. Dychtivě hltal informace o chodu vyslanectví a Bezpečnosti, dějiny Země, galaktické zprávy. Později odpoledne nechali práce a znovu si šli dát do těla do posilovny. Zůstal-li Ivan večer doma, Miles se s ním díval na videodramata; pokud Ivan trávil večer venku, Miles se díval na cestopisné filmy o všech pamětihodnostech, kam se nesměl vypravit.

Elli mu prostřednictvím zakódovaného komunikátoru denně podávala hlášení o stavu Dendarijské flotily, která setrvala na oběžné dráze. Miles, který se s komunikátorem vždycky někam zašil, zjistil, že se toho hlasu zvenčí nemůže nasytit. Hlášení sama byla strohá. Ale potom se oba nespočítali

rozpovídali o drobnostech, protože Milesovi bylo čím dál tím víc zatěžko přerušit spojení, a ona sama spojení jako první nikdy nepřerušila. Miles si představoval, jak se jí dvoří ve své vlastní identitě - jestlipak by se velitelka nechala pozvat na rande od pouhého poručíka? Zamlouval by se jí vůbec lord Vorkosigan? A pustí ho vůbec Galeni někdy z vyslanectví, aby to Miles mohl vyzkoušet?

Miles došel k závěru, že mu deset dnů zdravé životosprávy, cvičení a dodržování pravidelného režimu vůbec neprospělo. Nashromáždilo se v něm až moc energie. A ta energie, připravená vybuchnout, bublá v uvězněné osobě lorda Vorkosigana, kdežto povinnosti, které čekají na admirála Naismithe, se hromadí a hromadí a hromadí...

„Přestaň vyšilovat, Milesi, jo?“ zaprotestoval Ivan. „Sedni si. Nadechni se. Na pět minut zadrž dech. Ty to zvládneš, jen se snaž.“

Miles ještě jednou oběhl počítačovou místnost a pak se vrhl do křesla. „Proč si mě Galeni ještě nezavolal? Kurýr ze sektorového velitelství dorazil už před hodinou!“

„No tak, dopřej mu trochu času, ať si dojde na záchod a dá si kafe. Dopřej trochu času i Galenimu, ať si nová hlášení projde. Teď máme mír, nikdo nemá do čeho píchnout, tak všichni sedí na zadku a píšou hlášení. Strašně by se jich dotklo, kdyby pak hlášení nikdo nečetl.“

„To je právě potíže s vojáky jako ty, které si vydržuje vláda,“ řekl Miles, „jste rozmazlení. Berete peníze za to, že neválčíte.“

„Nedělala snad jedna žoldnéřská flotila totéž? Ukázali se někde na oběžné dráze a vyinkasovali prachy - za to, že neválčili. A fungovalo to, nebo ne? Na žoldnéřského velitele prostě nemyslíš dost kreativně, Milesi.“

„Jo, LaVarrova flotila. Fungovalo to fakt dobře, než je dohonili mariňáci z Tau Ceti. LaVarra pak poslali do dezintegrační komory.“

„Ti Tau Ceťané vůbec nemají smysl pro humor.“

„To ne,“ souhlasil Miles. „A můj otec taky ne.“

„Přesně tak. No, -“

Terminál zablikal. Miles se k němu vrhl tak zuřivě, až mu Ivan musel uskakovat. „Ano, pane?“ vyhrkl Miles udýchaně.

„Přijďte do mé kanceláře, poručíku Vorkosigane,“ požádal Galeni. Tvář měl zachmuřenou jako obvykle, neprozradila nic zvláštního.

„Ano, pane, děkuji, pane.“ Miles přerušil spojení a vrhl se ke dveřím. „Mých osmnáct milionů marek, konečně!“

„Buďto,“ podotkl Ivan žoviálně, „nebo ti našel nějakou práci, nejspíš inventuru. Možná tě pošle spočítat rybičky ve fontáně na hlavním nádvoří.“

„Jo, jistě, Ivane.“

„Hele, to je ale fakt kláda! Ony se totiž pořád hemží!“

„Jak to víš?“ zarazil se Miles, a pak mu začalo svítat. „Ivane, on ti to doopravdy rozkázal?“

„Týkalo se to takové mezery v bezpečnostním systému,“ odpověděl Ivan. „Je to dlouhá historie.“

„To se vsadím.“ Miles zabubnoval na stůl kratičký pochod a pak se přes stůl bokem přehoupl. „Až jindy. Mizím.“

Miles našel kapitána Galeniho, jak sedí a podezřívavě si prohlíží displej na komunikačním terminálu, jako by byl pořád ještě zakódovaný.

„Pane?“

„Hm.“ Galeni se opřel. „No, poručíku Vorkosigane, ze sektorového velitelství pro vás dorazily rozkazy.“

„A-?“

Galení stiskl rty. „A potvrdily vaše dočasné přidělení k mému personálu. Úředně a veřejně. Počínaje datem vašeho příchodu před deseti dny pobíráte v mém oddělení plat poručíka. Pokud jde o zbývající rozkazy, jsou stejné jako Vorpatrilové - mohly by být vlastně kopií Vorpatrilových rozkazů,

kde by se pouze změnilo jméno. Máte mi být podle potřeby nápomocen, být k dispozici vyslanci a jeho paní jako eskortní služba, a podle časových možností využít vzdělávacích možností, které se nabízejí pouze na Zemi a které odpovídají vašemu statutu císařského důstojníka a vorského lorda.”

„Cože? To je určitě špatně! Co je to hergot eskortní služba?” To snad dělají prostitutky, ne?

Galení se koutkem úst neznatelně pousmál. „Znamená to především postávat v přehlídkové uniformě na oficiálních společenských akcích vyslanectví a předvádět domorodcům Vora. Překvapivé množství lidí pokládá aristokraty - i aristokraty z jiných planet - za cosi podivně fascinujícího.” Z Galeního tónu bylo jasné poznat, že jemu ta fascinace podivná rozhodně připadá. „Něco pojíte, popijete, možná si zatančíte...” tady na okamžik zaváhal, „a v každém směru budete vybraně zdvořilý ke každému, na koho bude vyslanec chtít, ehm, udělat dojem. Občas se po vás bude chtít, abyste si zapamatoval nějaký rozhovor a podal o něm hlášení. Vorpátril si k mému nemalému překvapení vede velice dobře. Podrobnosti vám vysvětlí on.”

Od Ivana brát lekce ve zdvořilosti nepotřebuju, pomyslel si Miles. A Vorové jsou vojenská kasta, žádná aristokracie. To se na velitelství všichni pomátli? Tak tupé rozkazy byly i na ně moc.

Ale pokud se teď pro Dendarijce nerýsuje žádná další zakázka, proč by syn hraběte Vorkosigana nevyužil příležitosti a nevytříbil si diplomatické manýry? Bezpochyby směřuje k nejvybranějším vrstvám Služeb - těžko se mu budou chtít postarat o méně barvité zkušenosti, než má Ivan. Obsah rozkazů mu nevadil, šlo jen o to, že se takhle moc nevzdálí od své druhé osobnosti, což opravdu...nečekal.

Ale... hlásit obsah rozhovorů. Znamená to snad začátek nějakého zvláštního špionážního úkolu? Vysvětlující podrobnosti možná dorazí později.

Nebo se na velitelství konečně rozhodli, že je nejvyšší čas všechny tajné dendarijské operace zrušit, ale takovou možnost si nehodlal připustit.

„No...” zahuhlal Miles neochotně, „tak dobře...”

„Velice mě těší,” zamumlal Galení, „že se vám rozkazy zamlouvají, poručíku.”

Miles zrudl a pevně stiskl rty. Hlavně když o jeho Dendarijce bude postaráno, na ostatních věcech mu nezáleží. „A mých osmnáct milionů marek, pane?” zeptal se a tentokrát si dal záležet, aby to znělo pokorně.

Galení bubnoval prsty o stůl. „Kurýr žádný platební příkaz nepřivezl, poručíku. Ani v doručených písemnostech se o něm nehovoří.”

„Cože!” vyjekl Miles. „Musel ho přivést!” Málem se vrhl přes stůl ke Galenimu, aby si holodisplej osobně zkontroloval, ale v poslední chvíli se vzpamatoval. „Počítal jsem s deseti dny...” Z mozku se mu hrnuly údaje, o které zrovna teď nestál, a proplouly mu vědomím - palivo, parkovací poplatky v orbitálních docích, doplnění zásob, poplatky za lékaře-zubaře-chirurga, soupis vypálené munice, výplata žoldu, posunutí platby, likvidita, marže... „Ksaku, vždyť jsme pro Barrayar cedili krev! Nemůžou přece - někde se musela stát chyba!”

Galení bezmocně rozhodil rukama. „Bezpochyby. Ale napravit ji není v mé moci.”

„Pošlete jim další zprávu - pane!”

„Ale jistě.”

„Anebo ještě líp - pošlete jako kurýra mě. Kdybych to na velitelství projednal osobně -“

„Hm.” Galení si promnul rty. „To zní lákavě...ne, radši ne. Rozkazy pro vás osobně byly jasné. Vaši Dendarijci si zkrátka budou muset počkat na dalšího kurýra. Pokud je všechno tak, jak vy říkáte, jsem si jistý, že se vše dá do pořádku.”

Miles ještě nekonečně dlouho čekal, ale Galení nic dalšího neřekl. „Ano, pane.” Zasalutoval a provedl čelem vzad. Deset dnů... dalších deset dnů... přinejmenším dalších deset dnů... Dalších deset dnů snad přežijí. Ale doufal, že do té doby si už velitelství do kolektivního mozku napumpuje trochu kyslíku.

Nejvýše postaveným hostem ženského pohlaví na odpolední recepci byla vyslankyně z Tau Ceti.

Byla to štíhlá žena neurčitého věku, měla úchvatnou tvář a pronikavý pohled. Miles vytušil, že její konverzace bude velice poučná, plná politiky a jemných náznaků, prostě oslňující. Dámu si bohužel zabral barrayarský vyslanec a Miles se vzdal naděje, že někdy prozkoumá její konverzační um.

Matrona, které Milese přidělili jako pobočníka, měla postavení díky svému muži, který byl londýnským starostou a který se teď bavil s vyslancovou manželkou. Starostova žena téměř bez ustání repetila, převážně o tom, co mají ostatní hosté na sobě. Procházející sluha poněkud vojenského vzezření (všichni sluhové na vyslanectví patřili do Galeniho sektoru) přisunul k Milesovi zlatý podnos a nabídl mu sklenku plnou slámově nažloutlé tekutiny, které se Miles horlivě chopil. Táák, dá si dvě nebo tři, to ho při jeho nízké odolnosti vůči alkoholu tak otupí, že snese i kafrání té ženské. Neocitl se snad právě teď v jedné z napjatých společenských situací, kterým se horko těžko snažil uniknout právě tím, že se přes svůj tělesný handicap dral do Císařských služeb? Jistě, může si dát i víc než tři skleničky, pak s hloupým úsměvem usnout na mozaikové podlaze a probudit se do pořádného průšvihů.

Miles si zhluboka zavdal a málem se zadusil. Jablečný džus... Čert vezmi Galeniho i s jeho důsledností! Rychlý pohled kolem mu potvrdil, že hostům se podává poněkud jiné pití. Miles si palcem objel vysoký límec uniformy a napjatě se usmál.

„S vínem je něco v nepořádku, lorde Vorkosigane?“ ptala se hned matrona starostlivě.

„Je to poněkud... ééé... mladý ročník,“ zamumlal Miles. „Asi doporučím vyslanci, aby ho ještě nějakou dobu nechal zrát v naší vinotéce.“ Dokud nevypadnu z téhle planety, kupříkladu...

Hlavní hala, kde se recepce konala, měla vysoký klenutý strop s okny, byla elegantní a vypadala, že se v ní zvuky budou rozléhat jako v jeskyni, ale i přes dav, který se tísnil po všech jejích výklencích i pódiích, působila podivně nehučně. Někde jsou tu schované pohlcovače zvuku, říkal si Miles - a vsadil by se, že tu jsou i bezpečné zóny, kde vás neodposlouchá ani člověk, ani zařízení, pokud ovšem víte, kam se přesně postavit. Jen tak pro všechny případy si všiml, kde stojí barrayarský a tauceťanský vyslanec; dokonce i pohyb jejich rtů jako by byl nějak zastíněný a rozmazaný. Brzy se začnou znovu projednávat jisté smlouvy o povolených průletech přes tauceťanské výsostné území.

Miles a jeho svěřenkyň se zvolna přesunuli k architektonickému centru místnosti, k fontáně s bazénkem. Sochařské dílo se lesklo chladivými kapkami a zdobilo jej barevně sladěné kapradí a mech. Ve stinné vodě se tajuplně míhaly zlatorudé věcičky.

Miles ztuhl a pak silou vůle páteř zas uvolnil. Přistoupil k nim usměvavý a ostražitý mladík v černé cetagandské uniformě, jehož tvář zdobilo žlutočerné malování, označující ghemského poručíka. Obezřetně se navzájem uklonili.

„Vítejte na Zemi, poručíku Vorkosigane,“ zamumlal Cetagand'an. „Jste tu na oficiální návštěvě, nebo jako turista?“

„Tak trochu obojí,“ pokrčil Miles rameny. „Přidělili mě k vyslanectví kvůli mému, éé, vzdělání. Ale myslím, že ještě nevím, kdo jste vy, pane.“ Samozřejmě to věděl; oba Cetagand'any v uniformách i tři další, kteří byli pravděpodobně jejich špehy v přestrojení, Milesovi ukázali hned na začátku recepce.

„Ghemský poručík Tabor, vojenský atašé, Cetagandské vyslanectví,“ odříkával Tabor zdvořile. Znovu se navzájem uklonili. „Zdržíte se dlouho, pane?“

„Neřekl bych. A vy?“

„Mým koníčkem je umění bonsaje. Říká se, že prastaří Japonci tvořili jediný stromek i sto let. Nebojím to možná jen tak připadalo.“

Miles měl podezření, že si Tabor dělá legraci, ale poručík měl tak nehybný obličej, že se to nedalo poznat. Možná měl jen strach, že mu popraská malování.

Jejich pozornost upoutal trylek smích, jemný a zvonivý, který se ozval z druhé strany fontánky. O chromované zábradlí se tam opíral Ivan Vorpatril a tmavou hlavu skláněl k plavovlasému exempláři. Dívka měla na sobě cosi lososově růžového a stříbrného; jako by se to vzdouvalo i v okamžicích, kdy klidně stála, jako teď. Po bělostném rameni se jí vlnily vlasy v pečlivě vytvořeném, jakoby nedbalém

účesu. Jak živě gestikulovala, nehty jí růžovostříbrně blýskaly.

Tabor zasykl, vybraně se matroně sklonil nad rukou a odkráčel. Miles ho uviděl na druhém konci fontánky, jak se snaží vmanévrovat někam vedle Ivana - ale měl dojem, že Tabor zrovna neslídí po vojenských tajemstvích. Není divu, že o Milese projevoval jen okrajový zájem. Taborův kradmý přesun k plavovlásce však přerušil jeho vyslanec, který mu pokynul, a Tabor volky nevolky následoval odcházející hodnostáře.

„Tak milý mladík, myslím lorda Vorpatrila,” zavrkala Milesova matrona. „Máme ho tu velice rádi. Paní vyslancova mi říkala, že jste příbuzní?” Naklonila hlavu na stranu a celá zářila zvědavostí.

„Jsme něco jako bratrance,” vysvětlil Miles. „Ehm -kdo je ta mladá dáma vedle něj?”

Matrona se pyšně usmála. „Moje dcerka Sylveth.”

Aha, tak dcerka. Vyslanec i jeho manželka měli pronikavý barrayarský postřeh pro jemné odstíny společenského postavení. Miles, který pochází ze starého rodu a navíc je synem ministerského předsedy hraběte Vorkosigana, převyšuje Ivana nejenom společensky, ale nejspíš i vojensky. Panebože, to znamená, že jeho osud je zpečetěn. Navzdýcky uvízne s vysoce postavenými matronami, zatímco Ivan - Ivan uchvátí všechny dcery...

„Roztomilý párek,” pronesl Miles nejspíš.

„Vidíte? A jací přesně bratrance, lorde Vorkosigane?”

„Éé? Aha, Ivan a já, ano. Naše babičky byly sestry. Moje babička byla nejstarší dítě prince Xava Vorbarry, Ivanova babička byla nejmladší.”

„Princezny? Jak romantické.”

Miles zauvažoval, jestli jí nemá podrobně vyprávět, jak se za hrůzovlády šíleného císaře Jurije stala z jeho babičky, jejího bratra a většiny jejich dětí sekaná. Ne, starostově manželce by to připadalo jako hrůzostrašný krvák, nebo ještě hůř, jako romantická historka. Pochyboval, že by pochopila, jaké násilné a přitom idiotské skandály Jurij ve skutečnosti napáchal, a jak se jejich následky rozletěly do všech stran, aby dodnes mrzачily chod barrayarských dějin.

„Má lord Vorpatril nějaký hrad?” vyzvídala mazaně.

„Ne, kdepak. Jeho matka, moje teta Vorpatrilová,” což je hotová společenská barakuda a schlamtla by vás jako malinu, „má velice hezký byt ve Vorbarr Sultaně, to je hlavní město.” Miles se odmlčel. „Mívali jsme hrad. Ale vyhořel do základů koncem období Izolace.”

„Hradní zřícenina. To je skoro stejně dobré.”

„Je to děsně malebné,” ujistil ji Miles.

Někdo odložil na zábradlí fontánky talířek se zbytky předkrmu. Miles vzal banketku a začal ji drobit zlatým rybičkám. Klouzaly k hladině a s jemným bubláním lapaly drobečky.

Jedna ale odmítala vyplavat k návnadě a skrývala se v hloubce. Rybička, a nežere, to je ale zajímavé -tady se vyřeší Ivanův problém s rybí inventurou. Tvrdohlavou rybku možná vyrobili Cetagand'ané a její chladné šupiny se třpytí jako zlato, jelikož zlaté opravdu jsou.

Mohl by ji vyhrábnout ven jako kočka, rozdrtit ji botou, a až by zakřupaly součástky a vyletěly elektrické jiskry, zvednout ji s vítězným výkřikem - „Ha! Svým důvtipem a postřehem jsem objevil špióna ve vašich řadách!”

Ale kdyby se spletl, úú. Čvacht pod botou, zhnuseně se odtahující matrona, a syn barrayarského ministerského předsedy by si okamžitě vysloužil pověst mladíka, který má závažné emocionální problémy... „Ha há!” představil si, jak se té vyděšené ženské chichotá do tváře a zpod boty mu kloužou rybí vnitřnosti, „a to jste ještě neviděla, co provádím s kočičkami!”

Veliká rybka nakonec vyjela po drobku s takovým šplouchnutím, že to Milesovi pocákal naleštěné boty. Děkuju ti, zlatá rybko, pomyslel si Miles. Zrovna jsi mě zachránila před společenským znemožněním. Jistě, pokud jsou cetagandští řemeslníci opravdu mazaní, mohli zkonstruovat mechanickou rybku, která doopravdy žere, sem tam upustí bobek...

Starostova paní mu zrovna položila další zásadní otázku ohledně Ivana, kterou Miles v zamyšlení

tak trochu přeslechl. „Ano, jeho choroba nás všechny rmoutí,” zavrnil Miles a nabíral dech k monologu, kterým by očernil Ivanovy geny, dávaje vinu rodinným šlechtickým incestům, radioaktivním oblastem, které zbyly po První cetagandské válce, a Šílenému Jurijovi, ale vtom mu v kapse zapípal kódovaný komunikátor.

„Omluvte mě, madam. Volají mě.” Bůh ti žehnej, Elli, říkal si, když prchal od matrony a hledal si tichý koutek, kde by mohl hovor přijmout. Žádné Cetagand'any nebylo vidět. Ve druhém patře objevil prázdný výklenek, skrytý za zelení v květináčích, a navázal spojení.

„Ano, velitelko Quinnová?”

„Milesi, díkybohu.” Mluvila překotně. „Myslím, že máme dole Stav nouze, a z dendarijských důstojníků jsi nejbliž ty.”

„Jaký stav nouze?” Stav nouze s velkým písmenem neměl rád. Elli za normálních okolností neměla ve zvyku plašit se a přehánět. Nervozitou se mu sevřel žaludek.

„Spolehlivé informace jsem nezjistila, ale zdá se, že zhruba pět našich vojáků, kteří měli vycházku dolů do Londýna, se zabarikádovalo v nějakém obchodě. Mají rukojmí a drží policii v šachu. Jsou ozbrojení.”

„Naši, nebo policisté?”

„Bohužel ti i oni. Spojila jsem se s policejním velitelem a ten mluvil tak, jako by se už těšil, až bude po stěnách stříkat krev. A to brzo.”

„Čím dál tím hůř. Co to tam ksakru vyvádějí?”

„To se ptáš té pravé. Jsem teď na oběžné dráze, chystám se vyrazit, ale nedostanu se dolů dřív než za tři čtvrtě hodiny. Tung je na tom ještě hůř, z Brazílie by mu to trvalo dvě hodiny suborbitálním letem. Ale myslím, že ty bys to mohl stihnout za deset minut. Dávej pozor, pošlu ti adresu do komunikátoru.”

„Kdo našim klukům dovolil vynést z lodi dendarijské zbraně?”

„Dobrá otázka, ale obávám se, že si ji budeme muset nechat na posmrtné ohledání. Abych tak řekla,” dodala ponuře. „Najdeš to?”

Miles mrkl na adresu na displeji. „Snad ano. Tak nashle tam...” Doufejme...

„Fajn. Quinnová konec.” Spojení se přerušilo.

KAPITOLA 3

Miles strčil komunikátor do kapsy a rozhlédl se po recepčním sále. Recepce vrcholila. Postávalo tam možná sto lidí, mezi oslnivými róbami podle pozemské i galaktické módy se tu a tam blýskaly uniformy, barrayarské i jiné. Někteří z dříve příchozích už byli na odchodu, jejich barrayarští společníci je vyprovázeli kolem stráží. Zdálo se, že Cetagand'ané i jejich přítelíci už doopravdy odešli. Vypadalo to, že při útěku bude Miles muset využít spíš příležitosti než chytrosti.

Ivan si pořád povídal u fontánky se svou krásnou svěřenkyní. Miles ho bez skrupulí přepadl.

„Ivane, za pět minut tě čekám u hlavního vchodu.”

„Cóó?”

„Průšvih. Pak ti to vysvětlím.”

„Jakej-?” začal Ivan, ale Miles už nenápadně mizel ze sálu a mířil k zadním výtahům. Musel se ovládat, aby se nerozběhl.

Když se za ním zavřely dveře pokoje, který s Ivanem obýval, vyklouzl ze zelené uniformy, serval si boty a vrhl se ke skříni. Vyhodil z ní černé tričko a šedivé kalhoty své dendarijské uniformy. Barrayarské boty vycházely z tradice jezdecky; dendarijské se vyvinuly z bot pro pěchotu. Pokud by člověk měl po ruce koně, barrayarské boty byly praktičtější, i když vysvětlit tuto skutečnost Elli se Milesovi ještě nepodařilo. Přesvědčit ji, že jejich design má kromě okázalosti i nějakou funkci, by dokázala snad jediné dvouhodinová jízda nerovným terénem, po které by si ve svých botách odřela lýtka až na krvácející puchýře. Teď Miles koně po ruce neměl.

Zapnul si dendarijské bojové boty a v letu si navlékl šedobílou bundu uniformy; při cestě dolů zapnul výtah na nejvyšší rychlost. Dole se zastavil, upravil si bundu, vztyčil bradu a zhluboka se nadechl. Když člověk lapá po dechu, nedbalá chůze se mu moc nedaří. Vydal se boční chodbou, která vedla kolem hlavního nádvoří až k hlavnímu vchodu. Po Cetagand'anech pořád ještě ani stopy, díkybohu.

Při pohledu na Milese vytřeštil Ivan oči. Obdařil plavovlásku zářivým úsměvem, omluvil se jí a natlačil Milese k jakési rostlině v květináči, jako by ho chtěl zakrýt před zvědavýma očima. „Co to má hergot -?” zasyčel.

„Musíš mě odsud vyprovodit. Kolem stráží.”

„Tak to ani náhodou! Jestli tě Galeni zmerčí v tomhle ohozu, nechá tě stáhnout z kůže.”

„Ivane, na dohadování nemám čas a na vysvětlování taky ne. Právě proto musím Galeniho tentokrát obejít. Quinnová by mi nevolala, kdyby mě nepotřebovala. Musím jít, teď hned.”

„Budeš mít na krku nepovolenou vycházku!”

„Pokud mě nezačnou shánět, tak ne. Řekni jim -řekni jim, že jsem šel do našeho pokoje, protože mě nesnesitelně rozbolely kosti.”

„Zase ti hapruje kostní aparát? Zdejší doktor by ti určitě sehnal tu tvoji medicínu proti zánětům -“

„Ne, ne - každopádně ne víc než jindy - ale aspoň se to zakládá na pravdě. Takže je naděje, že mi budou věřit. No tak. Přiveď ji.” Miles ukázal bradou na Sylveth, která stála mimo doslech, čekala na Ivana a ve tvářiče jemné jako okvětní lístky měla tázavý výraz.

„Na co?”

„Kvůli kamufláži.” Miles v úsměvu vycenil zuby, popadl Ivana za loket a kormidloval ho ke hlavnímu vchodu.

„Jakpak se daří?” zašveholil Miles na Sylveth, chytil ji za ruku a zavěsil si ji do sebe. „Tak rád vás poznávám. Bavíte se dnes večer dobře? Londýn je překrásné město...”

Miles také dospěl k závěru, že se Sylveth tvoří roztomilý párek. Když procházeli kolem strážných, Miles po nich koutkem oka mrkl. Jí si všimli. Miles jim ale při troše štěstí utkví v paměti jako kratičká šedá šmouha.

Sylveth zmateně zírala na Ivana, ale to už vykročili ven, na slunce.

„Nemáš tělesnou stráž,” protestoval Ivan.

„Za chvilku se sejdu s Quinnovou.”

„Jak se dostaneš zpátky na vyslanectví?“

Miles se odmlčel. „To vymyslíš ty, než se vrátím.“

„Chch! A to bude jako kdy?“

„Netuším.“

Stráže venku pozorovaly auto, které se syčením mířilo ke dveřím vyslanectví. Miles nechal Ivana Ivanem, bleskově přeběhl ulici a vrhl se do vchodu metra.

O deset minut a dvě odbočky později se vynořil v daleko starší části města, ve stylu restaurované architektury 22. století. Svůj cíl nepotřeboval hledat podle čísel ulic. Dav, barikády, blikající světla, policejní vznášedla, požárníci, sanitka... „Zatroleně,“ zamumlal Miles a vyrazil do příslušné boční ulice. Poválel si to slovíčko na jazyku a pak se přepnul na admirála Naismithe s jeho monotónním beřanským přízvukem: „Áá, ksakru...“

Miles odhadl, že velitel policie bude ten s amplionem, a ne některý z půl tuctu policistů v neprůstřelných vestách, kteří třímali plazmové pušky. Protlačil se davem a přeskočil barikádu. „Jste velící důstojník?“

Policista se zmateně ohlédl, pak se podíval dolů. Napřed užasl, ale když zaregistroval Milesovu uniformu, zamračil se. „Vy taky patříte k těm psychopatům?“ otázal se.

Miles se zhoupl na patách, na takovou otázku opravdu neměl odpověď. Spolkl všechny tři urážlivé poznámky, které ho napadly, a místo toho řekl: „Jsem admirál Miles Naismith, velitel Dendarijské flotily svobodných žoldnéřů. Co se tu stalo?“ Odmlčel se, pomalu a jemně natáhl ukazovák a odstrčil ústí plazmové pušky, kterou na něj mířila žena v neprůstřelné vestě. „No tak, děvenko, já jsem na vaší straně, opravdu.“ Nedůvěřivě po něm zpoza ochranné masky blýskla pohledem, ale policejní velitel jí pokynul hlavou a ona o pár kroků ustoupila.

„Pokus o loupež,“ řekl policista. „Když se prodavačka snažila bránit, napadli ji.“

„Loupež?“ užasl Miles. „Promiňte, ale to nedává smysl. Myslel jsem, že se tu všechny platby převádějí počítačem. Nikde nemají hotové peníze, které by se daly uloupit. Muselo dojít k nějakému nedorozumění.“

„Neloupili peníze,“ odpověděl policista, „ale zboží.“

Miles koutkem oka zaregistroval, že jde o obchod s alkoholem. Výloha byla popraskaná, s hvězdičkovitými dírami po kulkách. Udělalo se mu nevolno, ale přemohl se, donutil se k ležérnímu tónu a honem pokračoval: „Ale beztak nechápu, že kvůli krádeži v obchodě došlo na barikády a vražedné zbraně. Nezareagovali jste trošičku unáhleně? Kdepak máte paralyzéry?“

„Drží tu ženu jako rukojmí,“ odpověděl policista zachmuřeně.

„No a? Omračte je všechny, Bůh své dítky pozná.“

Policista se na Milese překvapeně podíval. Asi nečetl vlastní dějiny, říkal si Miles - tenhle citát přece vznikl přímo tamhle na druhém břehu řeky, svatá dobroto.

„Tvrdí, že si sestrojili jakousi smrtonosnou pojistku. Tvrdí, že se celý blok ocitne v jednom plameni.“ Policista se odmlčel. „Může k tomu dojít?“

Miles taky zmlkl. „Už jste někoho z těch chlápků identifikovali?“

„Ne.“

„Jak se s nimi domlouváte?“

„Přes komunikační terminál v obchodě. Tedy, domlouvali jsme se - vypadá to, že ho před chvílkou zničili.“

„Škody samozřejmě zaplatíme,“ vypravil se sebe Miles přiškrceným hlasem.

„Zaplatíte daleko víc,“ zavrčel policista.

„Ehm...“ Koutkem oka Miles zahlédl, že na ulici dosedá vznášedlo s nápisem Zpravodajství Euronews. „Je nejvyšší čas s tím skoncovat.“

Vykročil k obchodu.

„Co hodláte podniknout?“ zeptal se policista.

„Zatknu je. Jako Dendarijci budou obviněni, že vynesli zbraně ven z lodi.”

„To zvládnete sám? Zastřelí vás. Zpili se jako šilenci.”

„Toho se nebojím. Kdyby mě měli zastřelit vlastní vojáci, našli by si spoustu lepších příležitostí.”

Policista se zamračil, ale nezdržoval ho.

Automatické dveře nefungovaly. Miles se na chvíli zmateně zastavil před sklem a pak se k němu vrhl. Za třpytivým sklem se mihl jakýsi stín. Dlouho se nedělo nic, a pak se dveře pootevřely, tak na třicet čísel; Miles se natočil bokem a vklouzl dovnitř. Muž uvnitř dveře zas rukou přirazil a do špehýrky vrazil kovovou zarážku.

V obchodě byla příšerná spoušť. Miles zalapal po dechu, jak ho do nosu udeřily výpary, aromatický odér z rozbitých lahví. Člověk by se tu zpumprlíkoval jenom tím, že dýchá... Koberec mu čvachtal pod nohama.

Miles se rozhlédl, aby se rozhodl, koho zavraždí jako prvního. Jeho pozornost upoutal ten, který ho pustil dovnitř, protože měl na sobě jen spodní prádlo.

„Tje admirál Naismith,” sykl hlídač dveří. Vrávoravě se postavil do pozoru a zasalutoval.

„V čípak jste to armádě, vojáku?” zavrčel na něj Miles. Muž začal máchat rukama, jako by chtěl podat vysvětlení pomocí pantomimy. Miles ne a ne z paměti vydolovat jeho jméno.

Další Dendarijec měl uniformu na sobě, seděl na podlaze a zády se opíral o sloup. Miles si dřep a zauvažoval, že kdyby muže popadl za bundu, vytáhl by ho na nohy, nebo aspoň na kolena. Podíval se muži do tváře. Z důlků na něj jako uhlíky z jeskyní hleděla naprosto nepřítomná rudá očka. „Uuch,” zamumlal Miles a vstal, jelikož jakýkoli pokus o komunikaci vzdal předem. Chlapovo vědomí se toulalo v nějaké červí díře.

„A co má bejt?” zachraptělo to z podlahy za jedním z mála regálů, který žádný zuřivec nepřevrhl. „Co má ksakru bejt?”

Áá, tak dneska se nám tu sešla úplná smetánka, co? pomyslel si kysele Miles. Zpoza regálu se vynořila vzpřímená postava a prohlásila: „Ten to bejt nemůže, ten už zas zmiznul...”

Konečně někdo, koho znal Miles jménem. Až moc dobře. Další vysvětlování situace by bylo téměř nadbytečné. „Áá, vojín Danio. To je ale náhodička.”

Danio se vyhrabal do jakéhos takéhos pozoru a teď se tyčil nad Milesem. V ruce jako šunka se mu hrozivě kývala prastará pistole se spoustou zářezů na pažbě. Miles k ní kývl. „Tak tohle je ta smrtonosná zbraň, kvůli které mě odvolali od mých záležitostí, abych ji přišel zabavit? Venku mluvili tak, jako byste sem do-vlekli půlku našeho muničního skladu!”

„Ne, pane!” bránil se Danio. „To by bylo proti předpisům.” Zamilovaně pistoli popleskal. „Akorát mý soukromý vlastnictví. Páč člověk nikdy neví. Všude se to jenom hemží cvokama.”

„Má tu někdo u sebe ještě jiné zbraně?”

„Yalen má bowie nůž.”

Miles potlačil pocit úlevy - uvědomil si, že je na ni ještě brzy. Ale jestli si ti mamlasové vyrazili na vlastní pěst, Dendarijská flotila se do té kaše možná přece jen oficiálně nenamočí. „Věděli jste, že podle zdejších zákonů je nošení jakékoliv zbraně trestným činem?”

Danio si to přebíral v hlavě. „Padavky,” řekl nakonec.

„Nicméně,” pronesl Miles pevně, „budu vám je muset zabavit a odnést zpátky na vlajkovou loď.” Miles nakoukl za regál. Ten, který ležel na podlaze - podle všeho Yalen - svíral nůž, kterým by se snadno vykuchalo celé dobytče, kdyby na člověka mezi kovem obloženými ulicemi a dálnicemi Londýna nějaké zabučelo. Miles si to promyslel a pokynul rukou. „Přineste mi ten nůž, vojíne Danio.”

Danio vykroutil nůž kamarádovi z prstů. „Néééé...” zakňoural ležící muž.

Když měl Miles obě zbraně u sebe, volněji se mu dýchalo. „Tak, Danio - rychle, protože venku už si začínají dělat starosti - co se tu přesně stalo?”

„No, pane, dělali jsme mejdan. Pronajali jsme si pokoj.” Ukázal hlavou k polonahému muži u dveří, který se kymácel a poslouchal. „Došel nám chlast, tak jsme sem zašli pro další, páč jsme to měli

blízko. Všechno jsme už měli hezky po kupě, jen zacvakat, jenže ta čůza nevzala náš kredit! Dobrej dendarijskej kredit!”

„Ta čůza...?” rozhlédl se Miles kolem a překročil odzbrojeného Yalena. Juj, při bozích nesmrtelných... Na podlaze u druhého konce regálu ležela na boku prodavačka, tělnatá žena středního věku, s roubíkem a svázaná zkroucenou bundou a kalhotami, které nahatý voják obětoval jako provizorní pouta.

Miles vytáhl z opasku bowie nůž a vykročil k ní. V krku jí hystericky zabublalo.

„Kdybych byl várna, nepouštěl bych ji,” varoval ho svlečený voják. „Spustí hroznej kravál.”

Miles se zastavil a podíval se na ženu blíž. Prošedivělé vlasy měla divoce zježené, jen na čele a krku je měla potem přilepené k hlavě. Divoce koulela vyděšenýma očima; snažila se vyprostit z pout.

„Hm.” Miles si prozatím zastrčil nůž zpátky za opasek. Na uniformě svlečeného vojáka si konečně přečetl jeho jméno a naskočila mu nevíтанá vzpomínka. „Xaveria. Ano, už si na vás vzpomínám. Na Dagule jste odvedl dobrou práci.” Xaveria se napřimil.

Zatraceně. Takže může hned v zárodku vzdát svůj plán, že celou bandu předhodí místním úřadům a bude se modlit, že všichni budou ještě v base, až bude flotila startovat z oběžné dráhy. Šlo by Xaveriu nějak oddělit od jeho ničemných kamarádů? Bohužel to ale vypadalo, že v tom všichni vězí až po uši.

„Takže vám nevzala vaše kreditní karty. Tak, Xaverio - co bylo pak?”

„Éé - začaly padat urážky, pane.”

„A?”

„A sebeovládání dostalo trošku na frak. Házely se flašky. Zavolala se policie. Ta ženská dostala ránu pěstí, až omdlela.” Xaveria ostražitě pokukoval po Daniovi.

Miles si všiml, jak se z Xaveriových slov náhle vytratili všichni přímí účastníci děje „A?”

„Pak dorazila policie. A my jsme jim řekli, že jestli půjdou dovnitř, vyhodíme to tu celé do vzduchu.”

„A vy máte skutečně prostředky, jak hrozbu uskutečnit, vojíne Xaverio?”

„Ne, pane. Jenom jsme blafovali. Snažili jsme se uhádnout - no - co byste v takový situaci udělal vy, pane.”

Tenhle je nějak moc všímavý. I když má nakoupíno, pomyslel si suše Miles. Povzdechl si a rozhodl rukama. „Proč nechtěla přijmout vaše kreditní karty? Copak to nejsou Pozemské univerzální, které vám vydali na kosmodromu? Nepokoušeli jste se udat ty, co máme ještě z Mahaty Solaris, že ne?”

„Ne, pane,” odpověděl Xaveria. Na důkaz vytáhl vlastní kartu. Vypadala v pořádku. Miles se otočil, aby ji zkusil u pokladny na komunikačním terminálu, ale zjistil, že komunikační terminál někdo rozstřílel. Poslední kulka zasáhla holodisplej přesně uprostřed, musela být myšlená jako rána z milosti, i když terminál pořád tiše pobzukával. Miles v duchu přidal jeho cenu k seznamu, který mu probíhal hlavou, a škubl sebou.

„Vlastně,” odkašlal si Xaveria, „on tu kartu vlastně vyplivnul ten počítač, pane.”

„Ale to neměl,” začal Miles, „pokud -” Pokud se něco nestalo s hlavním účtem, dokončil myšlenku. V žaludku ho najednou zamrazilo. „Prověřím to,” slíbil. „Mezitím ale musíme nějak ukončit tohleto tady a dostat vás ven tak, aby z vás místní policisté nenadělali řešeta.”

Danio vzrušeně pokývl k pistoli v Milesově ruce. „Mohli bychom se odsud prostřílet. A pak supem k nejbližší stanici metra.”

Miles na okamžik ztratil řeč a v duchu se viděl, jak sráží Dania na zem jeho vlastní pistolí. Dania zachránilo jedině to, že si Miles uvědomil, že by si zpětným nárazem mohl zlomit ruku. Na Dagule si rozdrtil pravou ruku a vzpomínka na bolest byla pořád ještě živá.

„Ne, Danio,” řekl Miles, když byl zas mocen slova. „Klidně - velice klidně - vyjdeme z předních dveří a vzdáme se.”

. „Ale Dendarijci se nikdy nevzdávají,” protestoval Xaveria.

„Tady nejsme v palebném postavení,” řekl Miles trpělivě. „Jsme v obchodě. Alespoň kdysi to obchod býval. Navíc to ani není náš obchod.” I když mě nejspíš donutí ho koupit. „Nesmíte na londýnské policisty myslet jako na nepřátele, ale jako na naše milé přátele. A to oni jsou. Protože,” zabodl chladný pohled do Xaverii, „já si vás nemůžu podat, dokud s vámi neskonaní oni.”

„Aha,” hlesl Xaveria, který se konečně uklidnil. Poklepal Dania po paži. „Jo. Tak snad - snad abychom šli s admirálem domů, Danio?”

Xaveria vytáhl na nohy původního majitele bowie nože. Miles na chvíli zauvažoval, pak se tiše přikradl za rudookého, vytáhl kapesní paralyzér a poslal vojákovi lehký výboj do zátylku. Rudooký se svezl na stranu. Miles vyslal rychlou modlitbičku, aby se voják nedostal do traumatického šoku. Bůhví, jaký chemický koktail už spořádal, ale jenom alkohol to zjevně nebyl.

„Vemte ho za hlavu,” přikázal Miles Daniovi, „a vy, Yalene, za nohy.” Tak, tihle tři už vyvádět nebudou. „Xaverio, vy otevřete dveře, dáte si ruce za hlavu a vyjdete ven, žádné utíkání, a tam se necháte pokojně zatknout. Danio, vy půjdete za ním. Je to rozkaz.”

„Kdybychom tu tak měli zbytek armády,” zamumlal Danio.

„V tuto chvíli potřebujete jediné armádu právníků,” opáčil Miles. Podíval se na Xaveriu a vzdychl. „No, jednoho vám pošlu.”

„Děkujeme, pane,” řekl Xaveria a zasmušile vrávoral ke dveřím. Miles šel vzadu a skřípal zuby.

Na ulici Miles zamžoural do slunce. Jeho malá jednotka padla do rukou čekajících policistů. Danio se nepral ani když ho šacovali, ale Miles se neuvolnil, dokud neuviděl, že konečně zapnuli poutací pole. Zamířil k němu velitel policistů a nadechoval se, že promluví.

Ode dveří obchodu s alkoholem se ozvalo tichoučké fúúm! Jedoucí chodník olízly modravé plamínky.

Miles vykřikl, že stojí vyrazil přímo do sprintu, zhluboka nabral do plic vzduch a zadržel dech. Vřítíl se do dveří obchodu, prolétl tmou, ve které se kroutily horké jazyky, a oběhl vitrínu. Na koberci nasáklém alkoholem vyrážely plameny jako trsy zlaté pšenice, které neuspořádaně vyskakovaly podle toho, jakou kde měly výpary koncentraci. Oheň se blížil ke svázané ženě na podlaze; za okamžik se jí vlasy změnil na strašlivou svatozář...

Miles se k ní vrhl, vsunul pod ni rameno a se zachroptěním se zvedl na nohy. Mohl by přísahat, že cítil, jak se mu ohýbají kosti. Žena kopala, čímž mu to nijak neusnadnila. Miles klopýtal ke dveřím, které zářily jasně jako východ z ústí tunelu, jako brána života. Plíce se mu vzdouvaly, jak se přes jeho pevně sevřená ústa snažily nasát trochu kyslíku. Dosud uplynulo celkem jedenáct vteřin.

Ve dvanácté vteřině místnost za nimi vybuchla v plamenech. Miles i se svým břemenem se skutáleli na pojezdný chodník - Miles ženu kutálel pořád dál, protože jí na šatech vyskakovaly plamínky. Někde v nepředstavitelné dálce ječeli a povykovali lidé. S Milesovou dendarijskou uniformou se počítalo pro boj, takže se netavila ani nehořela, ale těkavým kapalinám, které se na ni rozlily, výtečně posloužila jako knot. Vypadalo to nesmírně působivě. Ale nebohá prodavačka tak bezpečné šaty neměla -

Začal se dusit, protože mu celý obličej zalila pěna, kterou na ně nastříkal přispěchavší hasič. Musel tam stát v pohotovosti celou tu dobu. Vystrašená policistka nad nimi nervózně postávala s plazmovou puškou, která jí teď nebyla k ničemu. Pěna z hasičího přístroje připomínala pивní čepici, jenom chutnala podstatně hůř - Miles vyprskl odporné chemikálie a pak chvíli jen ležel a lapal po dechu. Bože, ten vzduch je ale lahoda. Lidé ani nevědí, co mají.

„Bomba!” vykřikl velitel policistů.

Miles se nemotorně otočil na záda a potěšil se pohledem na kousek modrého nebe, protože nějakým zázrakem neoslepl, oči mu ani nepopraskaly, ani se neseškvařily. „Ne,” vydechl smutně, „brandy. Spousty velice drahého brandy. A laciného obilného alkoholu. Asi se to zapálilo, když zkratoval komunikační terminál.”

Odkulil se stranou, protože k obchodu klusem vyrazili požárníci v bílých ochranných kombinézách

s příslušným nářadím. Jeden z hasičů ho zvedl na nohy a odstrčil ho dál od domu, který teď byl v jednom plameni. Najednou se ocitl tvář v tvář někomu, kdo na něj mířil jakýmsi přístrojem, který mu na jeden zmatený okamžik připomínal mikrovlnné dělo. Vzedmul se v něm adrenalin, ale bezvýsledně, protože mu nezbyly síly, které by se daly vyburcovat. Ten člověk na něj něco blábolil. Miles omámeně zamrkal, a když trochu zaostřil zrak, z mikrovlnného děla se vyklubala holovizní kamera.

Kdyby to tak radši bylo mikrovlnné dělo...

Prodavačku konečně rozvázali a ona teď brečela, ječela a ukazovala přímo na něj. Na někoho, koho Miles zrovna zachránil před strašlivou smrtí, se moc vděčně nechovala. Kamera ji zabírala, dokud ji neodvedli do sanitky. Miles doufal, že nebudou šetřit sedativy. Představil si, jak prodavačka večer dorazí domů, doma manžel, děti - „Jak bylo dneska v krámě, miláčku...?“ Jestlipak půjde umlčet peníze, a pokud ano, kolikpak asi bude chtít?

Panebože, peníze...

„Milesi!“ Nadskočil, protože Elli Quinnová promluvila přímo za ním. „Všechno v pohodě?“

Když se vydali metrem na londýnský kosmodrom, cestující se po nich otáčeli. Miles se jim ani nedivil, protože se zahlédl v zrcadlové stěně, když jim Elli proměňovala kupony. Elegantní, upravený lord Vorkosigan, kterého naposledy viděl před vyslaneckou recepcí, se jako vlkodlak proměnil v nanejvýš pohoršlivou příšerku. Na ožehnuté, mokré, urované uniformě mu zasychaly nadýchané kupičky hasící pěny. Bílou légu na prsou měl zmazanou. Na obličejích měl šmouhy, chraptěl a oči mu zrudly a podlily se krví, jak je podráždil kouř. Páchl kouřem, potem a alkoholem, tím nejvíc. Lidé kolem nich si toho oděru jednou lokli a klidili se pryč. Policisté ho díkybohu zbavili nože a pistole, které zabavili jako důkazy. A tak měli Miles s Elli jeden konec aeroauta jenom pro sebe.

Miles zasténal a sesunul se na sedadlo. „Ty jsi mi ale tělesná strážkyně,“ vyčetl Elli. „Proč jsi mě nechránila před tou reportérkou?“

„Nechtěla tě přece zastřelit. A navíc jsem právě dorazila. Já jí nemohla vyprávět, co se tam stalo.“

„Ale na fotkách vypadáš daleko lip ty. Dendarijské flotile by to vylepšilo image.“

„Když vidím holokameru, zdřevění mi jazyk. Ale ty jsi mluvil dost klidně.“

„Snažil jsem se to zlehčovat. ‚Kluci budou vždycky dělat klukoviny,‘ pochechtává se admirál Naismith, v pozadí vidíte jeho jednotky, jak zakládají požáry po celém Londýně...“

Elli se zazubila, „A krom toho, já jsem je nezajímala. Já nebyla ten hrdina, který se vrhl do hořící budovy - při bozích nesmrtelných, když ses vykutálel ven, celý v plamenech -“

„Tys to viděla?“ zvedla se Milesovi nepatrně nálada. „Vypadalo to z dálky dobře? Možná si tím u hostitelského města trochu šplhneme, po tom, co vyvedl Danio a jeho kumpáni.“

„Šel z toho vážně strach.“ Obdivně se zachvěla. „Divím se, že nemáš žádné větší popáleniny.“

Miles svraštil sežehlé obočí a nenápadně si schoval levou ruku plnou puchýřů do pravého podpaží. „Nic to nebylo. Chránila mě uniforma. Jsem rád, že aspoň něco z našeho vybavení funguje, jak má.“

„No, nevím. Abych pravdu řekla, já se ohně bojím od...“ rukou se dotkla obličeje.

„To ti jedině chválím. Všechno vlastně obstaraly reflexy z páteře. Když mému mozku konečně došlo, co moje tělo provádí, už bylo po všem, a teprve pak jsem se rozklepal. V boji už jsem párkrát oheň zažil. Nemyslel jsem na nic, jen na rychlost, protože když už oheň dospěje tak daleko, šíří se rychle.“

Miles stiskl rty a už se jí nesvěřil s další obavou, totiž jak to zatracené interview dopadne po bezpečnostní stránce. Teď už bylo pozdě, i když si v duchu pohrával s myšlenkou, že Dendarijci provedou tajný přepad redakce Euronews Network a holodisk zničí. Možná vypukne válka, nebo někde ztroskotá raketoplán, nebo se vláda zaplete do ohromného sexuálního skandálu, a incident v obchodě s alkoholem ve víru nových událostí úplně zapadne. Cetagandané se už beztak určitě dozvěděli, že se admirál Naismith dal vidět na Zemi. Však se zas brzy ukryje do lorda Vorkosigana, tentokrát možná už napotád.

Miles vykulhal z metra a rukama si tiskl záda.

„Kosti?“ starala se Elli. „Udělal sis něco s páteří?“

„Nevím to jistě.“ V předklonu ztěžka dusal vedle ní. „Mám křeče ve svalech - chudák ženská určitě vážila víc, než se mi zdálo. Adrenalin člověka splete...“

Bolelo to pořád stejně, ještě když jejich malý kyvadlový raketoplán přistával na oběžné dráze u Triumfu, dendarijské vlajkové lodi.

„Namožené svalstvo,“ prohlásil lékař flotily suše, když Milese prohlédl. „Běžte tak na týden do postele.“

Miles mu to pokrytecky slíbil a s balíčkem pilulek v zavázané ruce se odporoučel. Věděl celkem jistě, že lékař určil diagnózu správně, protože teď, na palubě jeho vlastní vlajkové lodi, bolest pomalu polevovala. Cítil, jak se mu napětí uvolňuje přinejmenším v šíji, a zadoufal, že uvolnění se rozlije po celé páteři. Také cítil odliv adrenalinem vyvolané energie - radši aby tu všechno vyřídil, dokud ještě zvládne chodit a mluvit zároveň-

Popotáhl si bundu, bezúspěšně se pokusil oprášit bílé skvrny, zvedl bradu a zamířil do svatyně své flotilové účetní.

Byl večer, lodní časomíra byla jen o hodinu posunutá od londýnského času dole na planetě, ale žoldnéřská účetní ještě seděla na svém místě. Vicki Boneová byla svědomitá žena středních let, robustní, rozhodně spíš technik než voják; normálně mluvila uklidňujícím, protáhlým tónem. Tentokrát se na kancelářské židli bleskurychle otočila a vyjekla na něj: „Jé, pane! Obstaral jste ten kreditní převod?“ Zaregistrovala jeho vzezření a hlas jí klesl do obvyklejší tóniny. „Bože dobrý, copak se vám to přihodilo?“ Teprve pak, jakoby dodatečně, zasalutovala.

„To jsem právě přišel zjistit, poručíku Boneová.“ Zacvakl si druhé křeslo do podlahových svorek, otočil ho a usadil se na něj obkročmo s rukama kolem opěradla. Teprve pak, jakoby dodatečně, jí oplatil zasalutování. „Včera jste, mám dojem, hlásila, že jste zmrazila všechny naše objednávky na zásoby, které nejsou pro náš pobyt na oběžné dráze nezbytně nutné, a že máte náš pozemský úvěr pod kontrolou.“

„Dočasně,“ odpověděla. „Před čtrnácti dny jste mi řekl, že nám převedou platbu do deseti dnů. Snažila jsem se všechna naše vydání načasovat až na potom. Před čtyřmi dny jste mi řekl, že to bude dalších deset dnů -“

„Přinejmenším,“ potvrdil Miles zachmuřeně.

„Odložila jsem všechno, co jsem mohla, ale něco se muselo zaplatit, aby nám o další týden prodloužili úvěr. Od Mahaty Solaris jsme si sáhli nebezpečně hluboko do rezervních fondů.“

Miles unaveně dloubal ukazováčkem do opěradla židle. „Jojo, asi jsme měli zamířit rovnou k Tau Ceti.“ Teď už je pozdě. Kdyby tak jednal přímo s velitelstvím tajné služby Sektoru Dva...

„Byli bychom tak jako tak museli nechat tři čtvrtiny flotily na Zemi, pane.“

„A já jsem nechtěl rozpouštět formaci, já vím. Ale jestli tu zůstaneme ještě chvíli, neodletí už nikdo -schlamstne nás finanční černá díra... Víte co, mrkněte do systému a povězte mi, co se dnes dole na Zemi dělo s našimi osobními úvěrovými účty kolem 16,00 londýnského času.“

„Mmm?“ Prsty se jí rozletěly po klávesnici a na holodispleji jí naskočila tajemná, barevná číslíčka. „Jemine. To ale nedává smysl. Kam jenom se ty peníze poděly...? Aha, přímý platební příkaz. Tím se to vysvětluje.“

„Tak vysvětlujte,“ popohnal ji Miles.

„No,“ otočila se k němu, „když flotila na dlouho zakotví někde, kde mají aspoň jakous takous peněžní síť, nenecháváme naše likvidní aktiva jen tak ležet ladem.“

„Že ne?“

„Kdepak. Všechny peníze, které nemusíme doopravdy vydat, se na co nejdéle uloží do nějaké krátkodobé, výhodně úrokované investice. Takže všechny naše úvěrové účty se omezí tak, aby na nich zbyly jenom minimální povinné zůstatky; když nám někdo pošle fakturu, projedu ji počítačem a z investičního účtu převedu na úvěrový účet jenom tolik, co by fakturu pokrylo.“

„Stojí to, éé, stojí to riziko za to?“

„Riziko? Vždyť je to ohromně výhodná taktika! Minulý týden jsme na úrocích a dividendách vydělali přes čtyři tisíce federálních GSA kreditů, ale pak nám už zůstatek klesl pod povinné minimum.“

„Aha,“ hlesl Miles. Hlavou mu blesklo, že válčení pověsí na hřebík a místo toho začne hrát na burze. Dendarijská holdingová společnost svobodných žoldnéřů? Ouvej, do toho by měl co mluvit i císař...

„Ale ti pitomci,“ ukázala poručík Boneová na graf, který představoval její verzi Daniova odpoledního dobrodružství, „zkoušeli čerpat z konta přímo přes tohle číslo, místo přes centrální účtárnu flotily, jak jim to všem pořád říkám. A protože teď máme tak malé rezervy, kartu jim to vyplivlo. Občas mívám pocit, že mluvím s hluchými.“ Zase něco vytukala a na displeji naskočily grafy v ještě křiklavějších barvách. „Ale nemůžu ty peníze posílat dokola donekonečna, pane! Investiční účet je teď prázdný, takže nám samozřejmě nic nevydělává. Nevím ani, jestli přežijeme dalších šest dnů. A jestli se převod peněz do té doby neuskuteční...“ rozhodla rukama, „celá Dendarijská flotila nakonec kousek po kousku skončí v konkurzu!“

„Áá.“ Miles si masíroval krk. Předtím se spletl, hlava ho bolela pořád stejně. „Nemůžete nějak přesouvat finance z jednoho účtu na druhý a vytvořit tak, éé... virtuální peníze? Na přechodnou dobu?“

„Virtuální peníze?“ ohrnula znechuceně rty.

„Abyste zachránila flotilu. Je to jako v boji. Žoldnéřské účetnictví...“ sepjal si dlaně mezi koleny a optimisticky se na ni usmál. „Pokud to ovšem přesahuje vaše schopnosti...“

Nozdry se jí rozšířily. „To jistě nepřesahuje. Ale to, o čem mi tu vykládáte, se zakládá především na časových prostojích. Pozemská bankovní síť je zcela propojená; k žádným prostojům tu nedochází, to byste to musel vzít mezihvězdně. Ale řeknu vám, co by fungovalo...“ hlas se jí vytratil. „Anebo radši ne...“

„Co?“

„Běžte do nějaké velké banky a vezměte si krátkodobou půjčku na nějaký, řekněme, zásadní kus z našeho základního vybavení.“ Oči, kterými zatékala kolem a skrz zdi významně pohlédla k Triumfu, naznačovaly, jakou asi úroveň základního vybavení má na mysli. „Mohli bychom jim zatajit jistá trvající zadržovací práva, výši odepsané hodnoty, a to nemluvím o jistých nesrovnalostech ohledně toho, co přesně je majetkem flotily a co patří vlastníkům z řad kapitánů - ale přinejmenším by nám to přineslo opravdové peníze.“

A co řekne komodor Tung, až zjistí, že mu Miles zatížil velitelskou loď hypotékou? Ale Tung tu teď není. Tung má dovolenou. Než se Tung vrátí, třeba už bude po všem.

„Budeme muset požadovat dvakrát, třikrát víc, než opravdu potřebujeme, jen tak si pojistíme, že dostaneme dost,“ pokračovala poručík Boneová. „Podepsat byste to musel vy jakožto velící důstojník korporace.“

Bude to muset podepsat admirál Naismith, uvědomil si Miles. Muž, jehož právní existence je zcela -virtuální, ale pozemská banka by na to přijít neměla. Dendarijská flotila jeho totožnost velmi přesvědčivě dokazuje. Možná to vlastně bude jedna z nejméně riskantních věcí, které kdy udělal. „Tak do toho, všechno připravte, poručíku Boneová. Eh... vezměte Triumf, je to největší loď, co máme.“

Přikývla a napřímila se, obvyklý klid se jí už vracel. „Ano, pane. Děkuji, pane.“

Miles si povzdechl a postavil se. Neměl si předtím sedat; unavené svaly ho odmítaly poslouchat. Když procházel kolem účetní, nakřčila nos, jak ji ovanul jeho odér. Možná by si měl vyšetřit pár minutek a dát se do pořádku. Až se vrátí na vyslanectví, i tak bude mít dost práce vysvětlit, proč zmizel, tak proč ještě vysvětlovat, kde přišel k tak pozoruhodnému zevnějšku?

„Virtuální peníze,“ huhlala poručík Boneová nesouhlasně směrem ke svému komunikačnímu terminálu, když Miles odcházel. „Bože dobrý.“

KAPITOLA 4

Když se Miles osprchoval, učesal a navlékl si čistou uniformu a naleštěné rezervní boty, zabraly mu prášky a všechna bolest zmizela. Když se přistihl, že si pohvizduje - zrovna na sebe cákal vodu po holení a kolem krku si do šedobílé bundy uvazoval dosti okázalý a ne zcela předpisový černý hedvábný šátek - rozhodl se, že příště sníží dávku léku na polovinu. Cítil se až moc dobře.

Ale stejně je škoda, že k dendarijské uniformě nepatří baret, mohl by si ho frajersky připlácnout na ucho. Možná nějaké barety ještě zavede. Tung by nejspíš souhlasil; Tung měl různé teorie o tom, že hogofogo uniformy pomáhají při verbování i při udržování morálky. Miles si nebyl úplně jistý, jestli by jediným výsledkem nebyl příliv rekrutů, kteří se rádi převlékají do různých oblečků. Vojín Danio by baret možná uvítal... Miles tu představu zapudil.

Elli Quinnová na něj trpělivě čekala na Triumfu, v chodbě u šesté přechodové komory. Elegantně se vymrštila na nohy, vykročila před ním k jejich raketoplánu a jen prohodila: „Radši abychom pohnuli kostrou. Co myslíš, jak dlouho tě bratránek dokáže na vyslanectví krýt?”

„Řekl bych, že už to vybouchlo,” řekl Miles, dosedl vedle ní a zapnul si pásy. Vzhledem k tomu, co se na krabici s léky říkalo o nebezpečí při zacházení s přístroji, přenechal Miles řízení opět Elli. Miniraketoplán hladce vyklouzl z boku vlajkové lodi a začal předpisově klesat z oběžné dráhy.

Miles mrzutě dumal, jaké ho asi čeká uvítání, až se zas ukáže na vyslanectví. Přinejmenším zákaz vycházek, ať se bude sebevíc ohánět přílehčujícími okolnostmi. Kvůli takovému osudu se mu vůbec nechtělo pohnout kostrou. Je teplá letní noc a on se nachází na Zemi s okouzující, báječnou přítelkyní. Je teprve -mrkl na chronometr - 23,00. Noční život zrovna začíná, Londýn se svým vysokým počtem obyvatel žil dvacet čtyři hodin denně. Milesovi se nevysvětlitelně zvedla nálada.

Ale co by tak mohli podniknout? Pití nepřicházelo v úvahu; Bůh ví, jak by jeho nevyzpytatelná tělesná schránka zareagovala, kdyby ty tuny prášků, které má v sobě, zalil alkoholem, ale jeho koordinaci by to rozhodně neprospělo. Divadlo? To by je na dlouhou dobu zdrželo na jednom místě, a to z bezpečnostního hlediska není dobré. Radši podniknou něco, při čem zůstanou v pohybu.

Ať se jdou Cetagand'ané bodnout. Radši skončí v pekle, než by se dal svázat pouhým strachem z nich. Jen ať si admirál Naismith ještě trochu užije, než zas skončí pověšený ve skříni. Pod nimi zářila světla kosmodromu, sahala po nich, aby si je přitáhla. Když zajížděli do pronajatého doku (140 federálních GSA kreditů na den), Miles vyhrkl: „Heleď, Elli. Co takhle - co takhle jít omrknout výlohy?”

A tak se najednou o půlnoci ocitli na procházce v módní pasáži. Na finančně vybaveného návštěvníka tu čekalo zboží nejenom ze Země, ale z celé galaxie. Zájemcům o módní trendy nabízeli jedinečnou podívanou sami chodci. Letos se nosilo peří a také syntetické hedvábí, kůže a kožešiny, tedy obrozené primitivní přírodní materiály z minulosti. A Země měla tolik minulosti, která se dala obrozovat! Milese upoutala mladá dáma v - v aztécko-vikingském oblečku, usoudil nakonec, která kráčela zavěšená do mladíka v botách asi ze čtyřiačtyřicátého století a v peří. Takže dendarijský baret by možná nebyl tak neprofesionálně archaický.

Elli, jak si Miles všiml, se neuvolnila a nebavila se. U kolemjdoucích pátrala jen po tom, jestli náhodou neskrývají zbraně nebo nedělají nečekané pohyby. Ale nakonec se přece jen uchváceně zastavila před obchodem, jehož diskrétní vývěsní štít hlásal: šlechtěné kožešiny: pobočka bioinženýrské spol. Galactech. Miles ji jemně vtláčil dovnitř.

Výstavní plocha byla rozlehlá, čímž nejspíš okázale naznačovala, v jakém cenovém rozmezí se zdejší obchod pohybuje. Kožichy z rezavých lišek, koberce z bílých tygrů, bundy z vyhynulého leoparda, křiklavé tašky, boty a pásy z tauceťanských ještěrek, černobílé vesty z makaků - na holovizní obrazovce neustále běžel program, kde se vysvětlovalo, že zboží nepochází ze zabitých živých zvířat, ale ze zkumavek a kádinek výzkumné sekce GalacTechu. Nabídka zahrnovala devatenáct vyhynulých druhů v přírodních barvách. Podzimním módním trendem, vmlouvala se holovize, bude kůže duhového nosorožce a bílá liška v trojnásobné délce a pastelových odstínech. Elli zabořila ruce až po zápěstí do něčeho, co připomínalo hromadu srsti meruňkově zbarvené perské kočky.

„Líná to?“ dotazoval se Miles zmateně.

„Ale kdepak,“ ujišťoval je prodavač. „Šlechtěné kožešiny z GalacTechu zaručeně nelínají, neblednou ani neztrácejí barvu. Také samočinně odpuzují špínu.“

Elli klouzala rukou po hedvábně černé kožešině. „Co je to? Kabát asi ne...“

„Aá, to je velice oblíbený nový typ,“ řekl obchodník. „Poslední výkřik módy v biomechanických systémech se zpětnou vazbou. Většina kožešnického zboží, které zde vidíte, jsou obyčejné vydělané kůže - ale toto je živá kožešina. Tento model se hodí na příkrývku, přehoz, nebo předložku. Ale už na příští rok připravuje výzkumná sekce i různé typy svrchních oděvů.“

„Živá kožešina?“ Okouzleně povytáhla obočí. Prodavač se bezděky vytáhl na špičky, jak gesto sledoval - Elli obličej tak na nezasvěcené většinou působil.

„Živá kožešina,“ přikývl prodavač, „ale bez jakýchkoli defektů, které by mělo živé zvíře. Nelíná, nežere, a také,“ diskrétně zakašlal, „nepotřebuje bedýnku s pilinami.“

„Tak moment,“ přerušil ho Miles, „Jak ji tedy můžete nabízet jako živou kožešinu? Odkud by brala energii, když ne z chemického štěpení jídla?“

„Elektromagnetická síť v buněčné struktuře pasivně absorbuje energii z okolí. Z holovizního vlnění a podobně. A zhruba tak každý měsíc, když se začne vybíjet, ji můžete oživit, když ji na pár minut zavřete do mikrovlnné trouby při nejnižší teplotě. Firma Šlechtěné kožešiny ale neodpovídá za výsledek, pokud majitel nešťastnou náhodou zapne troubu na vyšší stupeň.“

„To ale pořád neznamená, že je živá,“ namítal Miles.

„Ujišťuji vás,“ řekl prodavač, „že tato příkrývka byla namíchána z nejvybranějších genů felis domesticus. Na skladě máme i role bílé perské kočky a siamské s čokoládovými konečky, mám i vzorník atypických barev, které je možno objednat v libovolné velikosti.“

„Tohleto udělali s kočkou?“ zalapal Miles po dechu, ale Elli si celou tu nádheru bez kostí nabrala do náruče.

„Pohlad'te ji,“ pobízel prodavač Elli nedočkavě.

Poslechla ho a zasmála se. „Ono to přede!“

„Ano. Má i naprogramovatelnou termotaxickou orientaci - jinými slovy se k vám přivine.“

Elli se do kožešiny zabalila od hlavy až k patě - černá kožešina jí splývala až na paty jako královská vlečka - a zabořila do té hedvábně lesklé nádhery tvář. „Co si lidi všechno nevymyslí! Óch. Člověka přímo láká, aby se o to otíral celým tělem.“

„Jo?“ zeptal se pochybovačně Miles. Pak se mu rozšířily panenky, když si představil Ellino parádní tělíčko, jak se na té chlupatině převahuje. „Jo?“ zopakoval docela jiným tónem. Hladově vycenil zuby. Otočil se k prodavači. „Vezmeme si to.“

Trapná chvílka nastala, když vytáhl kreditní kartu, podíval se na ni a uvědomil si, že tu použít nemůže. Patřila poručíku Vorkosiganovi, byla k prasknutí narvaná jeho platem z vyslanectví a v jeho současném převleku by ho naprosto zkompromitovala. Quinnová, která stála vedle něj, mu nakoukla přes rameno, nad čím že to zaváhal. Zaclonil kartu rukou a naklonil ji k ní. Dohodli se jediným pohledem.

„Éé... ne,“ řekla. „To opravdu ne.“ Sáhla pro vlastní peněženku.

Měl jsem se napřed zeptat na cenu, říkal si Miles, když odcházeli z obchodu a vlekli neforemný balík v elegantní stříbrné plastové tašce. Obchodník je na rozloučenou ujistil, že balíček nepotřebuje dýchací otvory. Hlavně že kožešina udělala Elli radost, a on nehodlá jenom kvůli vlastnímu nerozum - nebo hrdosti - propást šanci, jak Elli potěšit. Chtěl jí dělat radost. Však jí peníze časem vrátí.

Tak, ale kde by kožešinu mohli vyzkoušet? Snažil se to vymyslet, když vycházeli z pasáže a vydali se k nejbližšímu vchodu do metra. Nechtěl, aby noc už skončila. Nevěděl, co chce. Vlastně ne, věděl úplně přesně, co chce, jenom nevěděl, jestli to dostane.

Měl podezření, že Elli nezaregistrovala, jak daleko v myšlenkách došel. Hezká aférka jen tak bokem, no prosím; ale tak zásadní změna, kterou jí zamýšlel navrhnout - to je moc hezký obrat - by jí

převrátila život vzhůru nohama. Elli, dcera vesmíru, která všem lidem z planet říkala v nestřežených chvílích hlinožrouti, Elli se svou vlastní kariérou. Elli, která po zemi kráčela s podezřívavou nechutí jako mořská panna, která vystoupí na pevninu. Elli je nezávislá země. Elli je ostrov. A on je pitomec a tahle věc se už konečně musí vyřešit, než mu pukne hlava a srdce taky.

Miles počítal, že budou potřebovat výhled na proslulý pozemský měsíc, pokud možno odrážející se na vodní hladině. Řeka byla v této části města bohužel vedená pod zemí a tam ji nasávaly žilky a cévky pod zástavbou z třiatvacátého století, která zabírala polovičku obzoru tam, kde se už netyčily věžičky ani ne-roztahovaly chráněné architektonické památky. V rušném mnohamilionovém velkoměstě se tichý útulný kouteček k soukromým hovorům hledá dost těžko.

Hrobka je tichá, soukromá, však nikdo se tam neobjímá... Jeho hrůzné vzpomínky na Dagulu v posledních týdnech vybledly, ale teď ho jedna bez výstrahy přepadla v obyčejném veřejném potrubním výtahu, který vedl dolů ke stanovišti vznášedel. Dravý vír vytrhl Elli z jeho znečitlivělých prstů a ona padala - to ta chyba v konstrukci antigravitačního systému - mizela v temnotě -

„Jauvajs, Milesi!“ zaprotestovala Elli. „Pusť mi tu ruku! Co se děje?“

„Padáme,“ dusil se Miles.

„Jasně že padáme, tohle potrubí vede dolů. Jsi v pořádku? Ukaž, zkontroluju ti panenky.“ Chytila se zábradlí a odtáhla je ze středního rychlého pásma ke stěně potrubí. Kolem nich dál proplouvali londýnští noční ptáci. Zmodernizovali peklo, říkal si Miles na pokračí paniky, a teď jsme v řece, kde se duše ztracenců s bubláním ztrácejí ve vesmírné výlevce, rychleji a rychleji.

Ona měla panenky velké a temné...

„Když máš ty divné záchvaty po lécích, panenky se ti roztáhnou, nebo stáhnou?“ vyptávala se ustaraně a tváří se téměř dotýkala jeho obličeje.

„Co dělají teď?“

„Pulzují.“

„Tak to jsem v pořádku.“ Miles polkl. „Doktorka teď dvakrát kontroluje všechno, co mi dává. Může se mi udělat trochu mdlo, před tím mě varovala.“ Pořád se Elli pevně držel.

Miles si najednou uvědomil, že ve výtahovém potrubí se vyrovnal rozdíl v jejich výšce. Vznášeli se s obličejí proti sobě, jeho boty se jí komíhaly nad kotníky - on si ani nemusí shánět bedýnku, na kterou by se postavil, ani riskovat, že si namůže krk - v náhlém popudu přitiskl své rty na její. Na zlomeček sekundy mu mozek zaječel hrůzou, jako by skočil ze skály do třiceti metrů ledově studené vody a už nechal všechno rozhodování na gravitaci, ale ještě by nepocítil všechny důsledky.

Voda hřála, hřála, hřála... Elli překvapeně rozevřela oči. Miles zaváhal, propásl cenný okamžik setrvačnosti, a začal od ní odplouvat. Elli v polibku rozevřela rty a rukou si Milese přidržela za zátylek. Byla pěkně vysportovaná; sevření ho sice nepředpisově, ale účinně znehybnilo. Tak tohle je určitě poprvé, co uvíznutí v něčím sevření znamenalo, že vyhrál. Dychtivě jí plnil rty, líbal ji na tváře, oči, obočí, nos, bradu - kdepak je sladká studnice jejích rtů? Tady, áách...

Neforemný balík se živou kožešinou od nich začal odplouvat a klesal dolů výtahovým potrubím. Cestou dolů do nich vrazila nějaká žena a zamračila se, středním pásmem prosvitěl nějaký puberták, povykoval na ně a dělal neslušné, jednoznačné posunky - a pak Elli v kapse zapípal komunikátor.

Nemotorně dohonili kožešinu, vyhrabali se prvním východem, na který narazili, a klenutou chodbou prchali z potrubního silového pole k nástupišti vznášedel. Vypotáčeli se na vzduch a otřeseně se jeden na druhého podívali. Milesovi došlo, že v jediném šíleném okamžiku rozmetal celý pečlivě vyvážený pracovní vztah; co teď jsou vlastně zač? Důstojník a podřízená? Muž a žena? Kamarádi, milenci? To by mohla být osudná chyba.

Mohlo by to být osudné i bez nějaké chyby; Dagula ho o tom poučila až moc dobře. Člověk v uniformě není jen voják, člověk je složitější než úloha, kterou hraje. Zítra může smrt potkat nejenom jeho, ale i ji, a vymazat celý vesmír možností, nejenom armádního důstojníka. Dá jí ještě pusu - sakra, teď dosáhne jenom k jejímu bělostnému hrdlu -

Bělostné hrdlo podrážděně zavrčelo a Elli zmáčkla příjmové tlačítko kódovaného komunikátoru. „Hergot, co se to...? Ty to být nemůžeš, ty jsi tady. Quinnová, slyším!”

„Velitelka Quinnová?” ozval se potichu, ale jasně Ivan Vorpatril. „Je s vámi Miles?”

Miles zkřivil rty a zklamaně zavrčel. Ivan opět projevil svůj nadpřirozený smysl pro načasování.

„Jo, proč?” řekla Quinnová do komunikátoru.

„No, řekněte mu, ať se fofrem vrátí zpátky. Jistím mu ten průlez v bezpečnostní síti, ale dlouho už to nevydržím. Vždyť už sakra málem usínám.”

„Panebože, netušil jsem, že to zvládne,” zamumlal Miles. Popadl komunikátor. „Ivane? Dokážeš mě opravdu propašovat zpátky tak, aby mě nikdo neviděl?”

„Ještě tak příští čtvrthodinku jo. A to jsem musel všelijak obcházet směrnice a sám se taky namočit. Hlídám teď na třetím podpodlaží, jak vede městská elektrika a odpadní systém. Můžu předělat videonahrávku a vystříhnout tu chvíli, jak budeš vcházet, ale jenom když se sem dostaneš dřív než desátník Veli. Nevadí mi, že za tebe nasazuju vlastní kůži, ale rozhodně nenasadím kůži pro nic za nic, kapiš?”

Elli už na holovizi zkoumala barevný plán metra. „Myslím, že to tak akorát stihneš.”

„Nemá přece cenu -“

Popadla ho za loket a odpochoďovala s ním k vznášedlům; místo měkkého třpytu teď v jejích očích svítilo pevné odhodlání. „Cestou aspoň budeme ještě deset minut spolu.”

Když odběhla koupit žetony, Miles si mnul obličej a násilím se do sebe snažil vmasírovat zdravý rozum, který ho opouštěl. Když zvedl hlavu, uviděl vlastní matný odraz, který na něj zíral ze zrcadlové stěny; stál ve stínu sloupu a tvář mu zaplavovalo zklamání a strach. Pevně zavřel oči a pak se podíval ještě jednou, obešel sloup a pozorně se rozhlédl. Bylo to hrozně nepříjemné - na okamžik měl pocit, že vidí sám sebe, ale v zelené barrayarské uniformě. Pitomé prášky. Nebo se mu jeho podvědomí snaží něco naznačit? No, dokud se při rentgenu mozku neukážou dva různé obrazy podle toho, kterou uniformu bude mít na sobě, velké nebezpečí mu snad nehrozí.

Když o tom trochu popřemýšlel, už mu to tak zábavné nepřípadalo.

Když se Quinnová vrátila a on ji objal, cítil něco daleko složitějšího než jen sexuální touhu. Ve vznášedle se kradmo líbali - měl z toho víc bolesti než potěšení; když dorazili k cíli, Miles se nacházel v nejnepohodlnějším stavu sexuálního vzrušení, jaký si dokázal vybavit. Všechna krev z mozku se mu určitě nahrnula do rozkroku a on slastí a nedostatkem kyslíku zpitoměl.

Rozloučila se s ním na nástupišti v diplomatické čtvrti se zmučeným: „Tak zatím...!” Až když ji spolklo metro, Miles si uvědomil, že mu nechala tašku, která v pravidelných intervalech vibruje a přede.

„Kotátko moje.” Miles si tašku s povzdechem hodil na rameno a vykročil - vykulhal - směrem k domovu.

Druhý den ráno se s nateklýma očima probudil zavalený vrnící černou kožešinou.

„Přítulná věcička, co?” prohodil Ivan.

Miles se prodíral na svobodu a prskal při tom chlupy. Prodavač jim lhal: tohle skorozvíře se očividně živí lidmi, a ne zářením. Tajně se kolem nich v noci omotá a požívá je jako nějaká měňavka - hrome, večer přece nechal tu kožešinu v nohách postele. Tisícovky malých dětí, které se schovávají pod přikrývkami, aby je ochránily před bubákem ve skříni, zažijí pořádný šok. Prodavač šlechtěných kožešin je očividně cetaganský agent-provokatér a atentátník...

Ivan jenom ve spodkách a s kartáčkem bujaře vraženým mezi zářivé řezáky se zastavil a rukou projel černou hedvábnou srst. Zavlnila se, jako by se pod jeho doteky pokoušela prohnout hřbet. „Zajímavý,” zamlel Ivan neoholenou čelistí, až se mu kartáček v puse rozkýval. „Člověka přímo láká, aby si o to otíral celý tělo.”

Miles si představil Ivana, jak se slastně protahuje... „Uch,” otřásl se. „Bože. Kde je kafe?”

„Dole. Až se hezky předpisově oblíkneš. Snaž se aspoň vypadat, jako bys od včerejška odpoledne

ležel v posteli.”

Miles větril průšvih, hned jak si ho Galeni půlhodinu po začátku jejich směny zavolal do kanceláře -jenom jeho.

„Dobré jitro, poručíku Vorkosigane,” usmíval se se strojenou vlídností Galeni. Galeniho strojený úsměv byl tak příšerný, jako byl jeho upřímný úsměv okouzlující.

„Dobré jitro, pane,” kývl Miles ostražitě.

„Vidím, že jste se z akutního zánětu kostí už vzpamatoval.”

„Ano, pane.”

„Tak se přece posad'te.”

„Děkuji, pane.” Miles se obezřetně posadil - dnes ráno nebral prášky proti bolesti. Po včerejším nočním dobrodružství, po znepokojivé halucinaci v metru, spláchl prášky do záchodu a v duchu si poznamenal, že musí lékařce flotily říct, ať mu i tuhle medicínu vyškrtně ze seznamu. Galeni na okamžik pochybovačně svraštil obočí. Pak jeho zrak dopadl na Milesovu zavázanou pravou ruku. Miles si poposedl a pokusil se ruku nenuceně schovat za záda. Galeni se kysele zašklebil a nat'ukal něco na holovizním displeji.

„Dnes ráno jsem v místních zprávách narazil na úplnou lahůdku,” řekl Galeni. „Napadlo mě, že byste si to také rád přečetl.”

To vám tu sebou radši praštím, pane. Miles vůbec nepochyboval, co bude následovat. Hergot, a to se předtím jenom bál, že by se toho mohlo dopídit Cetagandské vyslanectví.

Na úvod hovořila reportérka z Euronews Network - tuto část natáčeli očividně později, protože požár v obchodě v pozadí už dohasínal. Když přišel stříh na ušmouraný, vyčerpaný obličej admirála Naismithe, plameny ještě vesele hořely, „...politováníhodné nedorozumění,” slyšel Miles sám sebe pokašlávat s beťanským přízvukem. „-slibuji, že vše důkladně prošetříme...” Dlouhý záběr na něj a na nebohou prodavačku, jak se v plamenech kutálejí ze dveří, poskytl jen průměrnou podívanou. Škoda, že k tomu nedošlo v noci; tak by všechny pyrotechnické efekty vynikly v plné nádheře. Děs a běs z Naismithovy tváře na holodispleji se slabě odrážely ve tváři i Galenimu. Miles pocítil záchvěv soucitu. Nikdo nevelí rád podřízeným, kteří neposlouchají rozkazy a páchají nebezpečné ztřeštěnosti. Galenimu to určitě taky neudělalo radost.

Reportáž konečně skončila a Galeni rychle vypnul holodisplej. Opřel se v židli a upřeně se na Milese zadíval. „No?”

Milese varoval instinkt, že na chytračení není čas. „Pane, včera odpoledne mi velitelka Quinnová zavolala na vyslanectví, abych tuto situaci vyřešil, jelikož jsem byl nejbližším velícím dendarijským důstojníkem. Na místě se ukázalo, že její obavy byly opodstatněné. Můj neodkladný zásah zabránil zbytečným zraněním, možná i smrti účastníků. Za nedovolené opuštění vyslanectví se vám musím omluvit. Nemohu toho však litovat.”

„Omluvit se?” zavrnl Galeni, div že nevybuchl vzteky. „Vyzrazil jste si ven, bez propustky, a v přímém rozporu s platnými rozkazy i bez ochranky. Já jsem očividně jen o vteřiny unikl potěšení, abych se v příštím hlášení dotazoval velitelství Bezpečnosti, kam mám zaslat vaši uškvařenou mrtvolu. A co je na tom nejzajímavější, zdá se, že jste se dokázal teleportovat z vyslanectví a zase zpět, aniž byste zanechal jedinou trhlínu v nahrávkách z bezpečnostních kamer. A teď čekáte, že to všechno smetete ze stolu omluvou? Já si to nemyslím, poručíku.”

Miles se chytil jediného pevného bodu. „Ochranku jsem měl, pane. Byla se mnou velitelka Quinnová. A ani nechci nic smést ze stolu.”

„Takže hned můžete začít vysvětlovat, jak že jste to prošel ven i zpátky mou bezpečnostní sítí, a nikdo si vás přitom nevšiml.” Galeni se opřel v židli, založil si ruce a zle se zakabonil.

„Já...” tady byl právě háček. Zpověď jistě uleví jeho duši, ale to má žalovat na Ivana? „Ven jsem se dostal hlavním vchodem ve skupině hostů, kteří odcházeli z recepcce. Jelikož jsem měl na sobě dendarijskou uniformu, strážě si myslely, že patřím k hostům.”

„A jak jste se dostal zpátky?”

Miles zmlkl. Galenimu by se mělo říct všechno do puntíku, aby si zdokonalil bezpečnostní systém, ale Miles beztak poradně nevěděl, jak Ivan oblafl video-monitory, o hlídkujícím desátníkovi ani nemluvě. V noci jen padl do postele a na podrobnosti se nevyptával.

„Vorpatrii stejně nezachráníte, poručíku,” prohodil Galeni. „toho si podám hned po vás.”

„Proč si myslíte, že v tom měl Ivan prsty?” promluvil Miles, aby získal čas na přemýšlení. Kdepak, měl napřed přemýšlet a až pak mluvit.

Galen se zatvářil znechuceně. „Nechte si ty vtipy, Vorkosigane.”

Miles se nadechl. „Ivan dělal všechno na můj rozkaz. Odpovědnost nesu jedině já. Pokud svolíte, že nebude potrestán, požádám ho, aby vám podal úplné hlášení o tom, jak se mu na čas podařilo udělat v bezpečnostním systému mezeru.”

„Tak vy ho požádáte?” ohrnul Galeni rty. „Uvědomil jste si vůbec někdy, že pokud jde o velení, stojí poručík Vorpatrii nad vámi?”

„Ne, pane,” polkl Miles. „To, éé... to mi uniklo.”

„A jemu také, jak se zdá.”

„Pane. Původně jsem myslel, že se vzdám jen na krátkou dobu, a v první chvíli jsem skutečně neměl čas dělat si starosti se zajištěním návratu. Podle toho, jak se situace vyvíjela, mi bylo jasné, že bych se neměl vracet tajně, ale když jsem se skutečně vrátil, byly dvě ráno, a Ivan už do toho vložil tolik energie - připadalo mi nevděčné -“

„A navíc,” vmísil se Galeni polohlasem, „to vypadalo, že to vyjde...”

Miles potlačil bezděčný úsměv. „Ivan je v tom nevinně. Mě potrestejte, jak chcete, pane.”

„Děkuji za vaše laskavé svolení, poručíku Vorkosigane.”

To Milese namíchlo. „Pane, co ode mě u všech hromů chcete? Dendarijci jsou barrayarskými jednotkami stejně jako všichni, kdo nosí císařskou uniformu, i když to třeba nevědí. Mám nad nimi svěřeno velení. Nemohu je zanedbávat, když se ocitnou v nouzi, a to ani proto, abych hrál roli poručíka Vorkosigana.”

Galen se zhoupnul v židli a vytáhl obočí. „Abyste hrál roli poručíka Vorkosigana? Kdo si myslíte, že jste?”

„Já...” Miles zmlkl. Náhle se ho zmocnila závrať, jako by se řítil dolů v detektivním potrubním výtahu. Na chvíli se cítil tak omámeně, že otázku ani nechápal. Ticho se prodlužovalo.

Galen složil ruce na stole a nepřestával se mračit. „Ztrácíte přehled, co?” řekl mírným hlasem.

„Já...” Miles bezmocně povolil ruce. „Když jsem admirálem Naismithem, mojí povinností je být admirálem Naismithem se vším všudy. Většinou nemusím role takhle přepínat.”

Galen naklonil hlavu na stranu. „Ale Naismith není skutečný. Sám jste to říkal.”

„Éé... to je pravda, pane. Naismith není skutečný.” Miles se nadechl. „Ale jeho povinnosti skutečné jsou. Musíme pro mě vymyslet nějaké rozumnější zařazení, abych svým povinnostem mohl dostát.”

Galenimu podle všeho ještě nedošlo, že když se Miles nechtěně ocitl pod jeho velením, počet Galeni-ho mužů se zvýšil ne o jednoho, ale o pět tisíc. Ale kdyby si to v plném rozsahu uvědomil, nepokusil by se třeba využít Dendarijce pro sebe? Miles zaťal zuby, aby mu ohledně této skutečnosti ani v náznaku neunikla nějaká poznámka. Projel jím žhavý záblesk -žárливosti? Panebože, prosím tě, jen ať si Galeni dál myslí, že jsou Dendarijci Milesovou soukromou libůstkou...

„Hm.” Galeni si mnul čelo. „No, ehm - prozatím, když admirála Naismithe budou volat povinnosti, přijdete nejdříve za mnou, poručíku Vorkosigane.” Povzdechl si. „Berte to tak, že jste v podmínce. Měl bych vám zatrhnout vycházky, ale vyslanec si vás výslovně vyžádal na dnes odpoledne jako eskortu. Ale mějte na paměti, že jsem proti vám mohl vznést vážná obvinění. Neuposlechnutí přímého rozkazu, kupříkladu.”

„Já... to budu mít velice na paměti, pane. Áá... a Ivan?”

„Co udělám s Ivanem, to se ještě uvidí.“ Galeni zavrtěl hlavou, očividně o Ivanovi přemýšlel. Miles mu to ani neměl za zlé.

„Ano, pane,” řekl Miles, který se rozhodl, že pro tentokrát už si dovolil až dost.

„Odchod.”

Fajn, pomyslel si Miles sarkasticky, když odcházel z Galeniho kanceláře. Napřed si myslel, že jsem ne-ukázněný. Teď si prostě myslí, že jsem cvok.

Ať už jsem kdokoli.

Z odpolední politicko-společenské události se vyklubala recepce a večeře na počest návštěvy lairoubského Baby. Baba, který na své planetě nesl dědičný titul hlavy státu, měl politické i náboženské povinnosti. Když si odbyl pouť do Mekky, přijel do Londýna, aby se účastnil rozhovorů ohledně povolení průletů výsostným územím planet v západní části Orionu. Středem této soustavy byla planeta Tau Ceti, ke které vedly z Komarru dvě trasy; proto se Barrayar o celou záležitost zajímal.

Milesovi připadly obvyklé povinnosti. V tomto případě skončil jako společník jedné ze čtyř Babových manželek. Váhal, jestli si ji má zařadit do kategorie příšerných matron, nebo ne - měla docela hezké jasné hnědé oči a hladké čokoládové ruce, ale zbytek těla měla zabalený do metrů krémového hedvábí, lemovaného zlatou výšivkou, takže celek oplýval asi stejnou krásou jako velice svůdná matrace.

Její duchaplnost posoudit nemohl, jelikož nemluvila ani anglicky, ani francouzsky, rusky či řecky, nemluvila ani barrayarským, ani jiným nářečím, a on zas nemluvil ani lairoubsky ani arabsky. Bednu naslouchátek s překladači bohužel doručili na neznámou adresu na druhém konci Londýna, takže dobrá polovina přítomných diplomatů nemohla dělat nic jiného než jen civět na své protějšky a culit se. Miles a dáma projevili během večeře dobrou vůli sdělovat si základní potřeby pantomimou - ráčíte sůl, madam? - a Milesovi se podařilo ji dvakrát rozesmát. Rád by byl věděl proč.

A co hůř, než stihli pořadatelé zrušit projevy naplánované na dobu po večeři, udýchaný zásobovací asistent doručil krabici náhradních naslouchátek. Následovalo několik projevů v nejrůznějších jazycích, aby si novináři přišli na své. Pak se lidé začali rozcházet, Milese o baculatou dámu připravily její dvě spolu-manželky a on se začal místností prodírat zpátky k suitě barrayarského vyslance. Obešel vysoký alabastrový sloup, který podpíral klenutý strop, a ocitl se tváří v tvář reportérce z Euronews Network.

„Mon Dieu, náš maličký admirál,” zaradovala se. „Co vy tady?”

Miles ignoroval vyděšený jek, který se mu rozléhal v hlavě, a přinutil se k chladné zdvořilosti. „Co prosím, madam?”

„Jste přece admirál Naismith, nebo...” Všimla si jeho uniformy a v očích jí zaplátl zájem. „Je to snad nějaká tajná žoldnéřská akce, admirále?”

Ticho, až to bouchlo. Miles násilím vytřeštil oči, rukou zabloudil ke švu kalhot a tam jí zaškubal, jako by sahal po neexistující zbrani. „Bože můj,” zalapal hrůzou po dechu - do toho se ani nemusel nutit -, „Chcete mi říct, že se admirál Naismith objevil na Zemi?”

Zvedla bradu a nevěřícně se pousmála. „Nejspíš ve vašem zrcadle.”

Je vidět, jak má ožehlé obočí? Pravou ruku měl pořád ještě zafačovanou. Kdepak spálenina, madam, říkal si panikařící Miles. Pořezal jsem se při holení.

Postavil se do předpisového pozor, srazil podpatky naleštěných bot a pozdravil ženu lehkou obřadnou úklonou. Hrdým, tvrdým a výrazně barrayarským přízvukem řekl: „Mýlíte se, madam. Jsem lord Miles Vorkosigan z Barrayaru. Poručík v Císařských službách. Ne že bych neaspiroval na hodnost, kterou mi přisuzujete, ale je to ještě poněkud předčasné.”

Sladce se usmála. „Popáleniny se vám už zahojily, pane?”

Miles povytáhl obočí - ne, neměl k němu přitahovat pozornost - „Naismith že utržil popáleniny? Vy jste ho viděla? Kdy? Můžeme si o tom promluvit? Mluvíte o muži, o kterého se velice zajímá barrayarská císařská tajná služba.”

Prohlížela si ho od hlavy k patě. „To bych řekla, protože jste pořád jeden a ten samý.”

„Pojďte, poďte sem,” jak se z toho jen vymotá? Popadl ji za loket a kormidloval ji k tichému koutku. „Ovšemže jsme jako jeden a ten samý. Admirál Naismith, velitel Dendarijských žoldnéřů, je můj -” nelegitimní bratr, dvojče? Ne, to nesedí. Pak ho osvítilo světlo, ne, neosvítilo, ozářilo ho jako záblesk atomovky při dopadu, „-klon,” dořekl Miles hladce.

„Cože?” Její sebejistota dostala trhliny; všchnu pozornost obrátila k němu.

„Můj klon,” zopakoval Miles pevnějším hlasem. „Je to neuvěřitelné stvoření. Nikdy se nám nepovedlo to prokázat, ale myslíme si, že vznikl v rámci cetagandské tajné operace, která se nějak zle zvrtila. Lékařskou stránku by Cetagand'ané rozhodně zvládli. Kdybyste znala skutečné podrobnosti o jejich armádních genetických experimentech, zděsila byste se.” Miles se odmlčel. To poslední byla aspoň pravda. „Co jste vlastně zač?”

„Lisa Vallerie,” blikla na něj novinářským odznakem, „Euronews Network.”

Už jen to, že se mu tak ochotně znovu představila, mu potvrdilo, že zvolil správnou taktiku. „Ach tak,” trochu se od ní odtáhl, „novinářka. Neuvědomil jsem si to. Omluvte mě, madam. Bez svolení svých nadřízených bych se s vámi neměl bavit.” Dělal, jako by chtěl odejít.

„Ne, počkejte - éé - lorde Vorkosigane. Och - nejste snad příbuzný toho Vorkosigana, že ne?”

Vysunul bradu a snažil se vypadat přísně. „Můj otec.”

„Ach tak,” vydechla, jako by se jí rozbřesklo, „tím se to vysvětluje.”

Aby ne, pochválil se v duchu Miles. Znovu naznačil několik pokusů o únik. Držela se ho jako klíště. „Ne, prosím... když mi to nepovíte vy, vypátrám si to sama.”

„Inu...” odmlčel se Miles. „Z našeho pohledu je to vlastně stará záležitost. Pár informací bych vám snad říci mohl, jelikož se mě to tak úzce dotýká. Ale není to nic pro veřejnost. Na to mi napřed musíte dát své slovo.”

„Slovo barrayarského vorského lorda je závazné, že ano?” řekla. „Já své zdroje nikdy neprozrazuji.”

„Výtečně,” kývl Miles, jako by se domníval, že mu dala slib, i když ve skutečnosti se o něčem takovém ani nezmínila. Uzmul dvě židle a oba se posadili kousek stranou od servorobotu, kteří uklízeli nepořádek po banketu. Miles si odkašlal a vrhl se do toho po hlavě.

„Biologický konstrukt, který si říká admirál Naismith, je... možná nejnebezpečnějším mužem v galaxii. Mazaný, rázný - v minulosti se ho bezúspěšně pokoušela zlikvidovat cetagandská i barrayarská tajná služba. Už si začal budovat mocenskou základnu, víte, ty Dendarijské žoldnéře. Pořád ještě nevíme, jaké má se svou soukromou armádou dlouhodobé plány, ale nějaké určitě má.”

Vallerie si pochybovačně promnula rty. „Když jsem s ním mluvila, vypadal - dost příjemně. Uvážíme-li okolnosti. Rozhodně je statečný.”

„Ano, ten chlap je génus, učiněný zázrak,” vykřikl Miles, ale pak si řekl, že to nesmí přehánět. „Kouzlo osobnosti. Cetagand'ané, tedy pokud to byli Cetagand'ané, s ním museli mít opravdu mimořádné plány. Je to vojenský génus, víte.”

„Tak moment,” zarazila ho. „Říkáte, že je opravdový klon, že ano - ne jen vnější kopie? Takže musí být ještě mladší než vy.”

„Ano. Jeho růst i vzdělání byly uměle zrychleny, i když ten proces měl zřejmě svá omezení. Ale kde jste ho viděla vy?”

„Tady v Londýně,” odpověděla, málem dodala ještě něco, ale zarazila se. „Ale neříkal jste náhodou, že se ho Barrayarané snaží zabít?” Nepatrně se od něj odtáhla. „Možná, že bych vás měla nechat, ať si ho vystopujete sami.”

„Ne, to už neplatí,” zasmál se Miles. „Teď ho jen sledujeme zpovzdálí. Víte, nedávno nám zmizel z dohledu, a moje osobní ochranka je z toho pěkně nervózní. Zjevně ho museli původně vytvořit pro nějaké čachry s podvržením dvojníka, namířené především proti mému otci. Ale před sedmi lety jim zběhl, odtrhl se od těch, kteří ho věznili a stvořili, a stal se svým vlastním pánem. My - Barrayar - o něm víme příliš mnoho, a pokud jde o mě a o něj, už jsme se vývojově příliš rozlišili, než aby se mě

ještě pokoušel nahradit.”

Prohlédla si ho. „Ale mohl by. Opravdu.”

„Téměř.” Miles se ponuře usmál. „Ale kdyby se vám někdy podařilo dostat nás oba do jednoho pokoje, viděla byste, že já jsem skoro o dva centimetry vyšší než on. V mém případě jde o pozdní růst. Hormonální kúra...” Fantazie mu už brzo vypoví službu - tak blekotal dál...

„Cetagand’ané se ho ale pořád pokoušejí zabít. To je prozatím náš nejlepší důkaz, že ho opravdu stvořili oni. Zjevně ví příliš mnoho. Velice by nás zajímalo, co asi ví.” Obdařil ji svůdným a strašlivě neupřímným vlčím šklebem. Ještě o kousek se od něj odtáhla.

Miles zlostně sevřel pěsti. „Nejvíc mě ta tom chlapovi uráží jeho drzost. Mohl si pro sebe aspoň vybrat jiné jméno, ale on se musí vytahovat mým. Možná si na něj zvykl, když se cvičil na to, že mě nahradí, a na to se určitě kdysi cvičil. Mluví s be’anským přízvukem a jako příjmení používá be’anské dívčí jméno mé matky, to je be’anský zvyk, a jestlipak víte, proč?”

No jo, proč, proč... ?

Beze slov zavrtěla hlavou a zírala na něj se směsicí odporu a úžasu.

„Protože podle be’anského zákona o klonech by byl ve skutečnosti mým zákonným bratrem, proto! Pokouší se získat pro sebe falešnou legitimitu. Nechápu proč. Možná je to klíčem k jeho slabosti. Musí mít někde slabé místo, nějakou skulinku v brnění -“jako přívazek k dědičnému šílenství, samozřejmě - Zmlkl a ztěžka dýchal. Jen ať si myslí, že potlačuju vztek, a ne hrůzu.

Vyslanec mu - díkybohu - kynul z druhého konce sálu, jeho doprovod už se sbíral k odchodu. „Omluvte mě, madam,” zvedl se Miles. „Musím vás opustit. Ale éé... pokud se znovu setkáte s falešným Naismithem, prokázala byste nám velikou službu, kdybyste mi dala vědět na Barrayarské vyslanectví.”

„Pour quoi?” pohnula neznatelně rty. I ona se zvedla, poněkud ostražitě. Miles se sklonil nad její rukou, provedl úhledný obrat čelem vzad a prchl.

Musel se krotit, aby po schodišti v Palais de London za svým vyslancem nehopsal. Génus. Hergot, že je ale génus! Jak to, že ho tenhle dezinformační trik nenapadl už před lety? Šéf Císařské bezpečnosti Illyan bude vrnět blahem. Dokonce i Galeniho to možná trochu pobaví.

KAPITOLA 5

V den, kdy se podruhé vrátil kurýr ze sektorového velitelství, se Miles utábořil na chodbě před Galenihovo kanceláří. Musel se hodně ovládat, aby odcházejícího posla nepřeválcoval, ale zvládl to a nechal ho vyjít ze dveří, než se vrhl dovnitř.

Dal si pohov až před Galenihovo křeslem. „Pane?”

„Ano, ano, poručíku, já vím,” řekl Galeni popuzeně a máchl rukou, že má Miles počkat. Rozhostilo se ticho a na Galenihovo holodispleji se okno po okně sunuly údaje. Nakonec se Galeni opřel v křesle a vrásky mezi očima se mu prohloubily.

„Pane?” opakoval Miles naléhavě.

Galení se nepřestával mračit, vstal a posuňkem zavolal Milese k sobě. „Podívejte se sám.”

Miles si to prošel dvakrát. „Pane - tady nic není.”

„Taky jsem si všiml.”

Miles se k němu otočil čelem. „Žádný šek - žádné rozkazy - žádné vysvětlení - nic. Ani zmínka o mých záležitostech. Čekali jsme tu dvacet mizerných dnů pro nic za nic. Za tu dobu jsme mohli pěšky dojít na Tau Ceti a zpátky. To je šílené. To je nemožné.”

Galení se zamyšleně opřel jednou dlaní o stůl a zahleděl se na ztichlý holodisplej. „Nemožné? Ne. Ztracené rozkazy jsem zažil i dřív. Byrokratické zmatky.

Důležité údaje zaslané na jinou adresu. Zašantročené naléhavé žádosti, když se čekalo, až se někdo vrátí z dovolené. Takové věci se stávají.”

„Mně se to nestává,” sykl Miles.

Galení povytáhl jedno obočí. „Jste arogantní vorské princátko.” Napřímil se. „Ale mám podezření, že mluvíte pravdu. Vám by se něco takového nestalo. Komukoli jinému, no prosím. Vám ne. Na druhou stranu,” téměř se usmál, „všechno je jednou poprvé.”

„Tohle je ale podruhé,” připomněl mu Miles. Podezíravě na Galenihovo zahlížel a na jazyku ho už pálila divoká obvinění. Je to snad nějaký buržoazní komarrský vtípek? Pokud rozkazy ani šek nedorazily, musel je někdo zachytit. Ledaže by původní požadavky vůbec neposlali. Na to, že byly odeslány, měl jen Galenihovo slovo. Jenže bylo nepochopitelné, že by Galeni riskoval kariéru jen proto, aby otravnému podřízenému znepříjemnil život. Ne že by byla velká ztráta přijít o plat barrayarského kapitána, to Miles dobře věděl.

Ne jako osmnáct milionů marek.

Miles rozšířil oči a pevně stiskl zuby i rty. Dalo se pochopit, že by se chudý člověk, jehož rodina přišla o celé jmění, řekněme, při dobytí Komarru, nechal osmnácti miliony marek dosti snadno zlákat. To už by stálo - za veliké riziko. Milesovi to sice ke Galenimu moc nesesedělo, ale kolik toho o tom člověku opravdu ví? Během dvaceti dnů, co se znali, se Galeni o své soukromé minulosti ani jednou nezmínil.

„Co uděláte teď, pane?” vyrazil ze sebe Miles škrobeně.

Galení rozhodil rukama. „Pošlu jim to znovu.”

„Hm. To je všechno?”

„Já osmnáct milionů marek jen tak z kapsy nevytáhnu, poručíku.”

Že ne? To se ještě uvidí... Musí se dostat z vyslanectví zpátky k Dendarijcům. K Dendarijcům, kde nechal ležet ladem své vlastní zpravodajské specialisty a sám, svázaný nečinností, mezitím promarnil celých dvacet dnů... Jestli ho Galeni opravdu takhle vyšplouchl, zapřísáhl se Miles v duchu, neschová se před ním s ukradenými osmnácti miliony marek ani v té nejhlubší díře.

Galení se narovnal a naklonil hlavu. Měl přimhouřené oči a nepřítomný pohled. „Je to pro mě záhada.” Potichu, téměř pro sebe, dodal: „...a záhady nemám rád.”

Bez nervů... chladnokrevný... k hereckým schopnostem, které se těm jeho téměř vyrovnaly, cítil Miles obdiv. Ale pokud Galeni zpronevěřil jeho peníze, jak to, že už dávno nezmizel? Na co tu ještě čeká? Na nějaké znamení, o kterém Miles neví? Však Miles na to přijde, to tedy ano. „Dalších deset dnů,” řekl Miles. „Znovu.”

„Mrzí mě to, poručíku,” řekl stále ještě duchem nepřítomný Galeni.

To vás tedy bude mrzet... „Pane, potřebuji na den k Dendarijcům. Na admirála Naismithe tam čeká spousta práce. Kvůli tomuhle zdržení si musíme bezpodmínečně vzít dočasnou půjčku z obchodních zdrojů, abychom udrželi tok našich financí. Musím to zařídit.”

„Považuji zajištění vaší osobní bezpečnosti u Dendarijců za absolutně nedostačující, Vorkosigane.”

„Tak mi dejte někoho z vyslanectví, pokud máte pocit, že je to nutné. Ta klonovací historka jistě některé tlaky zmírnila.”

„Ta klonovací historka byla pitomá,” odsekl Galeni, který se přestal ovládat.

„Byla geniální,” urazil se Miles, že jeho výtvar tak kritizují. „Konečně se dokonale povedlo oddělit Naismithe a Vorkosigana. Ošetřila nejnebezpečnější slabé místo celé šarády, totiž můj... jedinečný a nezapomenutelný vzhled. Nikdo by si neměl pamatovat, jak vypadají tajní agenti.”

„A vůbec, proč si myslíte, že se ta novinářka o svůj objev podělí s Cetagand’any?”

„Viděli nás spolu. Panebože, viděly nás miliony lidí v holovizi. To víte, že se kolem ní budou motat a vyptávat se, tak nebo onak.” Ucítil bodnutí strachu - ale Cetagand’ané jistě pošlou někoho, kdo by to z ní nenápadně dostal. Přece ji neseberou, nevyždímou z ní, co se dá, a nezbaví se jí -je to přece význačná a známá občanka Země, a jsme na Zemi.

„V tom případě mi řekněte, proč jste si hergot vybral Cetagand’any jako Naismithovy případné stvořitele? Jestli něco vědí jistě, tak to, že oni v tom prsty neměli.”

„Věrohodnost,” objasnil mu Miles. „Když ani my nevíme, odkud se klon doopravdy vzal, možná jim nebude tak vrtat hlavou, že oni o něm dosud také neslyšeli.”

„Vaše logika má několik do očí bijících slabin,” poškleboval se Galeni. „Dlouhodobě to té vaší maškarádě možná pomůže. Ale mně to nepomáhá. Kdybych se měl postarat o mrtvolu admirála Naismithe, zkomplikovalo by mi to život stejně jako mrtvola lorda Vorkosigana. Ať už jste schizoidní nebo ne, takhle dokonale se nemůžete rozdělit ani vy.”

„Já nejsem schizoidní,” vyštěkl Miles. „Možná jen trochu maniodepresivní,” připustil dodatečně.

Galenimu zacukaly rty. „Poznej sám sebe.”

„Snažíme se, pane.”

Galení zmlkl a pak se, nejspíš moudře, rozhodl poslední poznámku ignorovat. Odfrkl si a pokračoval. „No dobře, poručíku Vorkosigane. Uložím seržantu Barthovi, aby vám zajistil vnější zálohu. Ale chci, abyste se mi minimálně každých osm hodin hlásil přes kódovaný komunikátor. Tímto vám uděluji čtyřiaadvacetihodinovou vycházku.”

Milesovi, který se už nadechoval, že vypálí další argument, to vzalo řeč. „Aha,” vypravil ze sebe. „Děkuji, pane.” Moment... jak to, že Galeni najednou tak obrátil? Miles by dal cokoliv, jen kdyby věděl, co se teď děje za tím kamenným řeckým profilem.

Odporoučel se, než si to Galeni mohl znovu rozmyslet.

Ze všech parkovacích ploch, které se na londýnském kosmodromu pronajímaly, si Dendarijci vybrali tu nejdlehlější - ne kvůli penězům, ale kvůli bezpečnosti. Skutečnost, že díky odlehlosti byla plocha i nejlacinější, byla jen příjemná třešnička na dortu. Plocha se vlastně nacházela pod širým nebem na konci areálu a obklopovaly ji lány prázdného, holého asfaltu. Nic k ní nemohlo proklouznout nepozorovaně. A pokud by náhodou v těch místech přece jen došlo k nějaké - nečekané situaci, říkal si Miles, logicky byla menší šance, že by došlo ke smrtelným zraněním nevinných přihlížejících civilistů. Plochu zvolili jedinečně na základě logiky. Také to byla zatraceně dlouhá štrapáce. Miles se snažil křepce vykračovat, a ne cupat jako pavouk na kuchyňské podlaze. Možná už není jen schizoidní a maniodepresivní, ale začíná být nádavkem i trošku paranoidní. Seržant Barth, který si vykračoval vedle něj a očividně se v civilu cítil nepohodlně, ho původně chtěl dopravit až k průlezu do raketoplánu ve vyslaneckém obrněném vozidle. Miles ho s obtížemi přesvědčil, že kdyby se admirál Naismith někdy nechal chytit, jak vystupuje z barrayarského oficiálního vozu, sedm let úzkostlivého utajení by se rozplynulo jako dým. Ovšem dobrý výhled na plochu, kde raketoplán parkoval, byl bohužel dvousečný.

Ale aspoň se k nim nemohlo nic přiblížit nepozorovaně.

Pokud by se to ovšem psychologicky nezamaskovalo. Co třeba tamhleto ohromné údržbářské vznášedlo, které se uspěchaně hnalo vpřed těsně nad zemí? Údržbářskými vznášedly se kosmodrom jen hemžil; oko si na jejich nepravidelné průlety rychle zvyklo. Miles se rozhodl, že kdyby útok vedl on, vybral by si určitě jedno z těch vznášedel. Skvěle udržovalo člověka v nejistotě. Pokud by nevypálilo první, žádný Dendarijec, který by ho chtěl bránit, by si nemohl být jistý, že v příští chvíli nezavraždí náhodného nešťastníka z řad zaměstnanců kosmodromu. To by byl příšerný malér, takovéhle chyby člověku zničí kariéru.

Vznášedlo změnilo směr. Barth sebou škubl a Miles ztuhl. Vypadalo to hrozně podezřele. Jenže, ke všem čertům, okna ani dveře se neotvíraly, ani se nevykláněli ozbrojení muži, nikdo na ně nemířil ani prakem. Miles i Barth přesto vytáhli své legální paralyzéry. Miles se snažil od Barthe odtáhnout, protože Barth se pokusil postavit před něj, a tím zmatkem ztratili další cennou chvíli.

A pak se na ně vznášedlo vrhlo, teď se řítilo plnou rychlostí, stouplo do výšky a zastínilo jim jasnou ranní oblohu. Jeho hladký, uzavřený povrch neskýtal žádný terč, proti kterému by byl paralyzér něco platný. Milesovi konečně došlo, co pro něj atentátníci naplánovali. Smrt umačkáním.

Miles vykvikl, otáčel se a hrabal nohama, jak se snažil vyrazit do sprintu. Ve vznášedle někdo prudce vypnul antigravitaci a vznášedlo začalo padat jako ohromná cihla. Tak nějak to vypadalo, že je to moc povyku pro nic; copak nevědí, že jeho kosti by rozdrtila i naložená paleta z potravinářství? Zůstane tu po něm jen vzdorovitá mokrá šmouha na asfaltu.

Vrhl se k zemi, překulil se - zachránil ho jedině silný závan vytlačeného vzduchu, jak vznášedlo dopadlo na chodník. Když otevřel oči, pár centimetrů před nosem uviděl dolní okraj vznášedla, a když se vyhrabal na nohy, už zase stoupalo. Kde je Barth? Miles pořád v pravé ruce křečovitě svíral nepoužitelný paralyzér, klouby měl odřené a krvácely mu.

Do rýhy na lesklém boku vznášedla byly zapuštěny žebříkové kramle. Kdyby byl na vznášedle, a ne pod ním - Miles zatřepal rukou, aby se zbavil paralyzéry, a v poslední vteřině se vymrštil a zachytil se žebříku. Vznášedlo uhnulo stranou a znovu žuchlo na zem, přímo na místo, kde před okamžikem ležel. Znovu se zvedlo a znovu se zlostným buchnutím dopadlo. Jako hysterický obr, který se pantoflem snaží rozmačkat pavouka. Rána při dopadu srazila Milese z jeho vratkého bidýlka, takže teď se zas kutálel po chodníku a snažil se zachránit si kosti. Na zemi nebyla žádná puklina, kde by se mohl schovat.

Jak se vznášedlo znovu zvedlo, rozlilo se pod ním světlo. Miles očima pátral na asfaltu po rudé hromádce, ale žádnou neviděl. Barthi? Ne, tamhle je, krčí se o kousek dál a něco ječí do komunikátoru na zápěstí.

Miles střelhlbitě vyskočil na nohy a začal kličkovat. Srdce mu bušilo, až měl pocit, že mu za chvíli vším tím adrenalinem vystříkne krev z uší, dech mu vynechával, i když plíce mu pracovaly ze všech sil. Kolem něj byla jen obloha a asfalt, po lodi ani stopy - ne, tamhle je - zamířil k ní. Běhání mu nikdy moc nešlo. Lidé, kteří ho chtěli vyloučit z důstojnického výcviku kvůli jeho fyzickému stavu, měli pravdu. Vznášedlo hluboce, ošklivě zavylo a přímo za ním se zas drápalo do vzduchu.

Srazil ho silný bílý záblesk, takže dopadl na obličej a ještě chvíli jel po asfaltu. Kolem něj se rozletěly úlomky kovu, skla a rozžhaveného plastu. Něco mu netečně ometlo týl hlavy. Přitiskl si ruce k hlavě a z čirého děsu se snažil vmáčknout do chodníku. V uších mu bušila krev, ale slyšel jen jakýsi řev.

O milisekundu později si uvědomil, že když se nehýbe, je snadným cílem. Ucukl stranou a rozhlížel se po padajícím vznášedle. Žádné padající vznášedlo tam už nebylo.

V hlídaném přepravním prostoru kosmodromu však rychle a nezákonně přistávalo lesklé černé aeroauto, které nepochybně Londýňanům rozblikalo komunikační panely a spustilo poplašná zařízení na řídicích počítačích. No, teď už asi nemá cenu snažit se zůstat nenápadný. Miles poznal barrayarskou vnější zálohu, ještě než uviděl zelené uniformy uvnitř aeroauta, protože Barth se k němu honem

rozběhl. Nedalo se ale zaručit, že tři Dendarijci, kteří k nim vyběhli z jeho raketoplánu, dospěli ke stejným závěrům. Miles vyskočil na - ruce a kolena. I když se přestal hýbat, zatočila se mu hlava a zvedl žaludek. Při druhém pokusu se mu podařilo postavit.

Barth se ho snažil za loket odtáhnout k přistávajícímu aeroautu. „Zpátky na vyslanectví, pane!“ naléhal.

Klející Dendarijec v šedé uniformě se zarazil pár metrů od nich a namířil na Barthe plazmomet. „Padej od něj!“ zavrčel Dendarijec.

Barth zajel rukou pod sako, ale to už Miles rychle vykročil mezi ně. „Přátelé, přátelé!“ zvolal a k oběma bojovníkům vztáhl dlaně. Dendarijec se pochybovačně a podezřívavě zarazil a Barth s přemáháním zaťal pěsti na bocích.

Doklusala k nim Elli Quinnová, v jedné ruce se jí houpal raketomet, jehož pažbu měla zasunutou do podpaží. Z ústí o průměru pět centimetrů se ještě kouřilo. Musela vypálit od boku. Tvář měla rudou a zděšenou.

Seržant Barth se zuřivým pohledem podíval na raketomet. „To bylo o fous, nemyslíte?“ vyštěkl na Elli. „Vždyť jste ho sakra málem vyhodila do vzduchu i s tím vznášedlem!“ Žárlí, uvědomil si Miles, protože on raketomet nemá.

Elli rozhořčením rozevřela oči. „Bylo to lepší než nic. Nic, to byla zjevně vaše výbava!“

Miles pozvedl pravou ruku - když se snažil zvednout i levou, do ramene ho chytila křeč - a opatrně si ohmatl zátylek. Když se na ruku podíval, byla rudá a vlhká. Zranění hlavy, krve jako ze zapíchlého čuníka, ale nic nebezpečného. Může odepsat další čistou uniformu.

„Munice většího kalibru se špatně vozí metrem, Elli,” vmísil se Miles mírně, „a přes zdejší ochranu bychom s ní na kosmodrom neprošli.“ Odmlčel se a podíval se na kouřící pozůstatky vznášedla. „Ani oni nemohli přes ochranu kosmodromu pronést zbraně, jak se zdá. Ať už to byl, kdo chtěl.“ Významně pokývl k druhému Dendarijci, který gesto pochopil a vydal se prozkoumat trosky.

„Pojďte pryč, pane!“ pobízel ho znovu Barth. „Jste zraněný. Za chvíli tu bude policie. Neměl byste v tom být zapletený.“

Tedy poručík lord Vorkosigan by v tom neměl být zapletený, to chtěl říct, a to bylo zcela správné. „Panebože, ano, seržante. Jeďte. Na vyslanectví se vraťte oklikou. Nenechte se od nikoho sledovat.“

„Ale pane -“

„Zodpovědnost teď převezme moje vlastní ochranka - která myslím právě dokázala, jak je schopná. Jeďte.“

„Kapitán Galeni bude žádat moji hlavu, jestli -“

„Seržante, jestli se prozradí moje dvojí identita, moji hlavu bude žádat samotný Simon Illyan. Je to rozkaz. Jeďte!“

Jméno obávaného šéfa Císařské bezpečnosti zapůsobilo jako zaklínadlo. Rozpolcený Barth se utrápeně nechal od Milese dostrkat k aeroautu. Když odsvištělo, Miles ulehčeně vydechl. Kdyby se teď vrátil, Galeni by ho nadosmrti zamkl ve sklepe.

Dendarijský strážný, zachmuřený a trochu nazelenalý, se vracel od roztroušených zbytků vznášedla. „Dva muži, pane,” hlásil. „Aspoň myslím, že to byli muži, a přinejmenším dva, tedy podle počtu, ehm, kousků, co jsem našel.“

Miles se podíval na Elli a povzdechl si. „Tak ty už asi nevyslechneme, co?“

Pokřčila rameny, ale jako omluva to moc nevyznělo. „Och - ty krvácíš...” Začala se mu věnovat.

Zatraceně. Kdyby zbylo něco použitelného k výslechu, Miles by to shrábl do raketoplánu, nestaral by se o odklizení trosek a odstartoval by, aby ve výslechu pokračoval na ošetřovně Triumfu, a netrápila by ho právní omezení, která by nepochybně zdržela místní úřady. Londýnští policisté už z něj stejně nemůžou být o moc nešťastnější než teď. Podle všeho s nimi za chvíli zas bude mít co do činění. Požární stříkačky a vozidla správy kosmodromu se kolem nich shlukovaly už teď.

Na druhé straně ale londýnská policie zaměstnává nějakých šedesát tisíc lidí, což je daleko větší

armáda, i když s lehčí výzbrojí, než má on sám. Možná by je mohl poštvat na Cetagand'any, nebo kdo za tím byl.

„Co to bylo za chlapy?“ zeptal se dendarijský strážný, který upíral zrak směrem, kterým zmizelo černé aeroauto.

„Na tom nezáleží,“ řekl Miles. „Nebyli tady, nikdy jste je neviděl.“

„Ano, pane.“

Miloval Dendarijce. Nikdy se s ním nehádali. Nechal si od Elli poskytnout první pomoc a v hlavě si začal sestavovat historku pro policii. Než mu pobyt na Zemi vyprší, on a zdejší policie se budou mít navzájem nepochybně plné zuby.

Než na asfalt vůbec dosedl tým ze soudní laboratoře, Milesovi se po boku vynořila Lisa Vallerie. To mohl čekat. Jelikož se na ni lord Vorkosigan ze všech sil snažil působit odpudivě, admirál Naismith teď nasadil všechen svůj šarm a horko těžko lovil z paměti, co že jí to která z jeho osob napovídala.

„Admirále Naismithi. Zdá se, že maléry jsou vám pořád v patách!“ začala.

„Tenhle tady ano,“ připustil mile a do úsměvu vložil všechny zlomečky klidu, které dokázal za daných okolností sebrat. Její kameraman zrovna něco točil někde stranou - novinářka se nejspíš snažila udělat z reportáže víc než pouhý rozhovor na místě nehody z jedné vody načisto.

„Co to bylo za muže?“

„To je výborná otázka, ale tu teď řeší londýnská policie. Podle mé soukromé teorie to byli Cetagand'ané, kteří se mi snažili pomstít za jisté dendarijské operace, ehm, ne proti nim, ale na podporu jedné z jejich obětí. Ale to abyste snad raději necitovala. Chybí důkazy. Mohli by vás zažalovat pro pomluvu nebo tak něco.“

„Pokud to je citát, tak ne. Ale nemyslíte, že to byli Barrayarané?“

„Barrayarané! Co víte o Barrayaru?“ Zatvářil se vylekaně a pak pro změnu zmateně.

„Nahlédla jsem do vaší minulosti,“ usmála se.

„A to jste se vyptávala Barrayaranů? Doufám, že nevěříte všemu, co o mně říkají.“

„To ne. Ti si myslí, že vás stvořili Cetagand'ané. Tak jsem hledala potvrzení z nezávislého pramene, z mých soukromých zdrojů. Našla jsem přistěhovalce, který kdysi pracoval v klonovací laboratoři. Nemá bohužel příliš dobrou paměť. Než ho vyhodili, prodělal násilné výslechy. Ale co si pamatoval, bylo děsivé. Dendarijská flotila svobodných žoldnéřů je oficiálně registrována na Jacksonu, že ano?“

„Právně je to tak výhodnější. Ale jinak s nimi žádné styky nemáme, pokud se ptáte na tohle. Zapracovala jste na tom, co?“ Miles natáhl krk. Elli Quinnová stála u policejního auta a při rozhovoru s vážně se tvářícím kapitánem živě gestikulovala.

„Jistě,“ řekla Vallerie. „Ráda bych s vaší pomocí připravila váš medailonek. Myslím, že pro naše diváky by to bylo nesmírně zajímavé.“

„Aha... Dendarijci o publicitu nestojí. Spíš naopak. Mohlo by to ohrozit naše operace i ty, kdo je provádějí.“

„Tak jenom váš osobní příběh. Nic ze současnosti. Jak jste se dostal až sem. Kdo vás dal nakloňovat, a proč - z koho, to už vím. Vaše nejranější vzpomínky. Víím, že jste prodělal zrychlený růst a výcvik v hypnóze. Jaké to bylo? A tak dále.“

„Bylo to nepříjemné,“ odsekl. Medailonek, hm, lákavá představa, až na to, že Galeni by ho dal stáhnout z kůže a Illyan by si ho dal vycpat a pověsit na zeď. Vallerie se mu navíc docela zamlouvala. Nevadilo mu vypustit skrz ni do světa pár dalších užitečných dezinformací, ale kdyby s ním teď navázala příliš úzké styky - pohlédl na asfaltovou plochu, kam teď dorazili lidé z laboratoře a šťárali se v troskách vznášedla - na zdraví by jí to nejspíš nepřidalo. „Mám lepší nápad. Proč neodhalíte obchod s nelegálním Honováním civilistů?“

„To už tady bylo.“

„Ale provádí se to pořád. Zjevně se v té věci ještě neudělalo dost.“

Moc nadšeně nevypadala. „Kdybyste se mnou chtěl úzce spolupracovat, admirále Naismithi, mohl byste obsah reportáže ovlivnit. Pokud spolupracovat nebudete - inu, pro média jste tučné sousto.“

Váhavě zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Jste v tom sama.“ Všiml si, že je ho potřeba u policejního auta. „Omluvte mě,“ řekl roztržitě. Pokrčila rameny a odešla si najít kameramana. Miles odklusal.

Právě odváděli Elli.

„Neboj se, Milesi, nezatýkají mě poprvé,“ pokoušela se ho ukonejšit. „Nic se neděje.“

„Velitelka Quinnová je moje tělesnou strážkyní,“ zaprotestoval Miles u policejního kapitána, „a byla ve službě. To je očividné. Pořád ještě ve službě je. A já ji potřebuji!“

„Pšš, Milesi, uklidni se,“ zašeptala Elli, „nebo tě seberou taky.“

„Mě! Hergot, já jsem přece oběť! Ať seberou ty dva zabijáky, kteří ze mě chtěli udělat placku.“

„No, ty taky vezmou s sebou, jen co je chlapi z laborky posbírají do pytlů. Nemůžeš čekat, že se úřady spolehnou jenom na naše slovo. Prověří fakta, ověří si naši verzi a pak mě pustí.“ Zářivě se na kapitána usmála a ten očividně roztál. „I policisté jsou lidé.“

„Neříkala ti maminka, že nikdy nemáš sedat do auta k cizím chlapům?“ zamumlal Miles. Ale měla pravdu. Kdyby se moc rozčiloval, mohli by se policisté rozhodnout, že jeho raketoplánu nepovolí start, nebo ještě něco horšího. Přemýšlel, jestli Dendarijci někdy dostanou zpátky svůj raketomet, který policie zabavila jako vražednou zbraň. Přemýšlel, jestli zatčení jeho hlavní tělesné strážkyně není součástí temného spiknutí proti němu. Přemýšlel, jestli má zdravotnice flotily nějaké psychoaktivní drogy proti paranoie. Pokud ano, on na ně stejně asi bude alergický. Zaskřípal zuby a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Do přistávacího doku roloval dendarijský miniraketoplán pro dvě osoby. Co to má zas znamenat? Miles se podíval na chronometr a zjistil, že pět hodin ze svých drahocenných čtyřiaadvaceti promarnil tady na kosmodromu. Když teď věděl, kolik je hodin, věděl také, kdo přijel, a potichu zuřivě zaklel. Elli při odchodu Milesovi na uklidněnou rázně zasalutovala. Novinářka si díkybohu odešla promluvit s někým ze správy kosmodromu.

Z miniraketoplánu vystoupila poručík Boneová, jako ze škatulky, vymydlená a okouzující, ve sváteční sametové šedé uniformě, a vykročila k mužům, kteří ještě zůstali pod rampou většího raketoplánu. „Admirále Naismithi, pane? Jste připraven na naši schůzku... Ach, jemináčku....“

Zazubil se na ni celou zhmožděnou a uprášenou tvář a přitom věděl, že vlasy má rozcuchané a slepené zasychající krví, že mu krev promáčela i límeček a postříkala bundu, a že kalhoty má potrhane. „Koupila byste si od muže před sebou zánovní kapesní křížník?“ zacvrlikal na ni.

„Tohle nepůjde,“ povzdechla si. „Banka, se kterou jednáme, je velice konzervativní.“

„Nemají smysl pro humor?“

„Když jde o jejich peníze, tak ne.“

„Dobrá.“ Další vtipné poznámky radši spolkl; pronásledovaly ho skoro jako nervózní tik. Rukama si chtěl prohrábnout vlasy, škulbl sebou a místo toho jen jemně ohmatal obvaz. „Navíc mám všechny náhradní uniformy na oběžné dráze - a nehodlám se potulovat Londýnem bez Quinnové za zády. Teď rozhodně ne. Taky potřebuju, aby se mi doktorka mrkla na rameno, mám s ním něco v nepořádku -“ škube a bolí jako blázen, mám-li to nazvat přesně - „a vyskytly se nové a vážné pochybnosti ohledně toho, kam se poděly naše ztracené peníze.“

„Ale?“ nastražila všechny smysly.

„Ošklivé pochybnosti, které musím prověřit. No dobrá,“ vzdychl pod tlakem okolností, „zrušte naši dnešní schůzku s bankou. Pokud to půjde, dohodněte ji na zítřek.“

„Ano, pane.“ Zasalutovala a odkráčela.

„Ještě něco,“ zavolal za ní, „nemusíte se zmiňovat o tom, co mě zdrželo, ano?“

Jedním koutkem úst se pousmála. „To by mě ani ve snu nenapadlo,“ ujistila ho horlivě.

Když se Miles ocitl na bližší oběžné dráze Země na palubě Triumfu a zašel za lékařkou, ukázalo se, že má prasklou levou lopatku, což ho ani v nejmenším nepřekvapilo. Lékařka mu ji ošetřila

elektrostimulátorem a zavěsila mu levou paži do nanejvýš otravného plastického imobilizéru. Miles kveruloval tak dlouho, až mu pohrozila, že ho do imobilizéru strčí celého. Zmizel z ošetrovny, hned jak mu ošetřila šrám na zátylku - dřív, než se nechala unést zjevnými lékařskými výhodami svého nápadu.

Pak se Miles umyl a převlékl a vyhledal kapitánku Elenu Bothari-Jesekovou, jednu ze tří Dendarijců, kteří znali jeho pravou totožnost; tím dalším byl její manžel a Milesův flotilový inženýr, komodor Baz Jesek. Elena toho vlastně o Milesovi věděla tolik, co on sám. Byla dcerou jeho zemřelého tělesného strážce a vyrůstali společně. Podle Milesova rozkazu se stala důstojnicí Dendarijců, když je stvořil, nebo je našel cestou, nebo jak by se daly popsat zmatené začátky celé strašlivě tajné operace. Tenkrát ji vlastně důstojníkem jmenoval; a ona se jím potom opravdu stala, díky dřině, odvaze a usilovnému studiu. Dokázala se neuvěřitelně soustředit, byla mu absolutně oddaná a Miles byl na ni tak pyšný, jako by si ji sám vymyslel. A pokud šlo o jiné city, které k ní choval, do těch nikomu nic nebylo.

Když vešel do důstojnické jídelny, Elena na něj napůl zamávala, napůl zasalutovala a usmála se svým zádumčivým úsměvem. Miles jí kývnutím odpověděl na pozdrav a vklouzl na židli u jejího stolu. „Nazdar, Eleno. Mám pro tebe tajný úkol.”

Seděla na židli, z tmavých očí jí zářila zvědavost. Krátké černé vlasy jí hladce vroubily obličej jako čapka; bledá pleť, rysy sice ne krásné, ale elegantní, čistě řezané jako rysy lovícího vlkodava. Miles se díval na vlastní krátké hranaté ruce sepjaté na stole, aby v jemných rysech té tváře neutonul. Pořád ještě. Na-vždycky.

„Ehm...” Miles se rozhlédl po místnosti a u nedalekého stolu zaregistroval dva techniky, kteří se zájmem naslouchali. „Pardon, kamarádi, nic pro vaše uši.” Pokynul jim palcem a oni se usmáli, posbírali si hrnky s kávou a hlučně odpochovali.

„Jaký tajný úkol?” řekla a zakousla se do sendviče.

„Tenhle musí být utajený na obou stranách, před Dendarijci i před Barrayarským vyslanectvím tady na Zemi. Hlavně před vyslanectvím. Potřebuju posla. Chci, aby sis opatřila lístek na nejrychlejší obchodní loď na Tau Ceti, kterou seženeš, a Císařskému sektorovému velitelství bezpečnosti na tamní ambasádě doručila vzkaz poručíka Vorkosigana. Můj barrayarský velící důstojník tady na Zemi neví, že tě posílám, a rád bych, aby při tom zůstalo.”

„Já... netěší mě představa, že budu jednat s barrayarskou vojenskou mocí,” poznamenala za okamžik mírně. I ona se dívala na své ruce.

„Já vím. Ale jelikož se to týká obou mých totožností, musíš to být ty, Baz nebo Elli Quinnová. Elli zatkla londýnská policie a tvého manžela dost dobře poslat nemůžu; nějaký zmatený nýmand na Tau Ceti by se ho mohl pokusit zatknout.”

Na ta slova Elena zvedla pohled od rukou. „Proč Barrayar nikdy nestáhl obvinění z dezerce proti Bazovi?”

„Snažil jsem se o to. Myslím, že už jsem je skoro přemluvil. Ale pak Simona Illyana něco raflo a rozhodl se, že když nechá zatykači rozkaz v platnosti, i když v té věci nic nepodnikne, dá mu to určitou páku proti Bazovi pro případ, ehm, nutnosti. A taky že to utajení Dendarijců má jistou uměleckou hloubku -dokazuje to, že jsou opravdu nezávislou jednotkou. Já myslel, že se Illyan plete - dokonce jsem mu to i říkal, dokud mi nenařídil, ať o tom přestanu mluvit. Jednou, až budu dávat rozkazy já, dohlédnu, aby se to změnilo.”

Povytáhla obočí. „To se možná ještě načekáš, vzhledem k tvé stávající hodnosti - poručíku.”

„Můj táta je citlivý na obvinění z protekce. Kapitáne.” Zvedl chráněný počítačový disk, který předtím rukou postrkoval po stole. „Chci, abys tohleto osobně předala nejvyššímu vojenskému atašé na Tau Ceti, komodoru Destangovi. Neposílej to po nikom jiném, protože kromě jiného mám i podezření, že barrayar-ská kurýrní trasa mezi Zemí a Tau Ceti nefunguje, jak by měla. Myslím, že problém je spíš tady na Zemi, ale pokud se mýlím... Bože, doufám, že to není sám Destang.”

„Nejsi paranoidní?” otázala se starostlivě.

„Čím dál víc. A mít v rodokmenu Šíleného císaře Jurije situaci vůbec nelepší. Pořád si říkám, jestli tu nemoc už nemám. Může mít člověk paranoidní představu, že je paranoidní?“

Sladce se usmála. „Pokud ano, tak jedině ty.“

„Aha. No, tenhle konkrétní případ paranoie je jako z učebnice. Ve vzkazu Destangovi jsem to jaksepatří uhladil - možná si to raději přečti, než se nalodíš. Koneckonců, co by sis pomyslela o mladém důstojníkovi, který je přesvědčený, že jeho nadřízení mu jdou po krku?“

Naklonila hlavu a povytáhla klenutá obočí.

„Přesně tak,“ přikývl Miles. Poklepal na disk ukazováčkem. „Účelem tvojí cesty je otestovat hypotézu - jenom hypotézu, na to nezapomeň - že našich osmnáct milionů marek nedorazilo proto, že se ztratily cestou. A možná, ale jenom možná, do kapes starého dobrého kapitána Galeniho. Zatím nemáme žádné důkazy, které by to potvrdily, jako třeba že by Galeni náhle a natrvalo zmizel, a tohle není obvinění, kterého by se mladý a ambiciózní důstojník měl dopouštět omylem. Do hlášení jsem to zasadil mezi čtyři další teorie, ale sám sázím na tuhle. Musíš zjistit, jestli nám velitelství peníze vůbec poslalo.“

„Nevypadáš, že by ses chtěl sázet. Vypadáš nešťastně.“

„No ano, je to rozhodně ta nejhorší možnost. Opírá se o silný logický argument.“

„Tak v čem je problém?“

„Galení je Komařan.“

„Komu na tom záleží? O to větší pravděpodobnost, že ses nespletl.“

Mně na tom záleží. Miles zavrtěl hlavou. Co koneckonců znamená barrayarská vnitřní politika pro Eleny, která se vášnivě zapřísáhla, že už na svůj nenáviděný domovský svět nevzkročí?

Pokřčila rameny, zvedla se v celé své výšce a strčila disk do kapsy.

Nepokusil se ji chytit za ruce. Neudělal jediný pohyb, který by je oba mohl uvést do rozpaků. Staří přátelé jsou vzácnější než noví milenci.

Och, moje nejstarší přítelkyně.

Pořád ještě. Navždycky.

KAPITOLA 6

Místo večere si v kajutě slupl sendvič a vysrkal kávu. Pročítal při tom hlášení o stavu Dendarijské flotily. Na bitevních raketoplánech Triumfu byly dokončeny i schváleny opravy. A bohužel i zaplacený, ty peníze už nenávratně zmizely. Flotila dohonila i všechny drobné opravy, dovolenky dolů na Zem si vybrali všichni, všechno se lesklo a blýskalo, že to víc nablížkat ani nešlo. Rozhostila se nuda. Nuda a bankrot.

Cetagand'ané to vzali za špatný konec, říkal si Miles hořce. Dendarijce nezničí válka, ale mír. Kdyby jejich nepřátelé prostě dali ruce pryč a trpělivě si počkali, Dendarijci, jeho dílo, by se prostě sami od sebe zhroutili bez vnějšího přispění.

V kajutě se ozval bzučák, což bylo vítaným přerušením temného a nekonečného řetězce jeho myšlenek. Zmáčkl komunikátor na stole. „Ano?”

„Tady Elli.”

Rychle vymrštil ruku, aby zmáčkl ovladač zámku. „Pojď dál! Jsi zpátky dřív, než jsem čekal. Báľ jsem se, že tam dole uvázneš jako Danio. Anebo ještě hůř, s Daniem.”

Otočil se i s židlí. Dveře zasyčely a otevřely se a v kajutě jako by se najednou rozjasnilo, i když světloměr by asi změnu nezaregistroval. Elli mu rozmáchle zasalutovala a posadila se na roh jeho stolu. Usmívala se, ale v očích se jí zračila únava.

„Neříkala jsem ti to?” začala. „Vlastně se tam tak trochu mluvilo o tom, že si mě tam nechají natrvalo. Chovala jsem se mile, vstřícně, málem jsem ze sebe dělala suchara, jen abych je přesvědčila, že nejsem žádný vraždící maniak, zhouba společnosti, a že mě opravdu můžou vypustit zpátky na ulici, ale nikam to nevedlo, dokud jim jejich počítače nenaservírovaly parádní sousto. Z laborky jim poslali identifikaci těch dvou, které jsem... zabila na kosmodromu.”

Miles pochopil její drobné zaváhání při volbě správného výrazu. Někdo jiný by to možná nějak rozverně opsal - odbouchla, nebo oddělala - aby sám sebe distancoval od následků svého jednání. Quinnová ne.

„Bylo to asi zajímavé, co,” pronesl povzbudivě. Ovládl hlas, aby zněl klidně, aby se v něm neozval ani náznak odsouzení. Kdyby nás tak duchové našich nepřátel jenom na konci doprovodili do pekel. Ale ne, oni člověku musejí pořád postávat za zády a čekat, až na tu službu dojde. Možná, že zářezy, které si Danio dělá na pažby svých zbraní, nejsou zas až tak nechutný nápad. Větším hříchem by určitě bylo zapomenout na jediného zabitého človíčka ve vašem skóre. „Pověz mi o nich.”

„Ukázalo se, že je oba zná a hledá policejní síť Eurolaw. Byli to -jak bych to řekla - vojáci z alternativní hospodářské sféry. Profesionální zabijáci. Místní.”

Miles sebou škubl. „Co jsem jim proboha udělal?”

„Pochybuju, že po tobě šli na vlastní pěst. Skoro určitě je najal někdo třetí, ať už jedna nebo víc neznámých stran, i když bych řekla, že si oba můžeme dost jistě tipnout, kdo v tom měl prsty.”

„Ne, to ne. Tak Cetagandské vyslanectví si teď na mě najímá atentátníky? No, snad to dává smysl: Galeni povídal, že mají nedostatek personálu. Ale uvědomuješ si, že -” vstal a začal rozčileně přecházet, „takhle mě kdokoli může znovu napadnout. Kdekoli a kdykoli. Někdo úplně cizí, bez ždíbíčku osobního zájmu.”

„Noční můra každé ochranky,” souhlasila.

„Policii se asi nepodařilo vystopovat, kdo je najal?”

„Kdepak. Alespoň prozatím. Ale kdyby se pokoušeli dát dohromady nějaký ten trojúhelník způsob-motiv-příležitost, nasměrovala jsem je na Cetagand'an jako kandidáty na motiv.”

„Dobře. Můžeme my sami něco vymyslet ohledně způsobu a příležitosti?” zapřemýšlel Miles nahlas. „Podle konečného výsledku jejich snažení se zdá, že se na svůj úkol připravili trochu nedostatečně.”

„Podle mě chybělo málo, a ten způsob by zatraceně dobře fungoval,” poznamenala. „Ale naznačuje to, že příležitost měli možná jen omezenou. Chci říct, že admirál Naismith se při sestupu na Zem neschová, a i tak by bylo těžké najít jednoho muže uprostřed devíti miliard dalších. On doslova

přestane existovat, lup! Ti chlapi se podle všeho potloukali po kosmodromu několik dní a čekali na tebe.”

„Ech.” Návštěva Země se mu pěkně pokazila. Admirál Naismith podle všeho ohrožuje sebe i ostatní. Země je narvaná lidmi. Co když se jeho vrazi příště pokusí vyhodit do povětří celý vagón metra nebo restauraci, aby ho dostali? Dát se doprovodit do pekla dušemi nepřátel je jedna věc, ale co když to příště bude kupa školáků?

„Jo, mimochodem, když jsem byla dole, zašla jsem za vojínem Daniem,” dodala Elli a prohlížela si zlomený nehet. „Za pár dnů se jeho případ dostane před soud - mám tě požádat, abys tam přišel.”

Miles v duchu zavrčel. „No jasně. Zrovna se mě snaží oddělat potenciálně neomezený počet neznámých atentátníků, a on po mě chce, abych se plánovaně objevil na veřejnosti. Nepochybně proto, aby se někdo pocvičil ve střelbě na cíl.”

Elli se ušklíbla a čistě si zlomený nehet odhryzla. „Chce, aby někdo, kdo ho zná, podal svědectví o jeho charakteru.”

„Svědectví o charakteru! Škoda, že nevím, kde si schovává sbírku skalpů; hned bych ji předvedl soudci. Sociopatickou terapii vynalezli pro lidi jako Danio. Ne, ne. Svědectví o charakteru od člověka, který ho zná, je to poslední, o co stojí.” Miles odevzdaně povzdechl. „Pošli tam kapitána Thorneho. Je Beťan, oplývá kosmopolitním bontonem, lhaní na svědecké lavici by mu mělo jít jako po másle.”

„Dobrá volba,” zatleskala mu Elli. „Je načase, abys něco ze své pracovní zátěže svěřil druhým.”

„To dělám pořád,” namítl. „Jsem například hrozně rád, že jsem svou osobní bezpečnost svěřil tobě.”

Mávla rukou a zašklebila se, jako by chtěla odpálkovat nevyslovenou lichotku, ještě než k ní doletí. „Řekni mu, že jsi ho milovala.”

„Byla jsi rychlá ažaž.” Miles na židli popojel, takže teď měl před sebou její tvář, tedy spíš její krk. Kvůli pohodlí si rozhalila bundu a výstřih černého trička jí přetínal klíční kost; výsledek připomínal abstraktní, půvabný sochařský výtvar. Z pokožky jí teple stoupala vůně - ne parfému, jenom ženství.

„Myslím, že jsi měl pravdu,” řekla. „Důstojníci by neměli nakupovat u vlastní firmy -“

Zatraceně, říkal si Miles, tenkrát jsem to řekl jen proto, že jsem byl zamilovaný do manželky Baze Jeseka a nechtěl jsem o tom mluvit - o tom abych radši nikdy nemluvil -

„-opravdu to člověka ve službě rozptyluje. Dívala jsem se na tebe, když jsi k nám přicházel po kosmodromu, a na pár minut, na pár kritických minut, jsem rozhodně nemyslela na zajišťování bezpečnosti.”

„A na co jsi myslela?” zeptal se Miles dychtivě, než ho jeho šestý smysl mohl zarazit. Chlape, prober se, nebo si v příští půl minutě zamotáš celou budoucnost.

Dost křečovitě se usmála. „Vlastně jsem si říkala, co jsi udělal s tou pitomou kočičí přikrývkou,” prohodila nenuceně.

„Nechal jsem ji na vyslanectví. Chtěl jsem ji přinést,” a co by dal za to, kdyby se s ní teď mohl vytasit a vybídnout Elli, ať se s ním posadí na krajíček postele? „ale měl jsem plnou hlavu jiných věcí. Ještě jsem ti nevyprávěl o posledním šrámu, který utržily naše finance. Mám podezření-” hergot, už zase práce, zase se mu dere do soukromé chvilky, tedy do toho, co by mohlo být soukromou chvilkou. „O tom ti řeknu později. Ale teď chci mluvit o nás. Musím mluvit o nás.”

Trochu se od něj odtáhla.

„a o služebních povinnostech,” dodal honem. Přestala se odtahovat. Pravou rukou jí sáhl na límec uniformy, obrátil ho a přejel hladký chladný povrch odznaku její hodnosti. Prsty mu nervózně škubaly. Odtáhl ruku a sevřel si ji na prsou, aby ji uklidnil.

„Víš, já... já mám spoustu povinností. Vlastně dvojí náklad. Admirál Naismith má svoje povinnosti a poručík Vorkosigan taky svoje. A lord Vorkosigan má vlastně taky nějaké. Trojí náklad.”

Obočí měla vytažené, rty stisknuté a v očích mírně tázavý výraz; vtělená trpělivost, ano, čeká, až ze sebe Miles udělá pitomce vlastním tempem. A Miles už začínal zbrkle zrychlovat.

„Povinnosti admirála Naismithe znáš. Ale ty mě trápí nejmní, opravdu. Admirál Naismith je podřízený poručíku Vorkosiganovi, který existuje jen proto, aby sloužil Císařské bezpečnosti, do jejichž služeb byl dosazen díky moudrosti a milosti svého císaře. No, nebo díky císařovým poradcům. Stručně řečeno, díky tátovi. Ten příběh znáš.”

Přikývla.

„Ty řeči o tom, že se nehodlá zaplést s nikým ze svých podřízených, možná platí pro admirála Naismithe...”

„Říkala jsem si, tedy později, jestli ten... incident v metru třeba nebyla nějaká zkouška,” pronesla zadumaně.

Chvilí trvalo, než mu to došlo. „Fúúj! Ne!” vyjekl. „To by byl odporně nízký, hanebný a nečestný trik -ne. Nebyla to zkouška. Bylo to opravdové.”

„Aha,” řekla, ale neměla se k tomu, aby ho o svém přesvědčení ujistila, řekněme, srdečným objetím. Srdečné objetí by mu v tuhle chvíli opravdu dodalo jistotu. Ale ona tam jen stála a dívala se na něj, a její postoj nepříjemně připomínal vojenský pohov.

„Ale nesmíš zapomínat, že admirál Naismith není skutečný. Je výplodem fantazie. Vymyslel jsem si ho. A když se tak ohlídím zpátky, některé podstatné kousky mu chybí.”

„Neplácej pitomosti, Milesi.” Zlehka mu sáhla na tvář. „A co je tohle, ektoplazma?”

„No, vraťme se teď zpátky, úplně zpátky, k lordu Vorkosiganovi,” snažil se Miles zoufale. Odkáslal si a s jistým úsilím přeladil hlas zpátky do barrayarského přízvuku. „S lordem Vorkosiganem se sotva znáš.”

Té změně hlasu se usmála. „Předvádět tenhle pří-zvuk už jsem tě slyšela. Je kouzelný, i když, ehm, trochu mimo mísu.”

„Já nepředvádím jeho přízvuk, to on předvádí můj. Totiž - chci říct - Barrayar mám zažitý do morku kostí.”

Povytáhla obočí, jejichž ironické oblouky zmírňovala její očividně dobrá vůle. „A to doslova, jestli tomu rozumím. Nemyslela bych si, že jim ještě poděkuješ za to, že tě otrávil, ještě než ses vůbec stačil narodit.”

„Nešli po mně, šli po mém otci. Moje matka -” vzhledem k tomu, kam se snažil rozhovor zavést, by se radši měl vyhnout výčtu nepovedených atentátů za posledních pětadvacet let. „Tak nebo onak, takové věci se už nestávají.”

„Aha, a dneska na kosmodromu, to bylo pouliční divadlo?”

„To nebyl barrayarský atentát.”

„To ale nevíš,” poznamenala vesele.

Miles otevřel pusu a ztuhl, jak ho omráčila nová a ještě strašnější paranoidní představa. Kapitán Galeni je rafinovaný chlap, tedy pokud ho Miles dobře odhadl. Kapitán Galeni mohl mít před ním náskok v každém článku řetězce logiky, na kterém měl zájem. Řekněme, že se opravdu dopustil zpronevěry. A řekněme, že Milesovo podezření předvídal. A řekněme, že našel cestu, jak si udržet peníze i postavení, a to tak, že se zbaví toho, kdo ho chce obvinít. Galeni koneckonců přesně věděl, kdy Miles dorazí na kosmodrom. Barrayarské vyslanectví si mohlo najmout nějakého místního obchodníka se smrtí stejně tak dobře, rychle a tajně jako vyslanectví cetagandské.

„O tom si promluvíme-taky později,” zalpal po dechu.

„Proč ne teď?”

„PROTOŽE SE -” odmlčel se, zhluboka se nadechl, „pokouším říct něco jiného,” pokračoval tichým hlasem, který pevně ovládal.

Rozhostilo se ticho. „Pokračuj,” pobídla ho Elli.

„Ehm, povinnosti. No, stejně tak jako v poručíku Vorkosiganovi jsou obsaženy všechny povinnosti admirála Naismithe a navrch jeho vlastní, v lordu Vorkosiganovi jsou obsaženy všechny povinnosti poručíka Vorkosigana a navrch zas jeho vlastní. Politické povinnosti, které stojí mimo a nad rámec

vojenských povinností poručíka. A, ehm... povinnosti rodinné." Dlaň mu zvlhla; nenápadně si ji otřel o šev kalhot. Tohle bylo ještě těžší, než čekal. Ale určitě ne těžší, než když někdo, komu už jednou sežehli obličej, musí znovu čelit ohni z plazmometů.

„Zní to, jako bys byl nějaký Vennův diagram. ‚Množina všech množin, které jsou svými podmnožinami‘, nebo tak něco.”

„Cítím se tak,” přiznal. „Ale musím si v tom nějak udržet jasno.”

„V čem je obsažený lord Vorkosigan?” zeptala se zvědavě. „Když vylezeš ze sprchy a podíváš se do zrcadla, kdo se na tebe dívá? To říkáš sám sobě, nazdárek, lorde Vorkosigane?”

Já se zrcadlům vyhýbám... „Miles, myslím. Prostě Miles.”

„A v čem je obsažený Miles?”

Pravým ukazováčkem si přejel po hřbetě znehybněné levé ruky. „V téhle kůži.”

„A to je poslední, vnější slupka?”

„Asi ano.”

„Bohové nesmrtelní,” zamumlala. „Zamilovala jsem se do chlapa, který si myslí, že je cibule.”

Miles se zahihňal; nemohl si pomoci. Ale - „zamilovala jsem se?” Srdce mu poskočilo nadějí. „Pořád lepší, než jedna moje pramáti, která si prý o sobě myslela -” ne, o tomhle radši taky nebude mluvit.

Ale Ellina zvědavost byla neukojitelná; vždyť proto taky Elli tenkrát přidělil k dendarijské rozvědce, kde od té doby sklízela samé úspěchy. „Co?”

Miles si odkašlal. „Pátá hraběnka Vorkosiganová údajně trpěla opakovanými halucinacemi, že je vyrobená ze skla.”

„A jak skončila?” zeptala se Elli fascinovaně.

„Jeden z jejích popuzených příbuzných ji nakonec shodil na zem a ona se rozbila.”

„To ty halucinace byly tak silné?”

„Shodil ji z dvacetimetrové věže. Já nevím,” řekl netrpělivě. „Za své podivínské příbuzné nenesu zodpovědnost. Ba právě naopak. Zcela naopak.” Polkl. „Víš, jednou z nevojenských povinností lorda Vorkosigana je sehnat si někde, někdy, lady Vorkosiganovou. Budoucí jedenáctou hraběnkou Vorkosiganovou. Chápej, od muže, který pochází z přísně patrilinéární kultury, se to jaksi očekává. Víš přece,” krk jako by měl ucpaný vatou, hlas mu přesakoval, „že moje, ehm, tělesné potíže,” rukou neurčitě obsáhl celou délku, či spíš necelou délku, svého těla, „byly vývojové. Ne genetické. Moje děti by měly být normální. Což mi dost možná zachránilo život, uvážím-li barrayarský tradičně bezohledný postoj k mutantům. Můj dědeček o tom nikdy nebyl úplně přesvědčený a já si vždycky přál, aby se dožil mých dětí, jen abych mu to dokázal...”

„Milesi,” přerušila ho Elli tiše.

„Ano?” zajíkl se.

„Blábolíš. Pročpak blábolíš? Mohla bych tě poslouchat hodiny, ale když se zasekneš na maximální rychlost, leze mi to na mozek.”

„Jsem nervózní,” přiznal. Oslnivě se na ni usmál.

„Opožděná reakce na dnešní odpoledne?” Konejšivě se k němu přisunula. „To dokážu pochopit.”

Pravou rukou ji zlehka objal kolem pasu. „Ne. No, možná trošku. Nechtěla bys být hraběnkou Vorkosiganovou?”

Zakřenila se. „Být celá skleněná? To není můj styl, díky. No vážně, k tomu titulu by se spíš hodila černá kůže a chromované cvočky.”

Představa Elli v podobném oděvu ho upoutala natolik, že půl minuty mlčel, než se vrátil ke špatně pochopené větě. „Řeknu to jinak,” promluvil nakonec. „Chceš si mě vzít?”

Tentokrát se rozhostilo velmi dlouhé ticho.

„A já si myslela, že si dodáváš odvahy, abys mi řekl, že se mnou chceš do postele,” řekla nakonec, „a přišlo mi to k smíchu. Že jsi nervózní.” Teď se nesmála.

„Ne,” řekl Miles. „To by bylo snadné.”

„Nechceš toho moc, co? Jen mi chceš zbytek života převrátit úplně naruby.”

„Jsem rád, že to vidíš takhle. Není to jenom manželství. S tím jde ruku v ruce celé povolání.”

„Na Barrayaru. Dole.”

„Ano. No, nějaké cestování by se možná naskytlo.”

Dlouho, předlouho mlčela a pak řekla: „Narodila jsem se ve vesmíru. Vyrůstala jsem v hlubokém vesmíru na přestupní stanici. V dospělosti jsem většinu času pracovala na lodích. Čas, který jsem strávila s nohama na opravdické hlíně, se dá měřit na měsíce.”

„Byla by to změna,” připustil Miles stísněně.

„A co by se stalo s budoucím admirálem Quinnovou, svobodnou žoldnéřkou?”

„Předpokládejme - doufejme - že by jí práce lady Vorkosiganové připadala stejně zajímavá.”

„Nech mě hádat. Práce lady Vorkosiganové by nezahrnovala velení na lodi.”

„Bezpečnostní rizika takové kariéry by odradila dokonce i mě. Moje matka se velení lodi vzdala - sloužila u Beťanského astronomického výzkumu - a odešla na Barrayar.”

„Chceš snad říct, že hledáš holku, jako byla máma?”

„Musí být chytrá, musí být pohotová, musí mít vůli přežít,” objasnil Miles nešťastně. „Kdyby jí něco z toho chybělo, bylo by to vraždění nevinů. Možná jen pro ni, možná i pro naše děti. Ochranka, jak víš, úplně na všechno nestačí.”

Dlouze vydechla, až to tichounce zahvízdalo, a přitom se dívala, jak se na ni dívá. Rozpor mezi bolestí, kterou měla v očích, a úsměvem, který měla na rtech, ho drásaly. Nechtěl jsem tě ranit- to nejlepší, co můžu nabídnout, by ti nemělo působit bolest - je to příliš mnoho, příliš málo... příliš strašlivé?

„Zlato,” vydechla smutně, „ty vůbec nemyslíš.”

„Myslím jenom na tebe.”

„A proto mě chceš na konec života zahrabat, omluv ten výraz, na zapadlé hliněné kouli, která se sotva vyhrabala z feudalismu, kde se na ženy kouká jako na výdobytek - nebo dobytek - kde bych nesměla používat ani jednu ze svých vojenských dovedností, které jsem se za dvanáct let naučila, od parkování raketoplánu po chemické výsledky... Je mi líto. Nejsem antropolog, nejsem svatá a nejsem cvok.”

„Nemusíš hned odmítat,” hlesl Miles přidušeným hlasem.

„Ale ano, musím,” řekla. „Než mi při pohledu na tebe ještě víc změknu kolena. Nebo hlava.”

A co mám na to říct já? ptal se Miles v duchu. Kdybys mě doopravdy milovala, s radostí bys pro mě obětovala celou svoji kariéru? To tak. K ní oběti nesedí. Právě proto je silná, a kvůli její síle ji chci, a kruh se nám uzavírá. „Takže problémem je Barrayar.”

„No jistě. Která lidská žena, která to má v hlavě v pořádku, by se na tu planetu přistěhovala dobrovolně? S výjimkou tvé matky, jak se zdá.”

„Ta je výjimečná. Ale... když se ona a Barrayar střetnou, změní se Barrayar. Už jsem to zažil. I ty by ses mohla stát takovou přetvářející silou.”

Elli zavrtěla hlavou. „Znám své hranice.”

„Své hranice nezná nikdo, dokud je nepřekročí.”

Měřila si ho pohledem. „To si přirozeně myslíš ty. A vůbec, jak si vlastně s Barrayarem stojíš? Necháš se od nich postrkovat jako... Nikdy jsem nepochopila, proč sis prostě nesebral své Dendarijce a netrhl ses. V pohodě bys to zvládal, líp než kdy admirál Oser, dokonce i líp než Tung. Mohl bys skončit jako císař na vlastní hroudě, kdybys to dotáhl do konce.”

„S tebou po boku?” Podivně se usmál. „Vážně mi navrhuješ, že se mám s pěti tisíci chlapy pustit do dobývání galaxie?”

Uchichtla se. „Aspoň bych nemusela zabalit velení lodi. Ne, ale teď vážně. Když jsi tak posedlý kariérou vojáka z povolání, k čemu potřebuješ Barrayar? V žoldnéřské flotile se dostaneš do ohně

desetkrát častěji než v planetární armádě. Taková koule hlíny zažije válku tak jednou za generaci, pokud má štěstí -“

„Nebo smůlu,” dodal Miles.

„Žoldnéřská flotila si války hledá sama.”

„Této statistické skutečnosti si všimlo i barrayarské nejvyšší velení. Je to jedním z hlavních důvodů, proč jsem tady. Za poslední čtyři roky jsem nasbíral víc bojových zkušeností - i když v malém měřítku - než většina ostatních císařských důstojníků za posledních čtrnáct let. Protekce si vybírá zvláštní cestičky.” Prstem jí přešel podél čistě řezané čelisti. „Teď už chápu. Miluješ admirála Naismithe.”

„No jistě.”

„Ne lorda Vorkosigana.”

„Lord Vorkosigan mě štve. Bere tě na hůl, zlato.”

Nechal ten dvojsmysl bez poznámky. Takže propast, která se mezi nimi rozevřela, je ještě hlubší, než si uvědomoval. To lord Vorkosigan je pro ni neskutečný. Obejmul ji a jejich dech se spojil. „Proč dovolíš Barrayaru, aby s tebou tak mával?” zeptala se.

„Protože mi padla taková karta.”

„Kdo ji rozdával? Já to nechápu.”

„To je v pořádku. Pro mě je prostě jen hrozně důležité, abych vyhrál i s kartou, která mi padla. Staniž se.”

„Jo, třeba tvůj pohřeb.” Znělo to nezřetelně, protože rty měla přitisknuté na jeho.

„Hmmm.”

Na okamžik se od něj odtrhla. „Můžu si s tebou přesto zadovádat? Opatrně, samozřejmě. Nemáš na mě vztek, doufám, že jsem tě odmítla? Totiž že jsem odmítla Barrayar. Tebe ne, tebe nikdy...”

Už si na to začínám zvykat Už jsem otupěl... „To mám jako trucovat?” prohodil zlehka. „Protože nemůžu dostat všechno, nemám si vzít nic a nakvašeně odpochodovat? Kdybych byl tak tupý, doufám, že bys mi otloukala hlavu o zeď tak dlouho, dokud by mě to nepřešlo.”

Rozesmála se. Pokud ji pořád dokáže rozesmát, je to v pořádku. Pokud stojí jenom o Naismithe, může ho mít. Půl krajíce za půlku chlapa. S hladovými ústy se sunuli k posteli. S Quinnovou to bylo snadné; chtěla to taky.

Z postelového špitání s Quinnovou se vyklubala pracovní porada. Milese to nepřekvapovalo. Vychutnával si její ospalé hlazení, díky kterému tak roztával, až hrozilo nebezpečí, že přeteče z postele a rozlije se jako kaluž na podlaze, ale s hlazením mu také poskytla úplné hlášení o činnosti a objevech londýnské policie. Na oplátku jí poreferoval o nejnovějších událostech na vyslanectví a o misi, na kterou vyslal Elenu Bothari-Jesekovou. A to si všechny ty roky myslel, že hlášení musí přijímat v konferenční místnosti. Očividně se ocitl v netušeném vesmíru alternativního způsobu velení. Požitky zvítězily nad počítači.

„Ještě deset dnů,” kňučel Miles do polštáře, „než se Elena vůbec vrátí z Tau Ceti. A to nemáme žádnou záruku, že ty peníze přiveze. Zvlášť pokud už je jednou poslali. A Dendarijci na oběžné dráze zatím nemají do čeho píchnout. Víš, co potřebujeme?”

„Zakázku.”

„Přesně tak. Přejícné zakázky jsme brali i dřív, i když nás trvale zaměstnává Císařská bezpečnost Barrayaru. Jim se to dokonce zamlouvá; ulehčí to jejich rozpočtu. Koneckonců, na domácím hřišti se Bezpečnosti daří o to víc, o co méně daní musí vyždímat ze sedláků. Divím se, že se nikdy nepokusili vytěžit z Dendarijských žoldnéřů nějaký zisk. Kdybychom neuvízli na pozemské oběžné dráze, dokud se zmatek s vyslanectvím nevyřeší, byl bych vyslal naše manažery do terénu už před celými týdny.”

„Škoda, že nemůžeme flotilu nasadit přímo tady na Zemi,” poznamenala Elli. „Na celé planetě bohužel podle všeho vypukl mír.” Rukama mu vlákno po vláknu hladila lýtkové svaly. Říkal si, jestli se mu pak povede ji přemluvit, aby si vzala do práce i jeho chodidla. On jí koneckonců kdysi chodidla

masíroval, i když to byla jen záminka pro vyšší cíle. Óóch, to blaho, ani ji nebude muset přemlouvat... blaženě zavrtěl prsty u nohou. Dokud mu to Elli neřekla, nikdy netušil, že jeho prsty u nohou jsou sexy. Celé jeho slastí prosáklé tělo mu vlastně působilo neutuchající uspokojení.

„Mám myšlenkový blok,” rozhodl se. „Na něco se dívám špatně. Tak znovu. Dendarijská flotila není k vyslanectví připoutaná, i když já ano. Mohl bych vás všechny poslat pryč...”

Elli zafňukala. Od ní to byl tak nečekaný zvuk, že Miles zariskoval, že si užene křeč do krku, a přes rameno se po ní podíval. „Rovnám si myšlenky,” omluvil se.

„Tak u téhle tedy nezůstávej.”

„A navíc, když je na vyslanectví takové nadělení, nehodlám se připravit o svou soukromou zálohu. Je to - děje se tu něco moc špatného. Což znamená, že jediné úplný tupec by dál seděl a čekal, až se vyslanectví k něčemu rozhoupe. No. Vyřešíme to pěkně postupně. Dendarijci. Peníze. Příležitostná práce... jupí!”

„Jupí?”

„Kdo říká, že musím najít zakázku pro celou flotilu?”

Práce. Příležitostná. Prozatímní přísun hotovosti. Rozděl a panuj! Strážní, počítačové technici, prostě co si kdo najde a co nám zajistí aspoň malý příjem -“

„Co třeba vyloupit banku?” pronesla Elli s rostoucím zájmem.

„A ty mi říkáš, že tě policie pustila? Nenech se unést. Ale je pravda, že sedím na pracovním potenciálu pěti tisíc kvalitních specialistů z různých oborů. Takový zdroj má přece větší cenu než samotný Triumf. Pošlu je! Ať se starají oni a schrastí nějaké prachy!”

Elli, sedící se zkříženýma nohama na rohu Milesovy postele, nakvašeně vyjela: „Hodinu jsem dřela, abych tě uvolnila, a koukni! To máš tvarovou paměť, nebo co? Celé tělo se ti znovu zauzlovává, mně přímo před očima... Kam jdeš?”

„Přetvořit myšlenku ve skutečnost, co jiného?”

„Většina lidí v takovéhle chvíli usne...” Se zíváním mu pomohla roztřídit hromádku částí uniforem na podlaze opodál. Černá trička skoro nešla rozlišit. Ellino se dalo rozpoznat podle neznatelné vůně jejího těla, která se v něm držela - Miles jí ho skoro nechtěl vrátit, ale uvědomil si, že kdyby si nechal prádlo svého děvčete, aby k němu mohl čichat, pravděpodobně by mu to v oblasti bontonu na bodech nepřidalo. Panovala mezi nimi nevyslovená, ale jasná dohoda: i kdyby měli vyvrátit hloupý výrok admirála Naismithe, jejich vztah nesmí sahat dál než po dveře ložnice.

Při počátečním setkání s Dendarijci na začátku mise, když Miles dorazil na stanoviště flotily s novou smlouvou v ruce, měl vždycky pocit, že vidí dvojmo. Jako prostředník si uvědomoval obě své poloviny, které se snažily fungovat jako jednosměrné zrcadlo mezi Dendarijci a jejich skutečným zaměstnavatelem, císařem. Nepříjemný pocit obvykle rychle vyprchal, protože se soustředil na plánovanou misi - tím se rychle vpravil do své role; v takovém okamžiku ho skoro celého vyplňoval admirál Naismith. „Uvolněný”, tak se zmíněnému stavu alfa tak docela říkat nedalo, vzhledem k tomu, jaký byl Naismith nezmar; možná snad „nenucený”.

Předtím strávil s Dendarijci neuvěřitelných pět měsíců v jednom kuse, a náhlý opětovný vpád poručíka Vorkosigana do jeho života tentokrát zapůsobil neobvykle rušivě. Pravda, potíže většinou nenastávaly na barraryarské straně. Vždycky se spoléhal na jejich pevné velení, záchytný bod, z něž vyplývá všechna činnost, standard, podle kterého se srovnávaly Milesovy následné úspěchy i prohry. Tentokrát to bylo jinak.

Teď stál v noci v instruktážním sále Triumfu a před sebou měl narychlo svolané velitele sekcí a kapitány lodí; zmocnilo se ho náhlé schizoidní ochromení: co jim má říct? Jeďte si na vlastní pěst, troubové...

„Na nějaký čas jedeme na vlastní pěst,” začal admirál Naismith, který se vynořil ze svého sídla v kdovíjaké jeskyni v Milesově mozku a hned začal fungovat. Zpráva, že jim haprují smluvní platby, vzbudila podle očekávání děs; o to nepochopitelnější byl jejich zjevný klid, když jim důrazným hlasem

oznámil, že to osobně vyšetřuje. No, aspoň to Dendarijcům vysvětlilo jeho nepřítomnost celý ten čas, co dřepěl v útrokách Barrayarského vyslanectví a cpal data do počítače. Bože, říkal si Miles, mohl bych přísahat, že bych jim všem mohl prodat radioaktivní zemědělskou půdu.

Ale když je k tomu vyzval, vytasili se s úctyhodným přívalem nápadů, jak získat krátkodobé příjmy. Miles si zhluboka oddechl a nechal je mluvit. Nikdo se koneckonců nedostal do dendarijské generality díky své tuposti. Jeho vlastní mozek jako by byl vyždímaný. Doufal, že je to proto, že jeho obvody podvědomě pracují na barrayarské části problému, a ne že je to příznak předčasné senility.

Spal sám a špatně; probudil se unavený a všechno ho bolelo. Obstaral nějaké rutinní vnitřní záležitosti a schválil sedm nejméně šílených plánů na získání hotovosti, které jeho lidé přes noc vymysleli. Jeden důstojník se dokonce vytasil se zakázkou pro dvacet hlídačů; co na tom, že se jednalo o slavnostní otevření nákupní pasáže v - kde je hergot Xian?

Pečlivě si oblékl nejlepší šaty - šedou sametovou tuniku se stříbrnými knoflíky na ramenou, kalhoty s oslnivě bílým švem, nejnaleštěnější boty - a vypravil se s poručíkem Boneovou dolů do londýnské banky. Jistila ho Elli Quinnová se dvěma nejurostlejšími Dendarijci v uniformách a s neviditelnou hlídkou, vpředu i vzadu, kterou zajišťovali strážní v civilu se scannery.

V bance pak admirál Naismith, který na člověka, který neexistoval, působil velice vybraně a uhlazeně, svým podpisem převedl problematická práva na loď, která mu nepatřila, na banku, která loď ani nepotřebovala, ani nechtěla. Jak poznamenala poručík Boneová, aspoň že peníze skutečné byly. Místo aby onoho odpoledne - kdy se podle poručíka Boneové měly začít hroutit první dendarijské výplatní listiny - začal postupný a pomalý rozpad, dostaví se jeden velký krach v blíže nespecifikované budoucnosti. Hurá.

Jak se blížil k Barrayarskému vyslanectví, nechával strážce za sebou, až mu zbyla jenom Elli. Zastavili se v údržbářském tunelu přede dveřmi s nápisem NEBEZPEČÍ: VSTUP POUZE OPRAVNĚNÝM OSOBÁM.

„Teď stojíme pod monitory,” poznamenal Miles varovně.

Elli si zamyšleně položila prst na rty. „Na druhou stranu, možná tam přijdeš a zjistíš, že dorazily rozkazy, aby tě zašantročili někam na Barrayar, a já tě rok neuvidím. Nebo už nikdy.”

„Tomu bych se vzepřel -” začal, ale ona teď jakoby v přeneseném polibku položila ukazováček na rty jemu, aby zabránila všem hloupostem, které se snad chystal říct. „Dobrá.” Pousmál se. „Budu v kontaktu, velitelko Quinnová.”

Napřímila záda, ironicky mu pokývla, neurčitě mu zasalutovala a byla pryč. Vzdychl a dlaní si otevřel hrozivý zámek na dveřích.

Za druhými dveřmi, za uniformovaným strážcem u pultu s monitory, na něj čekal Ivan Vorpatril. S nuceným úsměvem přešlapoval z nohy na nohu. Panebože, co se zas děje? Nepochybně se nedalo předpokládat, že si jen potřebuje odskočit na malou.

„Ještě že jsi zpátky, Milesi,” řekl Ivan. „Právě včas.”

„Nechtěl jsem své dovolenky zneužít. Možná ji budu potřebovat znovu. I když nečekám, že ji dostanu - překvapilo mě, že mě Galeni včera po té drobné příhodě na kosmodromu prostě nezavřel natrvalo na vyslanectví.”

„Hm, víš, to má svůj důvod,” řekl Ivan.

„Ano?” řekl Miles bezbarvým hlasem.

„Včera, asi půl hodiny po tobě, opustil kapitán Galeni vyslanectví. Od té doby ho nikdo neviděl.”

KAPITOLA 7

Vyslanec je pustil do Galeniho zamčené kanceláře. Nervozitu skrýval lépe než Ivan a jen tiše poznamenal: „Dejte mi vědět, co najdete, poručíku Vorpatrile. Hlavně zjistěte, jestli je nutné uvědomit místní úřady.“ Takže vyslance, který znal Duva Galeniho už nějaké dva roky, také napadalo leccos. Složitý člověk, ten jejich ztracený kapitán.

Ivan se posadil ke komunikačnímu terminálu, procházel si běžné soubory a hledal v nich záznamy z poslední doby a Miles se potuloval po kanceláři a hledal - co asi? Zprávu naškrábanou na stěně krví ve výši kolen? Cizorodá zeleninová vlákna na koberci? Žádost o dostaveníčko na silně navoněném papíře? Cokoliv z toho by bylo lepší než prázdné nic, které našel.

Ivan bezmocně rozhodil rukama. „Kromě běžné agendy tu nic není.“

„Uhni.“ Miles zakvedlal opěradlem Galeniho kancelářské židle, aby svého urostlého bratránka vyhnal, a pak vklouzl na jeho místo. „Hrozně rád bych věděl něco o soukromých účtech kapitána Galeniho. Teď máme jedinečnou příležitost je prověřit.“

„Milesi,“ znejistěl Ivan, „není to trošku, ehm, dotěrné?“

„Máš instinkty jako nějaký džentlmen, Ivane,“ řekl Miles, plně zaměstnaný otevíráním zakódovaných souborů. „Jak ses vůbec kdy dostal k Bezpečnosti?“

„Nevím,“ řekl Ivan, „já chtěl sloužit na lodi.“

„To chceme všichni, ne? Áá,“ řekl Miles, protože holodisplej začal chrlit údaje. „Pozemské univerzální kreditní karty prostě miluju. Tolik toho prozradí.“

„Co si proboha myslíš, že v Galeniho účtu najdeš?“

„No, tak především,“ zamumlal Miles, ťukající do klávesnice, „zkontrolujeme celkové příjmy a výdaje za posledních pár měsíců a zjistíme, jestli jeho výdaje náhodou nepřekračují jeho příjmy.“

Zodpovědět otázku jim zabralo jen chvíli. Miles se trochu zklamaně zamračil. Účet byl vyrovnaný; na konci měsíce tam dokonce byl malý přebytek, který se dal snadno vystopovat do skromného účtu s osobními úsporami. To bohužel nic nedokazovalo. Pokud se Galeni ocitl ve vážných finančních potížích, měl mozek i prostředky na to, aby po sobě zahladil všechny důkazy. Miles si začal procházet jednotlivé položky v seznamu nákupů.

Ivan se netrpělivě zavrtěl. „A po čem pátráš teď?“

„Po tajných neřestech.“

„Jak?“

„Jednoduše. Nebo by to jednoduché bylo, kdyby... srovnajme si například výpisy z Galeniho účtů za poslední tři měsíce s tvými za totéž období.“ Miles rozdělil obrazovku a vyvolal údaje o svém bratranci.

„Proč je nesrovnáš se svými?“ ozval se Ivan dotčeně.

Miles mu věnoval vědecky ctnostný úsměv. „Já tu nejsem tak dlouho, abych mohl posloužit jako srovnávací vzorek. Ty posloužíš daleko spolehlivěji. Například - ale, ale. To se podívejme. Krajková noční košilka, Ivane? To je mi kousek. Podle předpisů se nosit nesmějí, pokud to nevíš.“

„Do toho ti nic není,“ vyjel Ivan podrážděně.

„No ovšem. Sestru nemáš a tvoje matka takové nenosí. Tato koupě tedy naznačuje, že buď je ve tvém životě nějaká dívka, nebo jsi transvestita.“

„Jak sis jistě všiml, není to moje velikost,“ pronesl Ivan důstojně.

„Ano, tobě by byla trošku krátká. Takže je pro drobnou dívku, vílí typ. Kteroupak to znáš tak dobře, abys jí kupoval intimní dárky? Vidíš, kolik mi toho o tobě řekl tenhle jediný nákup. Není to Sylveth, čistě náhodou?“

„Máš prověřovat Galeniho,“ připomněl mu Ivan.

„Ano. Tak jaképak dárky kupuje Galeni?“ Projížděl seznam. Netrvalo to dlouho; nic moc tam nenašel.

„Víno,“ upozornil ho Ivan. „Pivo.“

Miles provedl srovnání. „Asi třetina toho, kolik jsi ve stejném období vypil ty. Ale knihy na discích

si kupuje v poměru třicet pět ku - jenom ku dvěma, Ivane?"

Ivan si rozpačitě odkašlal.

Miles si povzdechl. „Ten holky nemá. Kluky taky ne, aspoň myslím... co říkáš? Rok jsi s ním pracoval.”

„Hm,” řekl Ivan. „Ve Službách jsem na jednoho dva narazil, ale... oni to člověku vždycky dají nějak najevo. Galeni k nim nepatří, v tom s tebou souhlasím.”

Miles pohlédl na bratrancův čistě řezaný profil. Ano, o Ivana už se za tu dobu pravděpodobně pokoušeli příslušníci obou pohlaví. Můžou vyškrtnout další stopu. „Je ten chlap snad mnich?” zamumlal Miles. „Android to není, soudě podle hudby, knih a piva, ale... je těžko zařaditelný.”

Podrážděně zabubnoval na klávesy a soubor zavřel. Chvilku popřemýšlel a pak otevřel soubory s Galeni-ho služební kariérou. „Hm. To je neobvyklé. Věděl jsi, že než kapitán Galeni vstoupil do Císařských služeb, udělal si doktorát z historie?”

„Cože? Ne, nikdy o tom nemluvil...” Ivan, jehož instinkty džentlmena konečně přemohla zvědavost, se naklonil Milesovi přes rameno.

„Doktorát, s vyznamenáním, v moderní historii a politické vědě, udělený Císařskou univerzitou ve Vorbarr Sultaně. Bože můj, podívej se na datum. Ve věku dvaceti šesti let se doktor Duv Galeni vzdal zbrusu nového místa na Belgravijské univerzitě na Barrayaru a s hordou osmnáctiletých kluků nastoupil na Císařskou vojenskou akademii. Za žebrácký plat kadeta.” Takhle se nechová člověk posedlý penězi.

„Hm,” řekl Ivan. „Když jsme nastoupili my, musel být v nějakém vyšším ročníku. Vyšel jen dva roky před námi. A to už je kapitán!”

„Musel být jedním z prvních Komařanů, kteří dostali povolení vstoupit do armády. Hned týdně poté, co ten zákon vstoupil v platnost. A od té doby se žene kupředu. Speciální výcvik - jazyky, informační analýza, místo na Císařském velitelství - a pak tohle teplé místočko na Zemi. Duvíček je očividně naše zlatíčko.” Miles chápal, proč. Inteligentní, vzdělaný, liberální důstojník - Galeni byl chodící reklamou na úspěch Nového řádu. Byl Vzorem. Jaké to je, být Vzorem, to znal Miles do puntíku. Nadechl se, dlouho a zamyšleně se nadechoval, až to zasyklo a zuby mu ovanul chlad.

„Co je?” pobízel ho Ivan.

„Začínám mít strach.”

„Proč?”

„Protože celá záležitost začíná nabírat jemný politický odér. A každý, kdo se nepoplaší, když barrayarské záležitosti začnou páchnout po politice, je... odepsaný.” Poslední slovo vyslovil tak, až ve vzduchu zůstal viset ironický, pomalu odeznívající povzdech. Za okamžik se zas vrátil k souboru a pokračoval v hledání.

„Mám to.”

„Co?”

Miles ukázal na displej. „Chráněný soubor. K téhle části nemá přístup nikdo, kdo nemá nejmíň hodnost důstojníka Císařského štábu.”

„Takže stojíme mimo.”

„Ne tak docela.”

„Milesi...” zasténal Ivan.

„Neplánuju nic nezákonného,” uklidnil ho Miles. „Zatím. Dojdi pro vyslance.”

Když vyslanec dorazil, přitáhl si židli k Milesovi. „Ano, mám nouzový přístupový kód, který je nadřazený tomu stávajícímu,” přiznal po Milesově naléhání. „Ale nouze, na kterou se při tom myslelo, bylo něco jako vypuknutí války.”

Miles si okusoval kůžičku na ukazováčku. „Kapitán Galeni u vás strávil dva roky. Jaký na vás dělá dojem?”

„Jako důstojník, nebo jako člověk?”

„Obojí, pane.”

„Při plnění povinností velice svědomitý. Jeho neobvyklé vzdělání -“

„Aha, vy jste o tom věděl?”

„Ovšemže. Ale právě proto se na Zem mimořádně dobře hodí. Velice lehce se pohybuje ve společnosti, ovládá umění jiskřivé konverzace. Důstojník, kterého jsme tu měli na jeho místě před ním, byl policista ze staré školy. Kompetentní, ale nudný. Téměř... ehm... neotesaný. Galeni plní povinnosti stejně dobře, ale hladčeji. Když bezpečnost funguje hladce, je neviditelná, neviditelná bezpečnost nezneklidňuje mé diplomatické hosty - a já mám tak daleko snazší práci. A to platí dvojnásob pro, ééé, činnosti spojené se shromažďováním informací. Jako s důstojníkem jsem s ním nesmírně spokojen.”

„A jaké má chyby jako člověk?”

„Chyba’ je možná příliš silné slovo, poručíku Vorkosigane. Je poněkud... odtažitý. To by bylo v pořádku. Ale všiml jsem si, že na konci konverzace se vždycky ukáže, že toho o vás ví víc než vy o něm.”

„Ha.” Že to ale podal diplomaticky. A naprosto to sedělo, vzpomínal Miles na svá vlastní letmá setkání s pohřešovaným důstojníkem.

Vyslanec se zamračil. „Myslíte, že by se v tom souboru mohla najít nějaká stopa vysvětlující jeho zmizení, poručíku Vorkosigane?”

Miles nešťastně pokrčil rameny. „Nikde jinde se nic nenašlo.”

„Zdráhám se...” skončil vyslanec do ztracena, s pohledem upřeným na striktně formulované omezení přístupu zářící na holodispleji.

„Mohli bychom ještě počkat,” navrhl Ivan. „Co když si jenom našel holku. Když ti to dělalo takové starosti, Milesi, až jsi navrhl i tu druhou možnost, měl by ses za něj radovat. Nebude moc šťastný, až se vrátí z prvního rande, co po letech splasil, a zjistí, že jsme se mu hrabali v záznamech.”

Podle monotónního hlasu Miles poznal, že Ivan dělá hlupáčka, d’áblova advokáta, že se svým pronikavým, ale líným intelektem snaží obalamutit druhé, aby práci udělali za něj. Jak chceš, Ivane.

„Když jdeš na rande, nenecháš náhodou vzkaz, kde budeš a kdy se vrátíš?” zeptal se Miles.

„No, to jo.”

„A vrátíš se včas?”

„Jednou nebo dvakrát jsem zaspal a oni to zjistili,” přiznal Ivan.

„Co se stane v takových případech?”

„Najdou si mě. „Dobré jitro, poručíku Vorpatrile, hlásí se vám buzení telefonem.”” Ivan věrně napodobil Galeniho odměřený, cynický přízvuk. Určitě to byl přesný citát.

„Myslíš, že Galeni by měřil podřízené jiným metrem než sebe?”

„Ne,” řekli Ivan i vyslanec současně a pohlédli na sebe.

Miles se zhluboka nadechl, zvedl hlavu a ukázal na holodisplej. „Otevřete ten soubor.”

Vyslanec stiskl rty a poslechl.

„To mě podrž,” zašeptal Ivan po pár minutách. Miles se lokty protlačil doprostřed a začal dychtivě hltat text. Soubor byl obrovský. Konečně měli před sebou Galeniho chybějící rodokmen.

Narodil se jako David Galen. Ano, ti Galenové, majitelé Galenova kartelu orbitálních překladišť, silný článek v oligarchii vlivných rodin, které vládly Komarru a které hlídaly své důležité červí díry jako prastaří porýnští loupežní baroni. Komarr zbohatl právě díky červím děrám; to díky moci a bohatství, které z nich prýštily, vyrostla klenotům podobná města pod kupolemi - nevyhrabala se z přišerné, jalové půdy planety jako výsledky těžké práce.

Miles jako by slyšel svého otce, jak vypočítává položky, díky kterým se dobytí Komarru stalo pro admirála Vorkosigana učebnicovou válkou. Malý počet obyvatel soustředěný do měst s kontrolovaným podnebím; žádné místo, kam by mohly guerilly ustoupit a znovu se zformovat. Žádní spojenci; nám stačilo pustit do oběhu, že snižujeme jejich pětadvacetiprocentní podíl na všem, co prolétalo jejich systémem červích děr, na patnáct procent, a sousedy, kteří by je jinak podporovali, jsme měli v hrsti.

Ani nechtěli sami bojovat, až když žoldnéři, které najali, uviděli, proti čemu stojí, a vycouvali z toho...

Jistě, jádrem problému, o kterém se nemluvílo, byly hříchy komarrských otců o generaci dřív. Ti se nechali uplatit a nechali projít cetagandskou invazní flotilou, která chtěla rychle a snadno dobýt chudý, nově objevený, polofeudální Barrayar. Nakonec to nebylo ani rychlé, ani jednoduché, a dobývání se také nekonalo; uplynulo dvacet let a potoky krve, než poslední cetagandské válečné lodě ustoupily tudy, kudy přišly -přes „neutrální“ Komarr.

Barrayané se možná trochu opozdili ve vývoji, ale nikdo je nemohl nařknout, že se učí pomalu. Generace Milesova dědečka, která se k moci propracovala v drsné škole cetagandské okupace, byla posedlá přesvědčením, že se další podobné invazi musí jednou provždy zabránit. Na generaci Milesova otce bylo, aby onu posedlost přeměnila ve skutek, a to tak, že úplně a navždy převezme kontrolu nad komarrskou přístupovou cestou na Barrayar.

Otevřeně hlásaným cílem barrayarské invazní flotily, ke kterému měla dopomoci blesková rychlost a pečlivě vypracované strategické detaily, bylo zabrat komarrské prosperující hospodářství nedotčené, s minimálními ztrátami. Císaře mělo proslavit dobytí území, nikoliv pomsta. Velitel císařské flotily admirál lord Aral Vorkosigan to dal mnohokrát jasně najevo, nebo si to alespoň myslel.

Komarrská oligarchie, samí bezpáteří obchodníci, byla donucena s tímto cílem souhlasit a kapitulace se jim všemi možnými způsoby usnadnila. Slibovalo se, dávaly se záruky; život v područí a okleštěný majetek pořád zůstávaly životem a majetkem, ke kterým se vypočítavě přihodila i naděje v lepší příští. Blahobyť, to byla nejlepší pomsta ze všech.

Pak přišel masakr v Solstice.

Příliš horlivý podřízený, vrčel admirál lord Vorkosigan. Tajné rozkazy, vykřikovali pozůstalí příbuzní dvou set komarrských radních, postřílených v tělocvičně barrayarských bezpečnostních jednotek. Pravda, nebo aspoň jistota, zahynula s oběťmi. Sám Miles si nebyl jistý, zda by ji nějaký historik dokázal vzkřísit. Pravdu znali jen admirál Vorkosigan a velitel Císařské bezpečnosti, ale před soudem stálo jen slovo admirála Vorkosigana. Velitel bezpečnosti zemřel bez soudu rukou rozzuřeného admirála. Byl po zásluze popraven, nebo zavražděn, aby nemohl mluvit, to ať si každý přebere, jak chce.

Obečně vzato se Miles kvůli masakru v Solstice příliš nevzrušoval. Koneckonců, Cetagand'ané zlikvidovali atomovkami celý Vorkosigan Vashnoi, zabili ne stovky, ale tisíce lidí, a kvůli tomu žádné pouliční bouře nevypukly. Jenomže všechnu pozornost shrábl masakr v Solstice, ten zaujal bujnou představivost veřejnosti; bylo to jméno Vorkosigan, které získalo přídomek „Řezník“ psaný velkým písmenem, a bylo to slovo Vorkosigana, které očernili. A díky tomu všemu nabyl právě tenhle ždibec dávné historie velice osobních rozměrů.

Před třiceti lety. Miles tenkrát ještě ani nebyl na světě. David Galen oslavil čtvrté narozeniny přesně v den, kdy v tělocvičně v prokletém městě Solstice zahynula jeho teta, komarrská radní Rebeka Galenová.

Barrayarské nejvyšší velení přetřásalo případné přijetí šestadvacetiletého Duva Galeniho do Císařských služeb pěkně od srdce a bez obalu.

„...já tu volbu doporučit nemůžu,” psal šéf Císařské bezpečnosti Simon Illyan ministerskému předsedovi hraběti Aralu Vorkosiganovi. „Myslím, že o něm uvažuješ tak donkichotsky, protože máš pocit viny. A vina je přepych, který si nemůžeš dovolit. Pokud chováš tajnou touhu nechat se zastřelit zezadu, dej mi vědět aspoň čtyřicet hodin dopředu, ať se stihnu dát přeložit do výslužby. - Simon.”

Odpověď na vzkaz představovala kostrbatá čmáranice, rukopis člověka se silnými prsty, pro nějž byla všechna pera příliš titěrná, rukopis, který byl Milesovi bolestně známý. „...vina? Snad. Brzo poté jsem se tou prokletou tělocvičnou prošel, ještě než krev stihla úplně zaschnout. Připomínala pudink. Některé podrobnosti se člověku navždy vryjí do paměti. Ale na Rebece Galenovou si náhodou vzpomínám, to kvůli tomu, jak ji zastřelili. Byla jednou z mála, kteří zemřeli tváří v tvář svým vrahům. Velice pochybuji, že před ‚Duvem Galenim bych si měl krýt zrovna záda. Účast jeho otce v pozdějším

Odboji mi dělá ještě méně starostí. Ten chlapec si nezměnil jméno na barrayarské jenom kvůli nám. Ale pokud se nám podaří doopravdy získat jeho oddanost, nastane to, co jsem pro Komarr zamýšlel už od začátku. Pravda, o generaci později, a až po dlouhé a krvavé oklice, ale - teologické výrazivo jsi sem zatáhl ty - bude to jakési vykoupení. Ovšemže má politické ambice, ale troufám si tvrdit, že jsou složitější i konstruktivnější než pouhý atentát. Vrať ho na seznam, Simone, a tentokrát ho tam nech. Tahle záležitost mě unavuje a nechci ji zbytečně protahovat. Dej mu šanci, a ať ukáže, co v něm je - pokud to zvládne.”

Závěrečný podpis byl spěšně načmáraný, jako vždy.

A tak dostali kadeta Galeniho na starost důstojníci, kteří stáli v císařské hierarchii daleko níž, o čemž se psalo v jeho veřejně dostupném souboru, který Miles prohlížel předtím.

„Potíž je v tom,” promluvil Miles do hutného, tepajícího ticha, které na poslední půlhodinu opanovalo kancelář, „že všechno to čtení je sice fascinující, ale nijak nám nevyklučuje žádné možnosti. Spíš je to násobí. Hergot.”

A to včetně jeho zamilované teorie o zpronevěře a dezerci, uvědomil si Miles. Nenašli tu nic, co by ji úplně vyvrátilo, jenom by jí to přidalo na hořkosti, kdyby se ukázalo, že je to pravda. A pokus o atentát na kosmodromu nabyl nových a ponurých rozměrů.

„Anebo,” hádal Ivan Vorpatril, „měl prostě nějakou úplně obyčejnou nehodu.”

Vyslanec si odfrkl, zavrtil hlavou a zvedl se od terminálu. „Nanejvýš matoucí. Dobře udělali, že to zapečetili. Kariéru toho muže by to mohlo zatemnit všelijakými předsudky. Myslím, poručíku Vorpatrile, že vás požádám, abyste podal místním úřadům hlášení o pohřešované osobě. Zapečetěte to zas, Vorkosigane.” Ivan vyšel s vyslancem ven.

Než Miles vypnul komunikační terminál, projel si ještě dokumenty, které ho přilákaly odkazem na Galeniho otce. Když jeho sestru zabili v masakru v Solstice, Galen starší se zjevně stal aktivním velitelem komarrského ilegálního odboje. Veškeré bohatství, které po barrayarské invazi této kdysi hrdé rodině zbylo, se úplně rozplynulo v časech krvavého povstání o šest let později. Staré záznamy Císařské bezpečnosti v některých případech neomylně vysledovaly, jak se bohatství měnilo na pašované zbraně, výplaty a výdaje teroristické armády; a později na úplatky za vystěhovalecká víza a dopravu z planety pro přeživší. Galeni-ho otec ale žádnou dopravu z Komarru nepotřeboval; vyhodila ho do povětří jedna z jeho vlastních bomb při posledním, marném, vyčerpávajícím útoku na velitelství Císařské bezpečnosti Barrayaru. Shodou okolností přitom zahynul i Galeniho starší bratr.

Miles to zamyšleně prověřil. K jeho úlevě se na vyslanectví v souborech Bezpečnosti už nepotulovali žádní další příbuzní z klanu Galenů, kteří by byli uprchlí na Zem.

Za poslední dva roky měl ovšem Galeni spoustu času záznamy zfalšovat.

Miles si promnul bolavou hlavu. Když dohasla poslední jiskra povstání, tedy když byla udušena, Galenimu bylo patnáct. Příliš nízký věk na to, aby se mohl povstání aktivně účastnit, zadoufal Miles. A ať už se ho účastnil, nebo ne, Simon Illyan o tom zjevně věděl, a byl ochoten to promlčet. Minulost. Zavřená kniha. Miles soubor zase zapečetil.

Miles dovolil Ivanovi, ať veškeré jednání s místní policií obstará sám. Pravda, když teď koluje klonovací historka, částečně ho to chrání pro případ, že by se se stejnými lidmi setkal v obou svých provedeních, ale proč taková setkání vyhledávat. Dalo se čekat, že policisté budou ostražitější a podezřívavější než většina ostatních lidí, a on se rozhodně nehodlal stát dvouhlavým kriminálním živlem.

Policie nakonec podle všeho vzala zmizení vojenského atašé se vši vážností a přislíbila spolupráci do té míry, že vyhověla i vyslancově žádosti, aby se o události nedozvěděla média. Policie, která měla pro podobné případy lidi i vybavení, mohla převzít rutinní práci jako prověřování totožnosti všech neidentifikovaných lidských pozůstatků nalezených v kontejnerech na odpadky a podobně. Miles sám se jmenoval oficiálním vyšetřovatelem pro všechny záležitosti v areálu ambasády. Ivan, který teď převzal velení, najednou zjistil, že mu do klína spadla celá Galeni-ho běžná agenda; a Miles mu ji tam

nelítostně nechal.

Uplynulo dvacet čtyři hodin, které Miles strávil většinou na kancelářské židli u terminálu. Prověřoval záznamy vyslanectví o komarrských uprchlících. Podobných informací vyslanectví bohužel shromáždilo značné množství. Případné zajímavosti byly dobře zamaskovány v tunách nepodstatných detailů. Nebyla to zkrátka práce pro jednoho muže.

Ve dvě ráno už z toho Miles šilhal, a tak to vzdal, zavolal Elli Quinnové a překydal celý problém zpravodajskému oddělení Dendarijských žoldnérů.

Překydal bylo správné slovo: masový přenos dat přes komunikátor, ze zabezpečených počítačů na vyslanectví až na Triumf na oběžné dráze. Galeni by z toho dostal křeče; ať si Galeni trhne, beztak za všechno může on, protože zmizel. Miles uvážlivě nepožádal o pomoc ani Ivana. Milesovo právní stanovisko, pokud by mělo dojít na přetřes, bylo, že Dendarijci jsou defacto barrayarskými vojáky, a že přenos dat se tudíž uskutečnil v rámci Císařské armády. Technicky vzato. Miles odeslal i všechny Galeniho osobní záznamy, v plně dostupné formě. Tady bylo Milesovo právní stanovisko takové, že pečeť měla Galeniho chránit pouze před předsudky barrayarských vlastenců, což Dendarijci očividně nejsou. Jeden nebo druhý argument určitě zabere.

„Řekni našim špiónům, že pátrání po Galenim je zakázka,” požádal Miles Elli, „v rámci celoflotilového získávání finančních prostředků. Dostaneme zapláceno, jenom když toho chlapa najdeme. Což by vlastně mohla být pravda, když o tom tak uvažuju.”

Padl do postele a doufal, že jeho podvědomí přes noc zapracuje na všech nedodělávkách, ale probudil se s hlavou prázdnou a zakalenou jako předtím. Barthovi a dalším dvěma roťákům nařídil, aby znovu zkontrolovali pohyb důstojnického kurýra, který byl druhým možným slabým článkem řetězu. Napjatě seděl, čekal, až přijde policie, a jeho fantazie splétala všemožné řetězce ještě křiklavějších a bizarních vysvětlujících scénářů. Seděl nehnutě jako skála v zatemněné místnosti, bezděky podupával nohou a měl pocit, že mu za chvíli vybuchne vršek hlavy.

Třetí den se ozvala Elli Quinnová.

Zacvakl komunikátor do příslušné zdířky v holodispleji, celý natěšený, že uvidí její tvář. Záhadně se usmívala.

„Myslela jsem, že by tě to mohlo zajímat,” zapředla.

Na kapitána Thorneho se někdo zrovna obrátil s fantastickou zakázkou pro Dendarijce.”

„A je za fantastickou cenu?” chtěl vědět Miles. Měl pocit, že mu v hlavě skřípou kolečka, to jak se snažil přeladit zpátky na problémy admirála Naismithe, které za poslední dva dny plné nejistoty a napětí upadly v zapomnění.

„Sto tisíc beťanských dolarů. V nezjistitelných bankovkách.”

„Áách...” to bylo skoro půl miliónu císařských marek. „Myslel jsem, že jsem jasně říkal, že tentokrát nic nelegálního nebereme. Už tak vezíme po krk v malérech.”

„Jak by se ti zamlouval únos?” zachichotala se záhadně.

„V žádném případě!”

„Ale, v tomhle případě uděláš výjimku,” prorokovala s jistotou, dokonce se zápalem.

„Elli,” zavrčel varovně.

Zhluboka se nadechla a zadržela smích, i když oči jí pořád jiskřily. „Ale Milesi - naši tajuplní bohatí cizinci si chtějí admirála Naismithe najmout, aby z Barrayarského vyslanectví unesl lorda Milese Vorkosigana.”

„Určitě je to past,” klepal se Ivan nervózně, když s autem, které Elli najala, projížděl různými končinami města. Půlnoc byla díky osvětlení skoro tak jasná jako den, i když po tvářích jim přelétaly stíny- to jak se nad průhlednou střechou míhaly zdroje osvětlení. Ivanovi šedivá uniforma dendarijského seržanta neslušela o nic méně než jeho zelená barrayarská, jak si Miles zasmušile povšiml. Tomu chlapovi prostě uniformy slušely, všechny uniformy. Elli, která seděla Milesovi po druhém boku, vypadala jako Ivanovo dvojče. Snažila se tvářit uvolněně, pružné tělo měla natažené a

jednu paži nedbale a ochranitelsky položenou přes opěradlo sedadla nad Milesovou hlavou. Ale Miles si všiml, že si zas začala kousat nehty. Seděl mezi nimi v barrayarské zelené uniformě lorda Vorkosigana a cítil se jako kousíček zvadlé řepky mezi dvěma krajíci plesnivého chleba. Na takovéhle mejdany je už moc unavený.

„Jasně že je to past,” řekl Miles. „Ale chceme přece zjistit, kdo ji nastražil a proč. A kolik toho vědí. Narafičili to proto, že věří, že admirál Naismith a lord Vorkosigan jsou dva různí lidé - anebo proto, že tomu nevěří? Pokud je to druhý případ, zkompromituje to tajné styky Barrayaru s Dendarijskými žoldnéři při dalších operacích?”

Elli s Milesem po sobě po očku pohlédli. A pokud by hra na Naismithe skončila, jakou budoucnost mají před sebou oni?

„Anebo možná,” řekl Ivan snaživě, „je to možná něco úplně mimo, třeba si místní zločinci chtějí přijít na nějaké to výkupné. Nebo je to něco fakt děsného, třeba že se Cetagand'ané snaží zadělat admirálu Naismithovi na pořádný malér s Barrayarem, protože doufají, že nám se povede toho mrňavého špiona zabít spíš než jim. Anebo možná -“

„Možná ten zlý génus, který za tím stojí, jsi ty, Ivane,” navrhl Miles přívětivě, „zbavuješ se všech konkurenčních nadřízených, abys měl vyslanectví sám pro sebe.”

Elli na něj pronikavě pohlédla, aby se ujistila, že si dělá legraci. Ivan se jen zazubil. „Jóó, tak to беру.”

„Můžeme si být jistí jedině tím, že to není další cetagandský pokus o atentát,” vzdychl Miles.

„Tvoji jistotu bych chtěla mít,” zamumlala Elli. Bylo pozdě večer, čtvrtý den od Galeniho zmizení. Třicet šest hodin, které uplynuly od okamžiku, kdy byla Dendarijcům nabídnuta ona podivná zakázka, poskytlo Elli čas na přemýšlení; původní okouzlení ji přešlo, už jak se Miles začal rozehrávat pro různé možnosti, které z toho vyplývaly.

„Logika, ne,” přel se Miles. „Buď si Cetagand'ané pořád myslí, že jsem dvěma různými lidmi, nebo ne. Chtějí zabít admirála Naismithe, ne syna barrayarské-ho ministerského předsedy. Vražda lorda Vorkosigana by mohla znovu rozpoutat krvavou válku. Vždyť my se vlastně dozvíme, že se moje přestrojení prozradilo, jakmile se přestanou pokoušet Naismithe zavraždit -a místo toho si začnou na veřejnosti hlasitě a otravně stěžovat, jak je Dendarijci sužují. Takovou diplomatickou příležitost by nepropásli za nic na světě. Zvláště teď, když ve vzduchu visí smlouva o volných průletech přes Tau Ceti. Jediným tahem by nám mohli ochromit galaktický obchod.”

„A jako bod číslo jedna přesně tohohle plánu by se mohli snažit dokázat spojitost přes tvou osobu,” pronesl Ivan zamyšleně.

„Neříkal jsem, že to nejsou Cetagand'ané,” poznamenal Miles mírně. „Jen jsem říkal, že pokud to jsou oni, nechystají atentát.”

Elli zasténala.

Miles se podíval na chronometr. „Čas na poslední kontrolu.”

Elli aktivovala komunikátor na zápěstí. „Jsi tam ještě, Bele?”

Z aeroauta, které je sledovalo s četou dendarijských vojáků, se ozval pěkně modulovaný alt kapitána Thorneho: „Mám vás v zaměřovačích.”

„Dobře, nech to tak. Ty nám svrchu pohlídáš záda, předek si ohlídáme my. Tohle je poslední hlasový kontakt, než tě požádáme o podporu.”

„Budeme čekat. Bel konec.”

Miles si nervózně vzadu mnul krk. Quinnová si pohybu všimla a poznamenala: „Opravdu se mi nezamlouvá nechat je, aby tě v té pasti sebrali.”

„Nehodlám se od nich nechat sebrat. Jakmile se ukáže, o co jim jde, vlítne tam Bel Thorne a my sebereme je. Ale pokud to nebude vypadat, že mě chtějí na místě zabít, mohli bychom se hodně dozvědět, kdybychom operaci ještě chvíli nechali volný průběh. Vzhledem k té, ehm, situaci na vyslanectví by to za trochu rizika možná stálo.”

Mlčky zavrtěla hlavou, že nesouhlasí.

Následujících několik minut uběhlo v tichu. Miles si v duchu probral asi polovinu různých možností, které mohly vyplynout z jejich večerní akce, když tu zastavili před řadou starobylých, třípodlažních domů, které se tísnily v půlkruhu. Působily tmavě a tiše, neobydleně, a zjevně je čekala buď demolice, nebo rekonstrukce.

Elli se dívala po číslech na dveřích a vyhoupla se zpod průhledné střechy. Miles vyklouzl ven a postavil se vedle ní. Ivan v autě zapnul scannery. „Nikdo není doma,” hlásil, když zašilhal na údaje.

„Cože? To není možné,” řekla Elli.

„Možná jsme tu brzo.”

„Blbost,” řekla Elli. „Jak Miles s oblibou říká, logika, ne? Lidi, kteří chtějí lorda Vorkosigana koupit, nám místo schůzky prozradili až na poslední chvíli. Proč? Abychom sem nedorazili jako první a nezkontrolovali to tu. Určitě jsou nachystaní a čekají nás.” Naklonila se do kabiny auta a natáhla se Ivanovi přes rameno. Když znovu kontrolovala scannery, Ivan jen otočil ruce dlaněmi vzhůru. „Máš pravdu,” připustila, „ale stejně mám z toho divný pocit.”

Měli to na svědomí jen náhodní vandalové, že zrovna dvě nejbližší pouliční svítlny byly rozbité? Miles vyhlížel do noci. „Nelíbí se mi to,” zamumlala Elli. „Ruce ti nesvážíme.”

„To mě sama zvládneš?”

„Jsi přece nadrogovaný, jak zákon káže.”

Miles pokrčil rameny, svěsil čelist a zašilhal. Šoural se vedle ní a ona ho rukou svírala za paži a vedla ho nahoru po schodech. Zkusila staromódní dveře zavěšené na pantech. „Je otevřeno.” Dveře se se zaskřípěním rozevřely, za nimi bylo černo.

Elli si váhavě zasunula paralyzér zpátky do pouzdra, od opasku si odepjala baterku a namířila ji do temnoty. Vstupní hala; po levé straně se nahoru táhly vratce vyhlížející schody; dvojité oblouky vedly po obou stranách do prázdných, špinavých předpokojů. Vzdechla a ostražitě překročila práh. „Je tu někdo?” zavolala potichu. Žádná odpověď. Vešli po levého před-pokoje, paprsek světla z baterky přeletěl všechny kouty.

„Nejsme tu brzo,” zamumlala, „ani pozdě, adresa souhlasí... tak kde jsou?”

Nemohl jí dost dobře odpovědět, aniž by vypadl z role. Elli ho pustila, přehodila si baterku do levé ruky a znovu vytáhla paralyzér. „Jsi tak nacpaný drogami, že mi daleko neutečeš,” rozhodla se, jako by mluvila sama k sobě. „Trochu se tu porozhlédnu.”

Milesovo víčko se zachvělo na znamení, že porozuměl. Dokud nezkontroluje, že tu nejsou žádné štenice a scannerové paprsky, radši by měl hrát roli uneseného lorda Vorkosigana naplno. Po chvilkovém zaváhání se Elli vydala ke schodům. A světlo vzala s sebou, sakra.

Pořád ještě naslouchal jejím svižným krokům, které mu slabě skřípaly nad hlavou, když se mu na ústa přitiskla něčí ruka a v zátylku ho polechtal paralyzér, nastavený na velice slabý výkon.

Svíjel se, kopal, pokoušel se křičet a kousat. Útočník zasyčel bolestí a sevřel ho pevněji. Byli dva - přidrželi mu ruce za zády a do úst mu nacpali roubík, ještě než se Miles stačil zakousnout do ruky, která tam roubík cpala. Roubík byl nasáklý jakousi nasládlou, pronikavě vonící drogou; nozdry se mu v panice rozšířily, ale hlasivky mu proti jeho vůli ochably. Jako by mu jeho tělo nepatřilo, jako by se odstěhovalo a nenechalo mu svou novou adresu. Pak se objevilo bledé světlo.

Ve stínu se hýbali dva urostlí chlapi, jeden mladší, druhý starší, oblečení po pozemsku, ale trochu rozmazaní. Scannerové štíty, čert aby to vzal! A to velice dobré, když oklamaly dendarijskou techniku. Miles si všiml krabiček, které měli u pasu - desetkrát menší než nejnovější vybavení jeho lidí. Takové malinkaté baterie - vypadaly nově. Barrayarské vyslanectví si bude muset zmodernizovat bezpečnostní sektor... Jednu šílenou chvilku usilovně šilhal, jak se snažil přechíst jméno výrobce, ale pak spatřil třetího muže.

Ano, toho třetího. Ucviknul jsem se, zavířilo panikařícímu Milesovi v hlavě. Šup, a jsem v tom. Třetí muž byl on sám.

Druhý Miles, úpravně oblečený v barrayarské zelené uniformě, popošel kupředu a dlouho zvědavě hleděl do obličeje Milesovi, kterého drželi dva mladší muži. Začal Milesovi brát věci z kapes a dávat si je do svých. Paralyzér... průkazy... půl krabičky hřebíčkových pastilek pro svěží dech... Nad pastilkami se zamračil, jako by ho na okamžik zmátly, pak pokrčil rameny a strčil je do kapsy. Ukázal k Milesovu pasu.

Dýku dědeček odkázal výslovně Milesovi. Tři sta let stará čepel byla pořád pružná a ostrá. Její drahokamy posázený jílec skrýval pečeť Vorkosiganů. Teď mu ji vytáhli zpod bundy. Druhý Miles si zapnul řemen pochvy přes rameno a zapnul si tuniku. Nakonec si od pasu odepjal opasek se scannerovým štítem a rychle ho nasadil Milesovi.

Když se druhý Miles zastavil, aby Milese naposledy přejel pohledem, z očí mu sálalo nadšení i hrůza. Miles ten pohled už jednou viděl. Ve své vlastní tváři v zrcadlové stěně na stanici metra.

Ne.

Viděl ten výraz na tváři toho druhého v zrcadlové stěně na stanici metra.

Tu noc musel stát metr dva od Milese, šikmo za ním. Ve špatné uniformě. V zelené, zatímco Miles měl šedou dendarijskou.

Tentokrát se jim to ale povedlo doladit, jak se zdá...

„Perfektní,” zavrčel druhý Miles, jehož slova už přestal pohlcovat scannerový štít. „Dokonce jsme ani nemuseli paralyzovat tu ženskou. Nebude mít žádné podezření. Říkal jsem vám, že to vyjde.” Nadechl se, zvedl bradu a cynicky se na Milese usmál.

Pozéře pedantská, pomyslel si Miles sžiravě. Za tohle tě dostanu.

No, já byl vždycky sám sobě nejhorším nepřítelem.

Záměna zabrala jen pár vteřin. Pronesli Milese dveřmi dozadu. S heroickým úsilím se mu povedlo bouchnout hlavou o rám, když ho míjel.

„Co to bylo?” ozvala se seshora okamžitě Elli

„Já,” pospíšil si druhý Miles s odpovědí. „Jen jsem to tu kontroloval. Tady dole taky nikdo není. Krachlo to.”

„Myslíš?” Miles slyšel, jak Elli kluše po schodech dolů. „Mohli bychom chvíli počkat.”

Elli zapípal komunikátor na zápěstí. „Elli?” ozval se slabý Ivanův hlas. „Před chvílí mi to ve scannerech divně zaškrundalo.”

Milesovi poskočilo srdce nadějí.

„Ještě to proveď.” Hlas druhého Milese zněl lhostejně.

„Teď tam nic není.”

„Tady taky nic. Bojím se, že je něco vyplašilo a oni to vzdali. Odvolejte zálohy a zavezte mě zpátky na vyslanectví, velitelko Quinnová.”

„Tak brzo? Víš to určitě?”

„Ano, teď. Je to rozkaz.”

„Ty jsi tady šéf. Krucinál,” zalitovala Elli, „a já měla na těch sto tisíc bet'anských dolarů takový zálsk.”

Chodbou se rozlehly jejich úsečné kroky, ale brzy zanikly za zavírajícími se dveřmi. Vrčení auta zaniklo v dálce. Tma, ticho přerušované jen dechem.

Milese už zase někam vlekli, tentokrát ven zadním vchodem, pak úzkými uličkami a nakonec na zadní sedadlo auta, které parkovalo v jedné z nich. Posadili ho mezi sebe jako figurínu, třetí únosce řídil. Milesovy myšlenky omámeně vířily na hranici vědomí. Ztracené scannery... pět let stará technika z okrajové zóny, takže za pozemským vybavením zaostávali tak deset let - teď budou muset spolknout hořkou finanční pilulku a vyměnit scannerový systém celé Dendarijské flotily - tedy pokud se dožije toho, aby to mohl nařídit... K čertu se scannery. Scannery za nic nemohly. Nelovili se snad dávní bájní jednorožci pomocí zrcadel, která ješitné zvíře upoutala, zatímco se kolem stahovali lovci připravení vystřelit? Někde kolem tu musí být nějaká panna...

Nacházeli se v prastaré části města. Auto se hnalo tak křivolace buď proto, aby ho zmátli, anebo prostě proto, že o lepší zkratce nikdo nevěděl. Asi za čtvrt hodiny zajeli do podzemní garáže a auto se zasyčením zastavilo. Byla to malá, očividně soukromá garáž, bylo tam místo jen pro několik aut.

Dovlekli ho do potrubního výtahu a vyjeli o patro výš do krátké chodby. Jeden z hromotluků stáhl Milesovi boty a opasek se scannerovým štítem. Ochromení už přestávalo účinkovat. Nohy měl jako z gumy, cítil v nich mravenčení, ale aspoň ho nesly. Rozvázali mu zápěstí; nemotorně se snažil promasírovat bolavé ruce. Z úst mu vyšklubli roubík. Miles neartikulovaně zakrákoral.

Odemkli dveře před ním a strčili ho do místnosti bez oken. Dveře za ním zacvakly, jako když sklapne past. Zavrávorál, trochu rozkročený se zastavil a lapal po dechu.

Stropní zářivka za krytem osvětlovala úzkou místnost, zařízenou pouze dvěma tvrdými lavicemi u stěn. Po levé straně byl dveřní rám bez dveří, vedoucí do koupelničky bez oken.

Na jedné z lavic ležel obličejem ke stěně schoulený muž, který měl na sobě jen zelené kalhoty, krémovou košili a ponožky. Ztuhle, opatrně se převalil a posadil se. Jedna ruka mu vyletěla automaticky nahoru, jako by si chtěl chránit zarudlé oči před nějakým ostrým světlem; druhou rukou se pevně opíral o lavici, aby nepřepadl. Tmavé vlasy měl rozčuchané a na bradě čtyřdenní strniště. Límeček u košile měl rozhalený do věčka, takže odkrýval podivně zranitelný krk, což velmi kontrastovalo s obvyklým vzezřením želvího krunýře, který jindy vzbuzoval vysoký, upjatý límec barrayarské uniformy. Tvář měl zbrázděnou. Bezúhonný kapitán Galeni. Jen poněkud ztrhaný.

KAPITOLA 8

Galení zaostřil pohled na Milese. „Zatraceně,” pronesl bezvýrazně.

„Nápodobně,” zaskřehotal Miles. Galení se vsedě napřímil a podezřívavě zúžil krhavé oči. „Nebo - jste to vy?”

„Já nevím.” Miles si to přebíral v hlavě. „Které moje já jste čekal?” doklopýtal k protější lavici, než mu kolena vypověděla službu, a posadil se se zády opřenými o zeď a s nohama komíhajícíma se nad podlahou. Oba několik minut mlčeli a jen se navzájem prohlíželi.

„Nemělo by smysl nás dávat do jedné místnosti, kdyby nás neodposlouchávali,” promluvil konečně Miles.

Galení místo odpovědi píchl ukazováčkem do vzduchu, směrem k zářivce.

„Aha. Kamera taky?”

„Jo.”

Miles vycenil zuby a usmál se ke stropu.

Galení si ho pořád prohlížel s ostražitou, téměř bolestnou nejistotou.

Miles si odkašlal. V puse pořád cítil nahořklou pachut'. „Předpokládám, že jste se setkal s mým druhým já?”

„Včera. Myslím, že to bylo včera.” Galení vrhl pohled na zářivku.

Únoscí vzali Milesovi i chronometr. „Teď je asi jedna v noci, začal pátý den od vašeho zmizení z vyslanectví,” zodpověděl Miles ochotně Galeního nevyslovenou otázku. „To nechávají pořád rozsvíceno?”

•Jo.”

„Aha.” Miles zaplašil nepříjemnou vzpomínku na něco podobného. Neustálé osvětlení patřilo k cetaganským vězeňským metodám na vyvolání časové dezorientace. Admirál Naismith se s ní důvěrně seznámil.

„Zahlédl jsem ho jen na pár vteřin,” pokračoval Miles, „když provedli záměnu.” Rukou sáhl po chybějící dýce, promnul si vzadu krk. „To - to tak opravdu vypadám?”

„Myslel jsem, že to jste vy. Až do konce. Řekl mi, že se trénuje. Že je to pro něj test.”

„A uspěl?”

„Byl tu čtyři nebo pět hodin.”

Miles sebou trhl. „To je zlé. To je moc zlé.”

„Taky si říkám.”

„Aha.” Místnost naplnilo hutné ticho. „No, pane historiku. Jak rozeznáte padělek od originálu?”

Galení zavrtěl hlavou, pak si přitiskl ruku ke spánku, jako by zalitoval, že hlavou vůbec vrtěl; očividně ho pekelně bolela. Milese taky. „Myslím, že už si nejsem jistý.” Pak Galení zamyšleně dodal: „On salutoval.”

Miles se koutkem úst sarkasticky pousmál. „Je tu samozřejmě možnost, že já jsem jenom jeden a celým tímhle manévrem se vás pokouším dohnat k šílenství...”

„Přestaňte!” téměř zařval Galení. Na okamžik se mu tvář mihl příšerný úsměv.

Miles vzhlédl k zářivce. „No, ať jsem, kdo jsem, vy byste mi v každém případě měl být schopen říct, kdo jsou oni. Uf - doufám, že to nejsou Cetagand'ané? To by mi přišlo jako trošku podivná útěcha, vzhledem k mé... kopii. Je to chirurgický výtvar, předpokládám.” Ať to není klon - prosím, ať to není můj klon...

„Povídal, že je klon,” řekl Galení. „Ale přinejmenším půlka věcí, co napovídal, byly lži, ať to byl, kdo byl.”

„Aha.” Vykřikovat něco silnějšího mu přišlo zcela nemístné.

„Ano. Docela mě to přinutilo o vás přemýšlet. Tedy o vašem originálu.”

„Áá... ehm! Ano. Myslím, že už vím, proč jsem se vytasil s tou... s tou historkou, když mě novinářka zahнала do úzkých. Už jsem ho jednou viděl. V metru, když jsem byl s velitelkou Quinnovou ve městě. Bylo to tak před osmi, deseti dny. Museli se chystat provést záměnu. Myslel jsem, že v

zrcadle vidím sebe. Ale měl na sobě nesprávnou uniformu, tak to museli vzdát.”

Galení se podíval na svůj rukáv. „A vy jste si toho nevšiml?”

„Měl jsem plnou hlavu jiných starostí.”

„Vůbec jste to nehlásil!”

„Bral jsem nějaké prášky proti bolesti. Myslel jsem, že to je halucinace. Byl jsem trochu vystresovaný. Než jsem dorazil zpátky na vyslanectví, úplně se mi to vykouřilo z hlavy. A kromě toho,” slabě se ušklíbl, „neměl jsem pocit, že by našemu pracovnímu vztahu prospělo, kdybych ve vás vzbudil vážné pochyby o své přičetnosti.”

Galení rozhořčeně sevřel rty, pak je v jakémisi návalu zoufalství povolil. „To asi ne.”

Výraz zoufalství v Galeního tváři Milese vyplašil. Blábolil dál: „V každém případě se mi ale ulevilo, když jsem zjistil, že se ze mě najednou nestal jasnovidec. Mé podvědomí je bohužel nejspíš bystřejší než zbytek mozku. Já jen nepochopil, co mi chce říct.” Znovu ukázal nahoru: „Takže Cetagand'ané ne?”

„Ne.” Galení se s kamennou tváří opřel o zed'. „Komařané.”

„Hhh,” zajíkl se Miles. „Komarrské spiknutí. Jak... znepokojivé.”

Galení zkřivil ústa. „Přesně tak.”

„No,” pípl Miles, „ještě nás nezabili. Musejí mít nějaký důvod, proč nás udržet naživu.”

Galení se mrtvolně zašklebil a přimhouřil oči. „Žádný důvod neexistuje.” Při těch slovech se zvláště uchichtával a pak chichot naráz ut'al. Zřejmě jakýsi soukromý žertík mezi Galením a zářivkou. „Myslí si, že důvod má,” objasnil Galení, „ale to se moc plete.” Hořká kadence poslední věty také mířila ke stropu.

„Jim to ale neříkejte,” zasyčel Miles mezi zuby. Zhluboka se nadechl. „No tak, Galení, vyklopte to. Co se událo to ráno, kdy jste zmizel z vyslanectví?”

Galení si vzdychl a jako by se uklidnil. „To ráno mi někdo volal. Starý... známý z Komarru. Chtěl se se mnou sejít.”

„Žádný takový hovor nebyl zaznamenán. Ivan kontroloval váš komunikační terminál.”

„Vymazal jsem ho. To byla chyba. I když v tu chvíli mi to nedošlo. Ale něco z toho, co říkal, ve mně vzbudilo myšlenku, že by mi mohl poskytnout vodítko k záhadě vašich podivných rozkazů.”

„Takže jsem vás přece jen přesvědčil, že mé rozkazy někdo musel zpackat.”

„Ale jistě. Ale bylo jasné, že pokud to tak je, někdo pronikl do mého bezpečnostního oddělení na ambasádě, infiltroval ho zevnitř. Pravděpodobně prostřednictvím kurýra. Ale netroufal jsem si vznést takové obvinění bez objektivních důkazů.”

„Ano, kurýr,” řekl Miles. „Toho jsem podezíral jako druhého.”

Galení vytáhl obočí. „A koho jste podezíral jako prvního?”

„Obávám se, že vás.”

Galeního trpký úsměv mluvil sám za sebe.

Miles rozpačitě pokrčil rameny. „Myslel jsem, že jste mi sebral mých osmnáct milionů marek. Jenomže pokud ano, proč jste neuprchl? A pak jste uprchl.”

„Aha,” řekl pro změnu Galení.

„Pak všechna fakta přesně seděla,” vysvětlil mu Miles. „Odhadoval jsem vás na defraudanta, zběha, zloděje, a vůbec Komarrem prolezlého prevíta.”

„A co vám bránilo, abyste ta obvinění vznesl?”

„Bohužel nic.” Miles si odkašlal. „Pardon.”

Galení mírně zezelenal, příliš ho to zdrtilo, než aby se zmohl na přesvědčivě hrozivý pohled, i když se o to pokusil.

„Přesně tak,” řekl Miles. „Pokud se odsud nedostaneme, vaše jméno budou vláčet blátem.”

„A pro nic za nic...” Galení se zády přitiskl ke zdi, opřel si hlavu dozadu a zavřel oči, jako by ho něco bolelo.

Milesovi táhly před očima pravděpodobné politické následky, kdyby teď on a Galeni beze stopy zmizeli. Vyšetřovatelům by jeho teorie o zpronevěře přišla jistě ještě zajímavější než jemu samotnému, a teď by se doplnila o únos, vraždu, útěk a bůhvíco ještě. Dalo se zaručit, že skandál by vrhl snahy o integraci Komarru do bodu nula a možná by je roztránil nadobro. Miles se přes celou díval na muže, na kterého jeho otec mnohé vsadil. Jakési vykoupení...

Jen to samo o sobě mohlo poskytnout komarrskému ilegálnímu odboji důvod, aby je oba zavraždil. Ale existence druhého Milese - panebože, ať to není klon! - naznačovala, že Milesovo ochotné očernění Galeniho charakteru je z komarrského hlediska pouze milým bonusem. Zapřemýšlel, jestli se mu za to náležitě odvděčí.

„Takže jste odešel na schůzku s tím člověkem,” pobídl Miles Galeniho. „Bez komunikátoru, bez zálohy.”

„Ano.”

„A hned nato jste se nechal unést. A to chcete kritizovat metody naší Bezpečnosti!”

„Ano.” Galeni otevřel oči. „Vlastně ne. Napřed jsme si dali oběd.”

„Vy jste se s tím chlapem posadil k obědu? Nebo - byla hezká?” Miles si uvědomil, jaké zájmeno Galeni používal, když pronášel břitké poznámky směrem k zářivce. Ne, hezká ne.

„To sotva. Ale pokusil se mě zlákat na svou stranu.”

„Povedlo se mu to?”

Na Galeniho rozlícený pohled Miles vysvětlil: „Celý tenhle rozhovor je hraný, třeba z toho něco vytěžu.”

Galeni se ušklíbl, napůl popuzeně, napůl jízlivě, ale souhlasně. Padělky a originály, pravda a lži, jak se tu dají odlišit?

„Řekl jsem mu, ať se jde vycpat.” Galeni to řekl tak hlasitě, aby to zářivce rozhodně neuniklo. „Během naší hádky jsem si měl uvědomit, že už mi toho řekl příliš na to, aby se opravdu mohl odvážit nechat mě jít. Ale dali jsme si navzájem záruky, já se k němu otočil zády... city mi zatemnily rozum. Jemu ne. A tak jsem skončil tady.” Galeni se rozhlédl po úzké cele. „Alespoň nakrátko. Než ho přejde citový nával. A ten ho časem přejde.”

Miles nasál skrz zuby studený vzduch. „To musel být pěkně podmanivý starý známý.”

„To ano.” Galeni znovu zavřel oči, jako by chtěl Milesovi a celé spleť historie uniknout tím, že usne. Jeho toporné, váhavé pohyby naznačovaly přestálé mučení...

„Nutili vás, abyste si to rozmyslel? Nebo vás vyslýchali tvrdě a postaru?”

Galeni pootevřel oči; sáhl si na rudou skvrnu pod levým okem. „Ne, při výslechu používají fastpentu. Pro fyzické násilí není důvod. Měli mě tam třikrát, čtyřikrát. Teď už zbývá málo, co by o bezpečnostní struktuře vyslanectví nevěděli.”

„Tak od čeho máte ty modřiny?”

„Zkoušel jsem utéct... myslím že včera. Ti tři, co mě chytali, jsou na tom hůř, to vám říkám. Musí pořád doufat, že si to ještě rozmyslím.”

„To jste nemohl předstírat spolupráci, abyste se odsud dostal?” rozhořčil se Miles.

Galeni zuřivě rozevřel oči. „Nikdy,” zasípal. Nával hněvu se rozplynul v unaveném povzdechu. „Asi jsem to měl udělat. Teď už je pozdě.”

Poškodili snad kapitánovi mozek drogami? Pokud starý ledovec Galeni dovolí emocím, aby mu takhle mávaly mozkem, no - to ty emoce musí být zatraceně silné. Hluboko zakořenění strašáci, se kterými inteligence nic nezmůže.

„Kdybych jim spolupráci nabídl já, asi by na to neskočili,” zachmuřil se Miles.

Galeniho hlas už zas zněl ospale. „To sotva.”

„No dobrá.”

Za několik minut Miles poznamenal: „Víte, klon to být nemůže.”

„Proč ne?” chtěl vědět Galeni.

„Klon vypěstovaný z mých tělesných buněk by měl vypadat - no, spíš jako Ivan. Nějakých šest stop vysoký a bez... bez znetvoření tváře a páteře. Měl by dobré kosti, ne tahle párátka. Pokud mi ovšem,” děsivá myšlenka, „doktoři celou dobu o mých genech nelhali.”

„Aby vám byl podobný, museli ho zdeformovat,” prohodil Galeni zamyšleně. „Chemicky, chirurgicky, nebo obojí dohromady. To mohli udělat stejně tak dobře s vaším klonem jako s chirurgickým výtvozem. Možná i snáz.”

„Ale co se se mnou dělo, bylo tak nahodilé a náhodné - i nápravné operace byly pokusné - ani sami moji doktoři na začátku nevěděli, co z toho na konci vyleze.”

„Vyrobit věrnou kopii muselo být ošemetné. Ale zjevně ne nemožné. Možná ten... jedinec, kterého jsme viděli, představuje poslední z celé řady pokusů.”

„Co v tom případě udělali se zmetky?” zeptal se Miles rozrušeně. V představách mu táhlo procesí klonů jako vývojový graf člověka pozpátku, vzpřímený kromaňonec Ivan degeneroval přes chybějící články až do šimpanze Milese.

„Předpokládám, že je zlikvidovali.” Galeni mluvil vysokým, mírným hlasem, hrůze spíš čelil, než že by ji odháněl.

Milesovi se sevřel žaludek. „Bezohledné.”

„To ano,” souhlasil Galeni, stejně měkce jako předtím.

Miles tápal v bludišti logiky. „V tom případě ten -klon” moje dvojče, no vida, pěkně si tu myšlenku přiznal, „musí být podstatně mladší než já.”

„O několik let,” souhlasil Galeni. „Odhadem o šest.”

„Proč o šest?”

„Matematika. Když skončilo Komarrské povstání, bylo vám asi šest. Právě v té době se odbojářská skupina musela zaměřit na jiný, méně přímý plán, jak Barrayar napadnout. Předtím by se o tu myšlenku nezajímali. Ještě o mnoho let později by klon byl pořád příliš mladý na to, aby vás nahradil, i kdyby mu urychlili růst. Příliš mladý na to, aby svou roli uhrál. Zdá se, že teď se chová i vypadá jako vy, alespoň prozatím.”

„Ale proč klon? Proč nakloňovali zrovna mě?”

„Mám za to, že má posloužit k nějaké sabotáži, časově sladěné s povstáním na Komarru.”

„Barrayar se Komarru nikdy nevzdá. Nikdy. Jste naší vstupní branou.”

„Já to vím,” řekl Galeni unaveně. „Ale někteří lidé by raději utopili Komarr v krvi až po kupole, než aby se učili z dějin. Nebo aby se učili cokoliv jiného.” Zavadil pohledem o zářivku.

Miles polkl, sebral všechnu odvalu a do ticha řekl: „Jak dlouho víte, že vašeho otce ta bomba neroztrhala?”

Galení po něm blýskl očima; ztuhl a pak se uvolnil - pokud se tomu poněkud křečovitému pohybu dalo říkat uvolnění. Ale řekl jen: „Pět dní.” Po chvíli dodal: „Jak jste se to dozvěděl vy?”

„Otevřeli jsme váš osobní soubor. Byl jediným z vašich blízkých příbuzných, který neměl žádný záznam z márnice.”

„Věřili jsme, že zahynul.” Galeniho hlas zněl odtažitě a bezbarvě. „Můj bratr zahynul určitě. Přišla barrayarská Císařská bezpečnost a matku a mě zavedli identifikovat to, co zbylo. Ale nezbylo toho moc. Snadno jsme uvěřili, že z mého otce nezůstalo doslova vůbec nic, když podle svědectví stál mnohem blíž ohnisku výbuchu.”

Měl nervy nadranc, hroutil se Milesovi před očima. Miles zjistil, že pozorovat hroutícího se Galeniho se mu vůbec nezamlouvá. Z hlediska Císařství to bylo plýtvání důstojnickým materiálem. Jako atentát. Nebo potrat.

„Můj otec pořád mluvil o svobodě Komarru,” mluvil Galeni tiše dál. K Milesovi, k zářivce, sám k sobě? „O obětech, které svobodě Komarru musíme všichni přinášet. O obětech mluvil s oblibou. O lidských i jiných. Ale na svobodě někoho na Komarru jako by mu nikdy moc nezáleželo. Já se stal svobodným člověkem až v den, kdy povstání skončilo. V den, kdy zahynul on. Mohl jsem se dívat

vlastníma očima, tvořit si vlastní úsudky, zvolit si vlastní život. Nebo jsem si to aspoň myslel. Život," v Galeniho hlase se ozval nesmírný sarkasmus,, je plný překvapení." Obdařil zářivku prohnáním úsměvem.

Miles pevně zavřel oči a snažil se urovnat si myšlenky. Nebylo to snadné, když dva metry od něj seděl Galeni a číselo z něj vražedné napětí, jen vybuchnout. Miles měl nepříjemný pocit, že jeho úředně vzato nadřízený zrovna teď ztratil pojem o širších strategických souvislostech a zaklesl se v jakémsi soukromém zápase se strašidly minulosti. Nebo s těmi, kdo se strašidly ještě nestali. Všechno je teď na Milesovi.

Je na Milesovi, aby- co aby? Vstal a na roztřesených nohou začal slídit po cele. Galeni ho mlčky pozoroval přimhouřenýma očima. Žádný druhý východ. Škrábal nehty do zdí. Neobjevila se ani čárečka. Spoje na podlaze a na stropě - vyskočil na lavici a s motající se hlavou na strop sáhl - se ani nehnu. Odešel do koupelničky, ulevil si, u umyvadla si umyl ruce a tvář, vypláchl si pachů z úst - tekla jen studená voda -a napil se z dlaní. Ani sklenička, ani umělohmotný pohárek. Voda mu šplouchala v žaludku, až se mu dělalo zle, ruce se mu třáslly, to byl následek paralyzace. Zauvažoval, co by se stalo, kdyby ucpal odtok košilí a pustil vodu. Žádnou větší škodu podle všeho natropit nemohl. Vrátil se na svou lavici, utřel si ruce o kalhoty a posadil se, ještě než upadl.

„Krmí vás?“ zeptal se.

„Dvakrát třikrát denně,“ odpověděl Galeni. „Totéž, co vaří pro ty nahoře. Žije tu myslím několik lidí.“

„Takže to by byla jediná příležitost k útěku.“

„Ano, to byla,“ souhlasil Galeni.

Byla, přesně tak. Po Galeniho prvním pokusu teď jejich věznitelé zdvojnásobí stráž. Ne že by si Miles troufal na totéž; kdyby ho zmlátili tak jako Galeniho, úplně by ho to vyřídilo.

Galení se zadumaně díval na zamčené dveře. „Člověka to aspoň trochu zabaví. Když se dveře otevrou, jeden nikdy neví, jestli se nese večere, nebo smrt.“

Milese se zmocnil pocit, že Galeni ve smrt tak trochu doufá. Zatracený kamikadze. Miles znal podivínské nálady skrz naskrz. Člověk se mohl do hřbitovních myšlenek zamilovat - představovaly nepřítelů tvůrčího strategického myšlení. Nepřítel, a dost.

Ale přes své odhodlání nenacházel praktické východisko, i když si to znovu a znovu přemítal v hlavě. Ivan samozvance jistě okamžitě pozná. Nebo připíše chyby, kterých se klon dopustí, tomu, že Miles má špatný den? To se rozhodně stávalo už dřív. A pokud Komařané strávili čtyři dny tím, že z Galeniho tahali informace o chodu velvyslanectví, je docela možné, že klon bude schopen konat Milesovy běžné povinnosti bezchybně. Koneckonců, pokud je ten tvor doopravdy klon, měl by být stejně chytrý jako Miles.

Nebo stejně tak pitomý... utěšoval se Miles. Pokud Miles při svém zoufalém kličkování životem dělá chyby, klon jich určitě nadělá stejně tolik. Jenomže bude někdo schopen jejich chyby rozlišit?

Ale co Dendarijci? Jeho Dendarijci, kteří padli do rukou - čemu? Jaké mají Komařané plány? Kolik toho o Dendarijcích vědí? A jak asi dokáže klon napodobit lorda Vorkosigana i admirála Naismithe, když sám Miles si je musel postupně vymýšlet?

A Elli - pokud Elli nedokázala poznat rozdíl v tom opuštěném domě, dokáže poznat rozdíl v posteli? To by si ten špinavý prťavý samozvanec troufl tělesně obcovat s Elli? Ale která lidská bytost kteréhokoliv ze tří pohlaví by dokázala odolat pozvání zalaškovat si pod peřinou s onou inteligentní krasavicí...? Milesovu fantazii zahltily detailní obrázky klonu, jak někde na svobodě dělá věci s jeho Quinnovou, přičemž většinu z nich ještě ani sám Miles neměl čas vyzkoušet. Přistihl se, že rukama svírá okraj lavice, až mu zbělaly klouby a hrozilo, že mu popraskají prstní kůstky.

Nechal toho. Klon se přece jistě bude snažit vyhnout intimním situacím s lidmi, kteří Milese dobře znají, protože tam by mu hrozilo největší nebezpečí, že klopýtne. Pokud to ovšem není arogantní hajzlík s chorobnou potřebou experimentovat, přesně jako ten, kterého Miles denně holíval v zrcadle.

Miles a Elli s důvěrnostmi sotva začali - pozná Elli rozdíl, nebo ne? Jestli - Miles polkl a pokusil se zaměřit myšlenky na širší politické souvislosti.

Klon nevytvořili jenom proto, aby Milese dohnali k šílenství; to byl jen vedlejší přínos. Ukovali klon jako zbraň, namířenou proti Barrayaru. Napřed proti ministerskému předsedovi hraběti Aralu Vorkosiganovi, a tím proti Barrayaru, protože ti neodlučně patřili k sobě. Miles si nedělal žádné iluze; s ním samotným spiknutí nemělo co dělat. Napadal ho dobrý tučet způsobů, jak by se nepravý Miles dal použít proti jeho otci, od relativně neškodných až po strašlivě kruté. Po očku pohlédl přes celu na Galeniho, který klidně ležel a čekal, až ho vlastní otec zabije. Nebo chtěl klidem dohnat vlastního otce k tomu, aby ho zabil, aby dokázal... co? Miles ze seznamu možností vypustil neškodné varianty.

Nakonec ho přemohlo vyčerpání a on na tvrdé lavici usnul.

Spal špatně, pořád se budil z nepříjemných snů do ještě nepříjemnější skutečnosti - studená lavice, křeče ve svalech, Galeni na protější lavici zmítající se stejným neklidem; jeho oči probleskující zpod přivřených víček neprozradily, je-li vzhůru, nebo spí - a pak zas v sebeobraně upadal do říše snů. Miles úplně ztratil pojem o čase, ačkoliv když se nakonec posadil, bolavé klouby a vodní časomíra v močovém měchýři mu prozradily, že spal dlouho. Když se vrátil z koupelny, kde si vodou opláchl obličej s rašicím strništěm a napil se, mozek už se mu zas začínal roztáčet na plné obrátky, což další spánek znemožňovalo. Kdyby tak měl kočičí příkrývku!

Klaply dveře. Galeni se ze zdánlivého spánku vymrštil do sedu, nohama se pevně opíral o zem a tvář měl naprosto bez výrazu. Ale tentokrát se nesla večere. Nebo snídaně, soudě dle složení: vystydlá míchaná vejce, rozinkový mazanec, káva - zaplaťpánbůh za ni - v titěrném pohárku, pro každého tak lžíce. Snídani donesl jeden z mužů s neproniknutelnou tváří, které Miles viděl předešlé noci. Druhý postával na chodbě s připraveným paralyzérem. S pohledem upřeným na Galeniho jim muž postavil jídlo do nohou obou lavic a rychle vycouval.

Miles si jídlo ostražitě prohlížel. Ale Galeni si svoje jídlo přitáhl a bez váhání se do něj pustil. To věděl, že v něm nejsou drogy ani jed, nebo už mu to bylo jedno? Miles pokrčil rameny a i on se pustil do jídla.

Miles spolkl poslední cenné kapky kávy a zeptal se: „Zachytil jste aspoň nějakou narážku, proč se celá tahle maškaráda děje? Museli si dát neuvěřitelnou práci, aby vyrobili tohohle... aby mě zkopírovali. Nemůže to být jen bezvýznamné spiknutí.”

Galení, který díky ucházejícímu jídlu přestal být tak bledý, si opatrně převaloval v rukou pohárek. „Vím jen, co mi řekli. Ale nevím, jestli mi říkali pravdu.”

„Dobrá, povídejte.”

„Chápejte, skupina mého otce je radikální frakcí hlavního komarrského odboje. Skupiny spolu už léta nemluví, což je jeden z důvodů, proč nám - barrayarské Bezpečnosti,” kolem rtů mu pohrával slabý ironický úsměv, „- unikli. Hlavní část v posledních deseti letech ztrácí hybnou sílu. Děti uprchlíků se na Komarr nepamatují a vyrůstají jako občané jiných planet. A staří - no, ti stárnou. Vymírají. A jelikož doma se zas tak špatně nežije, nezískávají další přívržence. Tenčí se jim mocenská základna, kriticky se jim tenčí.”

„Chápu, že to radikály popíchlo k akci. Dokud ještě měli šanci,” poznamenal Miles.

„Ano. Jsou pod tlakem.” Galeni pomalu rozmáčkl pohárek v ruce. „Zmůžou se jen na bláznivé hazardy.”

„Zrovna takhle byl myslím pořádně ujetý, když kalkulovali - šestnáct, osmnáct let dopředu? Jak si vůbec k čertu opatřili lékařské zdroje? Byl snad váš otec doktor?”

Galení si odfrkl. „To těžko. Lékařská stránka jim zjevně moc potíží nenadělala, jenom potřebovali z Barrayaru ukrást vzorek vaší tkáně. Ale jak to dokázali -“

„V prvních šesti letech mého života do mě doktoři píchali, šťourali se ve mně, dělali mi všelijaké rozbory, scannovali mě, odebírali vzorky, řezali mě křížem krážem. V lékařských laboratořích mě musely plavat ve zkumavkách celá kila, mohli si z tkání vybrat, co potřebovali. To nebylo těžké. Ale

vlastní klonování -“

„Na to si někoho najali. Myslím, že nějaká obskurní laboratoř na Jacksonu by za peníze udělala cokoliv.”

Miles otevřel pusu a chvíli tak zůstal. „Aha. Ti.”

„Vy o Jacksonu víte?”

„Já - já se s jejich prací seznámil, tedy za jiných okolností. A neptejte se mě, která laboratoř to mohla být. V klonování jsou přeborníci. Mezi jiným provádějí nelegální přesazování mozků - tedy všude je to nelegální, jen na Jacksonu ne - v kádince vypěstují nový klon a starý mozek do něj transplantují - starý zkušený mozek, to vám nemusím zdůrazňovat - a, ehm, dělali pro mě jisté bioinženýrské věci, a... ano.

A celou tu dobu měli někde ve sklepe moji kopii -parchanti, však oni tentokrát přijdou na to, že nejsou tak zatraceně nedotknutelní, jak si myslí...!” Miles ovládl zrychlený dech. Soukromá pomsta Jacksonu musí počkat na vhodnější dobu. „Takže komarrský odboj jenom prvních deset patnáct let investoval peníze. Není divu, že jsme to neodhalili.”

„Ano,” přitakal Galeni. „A před pár lety se rozhodli, že eso vytáhnou z rukávu. Z Jacksonu si vyzvedli dokončený klon, který zrovna zhruba dosáhl puberty, a začali ho cvičit, aby se stal vámi.”

„Proč?”

„Zjevně se chystali zmocnit se Císařství.”

„Cože?!” vykřikl Miles. „Ne! Ne s mou osobou!”

„Ten... to individuum... stálo přímo přede mnou,” ukázal Galeni na místo u dveří, „před dvěma dny a řeklo mi, že se dívám na příštího barrayarského císaře.”

„Aby něco takového zplichtili, museli by zavraždit císaře Gregora i mého otce -” začal horečně Miles.

„Řekl bych,” opáčil suše Galeni, „že na to se přímo těší.” Natáhl se zas na lavici, oči mu blýskaly, ruce si založil za hlavou místo polštáře a zavrňel: „Samozřejmě jen přes mou mrtvolu.”

„Přes naše mrtvolu. Neodváží se nechat nás naživu...”

„Mám za to, že to už jsem včera říkal.”

„Ale přece, kdyby se něco pokazilo,” šlehl Miles pohledem po zářivce, „nějací rukojmí by se jim možná hodili.” Vyslovil to jasně a dal si záležet na množném čísle. Ale měl strach, že z barrayarského pohledu měl jenom jeden z nich cenu jako rukojmí. Galeni nebyl žádný hlupák; i on věděl, kdo je obětí beránkem.

Ksaku, ksaku, ksaku. Miles nakráčel do pasti, i když věděl, že to je past, protože doufal, že získá přesně ty informace, které teď opravdu měl. Ale neplánoval, že v pasti taky uvázne. Zuřivě si masíroval zátylek - s radostí by poštvál Dendarijce na tohle - na tohle povstalecké hnízdo - hned teď -

Dveře cvakly. Na oběd bylo ještě brzo. Miles se rychle otočil, protože na jednu zběsilou chvíli zadoufal, že je to velitelka Quinnová se záchrannou četou - ne. Objevili se oba hromotluci a třetí stál ve dveřích s paralyzérem.

Jeden z nich ukázal na Milese. „Ty. Půjdeš s námi.”

„Kam?” zeptal se Miles podezřívavě. Nastal snad už konec - odvečou ho do podzemní garáže a zastřelí ho, nebo mu zlomí vaz? Zjistil, že dobrovolně kráčet na vlastní popravu se mu nechce.

Galenimu muselo táhnout hlavou něco podobného, protože v okamžiku, kdy dvojice Milese nedůstojně popadla za paže, se na ně vrhl. Ten s paralyzérem ho ale sejmul, ještě než se dostal přes půlku cely. Galeni se s vyceněnými zuby zkroutil v zoufalém odporu a pak se bez hlesu zhroutil.

Miles se otupěle nechal vystrkat ze dveří. Jestli jde vstříc smrti, chtěl přinejmenším zůstat při vědomí, aby jí naposledy plivl do očí, než ho zadává.

KAPITOLA 9

Miles se alespoň prozatím uklidnil, protože jeli výtahem nahoru, ne dolů. Ne že by ho stejně tak dobře nemohli zabít někde jinde než v podzemní garáži. Galeniho, toho mohli zamordovat v garáži čistě proto, aby se s jeho tělem nemuseli nikam vláčet, ale Milesova mrtvá váha, aby se tak řeklo, by jim potíže s dopravou skutečně nezpůsobila.

Místnost, do které ho oba muži teď vstřčili, vypadala jako pracovna nebo soukromá kancelář, ve které bylo i přes polarizované okno dost světla. Průhlednou polici u zdi zaplňovaly knihovní složky; v jednom rohu stál běžný komunikační terminál. Holodisplej zrovna širokoúhle zabíral Milesovu celu. Paralyzovaný Galeni pořád ještě ležel na podlaze.

Na chromované, béžově polstrované lavici u zatemněného okna seděl starší z mužů, který podle všeho předešlé noci řídil Milesův únos, a prohlížel si hyposprej, který zrovna vyndal z otevřeného kufříku před sebou. Takže na programu je výslech, ne poprava. Nebo, v každém případě výslech a poprava až potom. Pokud se prostě nerozhodli ho otrávit.

Miles odtrhl pohled od lesklého hypospreje, protože muž se pohnul a naklonil hlavu na stranu, aby si přimhouřenýma modrýma očima Milese prohlédl. Vrhл rychlý pohled ke komunikačnímu terminálu. Držení těla, ruka, která svírala lavici, to všechno Milesovi napovědělo; jinak kapitána Galeniho moc nepřipomínal, snad jen bledou pletí. Vypadal zhruba na šedesát. Zastřižené prošedivělé vlasy, vrásčité obličej, stařecky otlé tělo; určitě nechodil do přírody ani nesportoval. Měl na sobě konzervativní pozemské šaty, asi o generaci starší než dobové oděvy, které Miles obdivoval na mládeži v nákupní pasáži. Vypadal na obchodníka nebo učitele, jen ne na nebezpečného teroristu.

Až na vražedné napětí. V tom, jak svírali ruce, jak se jim rozšířily nozdry, jak svírali ústa, jak měli strnulou šíji, v tom si byli Ser Galen a Duv Galeni podobní.

Galen se zvedl a pomalu Milese obešel jako člověk, který zkoumá sochu od podřadného umělce. Miles stál velice tiše; v ponožkách, se strništěm a nemytý se cítil menší než jindy. Konečně pronikl až do jádra, do tajného zdroje, odkud v posledních týdnech vycházely všechny jeho problémy. A středem potíží byl tento člověk, který ho teď obcházel s pohledem plným nenávisti. Nebo jsou možná středy on i Galen, jako zdvojené ohnisko elipsy, které něco konečně násilím vrhlo k sobě, aby se uzavřel jakýsi ďábelský kruh.

Miles se cítil velice malý a velice zranitelný. Galen mohl dost dobře začít tím, že Milesovi zláme ruce stejně nepřítomně a nervózně, jako si Elli Quinnová kouše nehty, jen aby dal průchod svému napětí. Vidí mě vůbec? Nebo jsem jenom předmět, symbol, který představuje nepřítele - to mě chce zavraždit čistě kvůli nějaké alegorii?

„No,” promluvil Ser Galen. „Konečně originál. Žádná velká sláva, na to, že jsi k sobě připoutal mého syna. Co na tobě jen vidí? No, ale v každém případě velice dobře reprezentuješ Barrayar. Zrůdný syn zrůdného otce, tajný morální genotyp Arala Vorkosigana se zhmotnil v to, co každý vidí. Možná je ve vesmíru přece jenom spravedlnost.”

„Jak poetické,” vypravil ze sebe Miles, „ale biologicky nepřesné, jak jistě víte, když jste mě nakloňoval.”

Galen se kysele usmál. „Taky na tom netrvám.” Obešel Milese a postavil se mu tváří v tvář. „Předpokládám, že sis nevybral, kam se narodíš. Ale proč ses té zrůdě nikdy nepostavil? Kvůli němu jsi to, co jsi -” Galen širokým gestem obsáhl Milesovu zakrslou a znetvořenou postavu. „Jaké má ten člověk diktátorské charisma, že dokáže zhypnotizovat nejenom vlastního syna, ale i všechny ostatní?” Zhroucená postava na holodispleji jako by Galena bodala do očí. „Proč za ním jdeš? Proč jde za ním David? Jaké zrůdné vzrušení můj syn mít z toho, že si navlékne potupnou uniformu barrayarské gorily a pochoduje za Vorkosiganem?” Galen se jen velice chabě snažil o nenucený tón; podtón hlasu se bolestně zachvíval.

Miles zmařeně vyhrkl: „Tak především, můj otec mě nikdy neopustil tváří v tvář nepříтели.”

Galen cukl hlavou, nenucenost byla pryč. Rychle se odvrátil a vzal si z lavice hyposprej.

Miles se v duchu za hubatost proklel. Kdyby se tak pitomě nesnažil mít poslední slovo, vracet

všechny jedovatosti, mohl toho chlapa přimět k hovoru a něco vyzvědět. Takhle je to naopak.

Strážci ho popadli za lokty. Ten vlevo mu vykasal rukáv košile. A je to tady. Galen mu přitiskl hyposprej k žíle na vnitřním předloktí, zasyčelo to a píchlo. „Co je to?“ stihl se Miles zeptat. Jeho hlas bohužel zněl i jemu samotnému slabě a nervózně.

„Fastpenta, co jiného,” odpověděl Galen klidně.

Milese to nepřekvapilo, i když se v duchu zděsil, protože věděl, co bude následovat. Farmakologii, účinky a použití fastpenty studoval už v bezpečnostním kurzu na Barrayarské císařské akademii. Byla to oblíbená droga pro výslechy, nejenom u Císařských služeb, ale po celém vesmíru. Téměř dokonalé sérum pravdy, jemuž se nedalo vzdorovat; vyslýchané nepoškozovalo ani při opakovaném použití. Pro všechny bylo neškodné - tedy až na pár nešťastníků, kteří na něj měli buď přirozenou nebo uměle vyvolanou alergii. O Milesovi se jako o kandidátovi pro poslední možnost nikdy neuvažovalo, jelikož jeho osobu považovali za cennější než informace, které by mohla skrývat. Jiní špionážní agenti takové štěstí neměli. Anafylaktický šok byl ještě méně hrdinskou smrtí než dezintegrační komora, obvykle vyhrazená usvědčeným špionům.

Miles zoufale čekal, až se mu zatemní mozek. Admirál Naismith seděl u několika výslechů pod fastpentou. Droga odplavila veškerý zdravý rozum na vlně shovívavé dobromyslnosti a shovívavého veselí. Jako veverka, která se nažrala muchomůrek. Bylo velice zábavné to pozorovat - pokud to potrefilo někoho jiného. Za okamžik i Miles roztaje a začne přibližně cínat.

Hnus, když si pomyslí, jak to rázného kapitána Galenihotak ostudně sebralo. Čtyři výslechy, povídal. Není divu, že byl nervózní.

Miles cítil, jak mu zběsile buší srdce, jako by se předávkoval kofeinem. Zrak se mu zostřil tak, až to skoro bolelo. Obrysy všech předmětů v místnosti jako by zářily a Miles jako by zjitřenými smysly dokázal nahmatat obsah obrysů. Galen, který stál u tepajícího okna, vypadal jako živoucí elektrický diagram, plný proudu, nebezpečný, napumpovaný smrtelným napětím, které jen čekalo na výbušný impuls.

Neměl pocit, že roztává.

Určitě se dostavuje přirozený alergický šok. Miles se naposledy nadechl. Jestlipak svého vyšetřovatele aspoň jednou překvapí...

Miles ke svému překvapení nepřestával trhaně dýchat. Takže anafylaktický šok se nekoná. Jenom další zatracená nevypočitatelná reakce na neznámou drogu. Doufal, že nedostane ty příšerné halucinace jako po onom sedativu, které mu jednou předepsala nic netušící doktorka. Chtělo se mu ječet. V očích mu blýsklo bělmo, jak se snažil sledovat Galenův poslední pohyb.

Strážce mu přistrčil židli a posadil ho. Miles se na ni vděčně sesul, protože nemohl ovládnout třes. Měl pocit, že mu myšlenky vybuchují a přeskupují se jako ohňostroj, který si na holodispleji pouštíte dopředu a pozpátku. Zamračený Galen se před něj postavil.

„Popiš vstupní a výstupní bezpečnostní procedury na Barrayarském vyslanectví.”

Takovou základní informaci už určitě vyžádali z kapitána Galeniho - určitě je to jenom kontrolní otázka, aby se prověřily účinky fastpenty, „...fastpenty,” zaslechl Miles sám sebe, jak opakuje své myšlenky. K čertu. A to doufal, že jeho netypická reakce na drogu bude taky zahrnovat odolnost proti nutkání všechno na místě vyklopit, „-odporná myšlenka...” Hlava se mu točila, díval se dolů na své nohy, jako by čekal, že tam uvidí krvavou hromadu vyzvraceného mozku.

Ser Galen pokročil kupředu, popadl ho za vlasy, násilím mu zvedl hlavu a procedil mezi zuby: „Popiš vstupní a výstupní bezpečnostní procedury na Barrayarském vyslanectví!”

„Velí tomu seržant Barth,” spustil Miles spontánně. „Nesnesitelný suchar. Nemá žádný vzhled a navíc je to sportovní mozeček -” Miles se nemohl zastavit, chrlil ze sebe nejenom kódy, hesla, rozsahy scannerů, ale i osobní rozvrhy, své soukromé názory na všechny jednotlivce a šířavou kritiku slabých míst v bezpečnostní síti. Jedna myšlenka nastartovala druhou a pak zas další, ve výbušném řetězci, který připomínal prskavky. Nemohl se zastavit; blekotal dál.

Nejenom že on sám se nedokázal zastavit, ani Galen to nedokázal. Vězni vyslýchání pod fastpentou většinou uhýbali od tématu, pokud je vyšetřující častými dotazy nedrželi tam, kde je chtěli mít. Miles zjistil, že dělá totéž, ale zrychleně. Většinou šlo vyslýchané zarazit jediným slovem, ale Miles se zastavil, až když ho Galeni důkladně zpolíčkoval, a pak jen seděl a lapal po dechu.

Mučení k výsledku pod fastpentou nepatřilo, protože na šťastné, nadrogované vyšetřované nijak neúčinkovalo. Ale v Milesovi se roztepala bolest, v jednom okamžiku byla vzdálená a nepodstatná, v dalším okamžiku mu zaplavila celé tělo a propalovala mozek jako výboj statické elektřiny. Ke své hrůze se rozplakal. Pak se náhle zarazil, protože škytl.

Galen jen stál a zhnuseně a zároveň uchváceně na něj zíral.

„To je divný,” zamumlal jeden ze strážných. „Takhle by se chovat neměl. To fastpentě odolává, má nějakou novou úpravu?”

„Ale on jí neodolává,” připomněl mu Galeni. Pohlédl na chronometr. „Neskrývá žádné informace. Dává nám víc, než chceme. O hodně víc.”

Komunikační terminál se neodbytně rozpípal.

„Já to vezmu,” nabídl se Miles. „To bude asi pro mě.” Zvedl se z křesla, kolena mu povolila a on padl tváří přímo na koberec. Na zhmožděné tváři ho to zaškrábalo. Oba strážní ho zvedli z podlahy a usadili ho zpátky na židli. Místnost kolem něj pomalu rotovala. Galen vzal hovor na komunikačním terminálu.

„Hlásím se.” Z holodispleje se rozlehl Milesův vlastní břitký hlas, tentokrát s barrayarským přízvukem.

Tvář klonu nevypadala tak známě jako ta, kterou Miles každý den holil v zrcadle. „Jestli si chce hrát na mě, tak má blbě učesanou pěšinku,” oznámil Miles jen tak do vzduchu. „Teda vlastně ne...” Nikdo ho stejně neposlušal. Miles uvažoval o úhlech výskytu a úhlech odrazu, myšlenky mu rychlostí světla tékaly mezi zrcadlovými stěnami jeho prázdné lebky.

„Jak to jde?” naklonil se Galen dychtivě nad terminál.

„Včera večer jsem to málem projel během prvních pěti minut. Ukázalo se, že ten udělaný dendarijský seržant, co řídil, je ten jeho zatracený bratranec.” Klon mluvil potichu a napjatě. „Měl jsem z pekla štěstí, první chybu jsem přehrál do vtipu. Ale já teď s tím parchantem bydlím. A on chrápe.”

„To je fakt,” poznamenal Miles. „A jestli se budeš chtít fakt pobavit, počkej, až si to s někým začne ve spánku rozdávat. Hergot, mít tak Ivanovy sny. Jenomže já mám vždycky jenom úzkostný noční můry - třeba jsem nahatej a hraju pólo proti spoustě mrtvejch Cetagand'anů a místo míče máme useknutou hlavu poručíka Múrky. Vždycky, když jsem ji poslal do branky, zajechel jsem. Spadnul jsem, dupali po mně...” Miles přešel v nezřetelné mumlání, protože si ho pořád nikdo nevšímal.

„Než to všechno skončí, budeš si muset poradit se spoustou lidí, co ho znali,” řekl Galen drsně do holodispleje. „Ale jestli dokážeš převézt Vorpatrila, projde ti to i všude jinde”

„Každýho můžeš občas převízt,” zacvrlikal Miles, „a někoho můžeš převízt pokaždý, ale Ivana můžeš převízt vždycky. On nedává majzla.”

Galen se na něj podrážděně podíval. „Vyslanectví je dokonalý zkušební mikrokosmos,” pokračoval v hovoru s holodisplejem, „než vstoupíš do větší arény, na Barrayar samotný. Na Vorpatrilovi se můžeš výborně pocvičit. Jestli na tebe uhodí, dokážeme ho nějak zlikvidovat.”

„Hm.” Klon to podle všeho moc neuklidnilo. „Než jsme s tím začali, myslel jsem, že jste mi hlavu narvali vším, co kdo mohl o Milesi Vorkosiganovi vědět. A na poslední chvíli zjistíte, že celou tu dobu vedl dvojí život - co dalšího vám uniklo?”

„Milesi, to jsme už probírali -“

Miles sebou škubl, když si uvědomil, že Galen oslovuje klon jeho jménem. To ho na jeho roli připravili tak důkladně, že ani nemá vlastní jméno? Divné...

„Věděli jsme, že tam budou nějaké mezery a že budeš muset improvizovat. Ale lepší příležitost, než jakou nám dala jeho náhodná návštěva Země, se nám už nenaskytne. Lepší než čekat dalších šest

měsíců a snažit se to narafičit na Barrayeru. Ne. Buď teď, nebo nikdy." Galen se nadechl, aby se uklidnil. „No. Takže noc jsi přežil v pohodě.”

Klon si odfrkl. „Jo, pokud nepočítáte to, že jsem se vzbudil udušený nějakým zatraceným kožichem.”

„Cože? Aha, živá kožešina. Nedaroval ji té své ženské?”

„Zjevně ne. Málem jsem se strachy počural, než jsem zjistil, co to je. Probudil jsem bratrance.”

„Nevěřil něco?” zeptal se Galen honem.

„Dělal jsem, že to byla noční můra. Vypadá to, že je Vorkosigan mívá docela často.”

Miles vědoucne přikývl. „Říkal jsem vám to. Usekané hlavy... zlámané kosti... zmrzačení příbuzní... neobvyklé změny důležitých kousků mého těla...” Droga mu nějak zvláště působila na paměť, což byl bezpochyby jeden z důvodů, proč byla fastpenta při výsleších tak účinná. Nedávné sny se mu vracely daleko jasněji, než jak si je jeho vědomí zapamatovalo. Většinou býval rád, že si je nepamatuje.

„Zmínil se o tom Vorpatril ráno?” ptal se Galen.

„Ne. Já toho moc nenamluvím.”

„To ale ke mně vůbec nesedí,” přispěl Miles se svou troškou do mlýna.

„Předstírám, že mám mírný záchvat deprese, víte, jak má ve zdravotní kartě - a vůbec, kdo je to?” natáhl klon krk.

„Vorkosigan osobně. Máme ho pod fastpentou.”

„Aha, výborně. Celé ráno mi přes kódovaný komunikátor volají jeho žoldnéři a chtějí rozkazy.”

„Dohodli jsme se, že žoldnéře vynecháš.”

„Fajn, tak jim to řekni.”

„Jak rychle můžeš získat rozkazy, které by tě odvolaly z vyslanectví a poslaly zpátky na Barrayer?”

„Ne tak brzo, abych se úplně vyhnul Dendaricům. Přišel jsem s tím za vyslancem, jenže to vypadá, že Vorkosigan stojí v čele pátrání po kapitánu Galenim. Zatvářil se překvapeně, že chci pryč, tak jsem prozatím couvnul. Už si kapitán tu spolupráci nějak rozmyslel? Jestli ne, budete muset moje rozkazy k návratu domů padělat sami a podstrčit je přes kurýra nebo tak něco.”

Galen viditelně zaváhal. „Uvidím, co se dá dělat. Mezitím se snažte, jak to půjde.”

To Galen neví, že my víme, že se kurýr zkompromitoval? pomyslel si Miles v náhle jasné chvíli. Hlasitou otázku se mu podařilo zamaskovat jako tiché mumlání.

„Dobrá. No, slíbili jste mi, že než odcestuju, udržíte ho naživu kvůli dotazům; tak jeden bych měl. Kdo je poručík Boneová a co přesně má dělat s přebytky z Triumfu? Neříkala, o jaké přebytky jde.”

Jeden ze strážných šťouchl do Milese. „Odpověz na otázku.”

Miles s námahou shledával jasné myšlenky a slova. „Je to účetní flotily. Řekl bych, že by to měla napumpovat do investičního konta a pohrát si s tím jako obvykle. Jsou to finanční přebytky,” přidal podle něj nutné vysvětlení, pak se hořce uchechtl. „Jistě jen dočasné.”

„Stačí to?” zeptal se Galen.

„Myslím, že jo. Řekl jsem jí, že je zkušená důstojnice, tak ať používá vlastní úsudek, a ona při odchodu vypadala spokojeně - ale stejně jsem si lámal hlavu, co že jsem jí to vlastně nařídil. Dobrá, tak dál. Kdo je Rosalie Crewová a proč žaluje admirála Naismithe o půl miliónu GSA federálních kreditů?”

„Cože?” otevřel Miles pusu v nelíčeném údivu, když do něj strážce znovu šťouchl. „Cože?” Miles se v nadrogované hlavě zmateně a bezúspěšně pokoušel převést půl miliónu GSA kreditů na barrayerské císařské marky s větší přesností než na „spousty a spousty a spousty”; jméno mu na okamžik nic neříkalo, ale pak si vzpomněl. „Při bozích nesmrtelných, to je ta chudák prodavačka z obchodu. Zachránil jsem ji před upálením. Proč mě žaluje? Proč nežaluje Dania, ten jí vypálil obchod - jasně, ten je švorc...”

„Ale co s tím mám dělat?” chtěl vědět klon.

„Chtěl jsi dělat mě,” řekl Miles trucovitě, „tak si na to přijď sám.” Ale myšlenkový proces mu stejně naskočil. „Vpal jí na oplátku žalobu o náhradu za zdravotní újmu. Myslím, že jakjsem ji zvedal, vyhodil jsem si plotýnky. Pořád to ještě bolí...”

Galen ho přerušil. „Vykašli se na to,” přikázal klonu. „Než z toho něco bude, ty už budeš pryč.”

„Tak dobře,” řekl pochybovačně Milesův klon.

„A necháš Dendarijce, ať to zacvakají?” rozzlobil se Miles. Místnost mu plula před očima, tak je pevně zavřel a snažil se přemýšlet. „Jenomže tobě na Dendarijcích přirozeně nezáleží, co? Ale tobě na nich musí záležet! Nasazují za tebe život - za mě - celé je to špatně - ty je zradíš, jen tak mimochodem, a ani nad tím nepřemýšlíš, vždyť ty sotva víš, co jsou zač -“

„Přesně tak,” vzdychl si klon, „a když už mluvíme o tom, co jsou zač, jaký má přesně vztah s tou velitelkou Quinnovou? Rozhodli jste se nakonec, že s ní spí, nebo ne?”

„Jsme jenom dobří přátelé,” zatrylkoval Miles a hystericky se rozesmál. Vrhla se k terminálu - strážní se po něm natáhli, ale netrefili se - vydrápal se na stůl a zavrčel do holodispleje: „Drž se od ní dál, ty hajzlíku! Je moje, slyšíš, moje, moje, celá moje - Quinnová, Quinnová, tu já mám nejradši, Quinnová, Quinnová, túú jáá máám rááád,” prozpěvoval falešně, ještě když ho strážé táhly od terminálu. Umlčeli ho ranami.

„Myslel jsem, že ho máte pod fastpentou,” řekl klon Galenovi.

„To máme.”

„Ale tohle na fastpentu nevypadá!”

„Jo. Něco je špatně. Ale on údajně žádné úpravy neprodělal... Začínám vážně pochybovat, že má cenu ho udržovat při životě kvůli informacím, když se jeho odpovědím nedá věřit.”

„To je fakt výborný,” zaškaredil se klon. Ohlédl se. „Musím jít. Ohlásím se dnes večer. Pokud se toho dožiju.” Ozvalo se podrážděné pípnutí a klon zmizel.

Galen se vrátil zpátky k Milesovi se seznamem otázek o barrayarském císařském velitelství, o císaři Gregorovi, o tom, co Miles obvykle dělá, když sídlí v barrayarském hlavním městě Vorbarr Sultane, a se záplavou otázek o Dendarijských žoldnících. Svíjející se Miles odpovídal, odpovídal a odpovídal a nemohl své horečné blábolení zastavit. Ale někde uprostřed si vybavil jakýsi veršík a skončilo to tak, že zarecitoval celý sonet. Nenechal se zmást ani Galenovými políčky; asociální řetězce byly příliš silné, než aby se daly narušit. Pak se mu opakovaně dařilo uklouznout výsledku. Nejspolehlivěji fungovaly rýmované básně s výrazným rytmem, mizerná epika, obscénní dendarijské pijácké popěvky, cokoliv, co se odstartovalo náhodným slovem či větou vyslychajících. Vypadalo to, že má fenomenální paměť. Galen brunátněl vzteky.

„Tímhle tempem to nestihnem ani do zimy,” pronesl zhnuseně jeden ze strážných.

Milesovy krvácející rty se odchýlily v šíleném šklebu. „„A nyní zima našich nešvarů,” vykřikl, „stává se létem v slunci jménem York-”

Prastarou hru se učil už před lety, ale teď se hnal neúnavně kupředu na vlnách svižných jambických pentametřů. Galen ho podle všeho nemohl nijak zarazit, leda snad ztlouct ho do bezvědomí. Miles ještě ani neskončil Dějství prvé a oba strážní už ho vlekli zpátky potrubním výtahem a nakonec ho hrubě hodili do cely.

Když se ocitl v cele, jeho rychlopalné neurony ho honily ode zdi ke zdi a on chodil a recitoval, v náležitých okamžicích vyskakoval na lavici a zase z ní seskakoval a všechny ženské role odříkával vysokým falzetem. Propracoval se až k poslednímu Amen!, pak se zhroutil na podlahu a lapal po dechu.

Kapitán Galeni, který poslední hodinu strávil schoulený v rohu své lavice a rukama si pevně ucpával uši, ostražitě povytáhl hlavu z ochranného valu paží. „Tak už jste skončil?” optal se mírně.

Miles se překulil na záda a upřel prázdný pohled k zářivce. „Ať žije gramotnost... Je mi zle.”

„To se nedivím.” Galeni sám vypadal bledě a nezdravě, ještě se nevzpamatoval ze zásahu paralyzérem. „Co to bylo?”

„Myslíte hru, nebo drogu?“

„Hru jsem poznal, dík. Co ta droga?“

„Fastpenta.“

„Děláte si legraci.“

„Nedělám. Reaguju podivně na všelijaké léky. Existuje celá chemická třída sedativ, kterých se nesmím ani dotknout. A fastpenta je s nimi zjevně příbuzná.“

„To je mi ale šťastná náhoda!“

Vážně pochybuji, že má cenu ho dál udržovat při životě...

„Myslím, že ani ne,“ řekl Miles odměřeně. Vymrštil se na nohy, vrhl se do koupelny, vyzvracel se a omdlel.

Když se probudil, do očí ho bodalo neměnné světlo zářivky. Přikryl si tvář paží, aby ji zastínil. Někdo - Galeni? - ho položil zpátky na lavici. Galeni na druhém konci místnosti teď spal a ztěžka dýchal. Na talíři v nohách Milesovy lavice stálo studené a ztuhlé jídlo. Musí být pozdě v noci. Miles si s mírnou nevolností jídlo prohlédl a pak ho strčil pod lavici, aby ho neměl na očích. Čas se neúprosně natahoval. Miles s žaludkem jako na vodě sebou házel, převaloval se, sedal si a lehal, ale únik do spánku se mu nedařil. Všechno ho bolelo.

Druhý den ráno po snídani přišli a odvedli nikoliv Milese, nýbrž Galeniho. Kapitán odcházel s ponurým, znechuceným výrazem v očích. Z chodby se ozvaly zvuky divokého zápasu, Galeni se chtěl nechat paralyzovat; drastický, ale nepochybně účinný způsob, jak se vyhnout výslechu. Neuspěl. Když ho vězňatéle po mnohahodinovém maratónu vrátili, tupě se hihňal.

Ležel ochable na lavici a další zhruba hodinu se pochechtával. Pak upadl do letargického spánku. Miles rytířsky odolal pokušení využít zbytkových efektů drogy a dostat odpověď na pár vlastních otázek. Vězni vyslýchání pod fastpentou si však bohužel pamatovali, co se s nimi dělo. Miles si teď už byl celkem jistý, že jednou z Galeniho soukromých rozbušek bylo klíčové slovo zrada.

Nezdravě vyhlížející Galeni se konečně probral k zamlženému, lhostejnému vědomí. Kocovina po fastpentě patřila k obzvlášť nepříjemným zkušenostem; v tomto směru se Milesova reakce na drogu nijak nelišila od normálu. Miles se tvářil soucitně, když i Galeni podnikl výlet do koupelny.

Když se Galeni vrátil, ztěžka dosedl na lavici. Pohled mu padl na jeho talíř s vystydlou večeří; pochybovačně do ní zkusmo šťouchl ukazováčkem. „Nechcete?“ zeptal se Milese.

„Ne, díky.“

„Hm.“ Galeni strčil talíř pod lavici, aby ho neměl na očích, a poněkud malátně se zas posadil.

„O co jim šlo,“ ukázal Miles hlavou ke dveřím, „při výslechu?“

„Tentokrát hlavně o soukromý život.“ Galeni zkoumal pohledem své ponožky, které už špínou tuhly; ale Miles si nebyl jistý, že to, na co se Galeni dívá, také vidí. „Myslím, že nedokáže pochopit, že to, co říkám, myslím vážně. Zjevně doopravdy přesvědčil sám sebe, že stačí, když se objeví a pískne a já k němu poslušně přiběhnu, jako když mi bylo čtrnáct. Jako by můj život v dospělosti neměl žádnou váhu. Jako kdybych si tuhle uniformu navlékl jen pro legraci, nebo ze zoufalství, nebo že jsem byl zmatený - cokoliv, jen ne na základě uvážlivého a zásadového rozhodnutí.“

Nebylo nutné se ptát, kdo to je „on“. Miles se kysele ušklíbl. „Cože, tak vy jste to neudělal kvůli nablýskaným botám?“

„Jsem pouze oslněn lesklým pozlátkem neonacismu,“ oznámil mu Galeni mírně.

„Takhle to formuloval? No, beztak je to feudalismus, a ne nacismus, možná snad s výjimkou některých pokusů zesnulého císaře Ezara Vorbarry o centralizaci. Lesklé pozlátko neofeudalismu, to bych ještě bral.“

„Se zásadami barrayarské vlády jsem důkladně obeznámen, děkuji,“ poznamenal Duv Galeni.

„Stejně jako vláda sama,“ zamumlal Miles. „Všeho se dosáhlo improvizací, jak víte.“

„Ano, to vím. Rád vidím, že nejste v historii tak negramotný jako průměrný mladý důstojník, jakých je dnes plno.“

„Takže...” řekl Miles, „pokud to nebylo kvůli zlatým prýmkům a naleštěným botám, proč jste u nás?”

„No samozřejmě proto,” Galeni vrhl pohled k zářivce, „že mě jako sadistu psychosexuálně vzrušuje, když se můžu chovat jako násilník, rváč a surovec. Ukájím se mocí.”

„Haló,” zamával Miles z druhého konce cely, „mluvte se mnou, a ne s ním, jo? Ten už si na svoje přišel.”

„Hm.” Galeni zachmuřeně zkrřížil ruce. „Svým způsobem je to pravda, řekl bych. Moc mě uspokojuje. Nebo uspokojovala.”

„Se vším všudy, to ale není pro barrayarské vrchní velení tajemstvím.”

„Ani pro žádného Barrayarana, i když lidem zvenčí jako by to pořád nedocházelo. Jak si myslí, že společnost s tak zjevně přísně rozdělenými kastami přežila nesmírné tlaky během století po konci doby Izolace a neexplodovala? Císařské služby svým způsobem vykonávají stejnou sociální roli jako středověká církev kdysi tady na Zemi - roli přetlakového ventilu. Díky tomu si každý, kdo má talent, může smýt svůj kastovní původ. Dvacet let v Císařských službách a vyjdete z toho ve všech směrech jako čestný Vor. Jména se možná nezměnila od časů Dorky Vorbarry, kdy Vorové byli uzavřenou kastou vypočítavých vrahounů na koních -“

Miles se při popisu generace svého pradědečka zakřenil.

„- ale podstata se nesmírně změnila. A přece se i v tom všem Vorům dařilo, i když možná trochu zoufale, držet se jistých životně důležitých zásad ohledně služby a oběti. Držet se poznání, že i člověk, který by se nezastavil a nesehnul, aby si něco vzal, může přece jen běžet ulicí, aby měl příležitost rozdávat...” Náhle se zarazil, zrudl a odkašlal si. „Moje disertační práce, víte. Barrayarské Císařské služby, století změn.”

„Aha.”

„Chtěl jsem sloužit Komarru -“

„Jako předtím váš otec,” dokončil Miles za něj. Galeni prudce vzhlédl. Čekal sarkasmus, ale v Milesových očích našel jen soucitnou ironii; Miles v to aspoň doufal.

Galení neurčitě máchl rukou na znamení souhlasu a pochopení. „Ano. A ne. Nikdo z kadetů, kteří se mnou nastoupili do armády, nezažil opravdickou válku. Já ji zažil na ulici -“

„Tušil jsem, že ke Komarrskému povstání máte důvěrnější vztah, než jak to stojí ve spisech Bezpečnosti,” utrousil Miles.

„Jakožto povoláný učeďník svého otce,” potvrdil Galeni. „Někdy noční přepady, jindy sabotáže - na svůj věk jsem byl malý. Hrající si či lelkuující dítě často projde tudy, kde by dospělého zastavili. Před svými čtrnáctými narozeninami už jsem pomáhal zabíjet lidi... O slavných císařských jednotkách během Komarrského povstání si nedělám iluze. Viděl jsem, jak muži v téhle uniformě,” rukou máchl podél zelených kalhot, „dělají ostudné věci. Ze vzteku nebo ze strachu, z hněvu nebo zoufalství, někdy jen z čiré krutosti. Ale nějak jsem neviděl, že pro mrtvolu, pro obyčejné lidi, kteří se dostali do křížové palby, byl nějaký rozdíl v tom, jestli je spálily plazmomety zlých dobyvatel nebo je vyhodily do povětří gravitační implodéry hodných vlastenců. Svoboda? Sotva můžeme předstírat, že byla na Komarru nějaká demokracie předtím, než přišli Barrayarané. Můj otec vykřikoval, že Barrayarané Komarr zničili, ale když jsem se rozhlédl, Komarr pořád existoval.”

„Z trosek se nedají ždímat daně,” zamumlal Miles.

„Jednou jsem viděl holčičku -“ zarazil se, kousl se do rtu, pak se zas rozmluvil. „V praxi záleží jedině na tom, aby nebyla válka. Já chtěl -já toho chtěl docílit. Kariéra ve Službách, odchod do výslužby s poctami, vliv na jmenování ministrů - a pak výš a výš v úřední sféře, a pak...”

„Komarrský místokrál?” zkusil hádat Miles.

„To by byla trošku megalomanská vize,” řekl Galeni. „Ale místo v jeho štábu, to jistě.” Když se rozhlédl po cele, jeho vidina zřetelně bledla a on našpulil rty, jako by se tiše vysmíval sám sobě. „Můj otec, na druhou stranu, chce pomstu. Cizí nadvláda nad Komarrem není jen zneužitelná, ale v první

řadě a především špatná. Pokoušet se jí zbavit cizosti pomocí integrace není kompromis, ale kolaborace, kapitulace. Za mé hříchy platili komarrští revolucionáři svou krví. A tak dále. A tak dále.”

„Takže se vás pořád pokouší přesvědčit, abyste přešel na jeho stranu.”

„Ale jistě. Myslím, že bude mluvit, dokud na mě nenamíří a nezmáčkne spoušť.”

„Ne že bych vás přemlouval k tomu, abyste se, ehm, zpronevěřil svým zásadám, ale skutečně nemyslím, že by se mě nějak zvlášť dotklo, kdybyste si, řekněme, zachránil vlastní život,” naznačil Miles ostýchavě. „Voják, který dnes uteče, může zas zítra do zteče, však víte.”

Galení zavrtěl hlavou. „Přesně z toho důvodu se nemůžu vzdát. Ne že se nechci vzdát - nemůžu. Nemůže mi důvěřovat. Pokud bych obrátil, on by obrátil také a musel by mě zabít. Teď předstírá, že to nechce udělat. Mého bratra už obětoval. A smrt mé matky svým způsobem souvisela s touhle ztrátou i s jinými, které na ni ve jménu věci uvalil.” Rozpačitě dodal: „Tohle všechno vám asi připadá velmi oidipovské. Ale na romantickou stránku jeho duše vždycky působila muka pramenící z rozhodnutí působících bolest.”

Miles zavrtěl hlavou. „Připouštím, že toho člověka znáte lip než já. A přece... no, je pravda, že rozhodnutí působící bolest lidi často fascinují. A oni pak přestanou hledat alternativní řešení. Vůle k blbosti je velice mocná síla -“

Galení se zasmál a zamyšleně se na Milese podíval.

„-ale alternativní řešení tu pořád jsou. Je jistě důležitější být věrný člověku než zásadě.”

Galení povytáhl obočí. „Předpokládám, že od Barrayarana by mě něco takového nemělo překvapovat. Od společnosti, která tradičně drží pohromadě díky subjektivním přísahám věrnosti, a ne díky objektivnímu systému abstraktního práva - to se u vás projevuje politika vašeho otce?”

Miles si odkašlal. „Vlastně náboženství mé matky. Každý z nich vychází úplně odjinud, ale jejich názory se na této podivné křížovatce stýkají. Ona zastává teorii, že zásady přicházejí a odcházejí, ale lidské duše jsou nesmrtelné, člověk by měl tudíž táhnout za jeden provaz se silnější stranou. Moje matka bývá logická až do extrému. Inu, Beťanka.”

Galení se vsedě zaujatě naklonil kupředu, ruce měl stisknuté mezi kolena. „Víc mě překvapuje, že vaše matka měla s vaší výchovou vůbec něco společného. Barrayarská společnost má přece tak, ehm, agresivně patriarchální sklony. A ze všech manželek politiků má hraběnka Vorkosiganová pověst té nejméně viditelné.”

„Ano, je neviditelná,” přisvědčil vesele Miles, „jako vzduch. Kdyby zmizel, těžko by vám to uniklo. Jen snad na okamžik, než byste se musel znovu nadechnout.” Potlačil bodnutí stesku po domově a ještě horší bodnutí strachu -jestli se tentokrát nevrátím...

Galení se zdvořile, ale nesouhlasně usmál. „Je těžké si představit, jak Veliký admirál ustupuje, ehm, lichotkám své choti.”

Miles pokrčil rameny. „Ustupuje logickým argumentům. Moje matka jako jedna z mála lidí, které znám, vůle k blbství téměř dokonale potlačila.” Miles se zadumaně zamračil. „Váš otec je vcelku bystrý člověk, nemám pravdu? Chci říct, uvážíme-li jeho situaci. Unikl Císařské bezpečnosti, podařilo se mu zorganizovat alespoň dočasně účinné akce, udržuje kontinuitu, je rozhodně vytrvalý...”

„Ano, myslím, že ano,” řekl Galení.

„Hm.”

„Cože?”

„No... jedna věc mi na celém jeho spiknutí dělá starosti.”

„To snad víc věcí nezjedná!”

„Nemyslím osobně. Myslím z logického hlediska. Abstraktně řečeno. Když spiknutí bereme jako takové, qua spiknutí, něco tu neseď, a to ani z jeho pohledu.

Jistěže je to honička - risk, náhody, s tím musíte počítat, vždycky když převádíte nějaký plán do skutečnosti - ale to jsou především praktické problémy. Já mluvím o chybě uvnitř.”

„Ano, je to odvážné. Ale pokud uspěje, všechno mu spadne do klína. Pokud se váš klon zmocní

císařství, dostane se otec do středu barrayarského mocenského systému. Získá nadvládu nad vším. Absolutní moc.”

„Blbost,” řekl Miles.

Galení povytáhl obočí.

„Jenom proto, že barrayarské počty ‚má dáti - dal’ nejsou psané, neznamená, že neexistují. Musíte přece vědět, že císařova moc nestojí na ničem jiném než na spolupráci, ke které se mu povede přimět armádu, hrabata, ministerstva a lidi obecně. Císaři, kteří nedokáží vykonávat svou funkci ke spokojenosti všech zmíněných skupin, končí strašlivým způsobem. Není to zas tak dávno, co byl rozčtvrcen Šílený Jurij. Můj otec, tehdy ještě chlapec, té mimořádně krvavé exekuci mimochodem přihlížel. A lidem přitom pořád vrtá hlavou, proč se nikdy nepokusil uchvátit císařství pro sebe!

„Takže si představme, jak se moje napodobenina v krvavém puči zmocní trůnu a hned nato udělí Komarru moc i privilegia, řekněme, že mu dokonce zaručí nezávislost. Výsledky?”

„Pokračujte,” řekl Galení fascinovaně.

„Armáda se urazí, protože zahazují jejich těžce dobytá vítězství. Hrabata se urazí, protože jsem se povýšil nad ně. Ministerstva se urazí, protože ztráta Komarru jakožto zdroje daní a obchodního systému oklestí jejich moc. Lidé se urazí ze všech zmíněných důvodů a navíc proto, že podle nich jsem mutant, podle barrayarské tradice tělesně poskvřený. Víte, že v odlehlých částech země se pořád tajně zabíjejí novorozeňata s viditelnými vadami, i když už je to čtyři desetiletí nezákonné? Pokud dokážete přijít na ošklivější konec než rozčtvrcení zaživa, tak přesně k němu chudák klon míří. Dokonce ani já si nejsem jistý, že bych mohl řídit císařství a přežít, a to i bez komplikací s Komarrem. A tomu klukovi je teprve - kolik - sedmnáct, osmnáct?” Miles se uklidnil., Je to hloupý plán. Ledaže...”

„Ledaže?”

„Ledaže plánují něco jiného.”

„Hm.”

„A kromě toho,” řekl Miles zvolna, „proč by Ser Galen, který, pokud ho dobře odhaduji, mého otce nenávidí víc, než miluje, podstupoval všechny obtíže jenom proto, aby na trůn Barrayarského císařství dosadil krev Vorkosiganů? Dost podivná pomsta. A jak, pokud se mu nějakým zázrakem podaří získat pro toho kluka císařskou moc, ho pak chce ovládat?”

„Úpravou mozku?” hádal Galení. „Hrozbami, že ho prozradí?”

„Hm, možná.” Miles se ocitl ve slepé uličce a zmlkl. Promluvil až po dlouhé době. „Myslím, že opravdový plán je daleko jednodušší a chytřejší. Chce nasadit klon přímo doprostřed mocenského boje, aby uvrhl Barrayar do chaosu. Na výsledku boje nezáleží. Klon je jen pšcem na šachovnici. A v okamžiku největšího zmatku na Barrayaru - čím víc krve poteče, tím líp - vypukne předem načasované povstání na Komarru. Musí mít v rukávu vojensky silného spojence, který v pravý okamžik zablokuje červí díru vedoucí z Barrayaru. Panebože, doufám, že se kvůli tomu neupsal Cetagand'anům.”

„Vyměnit barrayarskou okupaci za cetagandskou, to by v konečném sčítání dalo moc ošklivý nulový výsledek - přece není blázen. Ale co se stane s vaším značně nákladným klonem?” chtěl Galení rozmotat další nitku.

Miles se zašklebil. „Seru Galenovi je to jedno. Klon poslouží jenom jako užitečný nástroj.” Naprázdno sklápł ústa. „Jenomže - já v duchu často slýchám matčin hlas. Tak jsem pochytil svůj dokonalý beřanský přízvuk, víte, ten, se kterým dělám admirála Naismithe. I teď ji slyším.”

„A copak říká?” Galení pobaveně nakrčil obočí.

„Milesi - říká - copak jsi udělal se svým malým bratříčkem?.”

„Váš klon je sotva váš bratříček!” zajíkl se Galení.

„Naopak, podle beřanských zákonů je můj klon přesně tohle.”

„To je šílenost.” Galení se odmlčel. „Vaše matka by přece v životě nečekala, že na tu kreaturu dáte pozor.”

„Ale ano, čekala.” Miles si chmurně povzdechl. Cítil nevýslovnou paniku. Propletenec, takový

propletenec...

„A tahle žena - podle vás - stojí za mužem, který stojí za Barrayarským císařstvím? To nechápu. Neexistuje pragmatičtější politik než hrabě Vorkosigan. Podívejte se jen na celý plán na integraci Komarru.”

„Ano,” souhlasil Miles vřele., Jen se na něj podívejte.”

Galení po něm střelil podezřívavým pohledem. „Lidi jsou víc než zásady, jo?”

„Jo.”

Galení unaveně klesl na lavici. Po chvilce zvedl koutek úst. „Můj otec,” zamumlal, „byl vždycky muž velkých - zásad.”

KAPITOLA 10

Naděje na vysvobození s každou míjející minutou bledly. Za nějakou dobu jim znovu donesli jakousi snídani, takže pokud se na onu časomíru dalo spoléhat, nastal třetí den Milesova zajetí. Vypadalo to, že se klon zatím nedopustil žádné očividné chyby, takže Ivan ani Elli jeho pravou podstatu neodhalili. A pokud mu to prošlo u Ivana a Elli, projde mu to všude. Miles se otrásl.

Zhluboka se nadechl, sklouzl z lavice a zacvičil si, aby si tělo i mozek pročistil od zbytků drogy. Galeni, onoho rána ponořený do nepříjemné směsice fastpentové kocoviny, deprese a bezmocného hněvu, ležel natažený na lavici a bez komentáře přihlížel.

Sípající, zpocený a omámený Miles přecházel celou, aby se zklidnil. Místnost začínala páchnout -a cvičení vzduch moc nevylepšilo. Bez nějakých velkých nadějí přešel do koupelny a zkusil onen trik s ponožkou v odpadu. Jak předpokládal, stejný systém čidel, který zapínal vodu při pohybu jeho ruky, ji také vypnul, než umyvadlo přeteklo. Záchod byl zabezpečený stejným způsobem. A i kdyby se mu nějakým zázrakem podařilo přimět věznitele, aby otevřeli dveře, Galeni už dokázal, jak malá je šance probojovat se přes paralizéry.

Ne. Jediný způsob jeho kontaktu s nepřáteli spočívá v přísunu informací, které z něj zamýšlejí vyždímat. To je koneckonců jediným důvodem, proč je ještě naživu. Mohl by to být velice účinný prostředek. Informační sabotáž. Pokud klon sám o sobě chyby dělat nebude, možná by ho Miles mohl trochu popostrčit. Ale jak to dokázat s mozkiem plným fastpenty? Mohl by se postavit doprostřed cely a začít svěřovat zářivce samé dezinformace, ve stylu kapitána Galeniho, ale těžko mohl čekat, že ho někdo bude brát vážně.

Zrovna seděl na lavici a mračil se na studené prsty u nohou - lepkavé mokré ponožky rozložil, aby uschly - když se otevřely dveře. Dva strážní s paralizéry. Jeden z nich namířil na Galeniho, který se ušklíbl, ale nepohnul se. Strážný nervózně cukal prstem na spoušti; neváhal by. Dnes Galeniho při vědomí nepotřebovali. Druhý pokynul Milesovi, aby vyšel ven. Pokud kapitána Galeniho stejně hned paralyzují, nemělo příliš velký smysl, aby se Miles na strážné vrhl sám; odevzdaně si vzdychl a vyšel na chodbu.

Pak polekaně vydechl. Venku čekal klon a zvědavě si ho prohlížel.

Druhý Miles měl na sobě dendarijskou admirálskou uniformu. Seděla mu dokonale, od hlavy až po boty.

Klon trochu urččeně nařídil strážným, aby Milese dovedli do pracovny. Tentokrát ho pevně přivázali na židli uprostřed místnosti. Galen tam kupodivu nebyl.

„Počkejte venku,” požádal klon strážné. Ti se na sebe podívali, pokrčili rameny a poslechli, jen si kvůli pohodlí odtáhli dvě polstrované židle.

Když se dveře zavřely, rozhostilo se hluboké ticho. Dvojník pomalu Milese obcházel v bezpečné vzdálenosti jednoho metru, jako by Miles byl had, který může najednou zaútočit. Nakonec se zastavil dobrý metr a půl od něj, bokem seděl na rohu komunikačního terminálu a jednou nohou kýval ve vzduchu. Miles ten postoj poznal, byl jeho vlastní. Už nikdy se tak nebude moci postavit, aniž by si bolestně neuvědomoval sám sebe - klon mu kradl kousíček jeho já. Jeden z mnoha kousíčků. Miles se najednou cítil plný dírek, trhlin a prasklin. A strachu.

„Jak, ehm,” začal Miles, ale musel se odmlčet a odkašlat si, protože ve vyschlém krku měl knedlík, „jak se ti povedlo utéct z vyslanectví?”

„Dnes dopoledne jsem vyřizoval záležitosti admirála Naismithe,” oznámil mu klon, Miles měl pocit, že samolibě. „Tvoje tělesná strážkyně myslela, že mě přenechává strážným z Barrayarského vyslanectví. Barrayarané si budou myslet, že můj komarrský strážný je Dendarijec. A já na tom vyzískám okamžiček či dva jenom pro sebe. Pěkné, ne?”

„Je to risk,” utrousil Miles. „Co vzácného za to asi tak získáš? Fastpenta na mě tak docela neúčinkuje.” Ale hyposprej, jak si Miles všiml, nikde v dohledu neležel. Chyběl, stejně jako Ser Galen. Zajímavé.

„To nevadí.” Klon prudce a odmítavě mávl rukou, další kousek vyrvaný z Milese, ryc. „Je mi

jedno, jestli budeš mluvit pravdu nebo lhát. Jen jsem tě chtěl slyšet mluvit. Setkat se s tebou, jen jednou. S tebou, ty, ty -" klon ztišil hlas do šepotu, ryc, „kdybys věděl, jak tě nenávidím.”

Miles si znovu odkašlal. „Rád bych ti jen připomněl, že my dva jsme se ve skutečnosti poprvé setkali před třemi dny. Já jsem ti nic neudělal.”

„Ty,” řekl klon, „jsi mi ublížil už jen tím, že existuješ. Drásá mě, že ještě dýcháš.” Přitiskl si ruku na prsa. „To se však velice brzo napraví. Jenže Galen mi slíbil, že si s tebou napřed můžu promluvit.” Sjel ze stolu a začal přecházet; Milesovi zaškubalo v nohou. „Slíbil mi to.”

„A kdepak je vůbec dnes ráno Ser Galen?” vyptával se Miles dobromyslně.

„Pryč.” Klon ho obdařil kyselým úšklebkem. „Na okamžiček či dva.”

Miles zvedl obočí. „On tenhle rozhovor nepovolil?”

„Slíbil mi ho. Ale pak vycouval. Nechtěl říct proč.”

„Aha - hm. Bylo to včera?”

„Ano.” Klon se zastavil a přimhouřenýma očima pohlédl na Milese. „Proč?”

„Myslím, že to souvisí s něčím, co jsem řekl. Přemýšlel jsem nahlas,” řekl Miles. „Obávám se, že jsem mu až moc dobře nahlédl do karet. A uviděl jsem tam něco, co nemáš vědět ani ty. Báł se, že pod fastpentou to vybreptám. To se mi hodilo. Čím méně informací bys ze mě vyždímal, tím větší by byla pravděpodobnost, že uděláš nějakou chybu.” Miles čekal se zatajeným dechem, jestli klon na návnadu zabere. Nervy se mu vzrušeně chvěly v předtuše boje.

„Jo, zaberu,” řekl klon příjemně. V očích mu ironicky blýsklo. „Tak ven s tím.”

Miles si vybavil, že v sedmnácti - tolik bylo teď jeho klonu - dával dohromady Dendarijské žoldnéře. Možná by ho raději neměl podceňovat. Jaké by bylo být klonem? Jak hluboko pod kůži sahala jejich podobnost? „Jsi obětní beránek,” vypálil Miles bez obalu. „Neplánuje, že by ses měl barayarského císařského trůnu vůbec dožít.”

„Myslíš, že mně to nedošlo?” posmíval se mu klon. „Já vím, on nevěří, že to zvládnou. Nikdo nevěří, že to zvládnou -“

Milesovi to vyrazilo dech, jako by dostal ránu. Tohle ryc šlo až na kost.

„Ale já jim ukážu. Ser Galen,” zajiskřilo klonu v očích, „bude velice překvapen, co se stane, až se dostanu k moci.”

„To ty taky,” zaprorokoval Miles nevrle.

„Myslíš, že jsem pitomý?” ohradil se klon.

Miles zavrtěl hlavou. „Obávám se, že vím přesně, jak jsi pitomý.”

Klon se se sevřenými rty usmál. „Galen a jeho přítel měsíc trdlovali v Londýně a honili se za tebou, aby nastražili záměnu. To já jim poradil, aby si u tebe objednali únos tebe samotného. Studoval jsem tě déle než kdokoli z nich, pilněji než oni všichni dohromady. Věděl jsem, že tomu neodoláš. Jsem chytřejší než ty.”

To byla bohužel pravda. Miles zápasil s návaľem zoufalství. Ten kluk je dobrý, až moc dobrý - má všechno pohromadě, až po to napětí, které mu přímo číší z každého svalu v těle. Ryc. Nebo je to uměle vypěstované? Můžou rozdílné tlaky způsobit stejnou deformaci? Co se asi skrývá uvnitř, za jeho očima...?

Milesovi padl pohled na dendarijskou uniformu. Jak klon přecházel, na Milese zlomyslně blýskaly jeho vlastní výložky. „Ale jsi taky chytřejší než admirál Naismith?”

Klon se pyšně usmál. „Dnes dopoledne jsem dostal tvoje vojáky z vězení. Tobě se to zjevně nepodařilo.”

„Danio?” zachraptěl ohromeně Miles. Ne, ne, řekni, že to tak není...

„Je zpátky ve službě.” Klon sarkasticky kývl hlavou.

Miles potlačil zasténání.

Klon se zastavil, upřeně se na Milese zahleděl a rozhodnost ho částečně opustila. „Když už mluvíme o admirálu Naismithovi - spíš s tou ženskou?”

Co za život tenhle kluk asi měl? podivil se znovu Miles. Skrývali ho - pořád ho hlídali, pořád ho násilím učili, měl povolený styk jenom s několika vybranými osobami - skoro jako v klášteře. Pomysleli Komařané na to, aby do výcviku zařadili i tohle, nebo před ním stojí sedmnáctiletý panic? V kterémžto případě musí být sexem posedlý... „Quinnová,” řekl Miles, Je o šest let starší než já. Neuvěřitelně se vyzná. A je náročná. Je zvyklá, že její partner bude nanejvýš zručný. Zasvětil tě někdo do praktik deevatauských milostných kultů, provozovaných na vesmírné stanici Kline?” Splést se nemůžu, říkal si Miles, který si kulty před chvílí vymyslel. „Jsi obeznámen se Sedmi tajnými cestami k ženské slasti? Ale když dosáhne čtyř, pěti orgasmů, dá ti už většinou pokoj -“

Klon kolem něj kroužil a očividně zneklidněl. „Myslím, že lžeš.”

„Možná.” Miles vycenil v úsměvu zuby a zalitoval, že to, co vyfantazíroval, není pravda. „Uvažuj, co bys riskoval, kdyby sis to chtěl ověřit.”

Klon se na něj zaškaredil. Miles se na oplátku zaškaredil na něj.

„Lámou se ti kosti stejně jako mně?” zeptal se Miles najednou. Strašlivá myšlenka. Co když mu kvůli shodě podob přerazili kost za každou ránu, kterou utržil Miles. Co když klon zaplatil plnou cenu za každý špatně vypočítaný Milesův riskantní podnik - vrchovatý důvod k nenávisti...

„Ne.”

Miles si v skrytu ulehčeně oddechl. Takže jejich lékařské obrazy se přesně neshodují. „Takže je to jen krátkodobý plán, co?”

„Během šesti měsíců se hodlám dostat k moci.”

„To jsem si myslel. A až Komarr zas povstane, čípak vesmírná flotila zablokuje východ z červí díry, aby všechny zmatky zůstaly na Barraryaru?” Miles se přinutil mluvit lehkým tónem, jako by se o tuto zásadní informaci zajímal jen zběžně.

„Chtěli jsme k tomu přizvat Cetagand'any. To se zrušilo.”

Jeho nejhorší obavy... „Zrušilo? To mě těší, ale proč jste v celém tom slabomyslném podniku přišli na okamžik k rozumu zrovna v téhle věci?”

„Našli jsme někoho lepšího, někoho, kdo je víc po ruce.” Klon se podivně zakřenil. „Nezávislou vojenskou sílu, která má ve vesmírných blokáдах velké zkušenosti, a nevážou ji žádná neblahá pouta k jiným planetárním sousedům, kteří by se taky mohli nechat zlákat a vojensky se do věci vložit. Sílu, která je navíc věrně a zuřivě připravena, jak se zdá, splnit každý můj rozmar. Dendarijské žoldnéře.”

Miles se pokusil skočit klonu po krku. Klon ucukl. Miles byl pořád pevně připoutaný k židli, ta se převrhla a obličej mu bolestivě zamáčkla do koberce. „Ne, ne, ne!” blábolil, vzpíral se a kopáním se snažil osvobodit. „Ty pitomče! To by byla jatka!”

Do dveří se vříteli oba komarrští strážníci. „Co je, co se stalo?”

„Nic.” Pobledlý klon vyšel zpoza komunikačního terminálu, za který ustoupil. „Přepadl dopředu. Postavte ho, ano?”

„Přepadl, nebo ho někdo strčil,” zamumlal jeden z Komařanů při zvedání židle. Miles se volky nevolky zvedl se židlí. Strážný se mu zaujatě zadíval na tvář. Miles cítil, že na horním rtu a tři dny starém strništi ho lechtá pramínek teplé, rychle chladnoucí tekutiny. Krev z nosu? Zašilhal dolů a krev olízl. Klid. Klid. Klon se s Dendarijci nikdy tak daleko nedostane. Jeho krach někdy v budoucnu už ale mrtvého Milese moc nepotěší.

„Nechcete s tím, ehm, píchnout?” zeptal se starší Komařan klonu. „Víte, mučení je jako věda. Co nejvíc bolesti při co nejmenším poškození. Můj strejda mi kdysi vyprávěl, co dělávali vrahouni z barraryarský Bezpečnosti... Když na něj fastpenta nezabírá.”

„On pomoc nepotřebuje,” odsekl Miles, a klon ve stejnou chvíli řekl: „Já o pomoc nestojím -” pak se oba odmlčeli a podívali se na sebe, Miles se už zase ovládal a nabíral dech, klon vypadal trochu zaskočeně.

Kdyby se tak zjevně a viditelně nelišil tím zatraceným strništěm, měl teď skvělou příležitost začít ječet, že ho Vorkosigan přepral a vyměnil si s ním šaty, že klon je on, copak nepoznají rozdíl, vy

kretění, tak mě přece rozvažte! Ztracená šance, bohužel.

Klon se napřímil a snažil se vypadat zas důstojně. „Nechte nás, prosím. Až budu potřebovat, zavolám vás.”

„Nebo já,” dodal Miles vesele. Klon se zaškaredil. Oba Komařané se po nich při odchodu pochybovačně ohlíželi.

„Je to hloupý nápad,” začal Miles, hned jak osaměli. „Musíš pochopit, že Dendarijci jsou elitní jednotka -do velké míry - ale v planetárním měřítku představují jen malou sílu. Malou, víš, co je to malý? Malá síla, ta je pro tajné operace, přepady, špionáž. A ne pro příšernou dřinu na jednom místě ve vesmíru, kde nepřítelé podporují zdroje a síla celé rozvinuté planety. O ekonomii války nemáš ani ponětí! Propánaboha, vždyť ty nemyslíš dopředu dál než tak šest měsíců. Ne že bys musel - myslím, že se nedožiješ ani konce roku -“

Klon se usmíval úsměvem tenoučkým jako žiletka. „Dendarijci, stejně jako já, mají být obětováni. Mrtvým žoldnérům se koneckonců nemusí nic platit.” Odmlčel se a zvědavě se zadíval na Milese. „Jak daleko dopředu myslíš ty?”

„Dneska tak dvacet let,” připustil Miles zachmuřeně. A že ho to blažilo u srdce. Tak třeba kapitán Galeni. Miles ho už v duchu viděl jako nejlepšího místokrále, jakého kdy Komarr nejspíš bude mít - a jeho smrt ne jako ztrátu bezvýznamného císařského důstojníčka pochybného původu, ale jako ztrátu prvního spojovacího článku v řetězci tisíců životů, zápasících o méně trýznivou budoucnost. O budoucnost, v níž poručíka Milese Vorkosigana jistě pohltí hrabě Miles Vorkosigan, který bude potřebovat příčetné přátele na vysokých postech. Pokud se mu ovšem povede vysekat Galeniho z téhle kaše živého a příčetného... „Připouštím,” dodal Miles, „že když mi bylo tolik, co tobě, myslel jsem dopředu tak na příští čtvrt hodiny.”

Klon si odfrkl. „To bylo v minulém století, ne?”

„Připadá mi to tak. Vždycky jsem měl pocit, že pokud mám v životě stihnout všechno, měl bych raději žít rychle.”

„Hotový jasnovidec. Uvidíme, kolik toho stihneš v příštích čtyřadvaceti hodinách. Pak podle rozkazů odlétám. A v tom okamžiku budeš - přebytečný.”

Tak brzy... Na experimenty není čas. Není čas na nic, jen na jediný pokus, a pro změnu by ho neměl zbabrat.

Miles polkl. „Musejí plánovat smrt ministerského předsedy, jinak se jim barrayarskou vládu nepovede destabilizovat, i kdyby zavraždili císaře Gregora. Pověz mi,” řekl opatrně, „jaký osud jste s Galenem naplánovali pro našeho otce?”

Klon zavrtěl hlavou. „Ale kdepak. Nejsi můj bratr a Komarrský řezník mi nikdy nebyl otcem.”

„A co naše matka?”

„Žádnou nemám. Vyndali mě z replikátoru.”

„Mě taky,” utrousil Miles, „než se mnou doktoři skončili. Pokud jsem si všiml, nijak jí to nevadilo. Jako Beťanka nemá ohledně využití předporodní techniky žádné předsudky. Nezáleží jí na tom, jak ses sem dostal, jen na tom, co uděláš potom. Obávám se, že jakmile se jednou dozví, že existuješ, mít matku se stane tvým nevyhnutelným osudem.”

Klon zaplašil přízrak hraběnky Vorkosiganové máchnutím ruky. „Nepodstatná veličina. V barrayarské politice nic neznamená.”

„Opravdu?” zamumlal Miles, ale pak udržel jazyk za zuby. Na to není čas. „A ty chceš pokračovat, i když víš, že tě chce Ser Galen zradit a poslat na smrt?”

„Až budu císařem Barrayaru - pak si na Sera Galena posvítíme.”

„Když ho chceš stejně zradit, na co ještě čekáš?”

Klon naklonil hlavu na stranu a zúžil oči. „Éé?”

„Máš i jinou možnost.” Miles mluvil klidně a přesvědčivě. „Pusť mě teď na svobodu. A pojď se mnou. Zpátky na Barrayar. Jsi můj bratr - ať se ti to líbí, nebo ne; je to biologická skutečnost a ta se

nikdy nezmění. Příbuzné si stejně nikdo nevybírání, ať je klon, nebo ne. Chci říct, kdybys měl na vybranou, zvolil by sis za bratrance Ivana Vorpatrila?"

Klon se maličko uchechtl, ale Milese nepřerušoval. Začínal vypadat mírně uchváceně.

„Ale on tu je. A je tvým bratrancem právě tak jako mým. Uvědomil sis, že máš i jméno?" zeptal se najednou Miles. „To je další věc, kterou si člověk na Barrayaru nevybírání. Druhý syn - totiž ty, moje o šest let mladší dvojče - dostává druhá jména svých dědečků z matčiny a otcovy strany, kdežto první syn schytá jména první. Takže ty jsi Mark Pierre. Za toho Pierra se omlouvám. Dědeček to jméno vždycky nesnášel. Jsi právoplatný lord Mark Pierre Vorkosigan z Barrayaru." Mluvil rychleji a rychleji, uchvácené oči klonu ho poháněly.

„Sníl jsi někdy o tom, čím budeš? Chceš-li vzdělání, matka na to dohlédne. Beťané jsou na vzdělávání přeborníci. Sníl jsi, že uprchneš - co takhle licencovaný hvězdný pilot Mark Vorkosigan? Obchod? Sedlačení? Máme rodinný vinařský podnik, od vinic až po vývoz beden s lahvemi - zajímáš se o vědu? Mohl bys bydlet u babičky Naismithové na kolonii Beta, studovat na nejlepších výzkumných akademiích. Máš tam i tetu a strýčka, uvědomuješ si to? Dva bratráanky a jednoho bratrance z druhého kolena. Pokud tě zpátečnický, zaostalý Barrayar neláká, na kolonii Beta tě čeká úplně jiný život, pro ně je Barrayar a jeho problémy jen čárečkou na obzoru. Tvůj klonový původ by tam nebyl nic tak náramného, aby to vůbec stálo za zmínku. Život, jaký bys chtěl. Galaxie na dosah ruky. Volba - svoboda - stačí říct, a je to tvoje." Musel přestat, aby se nadechl.

Klon byl bílý. „Lžeš," zašeptal. „Císařská bezpečnost by mě nikdy nenechala naživu."

Což bohužel nebyla zcela neopodstatněná obava.

„Ale na jedinou minutu si představ, že to je skutečnost, že by to mohla být skutečnost. Tvoje skutečnost. Dávám ti své slovo Vorkosigana. Ochranu lorda Vorkosigana proti všem, včetně Císařské bezpečnosti." Když to Miles sliboval, polkl. „Galen ti na stříbrné míse nabízí smrt. Já ti můžu zajistit život. Panebože, můžu ti ho zajistit ve velkém."

Není to informační sabotáž? Původně chtěl klon připravit k pádu, pokud by se to podařilo... copak jsi provedl s malým bratříčkem?

Klon zvrátil hlavu a hystericky, hýkavě se rozesmál. „Panebože, jen se na sebe podívej! Zajatec, přivázaný k židli, od smrti ho dělí jen hodiny -" S ironií se před Milesem hluboce uklonil. „O vznešený lorde, jsem uchvácen tvou šlechtností. Ale tak nějak mám pocit, že vaše ochrana v tuhle chvíli nestojí za jediný flus." Popošel k Milesovi. „Zatracený megalomane. Nedokážeš ubránit ani sám sebe -" v náhlém popudu uhodil Milese do obličeje, přes včerejší podlitiny, „nebo ano?" Ustoupil, překvapený, jak byla jeho rána silná, a nevědomky si na chvilku přiložil pálící ruku k ústům. Miles se zašklebil krvácejícími rty a klon ruku rychle svěsil.

Aha. Takže on nikdy předtím nikoho doopravdy neuhodil. A ani nezabil, hádám. Ach jo, chudáku panici, jestlipak tě někdy čeká krvavá deflorace.

„Nebo ano?" dořekl klon.

Pchá! Moji pravdu považuje za lži, i když já jsem chtěl, aby moje lži považoval za pravdu - to jsem ale sabotér. Proč mě to nutí říkat mu pravdu?

Protože je můj bratr, a my jsme ho zklamali. Zklamali jsme, že jsme ho neobjevili dřív - zklamali jsme, že jsme ho neosvobodili - „Sníl jsi někdy o vysvobození?" zeptal se Miles najednou. „Když ses dozvěděl, kdo jsi -nebo i předtím? Jaké jsi měl vůbec dětství? Říká se, že sirotci sní o úžasných rodičích, kteří je jedou zachránit - tobě by se to bylo mohlo vyplnit."

Klon si opovržlivě odfrkl. „To těžko. Vždycky jsem věděl, jak se věci mají. Od začátku jsem věděl, kdo jsem. Víš, klony z Jacksonu se přidělují placeným pěstounům, kteří je vychovávají až do dospělosti. Klony ze zkumavky mívají nepříjemné zdravotní problémy - náchylnost k infekcím, špatný kardiovaskulární systém - lidi, kteří si zaplatí přesazení mozku, chtějí mít jistotu, že se probudí ve zdravém těle. Jednou jsem měl něco jako bráchu - byl o trochu starší než já -" klon se odmlčel a zhluboka se nadechl, „vychovávali nás společně. Ale vzdělávali jenom mě. Naučil jsem ho trochu

číst... Krátce předtím, než si mě Komařané vyzvedli, ho lidi z laboratoře odvezli. Byla mizivá naděje, že ho ještě někdy uvidím. Jednou mě poslali na kosmodrom vyzvednout nějaký balíček, i když jsem správně neměl chodit do města. Uviděl jsem ho na druhém konci haly, šel do salónku pro pasažéry první třídy. Rozběhl jsem se k němu. Jenomže už to nebyl on. V hlavě mu seděl nějaký děsný zazobaný dědek. Jeho ochranka mě odstrčila..." Klon se otočil a zavrčel na Milese. „Jo, já věděl, jak se věci mají. Ale jednou, jednou, jenom pro tentokrát, bude mít klon z Jacksonu opačný osud. Místo abys ty sebral život mně, já spolknou tvůj."

„A kam se poděje tvůj život?" zeptal se Miles zoufale. „Pohřbíš ho v imitaci Milese, a kde pak bude Mark? Víš určitě, že v mém hrobě budu ležet jenom já?"

Klon ucouvl. „Až budu císařem Barraryaru," procedil mezi zuby, „nikdo už mě nedostane. V moci je bezpečí." „Nech si poradit," řekl Miles. „Bezpečí není nikde. Jen různé stupně rizika. A nezdaru." Copak teď, na poslední chvíli, dovolí, aby ho jeho starý pocit opuštěnosti jedináčka zradil? Je někdo doma, za těma až příliš známýma šedýma očima, které se na něj tak zuřivě upírají? Do jaké smyčky ho má chytit? Počátky, počátkům klon zjevně rozuměl; jenom s konci neměl žádné zkušenosti...

„Vždycky jsem věděl," řekl Miles potichu - klon se naklonil blíž - „proč moji rodiče neměli další dítě. Nemyslím teď poškození tkání soltoxinovým plynem. Díky umělým metodám, tehdy dostupným na kolonii Beta, si totiž další dítě pořídit mohli. Můj otec vždycky předstíral, že to je proto, že se neodváží odcestovat z Barraryaru, ale moje matka mohla odletět sama a jen s sebou vzít jeho genetický vzorek. Důvodem jsem byl já. Moje znetvoření. Kdyby pak existoval ještě zdravý syn, ocitli by se pod příšerným nátlakem ze strany společnosti, aby mě vydělili a jeho prohlásili dědicem místo mě. Myslíš, že přeháním, když říkám, jak moc se Barrayar hrozí mutantů? Když jsem byl mimino, můj vlastní dědeček se snažil věc vyřešit násilím a pokusil se mě udusit v kolébce, když už předtím neprosadil potrat. Seržant Bothari - od narození jsem měl tělesného strážce - který měřil dva metry, se neodvážil tasit na Velkého generála zbraň. Tak ho seržant prostě jen zvedl a s omluvami ho držel nad hlavou - na balkóně ve třetím poschodí - dokud generál Pjotr stejně zdvořile nepožádal, aby ho seržant postavil na zem. Pak už si rozuměli. Ten příběh mi mnohem později vyprávěl dědeček; seržant toho moc nenamluvil. Později mě dědeček učil jezdit na koni. A dal mi dýku, kterou sis zastrčil pod košili. A odkázal mi polovinu své půdy, která díky cetaganským atomovkám většinou pořád ještě v noci svítí. A stál mi za zády ve stovkách mučivých, čistě barraryarských společenských situací a nenechal mě utéct, až jsem se naučil, že je buď musím vyřešit, nebo zemřít. Ano, o smrti jsem uvažoval. Moji rodiče byli tak laskaví, a starostliví - to, že se o tom ani nezmínili, promlouvalo hlasitěji, než kdyby křičeli. Přehnaně mě chránili, i když mi dovolili, ať se svými kostmi riskuju ve sportu, ve vojenské kariéře - protože mi dovolili zničit své sourozence, ještě než se vůbec narodili. Jenom abych si ani na jedinou chvíli nepomyslel, že pro ně nejsem dost dobrý, že jim nedělám radost..." Miles rychle domluvil a pak dodal: „Možná máš štěstí, že nemáš příbuzné. Ti člověka vlastně jenom dohánějí k šílenství."

A jak mám zachránit bratra, o jehož existenci jsem neměl ani zdání? Nemluvě o tom, jak přežít, uprchnout, zhatit komarrské spiknutí, zachránit kapitána Galeni-ho před jeho otcem, uchránit císaře a mého otce před atentátem a spasit Dendarijské žoldnéře, aby je nikdo nenacpal do mlýnku na maso...?

Ne. Když se mi povede jen zachránit bratra, všechno ostatní musí následovat. Mám pravdu. Musím zabrat teď a tady, bojovat, než vůbec někdo tasí zbraň. Přervat první článek a celý řetěz se rozpadne.

„Vím přesně, co jsem," řekl klon. „Udělat ze mě pitomce se ti nepovede."

„Jsi to, co děláš. Vyber si znovu a změň to."

Klon zaváhal a téměř poprvé pohlédl Milesovi přímo do očí. „Jakou bys mi vůbec mohl dát záruku, které bych mohl věřit?"

„Mé slovo Vorkosigana?"

„Pchá!"

Miles o tom problému vážně zvažoval z klonova - Markova - hlediska. „Tvůj život byl až

dodneška na jedné či druhé úrovni zaměřen na zradu. Jelikož s důvěrou máš nulové zkušenosti, nemůžeš to přirozeně posoudit. Co kdybys ty řekl mně, jaké záruce bys uvěřil?”

Klon otevřel ústa, zavřel je, zmlkl a trochu zrudl.

Miles se téměř usmál. „Vidíš ten háček, vidíš?” řekl potichu. „Ten logický omyl? Kdo předpokládá, že všechno je lež, se mylí přinejmenším tak, jako ten, kdo předpokládá, že všechno je pravda. Pokud s žádnou zárukou nejsi spokojený, možná není chyba v záruce, ale v tobě. A jediný, kdo s tím může něco dělat, jsi ty.”

„Co můžu dělat?” zamumlal klon. Na okamžik mu v očích probleskla mučivá pochybnost.

„Zkusit to,” vydechl Miles.

Klon stál bez pohnutí. Miles rozšířil nozdry. Byl tak blízko - tak blízko - skoro ho měl-

Dveře se rozletěly. Dovnitř se vrátil Galen, zrudlý vzteky, s vylekanými komarrskými strážnými po boku.

„Sakra, čas...!” sykl klon. Provinile se napřímil a zvedl bradu.

Sakra načasování! zařval Miles v duchu. Mít tak o pár minut víc -

„Co to tu krucinál vyvádíš?” chtěl vědět Galen. Hlas mu skřípal vzteky, jako když sáně najedou na štěrky.

„Vylepšuju si šance na přežití po prvních pěti minutách, co vkročím na Barrayar, řekl bych,” odpověděl klon chladně. „I pro své účely přece potřebuješ, abych nějakou dobu přežil?”

„Hergot, říkal jsem ti, že to je nebezpečný!” téměř zakřičel Galen, ale ovládl se. „Proti Vorkosiganům bojuji celý svůj život. Jsou to ti nejzákladnější mistři propagandy, jací kdy schovávali prospěchářskou chamtivost pod pláštěm pseudovlastenectví. A tenhle je ze stejného těsta. Jeho lži ti podrazí nohy, chytí tě do pastí - je to obratný mrňavý parchant, který nikdy nepropase žádnou velkou příležitost.”

„Ale lži, které mi vykládal, byly velice zajímavé.” Klon popocházel jako nervózní kůň, okopával koberec a mísil se v něm vzdor se snahou po usmíření. „Nařídil jsi mi studovat, jak se pohybuje, mluví, píše. Ale nikdy jsem tak docela nepochopil, jak myslí.”

„A teď?” zapředel Galen nebezpečně.

Klon pokrčil rameny. „Je to cvok. Myslím, že své propagandě opravu věří.”

„Otázka je, jestli jí věříš ty.”

Věříš, věříš? ptal se v duchu Miles horečně.

„Jistěže ne.” Klon popotáhl nosem a zvedl bradu, ryc.

Galen kývl hlavou směrem k Milesovi a očima pokynul strážným. „Odved'te ho zpátky a zamkněte ho.”

Když strážní Milese rozvázali a vlekli pryč, Galen šel podezřívavě za nimi. Přes Galenovo rameno Miles zahlédl, že jeho klon se dívá k zemi a jednou botou pořád šoupě o koberec.

„Jmenuješ se Mark!” zavolal na něj Miles, když se za ním zavíraly dveře. „Mark!”

Galen zaskřípal zuby a rozmáchl se na Milese upřímným, neoborným úderem. Milese drželi strážní, a tak nemohl uhnout, ale podařilo se mu natolik ucuknout, že Galenova pěst po něm sklouzla a neroztříštila mu čelist. Galen si naštěstí protřepal zápěstí, alespoň navenek se ovládl a znovu už neuhodil.

„To platilo mně, nebo jemu?” zeptal se Miles sladce, i když se mu celým tělem rozšuměla bolest.

„Zamkněte ho,” zavrčel Galen na strážné, „a nepouštějte ho ven, dokud vám to osobně nenařídím.” Otočil se a houpavým krokem odcházel chodbou do pracovny.

Dva na dva, bušilo Milesovi v hlavě, když ho strážní postrkovali výtahovým potrubím do dalšího poschodí. V každém případě aspoň dva na jednoho a půl. Nikdy nebudeme mít lepší šanci a s časem na tom budeme čím dál hůř.

Když se otevřely dveře do cely, Miles uviděl Galeni-ho - spal na lavici, ucouraný, trucovitý - zoufalý trik muže, který uniká před nevyhnutelnou bolestí jediným způsobem, který mu ještě zbyl.

Skoro celou předešlou noc tiše přecházel po cele, jeho neklid hraničil s panikou - a až teď se zmocnil spánku, který mu předtím unikal. Úžasné. Teď, zrovna když Miles potřeboval, aby byl Galeni vzhůru a svěží jako jaro v rozpuku.

Stejně to zkusil. „Galení!” zařval Miles. „Galení, teď! Dělej!”

Zároveň se vrhl dozadu ke strážnému, který byl blíž, a zaťal mu prsty do ruky s paralyzérem. V jednom prstu Milesovi praskl kloub, ale vykroutil strážnému paralyzér z ruky a po podlaze ho kopl směrem ke Galenimu, který se zmateně a těžkopádně zdvihal z lavice jako kňour z bláta. I když byl jen napůl při smyslech, zareagoval rychle a přesně, vrhl se k paralyzéru, zvedl ho a po podlaze se odvalil stranou, aby ho nezasáhla palba od dveří.

Milesův strážný rukou ovinul Milesovu šíji, zvedl ho nad zem a škubnutím ho otočil čelem ke druhému strážnému. Šedivý obdélníček, palebné ústí paralyzéru druhého strážného, se ocitl tak blízko u Milese, že musel šilhat, aby na něj dobře viděl. Když Komařan stiskl spoušť, bzučení paralyzéru se roztříštilo na jednotlivé zvuky, a Miles měl pocit, že se mu hlava rozletěla na střepinky bolesti a barevné jiskřičky.

KAPITOLA 11

Probudil se na nemocničním lůžku, což bylo sice nevíтанé, ale známé prostředí. V dálce za oknem viděl, jak ve tmě podivným zeleným světlem září věže Vorbarr Sultany, barrayarského hlavního města. Takže Císavoj, Císařská vojenská nemocnice. Prostá místnost, ten strohý styl si pamatoval z dětských let, když chodil na bolestivé terapie do klinických laboratoří a ordinací tak často, až se v Císavoji cítil jako doma.

Vstoupil nějaký lékař. Vypadal na šedesát: zastřižené prošedivělé vlasy, bledý vrásčitý obličej, stařecky ochablé tělo. Na odznaku měl napsáno Dr.Galen. V kapsách mu cinkaly hypospreje. Možná souložily a množily se. Miles si vždycky lámal hlavu, odkud se hypospreje berou.

„A, ty jsi vzhůru,” řekl lékař potěšené. „Tentokrát nám neutečeš.”

„Utéct?” Byl připoutaný hadičkami a dráty od čidel, kapačkami a kontrolními kablíky. Těžko by někam utíkal.

„Katatonie. Tramtárie. Šplouchy šplouch na maják. Krátce řečeno, zbláznil ses. Krátce řečeno, jinak jsi ani dopadnout nemohl, co říkáš? Máte to v rodině. Krev se nezapře.”

Miles slyšel, jak mu v uších šumí červené krvinky, šeptají si navzájem tisíce vojenských tajemství a opile dovádějí v lidových tanečcích s molekulami fastpenty, které před ním víří hydroxylovými skupinami jako spodničkami. Zamrkal a obraz se rozplynul.

Galen šátral rukou v kapse; pak se jeho výraz změnil. „Jau!” Vyškubl ruku z kapsy, setřásl z ní hyposprej a začal si sát krvácející palec. „Ten hajzlík mě kousnul.“ Podíval se dolů, kde se mladý hyposprej nejistě potácel na vytáhlých kovových nožičkách, a rozdrtil ho botou. Hyposprej slabě vykvikl a umřel.

„Podobné hnutí mysli není samozřejmě u oživené kryomrtvolky nic divného. Dostaneš se z toho,” ujistil ho Dr.Galen.

„Byl jsem mrtvý?”

„Na místě mrtvý, tam na Zemi. Rok jsi strávil zmrazený v kryoboxu.”

Na to se Miles kupodivu pamatoval. Ležel ve skleněné rakvi jako krutě začarovaná princezna z pohádky a za zmrzlými panely se jako přízraky míhaly tiché postavy.

„A vy jste mě oživil?”

„Ne, kdepak. Zkazil ses. Horší mrazákové popáleniny jsem v životě neviděl.”

„Aha,” Miles se odmlčel, zrozpačitěl, a pak tichým hláskem dodal: „Takže jsem pořád mrtvý? Můžu mít na pohřbu koně jako dědeček?”

„Ne, ne, ne, jistěže ne.” zakdálal Dr. Galen jako starostlivá kvočna. „Ty umřít nesmíš, tvoji rodiče by to nikdy nedovolili. Transplantovali jsme tvůj mozek do náhradního těla. Naštěstí jsme jedno měli po ruce. Jeden předchozí vlastník, ale zánovní. Gratuluji, jsi zase panic. Nebylo to ode mě chytré, že jsem měl pro i .tebe připravený klon?”

„Můj kl- mého bratra? Marka?” Miles se prudce posadil, až z něj vypadávaly hadičky. Roztřeseně si přitáhl stolec s podnosem a pohlédl do jeho vyleštěného povrchu jako do zrcadla. Přes čelo se mu táhla přerušovaná čára z velkých černých stehů. Podíval se na své ruce a s hrůzou je obracel. „Panebože. Mám na sobě mrtvolu.” Vzhlédl ke Galenovi. „Pokud jsem tu já, co jste udělal s Markem? Kam jste dali mozek z jeho hlavy?”

Galen ukázal prstem.

Na stole vedle Milesovy postele dřepěla velká sklenice. V ní se jako houba i s nožičkou vznášel celý mozek, gumový, mrtvý a zlomyslný. Konzervační tekutina byla hustá a nazelenalá.

„Ne, ne, ne!” vykřikl Miles. „Ne, ne, ne!” Vyhrabal se z postele a popadl sklenici. Na ruku mu vyspěchlá studená tekutina. Vyběhl na chodbu, bosý, za patami se mu plácal rozvázaný nemocniční župan. Někde tu musí být náhradní těla; jsme přece v Císavoji. Najednou si vzpomněl, kde jedno tělo má.

Vpadl do dalších dveří a ocitl se v bitevním raketoplánu nad Dagulou IV. Poklop byl otevřený; za ním se valily černé mraky protkané žlutými snopečky blesků. Raketoplán sebou cukl a ušpinění,

zranění muži a ženy v ožehlých dendarijských bitevních uniformách klouzali, ječeli a kleli. Miles sebou smýkl k otevřenému poklopu, sklenici pořád v ruce, a vykročil ven.

Chvílemi se vznášel, chvílemi padal. Kolem něj proletěla křičící žena, natahovala ruce, aby jí pomohl, ale on nemohl pustit sklenici. Její tělo se při dopadu na zem roztržilo.

Miles přistál vestoje, na gumových nohách, a málem upustil sklenici. Bláto bylo husté a černé a vcuclo ho až po kolena.

Tělo i hlava poručíka Můrky ležely přesně tam, kde je na bojišti opustil. Miles studenýma a roztřesenýma rukama vytáhl ze sklenice mozek a snažil se zastrčit kořínek mozku do Murkova krku, propáleného plazmometem. Kořínek se tvrdošjně vzpíral.

„Beztak nemá obličej,” ozvala se kriticky Murkova hlava, ležící pár metrů opodál. „Bude hnusný jako noc, když bude chodit po světě s mým tělem a nahoře mu bude trčet ta věc.”

„Sklapni, tebe se nikdo na nic neptá, jseš mrtvá,” zavrčel Miles. Slizký mozek mu mezi prsty proklouzl do bláta. Znovu ho zvedl a nemotorně se snažil otřít z něj černý sajrajt o rukáv dendarijské admirálské uniformy, ale hrubá látka poškrábala povrchové závitky Markova mozku a poničila je. Miles kradmo nacpal tkáň zpátky na místo a doufal, že si toho nikdo nevšimne, a znovu se pokoušel zastrčit kořínek mozku do krku mrtvolky.

Miles náhle otevřel oči dokořán. Lapal po dechu. Trásl se a byl promáčený potem. Na pevném stropě cely neměnně svítila zářivka, pod zády měl tvrdou a studenou lavici. „Panebože. Díkybohu,” vydechl.

Nad ním se ustaraně skláněl Galeni, jednou rukou se opíral o zeď. „Jste v pořádku?”

Miles polkl a zhluboka se nadechl. „Když se člověk vzbudí tady a má pocit, že si polepšil, je to znamení, že se mu zdál opravdu špatný sen.”

Jednou rukou pohladil studenou, konejšivě pevnou lavici. Druhou rukou se přesvědčil, že na čele nemá žádné stehy, i když hlava ho bolela, jako by se na něm nějaký amatér cvičil v chirurgii. Zamrkal, pevně sevřel oči, znovu je otevřel a pracně se vytáhl na pravý loket. Levou ruku měl nateklou a šhubalo mu v ní. „Co se stalo?”

„Byla to remíza. Já a jeden strážný jsme se paralyzovali navzájem. To bohužel znamenalo, že jeden strážný byl pořád ještě na nohou. Probral jsem se asi před hodinou. Byla to parádní slupka. Nevím, kolik času jsme ztratili.”

„Až moc. Ale snažili jsme se. Zatraceně.” Zarazil se právě včas, než začal zoufale bušit hlavou o lavici. „Byl jsem tak blízko. Málem jsem ho dostal.”

„Strážného? Zdálo se, že spíš on dostal vás.”

„Ne, myslím můj klon. Mého bratra. Ať je, co je.” Rozpomněl se na útržky snu a otrásl se. „Nervózní človíček. Myslím, že se bojí, aby neskončil ve sklenici.”

„Eh?”

„Ééch.” Miles si zkusil sednout. Po paralyzaci mu bylo zle od žaludku. Svaly na rukou i nohou se mu křečovitě stahovaly. Galeni, který na tom očividně nebyl o nic líp, odvrátil se ke své lavici a posadil se.

O něco později se otevřely dveře. Večeře, pomyslel si Miles.

Strážný na ně namířil paralyzér. „Ven. Oba dva.” Druhý strážný, o několik metrů dál a tedy beznadějně mimo dosah, ho zezadu jistil druhým paralyzérem. Milesovi se nelíbilo, jak se tvářili, jeden byl vážný a bledý, druhý se nervózně usmíval.

„Kapitáne Galeni,” navrhl Miles, když vycházeli ven, poněkud vyšším hlasem, než zamýšlel, „myslím, že teď je vhodná doba, abyste si promluvil s otcem.”

Galenimu přeletěla po tváři celá škála výrazů: zlostný, paličatý, hloubavý, pochybovačný.

„Tudy.” Strážný ukázal k výtahu. Spustili se dolů, až do garáže.

„Vy to udělat můžete, já ne,” přemlouval Miles Galeniho sotto voce koutkem úst.

Galení sykl: zuřivě, souhlasně, odhodlaně. Když vešli do garáže, otočil se rychle ke strážci, který

stál blíž, a neochotně vyhrkl: „Přeji si mluvit s otcem.”

„To nemůžete.”

„Raději byste mi to měl dovolit.” Galeniho hlas zněl nebezpečně a konečně v něm zazněl i náznak strachu.

„To nezáleží na mně. Dal nám rozkazy a odjel. Není tady.”

„Zavolejte ho.”

„Neřekl mi, kde bude.” Strážný mluvil úsečně a podrážděně. „A i kdyby mi to řekl, stejně bych ho nezavolał. Stoupněte si ke vznášedlu.”

„Jak to provedete?” zeptal se najednou Miles. „Jsem na to vážně zvědavý. Berte to jako mé poslední přání.” Kradl se ke vznášedlu a pohledem pátral po úkrytu, po jakémkoli úkrytu. Kdyby se tak mohl přehoupnout přes vznášedlo nebo kolem něj, než strážní vystřelí...

„Paralyzujeme vás, odvezeme vás na jižní pobřeží a hodíme do vody,” odříkal strážný. „Pokud se vám uvolní závaží a vyplaví vás to na břeh, pitva prokáže, že jste se utopili.”

„To opravdu není vražda naostro,” poznamenal Miles. „Je to tak pro vás snadnější, řekl bych.” Pokud je Miles odhadoval dobře, tihle muži nebyli profesionální zabijáci. Ale všechno je jednou poprvé. Tamhleten sloup není dost široký na to, aby vykryl zásah z paralyzéru. Náradí, rozvěšené na protější zdi, poskytovalo jisté možnosti... v nohou mu řádily křeče...

„A tak Komarrský řezník konečně schytá, co mu patří,” prohodil vážný strážný neosobním hlasem. „Nepřímo.” Pozvedl paralyzér.

„Počkejte!” vykvikl Miles.

„Na co?”

Miles pořád hledal odpověď, když se posuvné dveře garáže otevřely.

„Na ně!” zaječela Elli Quinnová. „Ani hnout!”

Kolem ní proběhla dendarijská hlídka. V okamžiku, kdy se komarrský strážný otočil po novém cíli, ho dendarijský střelec složil. Druhý strážný zpanikařil a rozběhl se k výtahovému potrubí. Za ním vysprintoval Dendarijec, zezadu po něm skočil a během několika vteřin ho složil tváří na podlahu s rukama za zády.

Elli přešla k Milesovi a Galenimu a z ucha si vytáhla sonické naslouchátko. „Panebože, Milesi, nevěřila jsem, že to je tvůj hlas. Jak jsi to dělal?” Když si všimla, jak Miles vypadá, do tváře se jí vkradl velice znepokojený výraz.

Miles ji popadl za ruce a zlíbal je. Zasalutování mohlo být víc namístě, ale pořád v něm koloval adrenalin, a tohle bylo srdečnější. Kromě toho na sobě neměl uniformu. „Elli, ty jsi génus! Měl jsem vědět, že tebe klon nenapálí!”

Vytřeštila na něj oči a skoro se od něj odtáhla. Hlas jí stoupal do výšky. „Jaký klon?”

„Co tím myslíš, jaký klon? Proto jste tady, nebo ne? Zbabral to - a vy jste mě přišli zachránit - nebo ne?”

„Zachránit? Před čím? Milesi, před týdnem jsi mi nařídil, ať najdu kapitána Galeniho, vzpomínáš?”

„Aha,” řekl Miles. „Ano. To jsem nařídil.”

„Tak jsme ho našli. Dřepíme před tímhle domem už celou noc a čekáme, až se nám povede získat pozitivní výsledek analýzy jeho hlasu, abychom mohli uvědomit místní úřady. Tam nemají rádi plané popluchy. Ale když se nakonec v senzorech něco ukázalo, došlo nám, že na místní úřady bychom raději čekat neměli, tak jsme to riskli - v hlavě mi naskakovaly obrázky, jak nás všechny pozatýkají za vloupání na cizí pozemek -“

Přišel k nim dendarijský seržant a zasalutoval. „Sákryš, pane, jak jste to udělal?” nečekal na odpověď a odklusal, mávaje paralyzérem.

„A teď vidím, že jsi nás předběhl.”

„No, svým způsobem ano...” Miles si mnul čelo, ve kterém mu škubalo. Galeni stál, škrábal se na strništi a mlčky všechno vstřebával. Nebyl schopen slova.

„Vzpomínáš, před třemi čtyřmi dny, když jste mě v noci odvezli jako uneseného, abych mohl proniknout k nepřátelům a zjistit, co jsou zač a co chtějí?“

„Jo...“

„No,“ nadechl se Miles zhluboka, „povedlo se. Gratuluju. Zrovna jsi změnila naprostou kalamitu na špionážní majstrštyk. Děkuju, velitelko Quinnová. Mimochodem, chlápek, se kterým jsi vyšla z toho opuštěného baráku - to jsem nebyl já.“

Elli vytřeštila oči; ruka jí vylétla k ústům. Pak se jí blýskající tmavé oči zúžily, jak zuřivě přemýšlela. „Hajzl jeden,“ vydechla. „Ale Milesi - myslela jsem, že sis tu klonovací historku vymyslel!“

„To já taky. Myslím, že jsme všechny svedli ze stopy.“

„Takže to byl - to je - opravdický klon?“

„Tvrdí to o sobě. Otisky prstů - sítnice - hlasový otisk - to všechno se shoduje. Je tu díkybohu jeden objektivní rozdíl. Při rentgenu mých kostí se objeví spletenec starých zlomenin, až na syntetické kosti, co mám v nohou. On nic takového na kostech nemá. Nebo to aspoň říká.“ Miles si choval levou rukou, ve které mu škubalo. „Myslím, že se zatím neoholím, jen tak pro všechny případy.“

Miles se otočil ke kapitánu Galenimu. „Jak to budeme - tedy Císařská bezpečnost - řešit, pane?“ řekl uctivě. „Chceme skutečně přizvat místní úřady?“

„Aha, takže už jsem zase ‚pan‘, co?“ zamumlal Galeni. „Jistěže chceme policii. Nemůžeme si tyhle lidi vyžádat, abychom je potrestali. Ale jelikož spáchali zločin přímo tady na Zemi, evropské právní úřady je pro nás ohlírají. To rozbije celou radikální frakci.“

Miles ovládl hlas a snažil se mluvit s chladnou rozvahou. „Ale veřejný proces by vytáhl na světlo celou klonovací záležitost. Se všemi podrobnostmi. Nevhodně by to přitáhlo pozornost k mé osobě, tedy z bezpečnostního hlediska. A to i pozornost Cetagand'anů, tím si můžete být jistý.“

„Teď už se to nedá ututlat.“

„To bych zrovna neřekl. Ano, bude se leccos povídat, ale pár dostatečně zmatených povídaček by nám ve skutečnosti mohlo prospět. Tihle dva,“ ukázal Miles na zajaté strážné, Jsou malé ryby. Můj klon ví víc než oni, a ten už je zpátky na vyslanectví. Které je, právně vzato, barrayarskou půdou. K čemu nám budou? Když jsme dostali zpátky vás, a když máme klon, spiknutí je zmařeno. Nechte tuhle skupinu sledovat stejně jako zbytek komarrských emigrantů na Zemi, a už nás v budoucnu neohrozí.“

Galen mu pohlédl do očí a pak se odvrátil. Jeho bledý profil jako by dopověděl: a vaše kariéra se nezkompromituje velkým veřejným skandálem. A nebudete muset vystoupit proti otci. „Já... nevím.“

„Já ano,“ řekl Miles přesvědčeně. Gestem přivolal Dendarijce, který čekal opodál. „Seržante. Vezměte si pár techniků, jděte nahoru a nahrajte záznamy z komunikačního terminálu. Taky se rychle porozhlédněte po tajných souborech. A když už to budete dělat, prohledejte dům, jestli tam někde není pár opasků s rušičkami osobních scannerů, měli by je mít někde schované. Zanechte je komodoru Jesekovi a řekněte mu, že chci, aby našel výrobce. Jakmile s prohlídkou skončíte, mizíme.“

„Tak tohleto je nelegální,“ poznamenala Elli.

„Myslíš, že poběží na policii a budou si stěžovat? Myslím, že ne. Aá - nechcete nechat na komunikačním terminálu nějaký vzkaz, kapitáne?“

„Ne,“ řekl za okamžik tiše Galeni. „Žádný vzkaz.“

„Dobrá.“

Jeden z Dendarijců provizorně ošetřil Milesovi zlomený prst a ruku mu umrtvil. Ani ne za půl hodiny se seržant vrátil dolů s antiscannerovými opasky přes rameno a hodil Milesovi disketu. „Tady to je, pane.“

„Díky.“

Galen se ještě nevrátil. Vzhledem ke všem okolnostem to Milesovi vůbec nevadilo.

Miles si klekl ke Komařanovi, který byl ještě při vědomí, a přiložil mu ke spánku paralyzér.

„Co s námi uděláte?“ zachraptěl muž.

Miles roztáhl rty v úšklebku, až mu praskly a začaly krváčet. „No - přece vás paralyzujeme, zavezeme na jižní pobřeží a hodíme do vody. Co jiného? Dobrou noc.” Paralyzér zabzučel a zmítající se Komařan sebou škubl a ochabl. Dendarijský voják si vzal zpátky svá pouta a Miles nechal oba Komařany ležet vedle sebe na podlaze garáže. Dendarijci vyšli ven a garáž za sebou pečlivě zamkli.

„Tak, zpátky na vyslanectví a zmáčkne toho bastarda,” pronesla zachmuřeně Elli Quinnová, když na terminálu najatého auta zadala trasu k jejich cíli. Zbytek hlídky se rozmístil na tajná pozorovací stanoviště.

Miles a Galeni se pohodlně usadili. Galeni vypadal stejně vyčerpaně, jako se Miles cítil.

„Bastarda?” vzdychl Miles. „Ne. Obávám se, že bastard skutečně není.”

„Napřed ho zmáčkne,” zamumlal Galeni. „Definujte si ho až pak.”

„Souhlas,” řekl Miles.

„Jak půjdeme dovnitř?” zeptal se Galeni, když ve světle pozdního dopoledne přijížděli k vyslanectví.

„Jednoduše,” řekl Miles. „Předním vchodem. Zastav vpředu, Elli.”

Miles a Galeni pohlédli jeden na druhého a uchechtli se. Co do vousů Miles výrazně zaostával za Galenim - Galeni měl koneckonců čtyřdenní náskok - ale Miles si říkal, že jeho prasklý ret, odřeniny a zaschlá krev na košili to bohatě vynahrazují a zesilují dojem jeho nehorázného úpadku. Galeni navíc našel v domě Komařanů boty a kabátec uniformy, Miles ne. Klon je možná odnesl. Miles si nebyl jistý, kdo z nich hůř páchne - Galeni strávil v zajetí delší dobu, ale Miles měl pocit, že on se víc potil - a nehodlal žádat Elli Quinnovou, aby je očichala a posoudila to. Podle Galeniho cukajících rtů a mhouřících očí Miles hádal, že i on až teď opožděně cítí bláznivou úlevu. Byli naživu a to byl div a zázrak.

Když stoupali po rampě, srovnali si krok. Elli se loudala za nimi a se zájmem jejich číslo sledovala.

Strážný u vchodu automaticky zasalutoval, i když tvář mu zkameněla úžasem. „Kapitán Galeni! Vy jste se vrátil! A éé...” podíval se na Milese a naprázdno otevřel a zavřel pusou, „Vy. Pane.”

Galenim zasalutování mírným gestem oplatil. „Zavolejte mi sem poručíka Vorpatrila, ano? Jenom Vorpatrila.”

„Ano, pane.” Strážný promluvil do komunikátoru na zápěstí, ale nespouštěl z nich oči; s velice zmateným výrazem nepřestával pokukovat po Milesovi. „Éé - jsme rádi, že jste se vrátil, kapitáne.”

„Já jsem taky rád, že jsem se vrátil, desátníku.”

Za okamžik se vynořil Ivan a přes mramorem dlážděnou vstupní halu se k nim rozběhl.

„Panebože, pane, kdepak jste byl?” vykřikl a popadl Galeniho za ramena. Pak se vzpomatoval a zasalutoval.

„Ujišťuji vás, že má nepřítomnost nebyla dobrovolná.” Galeni se zatahal za ušní lalůček, zamrkal a prohrábl si strniště, Ivanovo nadšení ho očividně trochu dojalo. „Později vám to podrobně vysvětlím. Ale teď - poručíku Vorkosigane? Možná je čas, abyste překvapil svého, ehm, druhého příbuzného.”

Ivan se podíval na Milese. „Tak oni tě pustili?” podíval se pozorněji a vytřeštil oči. „Milesi...”

Miles vycenil zuby a odtáhl Ivana z doslechu šokovaného desátníka. „Všechno se vysvětlí, až zajmeme mé druhé já. Kdepak vlastně jsem?”

Ivan s rostoucím zděšením zkřivil rty. „Milesi... šiješ na mě boudu? Moc vtipný to není...”

„Žádnou boudu. A žádné vtipy. Individuum, se kterým jsi poslední čtyři dny sdílel pokoj - to jsem nebyl já. Já jsem sdílel pokoj se zde přítomným kapitánem Galenim. Jedna komarrská revoluční skupina se snažila na tebe nasadit dvojníka, Ivane. Ten hajzlík je ve skutečnosti můj klon. Neříkej mi, že sis vůbec ničeho nevšiml!”

„No...” začal Ivan. Na obličeji mu bylo znát, že Milesovi začíná věřit - a že je v rozpacích. „Posledních pár dní jsi tak trochu, ehm, nebyl ve své kůži.”

Elli zamyšleně přikývla, pro Ivanovy rozpaky měla víc než pochopení.

„Jak přesně?” zeptal se Miles.

„No... už jsem zažil, že jsi vysiloval. A zažil jsem tvoje deprese. Ale ještě nikdy jsem nezažil, že bys byl - no - neutrální.“

„Zeptat jsem se na to musel. A to jsi ho vůbec nepodezříval? To byl tak dobrý?“

„Ale jo, napadlo mě to hned první noc!“

„A dál?“ vyjekl Miles. Měl chuť si rvát vlasy.

„A rozhodl jsem se, že to nemůže být pravda. Vždyť tu historku s klonem sis sám před pár dny vymyslel.“

„Teď tě ohromím svým jasnovidným uměním. Kde je?“

„No, víš, proto jsem byl tak překvapený, když jsem tě uviděl.“

Galení teď stál se zkříženými pažemi a jednou rukou si podpíral čelo; jeho rty se neznatelně pohybovaly, ale Miles nedokázal odečíst, co říká - možná počítal do deseti. „Pročpak, Ivane?“ řekl Galení a čekal.

„Panebože, neodletěl už na Barrayar, že ne?“ vyhrkl Miles. „Musíme ho zastavit -“

„Ne, ne,“ řekl Ivan. „Čistě místní záležitost. Proto jsme tu všichni jako na trní.“

„Kde je?“ zavrčel Miles a zdravou rukou popadl Ivana za zelenou uniformu.

„Uklidni se, vždyť se ti to pokouším říct!“ Ivan pohlédl dolů na Milesovu pěst s bílými klouby. „No jo, to jsi celý ty, co? Před pár hodinami se dostavila zdejší policie a zatkla tě - ho - to je jedno. No, přesně řečeno nezatkla, ale přinesli příkaz k nucenému pobytu, kterým ti zakázali opustit území spadající pod zdejší jurisdikci. Ty - on - zuřil. Jelikož to znamenalo, že zmeškáš loď. Měl jsi odletět dnes večer. Předvolali tě k výsledku k vyšetřovateli městského soudu, aby se ujistili, že mají dostatek důkazů, aby mohli oficiálně vznést obvinění.“

„Obvinění z čeho, co to blekotáš, Ivane!“

„No právě, proto je v tom takový binec. Nějak jim zkratovalo myšlení ohledně všelijakých vyslanectví -přišli a zatkli tebe, poručíka Vorkosigana, protože jsi podezřelý ze spoluviny na plánování vraždy. Podezřívají tě totiž, že jsi najal ty dva zabijáky, kteří se minulý týden pokusili na kosmodromu zavraždit admirála Naismithe.“

Miles zadupal. „Á. Á. Áá!“

„Vyslanec rozesílá protesty na všechny strany. Přirozeně jsme jim neřekli, proč si myslíme, že se pletou.“

Miles popadl Quinnovou za loket. „Nepropadej panice.“

„Já panice nepropadám,“ poznamenala Quinnová, „dívám se, jak panice propadáš ty. Je to zábavnější.“

Miles si přitiskl ruku na čelo. „Dobrá. Dobrá. Pro začátek předpokládejme, že všechno ještě není ztracené. Předpokládejme, že ten kluk nezpanikařil - že nic nevyklopil. Ale. Třeba si hraje na povýšeného aristokrata a častuje je nic neříkajícími urážlivými poznámkami. To by mu šlo dobře, myslí si, že Vorové se tak mají chovat. Blbeček. Předpokládejme, že se drží.“

„Předpoklady nech stranou,“ utrousil Ivan. „Co uděláme?“

„Jestli sebou hodíme, můžeme zachránit -“

„Tvoji pověst?“ navrhl Ivan.

„Vašeho... bratra?“ zkusil to Galení.

„Vlastní kůži?“ řekla Elli.

„Admirála Naismithe,“ dořekl Miles. „To on je teď v ohrožení.“ Miles se pohledem střetl s Elli; ustaraně povytáhla obočí. „Klíčové slovo je utajení, jako v sousloví prozrazené utajení - nebo, ale jenom možná, trvale zajištěné.“

„Vy a já,“ kývl na Galeního, „se musíme dát do pořádku. Setkáme se tady za patnáct minut. Ivane, přines sendvič. Dva sendviče. Vezmeme tě s sebou, svaly se nám hodí.“ V tomto ohledu byl Ivan štědře obdařen. „Elli, zavezeš nás tam.“

„Kam?“ zeptala se Quinnová.

„K soudu. Jedeme vysvobodit ubohého, nepochopeného poručíka Vorkosigana. Který s námi vděčně odejde, ať bude chtít, nebo ne. Ivane, k těm sendvičům radši přibal taky hyposprej se dvěma mililitry tholizonu.”

„Počkej, Milesi,” namítl Ivan. „Když ho z toho nevysekal ani vyslanec, jak to podle tebe dokážeme my?”

Miles se zazubil. „My ne. Admirál Naismith.”

Londýnský městský soud byla veliká černá budova ve tvaru krystalu, asi dvě stě let stará. Podobné stavby se tu a tam zařezávaly do čtvrti s budovami ještě starších stylů a svědčily o bombardování a požárech během Pátého občanského nepokoje. Zdálo se, že obnova města kráčí ruku v ruce s katastrofami. Londýn praskal ve švech, staletí se v něm mísila v nahuštěné skládačce a Londýňané tvrdošíjně lpěli na úlomcích vlastní minulosti; existoval dokonce výbor na záchranu mimořádně ohyzdných polorozpadlých rozvalin z konce dvacátého století. Miles si říkal, jestli Vorbarr Sultana, která se v současnosti rozrůstala šílenou rychlostí, bude za tisíc let vypadat podobně, nebo jestli v honbě za moderním stylem svou historii vymaže.

Ve vzosné vstupní hale soudu se Miles zastavil, aby si upravil dendarijskou uniformu. „Vypadám úctyhodně?” zeptal se Quinnové.

„S těmi vousy vypadáš, hm...”

Miles si vousy předtím rychle po straně zastříhl. „Distingvovaně? Starší?”

„Jako když máš kocovinu.”

„Aha.”

Všichni čtyři vyjeli výtahem do devadesátého sedmého podlaží.

„Kancelář W,” informoval je recepční terminál, když na něm otevřeli příslušný soubor. „Kabinka 19.”

Ukázalo se, že kabinka 19 obsahuje zabezpečený terminál počítačového systému Euronet Justice a živou lidskou bytost - vážného mladého muže.

„Ach, detektiv Reed,” usmála se na něj Elli podmanivě, když vstoupili. „Tak se znovu setkáváme.”

I při zběžném pohledu bylo vidět, že je detektiv Reed sám. Miles zakašlal, aby z krku zaplašil jehličky paniky.

„Detektiv Reed má na starosti objasnění toho nepříjemného incidentu na kosmodromu, pane,” řekla mu Elli, která si jeho zachrchlání vysvětlila jako žádost, aby ho představila, a tak se zas rychle začala chovat profesionálně. „Detektiv Reed, admirál Naismith. Když jsem tu byla naposled, dlouho jsme si povídali.”

„Aha,” řekl Miles s lhostejně zdvořilým výrazem.

Reed na něj zíral v upřímném úžasu. „Zvláštní. Tak vy jste opravdu Vorkosiganův klon!”

„Já na něj raději myslím jako na své dvojče,” vypálil Miles, „z druhého kolena. Obvykle se raději držíme jeden od druhého tak daleko, jak to jde. Takže vy jste s ním mluvil.”

„Nějakou dobu. Nepřišlo mi, že by chtěl spolupracovat.” Reed nejistě těkal očima mezi Milesem, Elli a dvěma uniformovanými Barrayarany. „Dělal potíže. Skutečně, nanejvýš nepříjemný člověk.”

„To si dovedu představit. Šlapal jste mu na kuří oka. Je na mě značně alergický. Je raději, když mu mou nepříjemnou existenci nikdo nepřipomíná.”

„Ano? Proč?”

„Sourozenecká rivalita,” zaimprovizoval Miles. „Dotáhl jsem to ve vojenské kariéře dál než on. Bere to jako potupu, jako znevážení svých úspěchů...” Panebože, šoupněte mě někdo zpátky na správnou kolej - Reed ho začínal propalovat pohledem.

„K věci, prosím, admirále Naismithi,” zamručel kapitán Galeni.

Díky. „Jistě. Detektive Reede - nechci předstírat, že jsme s Vorkosiganem přátelé, ale jak jste dospěl k podivně pomýlenému závěru, že se pokusil zosnovat mou dosti nehezkou smrt?”

„Váš případ není snadný. Ti dva potenciální zabijáci,” pohlédl Reed na Elli, „nás zavedli do slepé

uličky. Tak jsme se pustili po dalších stopách.”

„Snad ne Lisa Vallerie? Obávám se, že jsem ji poněkud zmystifikoval. To ten můj nevhodný smysl pro humor, obávám se. Je to neštěstí...”

„...které všichni musíme snášet,” zamumlala Elli.

„Valleriiny náznaky mi připadaly zajímavé, nikoliv však rozhodující,” řekl Reed. „Z dřívějšíka ji znám jako pečlivou vyšetřovatelku, a to po zásluze, jelikož ji neomezují jisté předpisy, které svazují, řekněme, mě. A o zajímavé informace se velice ochotně dělí.”

„Co vyšetřuje v současnosti?” chtěl vědět Miles.

Reed na něj vrhl upřený pohled. „Nelegální klonování. Možná byste jí mohl dát nějaké tipy.”

„Ach - obávám se, že mé zážitky jsou pro vaše účely dvacet let zastaralé.”

„No, nevadí. V tomto případě mi poskytla zcela objektivní stopu. V době útoku někdo zahlédl, jak kosmodrom opouští aeroauto a nelegálně prolétá hlídanou dopravní zónou. Vystopovali jsme ho až k Barrayarskému vyslanectví.”

Seržant Barth. Galeni vypadal, jako by si chtěl odplivnout; Ivan už nasazoval onen příjemný, mírně nevrlý výraz, který mu v minulosti tolik posloužil, když se nehodlal nechat kvůli něčemu volat k zodpovědnosti.

„Aha, tamto,” prohodil Miles bezstarostně. „To mě Barrayar jenom sledoval, obvyklá nudná rutina. Mezi námi, jestli bych podezíral nějaké vyslanectví, že je do toho zapletené, pak Cetagand’any. Nedávné dendarijské operace v jejich výsostném prostoru - daleko za hranicemi vaší jurisdikce - je velice rozčarovaly.

Ale své obvinění jsem neměl možnost dokázat, proto jsem se spokojil s tím, že na tom pracují vaši lidé.”

„Ano, pozoruhodný únik z Daguly. Slyšel jsem o tom. Pádny důvod.”

„Ještě pádnější než prastará historka, s níž jsem se svěřil Lise Vallerii. Ta nešťastná příhoda je tedy urovnaná?”

„A dostanete vůbec něco za svou šlechetnou službu Barrayarskému vyslanectví, admirále?”

„Že by dnešní dobrý skutek? Ne, máte pravdu, varoval jsem vás před svým smyslem pro humor. Řekněme prostě, že má odměna je dostatečná.”

„Doufám, že nic z toho by se nedalo vykládat jako bránění spravedlnosti,” vytáhl Reed suše obočí.

„Já jsem přece oběť, vzpomínáte?” Miles se kousl do jazyka. „Ujišťuji vás, že má odměna naprosto nesouvisí s londýnským trestním zákoníkem. A mohu vás zatím poprosit, abyste nebohého poručíka Vorkosigana vrátil do péče, řekněme, jeho velícího důstojníka, zde přítomného kapitána Galeniho?”

Reed se tvářil nedůvěřivě, jeho ostražitost vzrostla. Co se to hergot děje? Lámal si hlavu Miles. Tohle ho má přece uklidnit...

Reed sepjál ruce, opřel se v židli a naklonil hlavu. „Poručík Vorkosigan odešel před půl hodinou s mužem, který se představil jako kapitán Galeni.”

„Áááha...,” řekl Miles. „Starší muž v civilu? Prošedivělé vlasy, trochu při těle?”

„Ano...”

Miles se nadechl a strnule se usmál. „Děkuji vám, detektive Reede. Už nebudeme dál mařit váš vzácný čas.”

„Co teď?” zeptal se Ivan, když se znovu ocitli ve vstupní hale.

„Myslím,” řekl kapitán Galeni, „že je čas vrátit se na vyslanectví. A poslat úplné hlášení na velitelství.”

Chceš se vyzpovídat, co? „Ne, ne, nikdy jim neposílejte průběžná hlášení,” řekl Miles. „Jenom závěrečná. Průběžná hlášení mají často za následek rozkazy. A ty pak musíte buď uposlechnout, nebo se je pokoušet obejít a mrhat na to časem a energií, které byste jinak mohl použít k vyřešení problému.”

„Zajímavé pojetí filozofie rozkazů; musím si to pamatovat. Jste téhož názoru, velitelko Quinnová?”

„Ó, jistě.”

„Sloužit u Dendarijských žoldnéřů musí být fascinující:1
Quinnová se zaculila. „Mně to tak připadá.”

KAPITOLA 12

Vrátili se na vyslanectví, Galeni, aby zapojil podřízené

do důkladného prověření nyní vysoce podezřelého kurýrního důstojníka, Miles, aby se převlékl do zelené barrayarské uniformy a nechal si u doktora na vyslanectví ošetřit ruku. Říkal si, že až vyřeší všechny ty zmatky a život se mu trochu zklidní, měl by si najít čas nechat si kosti a klouby rukou nahradit syntetickými. Operace nohou byla bolestivá a únavná, ale jestli bude operaci rukou ještě dlouho odkládat, nijak mu to neprospěje. A rozhodně nemá cenu předstírat, že se ještě chystá povyrůst.

Poněkud roztrpčený svými myšlenkami odešel z ošetrovny vyslanectví a zatoulal se do suterénu, kde měla kanceláře Císařská bezpečnost. Našel Galeniho, jak sedí sám u komunikačního terminálu - zrovna skončil se záplavou rozkazů, kterými rozeslal podřízené do všech světových stran. Světla v kanceláři byla ztlumená. Galeni se opíral zády o opěradlo a nohy měl zkřížené na stole. Miles měl pocit, že by Galeni místo světelného pera, kterým otáčel v prstech, dal přednost lahvi něčeho silného a alkoholického.

Galení se neradostně usmál, napřímil se, a když Miles vcházel, začal perem ťukat o stůl. „Přemýšlel jsem o tom, Vorkosigane. Bojím se, že spolupráci s místními úřady se v téhle záležitosti asi nevyhneme.”

„Byl bych raději, kdybyste to nedělal, pane.” Miles si přitáhl židli, obkročmo se na ni usadil a ruce zkřížil přes opěradlo. „Jestli je k tomu přivoláte, následky se nám vymknou z rukou.”

„Najít teď na Zemi ty dva dokáže jen malá armáda.”

„Já malou armádu mám,” připomněl mu Miles, „která své schopnosti v podobných záležitostech právě dokázala.”

„Aha. Pravda.”

„Ať vyslanectví najme Dendarijské žoldnéře, aby našli naše... pohřešované osoby.”

„Najmout? Myslel jsem, že Barrayar je už platí!”

Miles nevinně zamrkal. „Ale pane, v zájmu utajení o tomto vztahu nevědí ani sami Dendarijci. Pokud jim vyslanectví na tuto práci zadá oficiální zakázku - utajení bude takříkajíc utajeno.”

Galení ironicky povytáhl obočí. „Aha. A jak jim hodláte vysvětlit svůj klon?”

„Bude-li to nutné, tak jako klon - admirála Naismithe.”

„Takže teď už budete tři?” zapochyboval Galeni.

„Prostě jim uložte, aby našli vašeho - aby našli Sera Galena. Kde bude on, bude i klon. Už jednou to vyšlo.”

„Hm,”

Ještě jedna věc,” dodal Miles. Prstem zamyšleně přejížděl po horní hraně opěradla. „Pokud se nám podaří je chytit - jaké přesně s nimi máme plány?”

Světelné pero zaťukalo. „Jsou tu,” řekl Galeni, „jen dvě nebo tři možnosti. Můžeme je dát zatknout, soudit a uvěznit za zločiny spáchané na Zemi.”

„Během kteréhožto procesu,” poznamenal Miles vážně, „se zcela určitě zpochybní postavení admirála Naismithe jako údajně nezávislého subjektu a jeho skutečná identita vyjde veřejně najevo. Nechci se tvářit, že Barrayarské císařství stojí nebo padá s Dendarijskými žoldnéři, ale Císařské bezpečnosti jsme byli v minulosti užiteční. Velení by to možná - aspoň doufám - pokládalo za špatný obchod. A kromě toho, dopustil se můj klon skutečně nějakých zločinů, za které by mohl být souzen? Myslím, že podle evropských zákonů je dokonce možná ještě nezletilý.”

„Druhá alternativa,” odříkával Galeni. „Uneseme je, obejdeme pozemský zákon o nevydávám zločinců a tajně je dopravíme na Barrayar, aby byli souzeni tam. Kdybychom měli příkaz shora, počítám, že by zněl takhle. Byla by to nejméně pomatená reakce Bezpečnosti.”

„Aby byli souzeni,” řekl Miles, „nebo aby navždycky skončili v nějakém vězení... Pro mého - bratra by to nemuselo dopadnout tak špatně, jak si původně myslel. Má vysoce postaveného přítele. Pokud se mu ovšem podaří uniknout tomu, aby ho po cestě tajně zavraždil nějaký - přehnaně horlivý podřízený.” Galeni a Miles si vyměnili pohledy. „Ale za vašeho otce se nikdo přimlouvát nebude.

Barrayar vždycky pokládal vraždění během Komarrského povstání za civilní zločiny, nikoliv válečné, a váš otec nikdy nesložil přísahu věrnosti a nevztahuje se na něj amnestie. Obviní ho z hrdelních zločinů. A pak bude nevyhnutelně následovat jeho poprava.”

„Nevyhnutelně.” Galeni stiskl rty a díval se na špičky svých bot. „Třetí možnost je - jak jste říkal - že přijde rozkaz, aby byli tajně zavražděni.”

„Zločinným rozkazům se dá s úspěchem vzdorovat,” poznamenal Miles, „pokud na to máte dost silný žaludek. Vrchní velení teď podobné věci naštěstí nerozesílá tak štědře jako za časů císaře Ezara. Navrhuji čtvrtou možnost. Možná by bylo lepší, kdybychom ty - nepříjemné příbuzné - vůbec nehonili.”

„Na rovinu, Milesi, pokud se mi nepovede dopadnout Sera Galena, mám po kariéře. Už teď mě musejí podezírat, že jsem na něj za ty dva roky nenarazil. Váš návrh hraničí - ne s neuposlechnutím rozkazů, tak fungujete obvykle, jak se zdá - ale s něčím horším.”

„A co váš zdejší předchůdce, tomu se ho nepodařilo dopadnout ani za pět let? A pokud ho teď dopadnete, opravdu vám to kariéru vylepší? Ti, kdo jsou rozhodnutí vás podezírat, vás beztak budou podezírat dál.”

„Kdyby tak,” Galeni měl ve tváři soustředěný, smrtelně klidný výraz a mluvil nezřetelně a zamyšleně, „kdyby tak prostě zůstal mrtvý. První smrt měl daleko lepší, zemřel slavně v zápalu bitvy. Vydobyl si místo v dějinách, a já byl sám, osvobozený od bolesti, netrápil mě už ani otec, ani matka. Jaké štěstí, že věda nerozřešila problém lidské nesmrtelnosti. Je velikým požehnáním, že můžeme přežít staré války. A staré válečníky.”

Miles měl dilema. Uvěznění na Zemi znamenalo, že Galen zničí kariéru jak Galenimu, tak admirálu Naismithovi, ale bude žít. Pokud ho odvezou na Barrayar, zemře; Galenihovo kariéru to trochu popostrčí, ale Galeni sám - nezůstane úplně příčetný, říkal si Miles. Otcovražda by rozhodně nepomohla jeho vrozenému klidu, kterým měl posloužit příštím komarrským zájmům. Ale Naismith by zůstal naživu, našeptávalo mu pokušitelsky podvědomí. Pokud je nechají běžet, vytrvalý Galen i Mark zůstanou hrozbou neznámého, a tedy nepřijatelného rozměru; pokud Miles a Galeni nic neudělají, vrchní velení zcela určitě převezme rozhodování za ně a vydá kdovíjaké rozkazy, kterými se osudy jejich nepřátel zpečetí.

Milesovi se hnusila představa, že by Galenihovo slibnou kariéru obětoval zlomyslnému starému revolucionáři, který to odmítal vzdát. Jenže Galenova zkáza by Galenimu také moc nepomohla. Hergot, to dědek nemohl odejít na odpočinek do nějakého tropického ráje, místo aby se tu potloukal a dělal problémy mladší generaci, nepochybně pod dojmem, že jim to prospěje? Povinná výslužba pro revolucionáře, jen tak na ně.

Co si má člověk zvolit, když všechny volby jsou špatné?

„Už jsem se rozhodl,” řekl Galeni. „Musíme po nich jít.”

Dívali se na sebe a oba cítili nesmírnou únavu.

„Kompromis,” navrhl Miles. „Pošlete Dendarijské žoldnéře, aby je našli, vystopovali a sledovali. Ale zatím se je nepokoušejte sebrat. Tak budete moci nasadit všechny síly z vyslanectví na záležitost s kurýrem, což je z jakéhokoli pohledu čistě barrayarská vnitřní záležitost.”

Rozhostilo se ticho. „Ujednáno,” promluvil konečně Galeni. „Ale ať to skončí, jak chce - chci to mít rychle z krku.”

„Ujednáno,” řekl Miles.

Miles zastihl Elli samotnou v jídelně, unaveně a trochu zaraženě se skláněla nad zbytky večeře a ignorovala skryté pohledy a váhavé úsměvy některých pracovníků vyslanectví. Vzal si něco malého k jídlu a čaj a posadil se naproti ní. Stiskli si ruce a ona si pak zas položila bradu do dlaní a lokty si opřela o stůl.

„Co bude dál?” zeptala se.

„Jaká se v armádě zde přítomného muže udílí tradiční odměna za dobře vykonanou práci?”

Přimhouřila tmavé oči. „Další práce.“

„Trefa. Přesvědčil jsem kapitána Galeniho, aby po Galenovi nechal pátrat Dendarijské žoldnéře - stejně, jako jste našli nás. Jak jste nás mimochodem našli?“

„Makali jsme jako blázni, tak jsme vás našli. Začali jsme tím, že jsme se prokousali tou příšernou hromadou údajů o Komařanech, kterou jsi nám poslal z vyslanectví. Vytřídili jsme všechny dobře zdokumentované, malé děti, a tak dále. Pak jsme dolů poslali počítačový tým ze zpravodajského, aby se nabourali do ekonomické sítě a vytahali záznamy o kreditech, a do evropské právní sítě - to bylo o krk - a vytahali trestní rejstříky a začali hledat nesrovnalosti. A tam jsme na tu mezeru narazili. Asi před rokem sebrala Europolice za nějaký drobný přestupek syna jednoho komarrského emigranta - kluk se narodil na Zemi -a zjistili, že má v držení neregistrovaný paralyzér. Není to vražedná zbraň, takže ho to stálo jen pokutu, a to bylo z hlediska Europolice všechno. Jenomže paralyzér nebyl vyrobený na Zemi. Pocházel ze staré barrayarské vojenské série. Začali jsme ho sledovat, fyzicky i přes počítačovou síť, zjišťovali jsme, kdo jsou jeho kamarádi - ty naše vyslanectví ani nemělo v počítači. Zároveň jsme sledovali několik dalších stop, ale ty nikam nevedly. Ale pak jsem začala něco věřit. Jeden z lidí, se kterými se ten kluk často stýkal, jistý Van der Poole, byl na Zemi zaregistrovaný jako přistěhovalec z planety Frost IV. No, když jsem před dvěma lety vyšetřovala záležitost s ukradenými geny, ochomýtl jsem se i na Jacksonu -“

Miles přikývl, vzpomínal si na to.

„Takže jsem věděla, že si tam můžeš koupit novou minulost, s dokumenty a se vším -jedna z výnosných službiček, které jisté laboratoře prodávají spolu s novými obličejí a otisky hlasu, prstů a sítnice. Jedna z planet, kterou na to často využívají, je právě Frost IV, protože před osmadvaceti lety jim katastrofální zemětřesení zničilo počítačovou síť- o zbytku planety nemluvě. Ani spousta úplně bezúhonných lidí, kteří tenkrát z Frostu IV odešli, nemají ověřitelné osobní dokumenty. Pokud je ti přes dvacet osm, na Jacksonu se všechno zařídí. Takže vždycky, když narazím na někoho nad tenhle věkový limit a on o sobě tvrdí, že je z Frostu IV, automaticky ho podezírám. Van der Poole byl samozřejmě Galen.“

„Samozřejmě. Mimochodem, můj klon byl další skvělý jacksonský výrobek.“

„Aha. No prima, všechno to do sebe zapadá.“

„Gratuluju ti, i celému zpravodajskému oddělení. Připomeň mi, ať vám vyslovím oficiální pochvalu, až se příště dostanu na Triumf.“

„To je kdy?“ Rozkousla kousek ledu a tím, co zbylo, kroužila ve sklenici a snažila se vypadat, že se ptá čistě z pracovního zájmu.

Její ústa budou chutnat chladně a kysele... Miles zamrkal a sám se znovu začal chovat pracovně, protože cítil, jak se na ně upírají zvědavé oči pracovníků vyslanectví. „Nevím. Tady jsme tedy ještě neskončili. Rozhodně bychom měli do souborů vyslanectví přehrát všechny nové údaje, které Dendarijci shromáždili. Ivan teď pracuje na tom, co jsme stáhli z Galenova komunikačního terminálu. Tentokrát to bude těžší. Galen - Van der Poole - se bude ukrývat. A zmizet umí dokonale, s tím má zkušenosti. Ale až ho objevíte -jestli vůbec - ehm - hlase to přímo mně. Vyslanectví to nahlásím já.“

„Co nahlásíš vyslanectví?“ ptala se Elli, která díky tónu jeho hlasu zpozorněla.

Miles zavrtěl hlavou. „Ještě přesně nevím. Možná jsem na přemýšlení moc unavený, uvidím, jestli se mi to ráno bude jevit jasněji.“

Elli přikývla a zvedla se.

„Kam jdeš?“ zeptal se vyplašeně Miles.

„No přece zpátky na Triumf, abych to všechno rozjela.“

„Ale můžeš přece paprskem poslat - Kdo má teď nahoře službu?“

„Bel Thorne.“

„Dobrá, fajn. Pojď, najdeme Ivana, data můžeme paprskem poslat přímo od něj, a rozkazy taky.“ Zadíval se na temné kruhy, které měla pod zářivýma očima. „A vůbec, jak dlouho už jsi na nohou?“

„Ale, asi posledních, é,” podívala se na chronometr, „třicet hodin.”

„Kdože to neumí rozdělit práci podřízeným, velitelko Quinnová? Pošli jim rozkazy, ne sebe. A dej si směnu spánku, než začneš i ty dělat chyby. Někde na vyslanectví ti najdu koutek na přespaní -” pohlédla mu do očí a najednou se zaculila, „tedy jestli chceš,” dodal Miles honem.

„Koutek na přespaní?” řekla potichoučku. „To by bylo fajn.”

Navštívili Ivana, který se trápil u komunikačního terminálu, a kódovaným kanálem poslali data na Triumf. Miles spokojeně zaznamenal, že Ivan má naštěstí ještě spoustu, spoustu práce. Výtahem si odvezl Elli nahoru do svého příbytku.

Elli využila práva dámy a vrhla se do koupelny. Když si Miles věšel uniformu, v tmavém koutku skříňě objevil zmuchlanou kočičí přikrývku, kam ji jeho vyděšený klon nepochybně zahodil hned první noc. Když ji zvedl, černá kožešina začala vzrušeně příst. Pečlivě ji rozprostřel na postel a uhladil ji. „Tak.”

Elli se za pozoruhodně krátkou dobu vynořila ze sprchy, prsty si čečrala krátké mokré kučery a kolem boků měla svůdně omotaný ručník. Uviděla kočičí přikrývku, usmála se, hupla na ni a zavrtěla bosými prsty u nohou. Přikrývka se otřepala a zapředla hlasitěji.

„Ach,” vzdychl Miles, který je spokojeně pozoroval. Pak se do jeho zahrady rozkoše vplazila pochybnost. Elli se se zájmem rozhlížela po pokoji. Polkl. „Jsi tady nahoře, é, poprvé?” zeptal se a doufal, že to znělo nenuceně.

„Hm. Nevím, proč jsem čekala nějaký středověk. Vypadá to spíš jako obyčejný hotelový pokoj, to bych od Barrayaru nečekala.”

„Tady jsme na Zemi,” připomněl jí Miles, „a doba Izolace už před více než sto lety skončila. Ty máš o Barrayaru nějaké divné představy. Já chtěl jen vědět, jestli můj klon, éé... víš určitě, že sis za ty čtyři dny vůbec nevšimla žádného rozdílu? To byl tak dobrý?” Zničeně se usmíval a přímo jí visel na rtech. Co když si ničeho nevšimla? Copak je Miles opravdu tak průhledný a prostý, že ho může zahrát kdokoli? Anebo ještě hůř, co když nějaký rozdíl zpozorovala -a klon se jí zamlouval víc...?

Elli se zatvářila rozpačitě. „Ano, všimla. Ale od zjištění, že je s tebou něco v nepořádku, k tomu, abych si uvědomila, že to nejsi ty, je dlouhý skok... možná kdybychom byli spolu déle. Mluvili jsme jenom přes komunikátor, až na dvouhodinový výlet dolů, abychom dostali Dania a jeho zbojníky z drápů policie -tehdy jsem si myslela, že ses pomátl. Pak jsem usoudila, že musíš mít v rukávu nějaký trumf, a jenom ses mi nesvěřil, protože jsem...” najednou jí selhal hlas, „kvůli něčemu ztratila tvou přízeň.”

Miles si to srovnal v hlavě a ulehčeně vydechl. Takže klon neměl čas... ehm. Ironicky se na ni usmál.

„Víš, když se na mě podíváš,” vysvětlovala dál, „cítím se - no - dobře. Nemyslím tak jako teploučce a měkoučce, i když to vlastně taky -“

„Teploučce a měkoučce,” vzdychl si Miles šťastně a naklonil se nad ni.

„Přestaň, ty trdlo, myslím to vážně!” Ale objala ho. Pevně, jako by byla připravená se okamžitě poprat s každým tvorem, který by se jí pokusil Milese zase vyrvat. „Myslím dobře, jako - že mě oceňuješ pracovně. Že jsem kompetentní. Díky tobě nemám strach. Nemám strach snažit se, nemám strach z toho, co si myslí ostatní. Tvůj - klon, při bozích, to se mi ulevilo, že to vím - mě přiměl přemýšlet, co je se mnou v nepořádku. Jenže když si pomyslím, jak snadno se tě zmocnili, tenkrát v noci v tom opuštěném domě, mohla bych -“

„Pš, pš,” položil jí Miles ukazováček na rty. „Nic s tebou není v nepořádku, Elli,” řekl, hlas měl zastřený štěstím. „Jsi ta nejlepší Quinnová na světě.” Jeho Quinnová...

„Chápeš, co chci říct? Myslím, že ti to zachránilo život. Původně jsem ti -jemu - chtěla průběžně hlásit, jak pokračuje hon na Galeniho, i kdyby se zrovna nic moc nedělo. Čímž by se tak on o honu dozvěděl z první ruky.”

„A nařídil by vám, abyste přestali.”

„Přesně tak. Ale když jsme se pak pohnuli z místa -říkala jsem si, že bych si napřed měla být jistá. Nechat si to pro sebe a pak tě omráčit konečným výsledkem, pěkně zabaleným a s mašlí - abych, upřímně řečeno, znovu získala tvoji úctu. Před podáváním hlášení mě vlastně odradil on sám.”

„Pokud tě to potěší, nebylo to proto, že by ses mu nelíbila. Nahánělas mu hrůzu. Tvůj obličej - o zbytku ani nemluvě - na některé muže tak působí.”

„Ano, můj obličej...” Napolo vědomě si rukou přejela po tváři a pak mu jí něžněji prohrábla vlasy, „myslím, že jsi přesně vystihl, z čeho jsem měla tak špatný pocit. Tyjsi mě znal, když jsem měla svůj starý obličej, pak žádný obličej, a teď mě znáš s novým obličejem, a pro tebe jako jediného to byl pořád jeden a tentýž obličej.”

Jeho ruka bez obvazu jí jela po oblouku obočí, po dokonalém nose, zastavila se u rtů pro polibek, pak jí pohladila ideálně tvarovanou bradu a sametovou kůži na krku. „Ano, obličej... tenkrát jsem byl mladý a hloupý. Tenkrát mi to přišlo jako dobrý nápad. To až později mi došlo, že by to pro tebe mohl být handicap.”

„To mně taky,” vzdychla Elli. „Prvních šest měsíců jsem byla blažená. Ale když se podruhé stalo, že po mně nějaký voják vyjel, místo aby uposlechl můj rozkaz, uvědomila jsem si, že mám rozhodně problém. Musela jsem si vymyslet a naučit se všelijaké triky, abych lidi přiměla reagovat na to, co je ve mně, a ne na to, jak vypadám.”

„Tomu rozumím,” řekl Miles.

„To si myslím, při bozích.” Chvilku se na něj dívala, jako by ho viděla poprvé, a pak mu vlepila pusku na čelo. „Až teď jsem si uvědomila, kolik triků jsem se naučila od tebe. Tolik tě miluju!”

Když přerušili následující polibek, aby se nadechli, Elli se nabídla: „Masáž?”

„Jsi jako opilecův sen, Quinnová.” Miles žuchl na postel s obličejem zabořeným do kožešiny a nechal Elli, ať si s ním dělá, co chce. O pět minut později z něj její silné ruce vymasírovaly všechny touhy - kromě dvou. A když byly uspokojeny i ty, oba dva usnuli jako špalky, a netrápil je žádný ošklivý sen, který by si Miles dokázal později vybavit.

Miles se otupěle probudil, když se ozvalo klepání na dveře.

„Jdi pryč, Ivane,” zasténal Miles do těla a kožešiny, které objímal. „Jdi, vyspi se někde na lavici, juu...?”

Tělo ho ze sebe nekompromisně setřásl. Elli rozsvítila, vyklouzla z postele, natáhla na sebe černé tričko a šedé kalhoty od uniformy a tiše šla ke dveřím; ignorovala Milese, který mumlal: „Ne, ne, nepouštěj ho se-h-em...” Klepání zesílilo a nabylo na naléhavosti.

„Milesi!” vpadl Ivan do dveří. „Jé, ahoj, Elli. Milesi!” Ivan ho popadl za rameno a zatřásl s ním.

Miles se pokusil zahrabat do přikrývky. „No jó, dyť si můžeš jít lehnout,” brumlal. „Já tě prese nemusím chodit ukládat...”

„Milesi, vstávej“

Miles vystrčil hlavu a mhouřil oči do světla. „Proč?”

Kolik je hodin?”

„Asi půlnoc.”

„Ééch.” Znovu zajel pod přikrývku. Tři hodiny spánku se sotva dají počítat, zvlášť po tom, co si poslední čtyři dny prožil. Ivan najednou předvedl krutou a bezohlednou stránku své povahy, jakou u něj Miles nečekal, vyškubl mu ze sevřených rukou živou kožešinu a mrskl ji stranou.

„Musíš vstát,” naléhal Ivan. „Obleč se. Oškrab si ten porost z ksichtu. Doufám, že tu někde máš čistou uniformu -” hrabal se Ivan ve skříni. „Tumáš!”

Miles otupěle chytil zelený raneček, který po něm Ivan hodil. „To hoří nebo co?”

„Skoro. Zrovna se přihnala Elena Bothari-Jeseková z Tau Ceti. Já vůbec netušil, žes ji tam poslal!”

„Aha!” probral se Miles. Quinnová už byla zcela oblečená, i s botami, a kontrolovala si pouzdro s paralyzérem. „Jo. Musím se obléct, jasně. Ale vousy jí vadit nebudou.”

„Protože tu vousama nikdo nepoškrábal,” zamumlala Elli potichu a nepřítomně se drbala na stehně.

Miles potlačil úsměv; jedním okem na něj neznatelně mrkla.

„Jí možná ne,” řekl Ivan zachmuřeně, „ale myslím, že komodora Destanga moc neuchvátí.”

„Destang je tady?” Miles se úplně probudil. Nějaký adrenalin mu zjevně pořád ještě zbyl. „Proč?” Pak si vybavil, jaká podezření napsal do hlášení, které poslal po Eleně, a došlo mu, proč se velitel Bezpečnosti Sektoru Dva rozhodl, že věc vyšetří osobně. „Panebože... musím mu všechno vysvětlit, než zastřelí chudáka Galeniho, hned jak ho uvidí -“

Pustil si studenou, bodavou sprchu; když vyšel ze sprchy, Elli mu strčila do zdravé ruky pohárek s kávou, a když se oblékl, zkontrolovala ho.

„Až na obličej všechno v pořádku,” oznámila mu, ta s ním stejně nic nenaděláš.”

Přejel si rukou po čerstvě depilované bradě. „Vynechal jsem někde kousek?”

„Ne, obdivovala jsem modřiny. A oči. Už jsem viděla jasnější oči u jubového narkomana po třech dnech abstinence.”

„Díky.”

„Ptal ses, ne?”

Když sjížděli výtahovým potrubím, Miles si dával dohromady, co o Destangovi ví. Jeho předchozí setkání s komodorem byla krátká, úřední, a - pokud Miles věděl - uspokojivá pro obě strany. Velitel Bezpečnosti Sektoru Dva byl zkušený důstojník, zvyklý na plnění svých rozličných povinností - koordinace shromažďování informací, dohled na bezpečnost barrayaraských vyslanectví, konzulátů a významných návštěv, občasná záchrana barrayarského občana v nesnázích - přímý dohled vzdáleného Barrayaru byl mizivý. Během dvou tří operací, které Dendarijci v Sektoru Dva prováděli, k nim pod jeho velením a bez průtahů proudily rozkazy a peníze a k němu se vracela Milesova závěrečná hlášení.

Když Miles, Ivan a Elli vstoupili, komodor Destang trůnil v Galeniho kancelářském křesle u Galeniho rozsvíceného komunikačního terminálu. Kapitán Galeni stál, i když u zdi byly volné židle; stál strnule, jako by měl na sobě brnění, oči skrýval pod přivřenými víčky a tvář měl neproniknutelnou jako spuštěné hledí. V pozadí nejistě postávala Elena Bothari-Jeseková a ve tváři měla ustaraný výraz člověka, který odstartoval sled událostí, nad nimiž už teď nemá žádnou kontrolu. Když uviděla Milese, očividně se jí ulevilo. Zasalutovala - nenáležitě, jelikož Miles na sobě neměl dendarijskou uniformu; spíš mu tím mlčky předávala zodpovědnost, jako by ji někdo přišel zbavit pytle se živými hady. Tak, tady to všechno máš... Oplatil jí pozdrav. V pořádku.

„Pane,” zasalutoval Miles.

Destang mu zasalutování oplatil a zuřivě se na něj podíval. Milesovi to s nepatrným bodnutím nostalgie připomnělo Galeniho z prvních dnů. Další utrápený velitel. Destangovi bylo kolem šedesátky, byl štíhlý, šedovlasý, na Barrayarana měl podprůměrnou výšku. Nepochybně se narodil hned po skončení cetagandské okupace, kdy všeobecná podvýživa připravila mnoho lidí o jejich plný růstový potenciál. Dobytí Komarru asi zažil jako mladý důstojník, během pozdějšího povstání už měl nějakou střední hodnost; bojové zkušenosti získal jako všichni, kdo žili v oné válkou rozervané minulosti.

„Už vás někdo zasvětil do současného stavu věcí, pane?” začal Miles horlivě. „Má původní zpráva je nesmírně zastaralá.”

„Zrovna jsem dočetl verzi kapitána Galeniho.” Destang pokývl směrem ke komunikačnímu terminálu.

Galeni se psaní hlášení prostě nevzdá, povzdechl si Miles v duchu. To je nepochybně reflex z akademických let. Ovládl se, aby nenatáhl krk a nepokoušel se číst.

„Vy jste, zdá se, ještě žádné nenapsal,” poznamenal Destang.

Miles neurčitě máchl zafačovanou rukou. „Byl jsem na ošetřovně, pane. Ale uvědomujete si, že Komařané určitě ovládli vyslaneckého kurýrního důstojníka?”

„Kurýra jsme zatkli před šesti dny na Tau Ceti,” řekl Destang.

Miles ulehčeně vydechl. „A byl -?”

„Obvyklý nechutný příběh.” Destang se zamračil. „Dopustil se malého hříšku; to jim poskytlo

příležitost, aby po něm chtěli víc a víc, až měl cestu zpátky uzavřenou.”

Podivuhodné psychologické džudo, takovéhle vydírání, pomyslel si Miles. Kurýra nakonec vehnal nepřátelům do rukou strach z jeho vlastních lidí, a ne z Komařanů. Takže systém, který měl posilovat věrnost, ji nakonec zničil - někde musí být chyba...

„Patřil jim už přinejmenším tři roky,” pokračoval Destang. „Všechno, co od té doby vyslanectví poslalo nebo obdrželo, si oni nejspíš přečetli taky.”

„Uf.” Miles potlačil škleb a nahradil ho, jak doufal, výrazem náležité hrůzy. Takže Komařané očividně získali kurýra ještě předtím, než na Zemi dorazil Galeni. Výborně.

„Jo,” řekl Ivan, „zrovna před chvilkou jsem našel kopie nějakých našich věcí v té hromadě dat, které jsi natáhl z terminálu Sera Galena, Milesi. Byl to docela šok.”

„Myslel jsem, že by to tam mohlo být,” řekl Miles. „Jak mi jednou došlo, že nás někdo podrazil, o moc víc možností se nenabízelo. Doufám, že výslech kurýra zprostil kapitána Galeniho veškerých podezření?”

„Pokud se stýkal s komarrskými uprchlíky na Zemi,” řekl Destang neutrálně, „kurýr o tom nevěděl.”

Takže ne zrovna ujištění o hluboké důvěře. „Bylo úplně jasné,” řekl Miles, „že kapitán byl kartou, kterou si Ser Galen schovával v rukávě, tedy myslel si to. Jenže karta odmítla hrát. Riskovala přitom vlastní život. Kapitán Galeni byl koneckonců na Zemi přidělen náhodou -” Galeni vrtěl hlavou, rty stisknuté, „nebo ne?”

„Ne,” řekl Galeni, pořád ještě v předpisovém pohovu. „Já o Zemi požádal.”

„Aha. No, mě sem ale rozhodně přivedla náhoda,” řekl Miles po odmlce, „náhoda a mí zranění a kryomrtvoly, kteří co nejdřív potřebovali péči nějakého většího lékařského střediska. A když už mluvíme o Dendarijských žoldnících, komodore, nezašantročil kurýr osmnáct miliónů marek, které jim Barrayar dluží?”

„Ty peníze se vůbec neodeslaly,” řekl Destang. „Než se ke mně do kanceláře dostavila kapitánka Bothari-Jeseková, náš poslední kontakt s vašimi žoldněři představovala souhrnná zpráva o dagulském incidentu, kterou jste poslal z Mahaty Solaris. Pak jste zmizeli. Z hlediska velitelství Sektoru Dva se už dva měsíce pohřešujete. K našemu úžasu. Zvlášť když šéf Císařské bezpečnosti Illyan začal posílat žádosti o upřesnění informací o vašem stavu ne každý týden, ale každý den.”

„Já - aha, pane. Takže vy jste neobdrželi naše naléhavé žádosti o peníze? - V tom případě mě ale nikdo doopravdy nepřidělil k vyslanectví!”

Z jinak neproniknutelné tváře Galeniho se vydral slabý zvuk hluboké a potlačené bolesti.

Destang řekl: „Jenom Komařané. Zjevně toho triku použili, aby vás přikovali na jednom místě, dokud se nebudou moci pokusit o záměnu.”

„To mi došlo. Éé - vy jste s sebou těch osmnáct milionů teď asi nepřivezl, vidíte? To se nezměnilo. Ve své zprávě jsem se o tom zmínil.”

„Několikrát,” opáčil Destang suše. „Ano, poručíku, zaplatíme vašim zvláštním jednotkám. Jako obvykle.”

„Ach.” Miles roztál a oslnivě se usmál. „Děkuji vám, pane. To je velická úleva.”

Destang zvědavě naklonil hlavu na stranu. „Z čeho byli minulý měsíc živi?”

„Ono - to bylo trochu komplikované, pane.”

Destang otevřel ústa, jako by se chtěl ještě vyptávat, ale pak si to zjevně rozmyslel. „Ach tak. No, poručíku, můžete se vrátit ke svým. Vaše úloha tady skončila. Na Zemi jste se jako lord Vorkosigan především vůbec neměl objevit.”

„K jakým svým - myslíte k Dendarijským žoldněřům, pane?”

„Pochybují, že Simon Illyan kvůli nim rozesílal dotazy na všechny strany proto, že se cítil opuštěně. Nezmýlím se, budu-li předpokládat, že jakmile se velitelství dozví o místě vašeho pobytu, obdržíte nové rozkazy. Měli byste se přichystat vyrazit.”

Elli a Elena, které si během celého rozhovoru tiše povídaly v rohu, při té zprávě vesele zvedly hlavy; Ivan vypadal přepadleji.

„Ano, pane,” řekl Miles. „Co se bude dít tady?”

„Jelikož jste do toho, díkybohu, nezatáhli pozemské úřady, můžeme si po překažené zradě uklidit sami. Z Tau Ceti jsem přivezl tým -“

Miles odhadoval, že tým je čistící četa, muži z tajné služby, připravení na Destangův rozkaz obnovit na zradou rozklíženém vyslanectví pořádek s nasazením všech sil i triků, jak právě bude zapotřebí.

„Ser Galen by byl na našem seznamu nejžádanějších zločinců už dávno, kdybychom nevěřili, že je mrtvý. Galen!” Destang nevěřícíně zavrtěl hlavou. „Tady na Zemi, celou tu dobu. Víte, já byl během Komarrského povstání v armádě - právě tam jsem se dostal k Císařské bezpečnosti. Byl jsem v týmu, který prohledával trosky halomarských kasáren, když je ti parchanti v noci vyhodili do povětří - hledali jsme přeživší a důkazy, a nacházeli jsme mrtvolu a zatraceně málo stop... To dopoledne bylo najednou v Bezpečnosti spousta volných míst. Zatraceně. Jak se to člověku všechno vrací. Jestli dokážeme Galena znovu najít, když už vám vyklouzl,” louppl Destang nelaskavým pohledem po Galenim, „náhodou nebo jinak, vezmeme ho na Barrayar, aby se zodpovídal přinejmenším za ono krvavé ráno. Osobně bych si přál, aby se musel zodpovídat za všechno, ale to je na jednoho člověka až příliš. Něco jako Šílený císař Jurij.”

„Chvályhodný plán, pane,” řekl Miles opatrně. Galeni měl pevně sevřené čelisti, ten mu nepomůže. „Ale na Zemi je tucet bývalých komarrských povstalců, kteří mají stejně krvavou minulost jako Ser Galen. Když už jsme ho odhalili, nepředstavuje pro nás větší hrozbu než oni.”

„Oni ale strávili léta v nečinnosti,” namítl Destang. „Kdežto Galen, jak se ukázalo, právě naopak.”

„Jenže pokud uvažujete o tajném únosu, mohlo by nám to poškodit diplomatické styky se Zemí. Stojí to za to?”

„Ujišťuji vás, poručíku Vorkosigane, že trvalá spravedlnost rozhodně stojí za dočasné uražené protesty.”

Destang už Galena v duchu odepsal. Dobrá, takže dál. „Jak byste pak odůvodnil únos mého - klonu, pane? Ten se žádných zločinů na Barrayaru nedopustil. Nikdy na Barrayaru nebyl.”

Drž hubu, Milesi! Naznačoval Ivan stojící za Destangem nehlasně pusou a tvářil se čím dál tím vyplašeněji. Nehádej se s komodorem! Miles si ho nevšímal.

„Osud mého klonu se mě bezprostředně týká, pane.”

„To si dovedu představit. Doufám, že nebezpečí vaší záměny brzo zlikvidujeme.”

Miles zadoufal, že to neznamená to, co si myslí. No, jestli musí Destanga vykolejit... „Žádné nebezpečí záměny nehrozí, pane. Rozdíl mezi námi se snadno ukáže při rentgenu. On má normální kosti, já ne. Kvůli jakému obvinění se tedy o něj dále zajímáme?”

„Kvůli velezradě, přirozeně. Spiknutí proti Císařství.”

Druhá půlka se popřít nedala, tak se Miles soustředil na první. „Velezrada? Narodil se na Jacksonu. Není císařským poddaným ani podle rodiště, ani po záboru nějakého území. Abyste ho obvinili z velezrady,” nadechl se Miles, „museli byste ho uznat jako císařského poddaného podle rodu. A pokud jím je, pak se vším všudy, tedy vorským lordem se všemi právy své kasty, včetně práva být souzen sobě rovnými - Hraběcí radou v plném zastoupení.”

Destang povytáhl obočí. „Copak jeho by napadl tak bizarní způsob obhajoby?”

Jestli ne, tak bych mu to poradil. „Proč ne?”

„Děkuji, poručíku. O podobné komplikaci jsem neuvažoval.” Destang se tvářil opravdu zamyšleně a čím dál víc mu tvrdly rysy.

Milesův plán podsunout Destangovi nápad, aby nechal klon jít, podle všeho nebezpečně vázl. Musí zjistit - „Uvažujete o atentátu, pane?”

„Velmi.” Destang odhodlaně napřímil záda.

„I tady by mohl vyvstat právní problém, pane. Buď není císařským poddaným a my na něj vůbec nemáme nárok, nebo jím je, ale pak by se na něj měla vztahovat plná ochrana císařských zákonů. V obou případech by jeho vražda -“ Miles si olízl rty; Galeni, který jediný věděl, kam Miles míří, zavřel oči jako člověk, který vidí řítící se neštěstí, „byla zločinným rozkazem. Pane.“

Destang začínal ztrácet trpělivost. „Nechystal jsem se rozkázat to vám, poručíku.“

Myslí si, že si s tím nechci špinit ruce... Pokud by Miles dohnal roztržku s Destangem až do logického závěru, se dvěma císařskými důstojníky jako svědky, byla tu naděje, že komodor ustoupí; byla tu ale přinejmenším stejná naděje, že se Miles ocitne ve velice hlubokých - hlubinách. Pokud by roztržka měla mít nehezkou dohru u vojenského soudu, ani jeden z nich by nevyváží s docela zdravou kůží. I kdyby Miles vyhrál, Barrayaru by to neposloužilo, a Destang si po čtyřiceti letech v Císařských službách tak neslavný konec nezaslouží. A kdyby si teď Miles vykoledoval zákaz vycházek, všechna alternativní řešení současné situace (na co to proboha myslí?) by pro něj byla ztracena. Nechtěl se dát znovu zamknout v nějaké místnosti. Destangovi lidé by mezitím bez váhání provedli všechno, co by jim Destang přikázal...

Ukázal zuby v jakéms takéms úsměvu a řekl jen: „Děkuji, pane.“ Ivanovi se podle všeho ulevilo.

Destang se odmlčel. „Zabývat se právním aspektem v tak pokročilé fázi případu je pro specialistu na tajné akce poněkud neobvyklé, nebo ne?“

„Každý občas zapomene na logiku.“

Quinnová ho teď upřeně pozorovala; nepatrným pohybem obočí se ho ptala, Co to má hergot... ?

„Snažte se nezapomínat na ni příliš často, poručíku Vorkosigane,“ opáčil Destang suše. „Můj pobočník má pro vás nezjistitelný šek na osmnáct milionů marek. Stavte se u něj, až půjdete. A odveďte si ty ženské.“ Mávl směrem k oběma Dendarijkám v uniformách.

Ivan se na ně okamžitě usmál. Hergot, jsou to moje důstojnice, a ne harém, zavrčel Miles v duchu. Ale žádný barrayarský důstojník v Destangově věku by to tak neviděl. Názory některých lidí člověk nemohl změnit; musel je jedinečně přežít.

Destang ho svými slovy jednoznačně pobídl k odchodu. Miles se to na vlastní nebezpečí rozhodl ignorovat. Destang přece neříkal-

„Ano, poručíku, jen běžte.“ Kapitán Galeni hovořil naprosto bezvýrazně. „Ještě jsem ani nedopsal hlášení. Pokud si Dendarijky hned odvedete, ke komodorovým markám vám něco přidám. Osmnáct milionů a ještě Marka navíc, co vy na to?“

Miles nepatrně rozevřel oči, když zaregistroval velké M. Galeni ještě neřekl Destangovi, že na případu pracují Dendarijci. Tím pádem je Destang nemůže odvelet, pravda? Slušný náskok - pokud dokáže najít Galena a Marka, než se to povede Destangovým lidem - „Ujednáno, kapitáne,“ slyšel Miles sám sebe. „Úžasné, co Marka zachrání.“

Galeni mu pokývl a otočil se k Destangovi.

Miles prchl.

KAPITOLA 13

Když se Miles vracel do pokoje, aby se naposledy převlékl do dendarijské uniformy, v níž před celou věčností přijel, Ivan se coural za ním.

„Myslím, že si tamto dole nechám ujít,” vysvětlil Ivan. „Destang se posedle snaží všechno rozmotat. Vsadím se, že nechá Galeniho stát celou noc a bude se ho pokoušet zlomit.”

„Zatraceně!” Miles zmuchlal zelenou barrayarskou uniformu do ranečku a mrskl ji proti zdi, ale neletěla dost prudce, aby ho to zklidnilo. Kecl na postel, stáhl si botu, potěžkal ji, pak zavrtěl hlavou a botu znechuceně pustil. „Žere mě to. Galeni si zaslouží metál, ne šikanování. No - když ho nedokázal zlomit Ser Galen, Destangovi se to myslím taky nepodaří. Ale správné to není, to tedy ne...” Zamyslel se. „A. já ho do toho pomáhal namočit. Hergot, hergot, hergot...”

Elli mu bez komentáře podala šedou uniformu. Ivan tak moudrý nebyl.

„Jo, šťastnou cestu, Milesi. Budu na tebe myslet, jak si medíš na oběžné dráze, až tu Destangovi lidi z velitelství začnou vymetat barák. Podezřívaví prevíti -nevěřili by vlastní babičce. Slízneme to všichni. Properou nás, vymáchají a pověsí uschnout za uši do průvanu.” Přešel ke své posteli a toužebně se na ni zadíval. „Nemá cenu tam zalízat; půjdou po mně ještě před rozbřeskem nebo tak něco.” Zachmuřeně se na postel posadil.

Miles se na Ivana zadíval, protože ho najednou něco napadlo. „Hm. Jojo, teď budeš pár dnů takříkajíc ve středu dění, co?”

Ivan, který při změně Milesova tónu zobražitel, se na něj podezřívavě zadíval. „To tedy rozhodně. A co jako?”

Miles vytřepal kalhoty. Na postel vypadl jeho kódovaný komunikátor. Natáhl si šedivé kalhoty Dendarijců. „Řekněme, že než odejdu, spořádaně ti vrátím svůj komunikátor. A řekněme, že Elli svůj vrátit zapomene.” Miles ji gestem zarazil a Elli přestala lovit ve své bundě. „A řekněme, že si můj komunikátor strčíš do kapsy s tím, že ho seržantu Barthovi vrátíš, hned jak dostaneš i druhou půlku.” Hodil komunikátor Ivanovi, který ho automaticky chytil, ale pak ho držel daleko od sebe mezi palcem a ukazováčkem, jako by to byl nějaký mrskející se neřád, který našel pod kamenem.

„A řekněme, že si pamatuju, co se mně stalo posledně, když jsem ti tajně pomáhal?” řekl Ivan bojovně. „Ten podfuk, jak jsem tě propašoval zpátky na vyslanectví tu noc, co ses pokoušel podpálit Londýn, mám teď zapsaný v osobní složce. Vzhledem k současné situaci z toho Destangovi slídivové dostanou křeče, hned jak se to dopídí. Co když ti ten komunikátor místo toho nacpu do -” očima zavadil o Elli, „ucha?”

Miles vrazil hlavu a ruce do černého trička a s úsměvem si tričko stáhl dolů. Začal si cpát nohy do dendarijských vojenských bot. „Je to jen pojistka. Možná ho vůbec nepoužijeme. Jen kdybych se nouzově potřeboval spojit s vyslanectvím přes soukromou linku.”

„Nedokážu si představit,” řekl Ivan škrobeně, „žádnou nouzovou situaci, se kterou by se oddaný nižší důstojník nemohl svěřit vlastnímu sektorovému veliteli bezpečnosti.” Hlas mu zpřísněl. „Destang by si ji taky nepředstavil. Co se ti to zase líhne v makovici, bratránku?”

Miles si zapnul boty a vážně se odmlčel. „Nevím to jistě. Ale možná ještě najdu šanci, jak z tohoto zmatku... něco zachránit.”

Elli, která ho pozorně poslouchala, poznamenala: „Myslela jsem, že už jsme něco zachránili. Odhalili jsme zrádce, zahradili díru v bezpečnostním systému, překazili únos a překazili závažné spiknutí proti Barrayarskému císařství. A dostali jsme zapláceno. Co víc bys za jediný týden chtěl?”

„No, bylo by fajn, kdybychom něco z toho udělali záměrně, a ne náhodou,” zapřemítal Miles.

Ivan a Elli na sebe přes Milesovu hlavu pohlédli a oba se zatvářili stejně znepokojeně. „Co víc chceš zachraňovat, Milesi?” zeptal se Ivan jako ozvěna.

Miles se díval na své boty a mračil se čím dál víc. „Něco. Budoucnost. Druhou šanci. A... možnosti.”

„Je v tom klon, že jo?” stiskl Ivan rty, „ty ses prostě nechal tím zatraceným klonem zblbnout.”

„Tělo mého těla, Ivane,” otočil Miles ruce dlaněmi vzhůru a zahleděl se na ně. „Na některých

planetách by se mu říkalo můj bratr. Na jiných by se mu dokonce mohlo říkat můj syn, záleželo by na zákonech o klonování.”

„Jediná buňka! Na Barrayaru,” řekl Ivan, „se člověku, který po tobě střílí, říká nepřítel. Máš trable s krátkodobou pamětí? Ty lidi se tě zrovna pokusili zabít! Dneska - včera ráno!”

Miles se na Ivana pousmál, ale neodpověděl.

„Víš,” začala Elli opatrně, „pokud by ses rozhodl, že opravdu chceš svůj klon, mohl by sis nechat nějaký vyrobit. Bez, ehm, obtíží, jaké má tenhle. Máš triliony buněk...”

„Nechci klon,” řekl Miles. Chci bratra. „Ale zdá se, že tohohle mi... přichystali.”

„Myslela jsem, že ho koupil a zaplatil Ser Galen,” zaprotetovala Elli. „Ten Komařan ti chystal leda tak smrt. Podle jacksonských zákonů, a klon z té planety pochází, je jeho jasným vlastníkem Galen.”

Norfolkský žokeji, jenom nebuď drzý, prolétl Milesovi hlavou starý citát, tvého pána, Dickona, jiný v hrsti drží... „Ani na Barrayaru,” poznamenal mírně, „nemůže jeden člověk vlastnit jiného. Ve své honbě za... principem svobody zašel Galen moc daleko.”

„Tak nebo tak,” řekl Ivan, „ty jsi ze hry venku. Věci se ujalo vyšší velení. Slyšel jsem, jak ti rozkázali, že máš odletět.”

„Slyšel jsi taky, jak Destang říká, že chce mého -můj klon zabít?”

„Jo, a co má být?” Ivan vypadal opravdu umíněně, téměř panicky trval na svém. „Stejně se mi nelíbil. Slídlil jeden mrňavá, nenaložená.”

„Destang taky ovládá umění závěrečných hlášení,” řekl Miles. „I kdybych hned teď bez povolení opustil vyslanectví, nebylo by v mých fyzických možnostech odletět na Barrayar, od otce si vyprosit pro klon život, dát si rozkaz přes něj potvrdit i od Simona Illyana a vrátit se s ním na Zem, než bude po všem.”

Ivan se zatvářil šokovaně. „Milesi - já si vždycky říkal, že prosit strýčka Arala o pomoc v kariéře by mi bylo trochu hloupé, ale u tebe jsem měl pocit, že by ses dal radši stáhnout a uvařit zaživa, než bys u táty o něco škemral! A teď chceš začít, a to budou na komodora? Žádný velící důstojník z celé armády by tě pak nechtěl mít u sebe!”

„Radši bych umřel,” souhlasil Miles bezbarvým hlasem, „ale nemůžu chtít po jiném, aby umřel za mě. Ale nemá cenu se o tom bavit. Nepovedlo by se to.”

„Díkybohu.” Ivan, celý neklidný, se na něj upřeně díval.

Pokud nedokážu dva nejlepší přátele přesvědčit, že mám pravdu, říkal si Miles, možná pravdu nemám.

Nebo možná musím tuhle věc obstarat sám.

„Jen nechci přerušit spojem, Ivane,” řekl. „Nechci po tobě, abys něco dělal -“

„Zatím,” dodal Ivan zachmuřeně.

„Dal bych komunikátor kapitánu Galenimu, ale toho budou určitě pozorně sledovat. Hned by mu ho sebrali a vypadalo by to... pochybně.”

„A u mě vypadá dobře?” zanařikal Ivan.

„Udělej to.” Miles si zapnul bundu, vstal a natáhl k Ivanovi ruku, aby si vzal komunikátor zpátky. „Nebo to nedělej.”

„Ech.” Ivan odvrátil pohled a zdrceně si vrazil komunikátor do kapsy u kalhot. „Rozmyslím si to.”

Miles na znamení díky sklonil hlavu.

Na londýnský kosmodrom dorazili právě včas k odletu dendarijského raketoplánu, který odvážel mužstvo z vycházky. Elli vlastně zavolala předem a požádala, ať na ně počkají; Milesovi se velice zamlouvalo, že nemusí spěchat, a přímo by se loudal, kdyby automaticky nezrychloval krok, jak ho poháněly naléhavé povinnosti admirála Naismithe, které mu teď vířily hlavou.

Jejich zpoždění pomohlo ještě někomu. Když už motory túrovaly, přes asfalt přiběhl poslední Dendarijec s nějakým vakem a ještě stihl vyběhnout po zasouvající se rampě. Když ostrážitý strážce u

vchodu běžce poznal, odložil zbraň a pomohl muži nahoru; raketoplán už roloval na start.

Miles, Elli Quinnová a Elena Bothari-Jeseková seděli vzadu. Voják se zastavil, aby popadl dech, všiml si Milese, usmál se a zasalutoval.

Miles mu obojí oplatil. „Á, seržant Siembieda.” Ryann Siembieda byl svědomitý seržant z inženýrského oddělení, staral se o údržbu a opravy bojových oděvů a jiného lehkého vybavení. „Tak už vás rozmrazili.”

„Ano, pane.”

„Říkali mi, že máte dobré vyhlídky.”

„Z nemocnice mě vyhodili už před čtrnácti dny. Měl jsem opuštěák. Vy taky, pane?” Siembieda kývl hlavou ke stříbrné tašce se živou kožešinou, kterou měl Miles pod nohama.

Miles tašku patou nenápadně zasunul pod sedadlo. „Ano a ne. Víte, když vy jste se bavili, já jsem pracoval. A díky tomu budeme brzy pracovat všichni. Dobře, že jste si užil vycházky, dokud jste mohl.”

„Země byla bezva,” vzdychl Siembieda. „Byl jsem docela překvapený, když jsem se tu probudil. Viděl jste Park jednorožců? Je hned tady na ostrově. Já tam byl včera.”

„Obávám se, že jsem toho moc neviděl,” řekl Miles s lítostí v hlase.

Siembieda vyhrabal z kapsy holokrychli a podal ji Milesovi.

Holoprůvodce ho poučil, že Park jednorožců a divokých zvířat (pobočka bioinženýrské společnosti GalacTech) se rozkládá na velkých historických pozemcích obce Wooton v Surrey. Na holodispleji se přes zelenou trávu hnalo zářící bílé zvíře, které vypadalo jako kříženec mezi koněm a jelenem, a nejspíš jím také bylo. Pak zmizelo mezi pěstěnými stromky.

„Nechají vás krmit ochočené lvy,” oznámil mu Siembieda.

Miles zamrkal, protože mu v představách nečekaně naskočil obrázek Ivana v tóze, jak ho házejí ze zadní korby vznášedla mezi stádo hladových zlatohnědých koček, které vzrušeně klušou za vznášedlem. Moc si četl v pozemské historii. „Co jedí?”

„Proteinové kostky, jako my.”

„Aha,” řekl Miles a snažil se, aby to neznělo zklamaně. Vrátil seržantovi krychličku.

Seržant se ale nehýbal z místa. „Pane...” začal váhavě.

„Ano?” Miles si dal záležet, aby to znělo povzbudivě.

„Přezkoušel jsem si všechny svoje pracovní úkony -otestovali mě a můžu už dělat lehčí práce - ale... Vůbec si nevzpomínám na den, kdy mě zabili. A doktoři mi nechtěli nic říct. No... trošku mi to dělá starosti, pane.”

Siembieda měl v oříškových očích podivný, ostražitý výraz; Miles usoudil, že mu to dělá velké starosti. „Aha. No, doktoři vám toho ani moc říct nemohli; nebyli tam.”

„Ale vy ano, pane,” připomněl mu Siembieda.

Jistě, říkal si Miles. A kdybych tam nebyl, nezemřel bys místo mě. „Vzpomínáte, jak jsme přijeli na Mahatu Solaris?”

„Ano, pane. Něco jo, až do noci před tím. Ale pak mi schází celý den, nejenom to, jak jsme bojovali.”

„Aha. No, nemáme co tajit. Komodor Jeseková, já, vy a váš tým techniků jsme se vypravili do jednoho skladiště, abychom zkontrolovali kvalitu dokupovaného zboží - s první dodávkou byly problémy -“

„Na to si vzpomínám,” kývl Siembieda. „Prasklé baterie, ze kterých unikala radiace.”

„Správně, výborně. Vy jste na závadu přišel, mimochodem, když jste je vykládal do našeho skladu. Někdo jiný by je prostě jen uložil.”

„Z mého týmu ne,” zamumlal Siembieda.

„Ve skladišti nás přepadlo cetagandské komando. Nikdy jsme nezjistili, jestli se s někým tajně dohodli, i když jsme podezírali některé vysoké kruhy, zvláště když nám úřady zrušily povolení pobytu

na oběžné dráze a požádaly nás, abychom opustili výsostný prostor Mahaty Solaris. Ale možná se jim jen nelíbil rozruch, který jsme způsobili. Tak nebo onak, vybuchl tam gravitační granát a vyrazil jednu zed' skladitě. Úlomky po výbuchu se rozletěly na všechny strany a jeden z nich, pokroucený kus nějakého kovu, vás zasáhl do krku. Během několika vteřin jste vykvrácel." Na tak hubeného mladíka to bylo neuvěřitelné množství krve, když se rozlila a rozšlapala v zápalu bitvy -jak Miles mluvil, vybavil se mu její pach i pach spáleniny, ale dokázal dál mluvit klidně a vyrovnaně. „Během hodiny jsme vás dopravili na Triumf a zmrazili. Doktor nám dával veliké naděje, jelikož jste neutrpěl žádné větší poškození tkáně." Ne jako jiný z techniků, kterého to ve stejném okamžiku prostě roztrhalo na cucky.

„Já... říkal jsem si, co jsem to udělal. Nebo neudělal."

„Vy jste sotva měl čas něco dělat. Zahynul jste vlastně jako první."

Siembiedovi se podle všeho trochu ulevilo. Co asi živému mrtvému táhne hlavou? Říkal si Miles. Jakého osobního selhání se může vůbec bát víc než smrti?

„Pokud vás to uklidní," vmísila se Elli, „podobnou ztrátou paměti obvykle trpí oběti traumat všeho druhu, nejenom oživené kryomrtvoly. Poptejte se pár lidí, uvidíte, že nejste sám."

„Radši se připoutáme," řekl Miles, protože raketoplán už zabočil na odletovou dráhu.

Siembieda přikývl, už vypadal veseleji, a rozběhl se dopředu, aby si našel místo.

„Ty si svoji popáleninu pamatuješ?" zeptal se Miles Elli zvědavě. „Nebo máš milosrdné okno?"

Elli si rukou přejela tvář. „Vlastně pořád jsem byla při vědomí."

Raketoplán vystřelil kupředu a vzhůru. Dneska řídí poručík Ptarmigan, usoudil Miles suše. Jeho odhad mu potvrdily komentáře, které hulákali pasažéři vepředu. Miles zaváhal a odtáhl ruku od kontrolky v opěrce sedadla, která by ho spojila s pilotem; neseřve Ptarmigana, leda by je otočil vzhůru nohama. Naštěstí pro Ptarmigana se raketoplán narovnal.

Miles natáhl krk, aby vyhlédl z okna na vzdalující se světla Velkého Londýna a jeho ostrova. V dalším okamžiku uviděl ústí řeky, s hrázemi a zdymadly, které se táhly na čtyřicet kilometrů, formovaly pobřeží podle lidských představ, držely v šachu moře a chránily dolní rozvodí Temže s historickými poklady a několika miliony duší. Dole, na vodě barvy olova, se ve světle úsvitu leskl přes celou šířku kanálu jeden z ohromných mostů. A lidé si nechali technikou organizovat život tak, jak to zásadám nikdy nedovolili. S politikou moře se nedalo dohadovat.

Raketoplán zakroužil nad městem, rychle nabíral výšku a nabídl Milesovi poslední pohled na zmenšující se bludiště Londýna. Někde dole se v obřím městě schovává Galen s Markem, možná prchají, možná kují pikle, a Destangův tým zatím znovu a znovu prohledává staré Galenovy úkryty a sít' na komunikačním terminálu a pátrá po stopách, vražedná hra na schovávanou běží dál. Galen určitě bude mít dost rozumu, aby se vyhýbal přátelům a za žádnou cenu nepoužíval komunikační terminál. Pokud se mu podaří zpretrhat všechny svazky a uprchnout, má naději, že se barrayarské pomstě vyhne na další polovinu života.

Ale jestli Galen prchá, proč si dal práci s vyzvedáváním Marka? K čemu mu teď klon vůbec bude? Cítí snad Galen ke svému výtvoru otcovskou odpovědnost? Ale Miles pochyboval, že ty dva k sobě váže zrovna láska. Může klon použít jako - sloužícího, otroka, vojáka? Může klon prodat - Cetagand'anům, lékařské laboratoři, do cirkusu?

Může klon prodat Milesovi?

I chorobně podezřívavý Galen by mohl uvěřit Milesovu návrhu - Miles mu řekne, že chce nové tělo, bez potíží s kostmi, které ho od narození sužují... jen ať uvěří, že je Miles ochotný zaplatit vysokou cenu, aby získal klon k onomu odpornému účelu... a Miles by tak získal Marka do svého vlastnictví a Galenovi by poskytl dost tajné ochrany a peněz na financování útěku, ještě než by si Galen uvědomil, že se stal předmětem dobročinnosti díky svému synovi. Nápad měl jenom dvě chybičky; za prvé, dokud se mu nepodaří Galena zkontaktovat, nemůže s ním dohadovat žádné obchody; a za druhé, pokud by byl Galen ochotný tak ďábelskou dohodu uzavřít, Miles si nebyl jistý, jestli by doopravdy chtěl, aby se Galen po všech letech přece jen vyhnul barrayarské odplatě. Pozoruhodné dilema.

Vstoupit zas na palubu Triumfu připomínalo návrat domů. Nasál známý recyklovaný vzduch a v kostech ucítil tiché švitoření a vibrace dobře fungující, jakoby živé lodi. Zdálo se, že všechno je v daleko lepším stavu než při odletu z Daguly. Miles si v duchu dal za úkol zjistit, kterým seržantům z inženýrského za to poděkovat. Bude hezké být zas jen Naismithem, který nemá složitější problémy než ty, které může se svými veliteli probrat jednoduchým vojenským jazykem, jasně a jednoznačně.

Vydal rozkazy. Zrušit další pracovní smlouvy, které uzavřeli jednotliví Dendarijci nebo jejich skupiny. Všechno mužstvo, které se v současné době rozptýlilo dole za prací nebo za zábavou, ať má pohotovost, aby se mohli kdykoliv během šesti hodin shromáždit. Všechny lodě ať zahájí čtyřiařicetihodinové předletové kontroly. Pošlete mi poručíka Boneovou. Cítil se příjemně megalomansky, že všechno přitahuje do centra, k sobě; pak ale trochu zchladl, když se zamyslel nad nevyřešeným problémem, který na něj čeká ve zpravodajském oddělení.

S Quinnovou v patách se Miles vypravil na návštěvu ke špiónům. Z mužstva zastihl Bela Thorneho, sedícího u bezpečnostního terminálu. Pokud se ovšem v tom případě dalo mluvit o mužstvu; Thorne pocházelo z beťanské menšiny hermafroditů - byli to nešťastní potomci sto let starého genetického projektu s pochybným přínosem. Miles projekt pokládal za jeden z těch ztřeštěnějších pokusů, který frakce šílených vědců kdy provedla. Většina mužůzen si lebedila v pohodlné subkultuře na tolerantní kolonii Beta; to, že se Thorne odvážilo do širšího galaktického světa, svědčilo o kuráži, smrtelné nudě, nebo nejspíš - to když jste Thorneho poznali, o nízké zálibě v přivádění lidí do rozpaků. Thorne si úmyslně upravovalo hebké hnědé vlasy do nejednoznačného účesu, ale poctivě vydobytou dendarijskou uniformu a kapitánské výložky nosilo s britkou řízností.

„Ahoj. Bele.“ Miles si přitáhl židli a zacvakl ji do držáků; Thorne na něj přátelsky nedbale zasalutovalo. „Přehraj mi všechno, co sledovací tým nahrál v Galenově domě, když jsme s Quinnovou zachránili barrayarského vojenského ataše a odjeli jsme s ním jako doprovod na jejich vyslanectví.“ Při takové ukázce přehodnocených dějin Quinnová zachovala kamennou tvář.

Thorne poslušně zrychleně přehrál asi půl hodiny ticha a pak zpomalilo, když se oba nešťastní komarrští strážní probrali po zásahu paralyzérem a zahájili nesouvislý rozhovor. Pak zapípal komunikační terminál, z holopaprsku se vynořil i jeho poněkud zkreslený obraz; Galenův pomalý bezbarvý hlas i tvář - Galen se dožadoval hlášení o vražedném úkolu, který strážní dostali; ostré zvýšení hlasu, když se dozvěděl, že vězni byli za dramatických okolností zachráněni, místo aby - „Pitomci!“ Odmlka. „Už se mě nesnažte znovu kontaktovat.“ Konec spojení.

„Doufám, že se podařilo vystopovat místo, odkud volal,“ poznamenal Miles.

„Veřejný komunikační terminál na stanici metra,“ odpovědělo Thorne. „Než se tam dostal někdo z našich, potenciální okruh pátrání se rozšířil asi na sto kilometrů. Mají tu dobré metro.“

„Dobrá. A do domu už se pak ani jednou nevrátil?“

„Zjevně to tam všechno nechal. Řekl bych, že zkušenosti s tím, jak uniknout sledování, má už z minula.“

„To už měl v malíčku, ještě než já se narodil,“ vzdychl Miles. „Co oba strážní?“

„Ti byli ještě v domě, když přijeli lidi z Barrayarského vyslanectví a převzali to tam a my jsme si zapakovali vercajk a šli domů. Že se tak ptám, zaplatili nám už Barrayarané za tuhle prácičku?“

„Bohatě.“

„Jo, bezva. Měl jsem strach, že s tím budou čekat, dokud jim taky nedodáme Van der Poola.“

„Co se týče Van der Poola - Galena,“ řekl Miles. „Eé - na tom už pro Barrayarany neděláme. Přivezli si vlastní tým ze sektorového velitelství na Tau Ceti.“

Thorne se zmateně zamračilo. „Ale pořád na tom děláme?“

„Prozatím ano. Ale radši to dej vědět našim lidem dole. Od téhle chvíle se musí dalšímu kontaktu s Barrayarany vyhýbat.“

Thorne povytáhlo obočí. „Pro koho teda děláme?“

„Pro mě.“

Thorne se odmlčelo. „Nepouštíte si to trochu blízko k tělu, pane?”

„Až moc blízko, zvlášť jestli na tom mají dál pracovat lidi z mého vlastního zpravodajského oddělení.” Miles si povzdychl. „No dobře. Uprostřed případu se vynořila podivná a nečekaná osobní komplikace. Nepřemýšlel jsi někdy, proč nikdy nemluvím o své rodině nebo o minulosti?”

„No - o tom nemluví spousta Dendarijců, pane.” „Přesně tak. Narodil jsem se jako klon, Bele.” Thorne se netvářilo nijak soucitně. „Někteří z mých nejlepších kamarádů jsou také klony.”

„Možná bych měl říct, že mě jako klon vytvořili. Ve vojenské laboratoři patřící nejmenované galaktické mocnosti. Vytvořili mě pro tajně plánovanou záměnu, měl jsem nahradit syna jistého důležitého muže, který hraje klíčovou roli v jiné galaktické mocnosti - nemusíš ani moc pátrat a uhodneš, o koho jde - ale asi před sedmi lety jsem onu poctu odmítl. Uprchl jsem a zařídil jsem se pro sebe a z materiálu, který byl, ehm, po ruce, jsem vytvořil Dendarijské žoldnéře.” Thorne se zazubilo. „Paměťihodná událost.” „Ale tady do hry vstupuje Galen. Galaktická mocnost od plánu upustila a já si myslel, že jsem se od nešťastné minulosti osvobodil. Ale původně vyrobili, abych tak řekl, klonů několik, když se snažili vytvořit přesný fyzický duplikát s jistými mentálními vylepšeními, a mě laboratoř vyvinula jako posledního. Myslel jsem, že všichni ostatní jsou už dávno po smrti, že je bezohledně zavraždili, zlikvidovali. Ale zdá se, že jeden z ranějších, méně úspěšných výtvorů zmrazili do kryospánku. A nějak se dostal do rukou Seru Galenovi. Můj jediný přeživší klonový bratr, Bele.” Miles zatáhl ruku v pěst. „V područí fanatika. Chci ho zachránit.” Prosebně zas ruku otevřel. „Dokážeš pochopit, proč?”

Thorne zamrkalo. „Jelikož vás znám... myslím, že ano. Je to pro vás hodně důležité, pane?” „Hodně.”

Thorne se trochu napřímilo. „Tak to uděláme.” „Děkuju.” Miles zaváhal. „Snad abychom velitelům všech našich pozemských hlídek rozdali kapesní lékařské scannery. Ať je pořád nosí u sebe. Jak víš, před rokem a něco jsem si dal kosti u nohou nahradit syntetickými. On má kosti normální. Je to nejrychlejší způsob, jak nás od sebe rozeznat.”

„To jste si tak podobní?” zeptalo se Thorne.

„Zdá se, že k nerozeznání.”

„To tedy ano,” potvrdila Thornemu Quinnová. „Já ho viděla.”

„Já... aha. Zajímavé možnosti, kdyby se jeden spletl, pane.” Thorne pohlédlo na Quinnovou, která smutně přikývla.

„Přesně tak. Věřím, že když rozdáme lékařské scannery, bude to jednodušší. Dělej na tom dál - kdyby se v případě objevilo něco zásadního, hned mě zavolej.”

„Dobře, pane.”

Na chodbě Quinnová poznamenala: „Hezky jste z toho vybruslil, pane.”

Miles vzdychl. „Musel jsem přijít na způsob, jak Dendarijce před Markem varovat. Nestojím o to, aby si mi tu zas hrál na admirála Naismithe a nikdo ho nepoznal.”

„Mark?” řekla Elli. „Kdopak je Mark - mám zkusit hádat? Miles Mark Druhý?”

„Lord Mark Pierre Vorkosigan,” pronesl Miles klidně. Nebo aspoň doufal, že vypadá klidně. „Můj bratr.”

Elli, která si uvědomovala význam barrayarských rodových nároků, se zamračila. „On má Ivan pravdu, Milesi? Ten hajzlík mrňává tě zhypnotizoval?”

„Nevím,” odpověděl Miles pomalu. „Pokud jsem jediný, kdo ho tak vidí, pak možná, ale jenom možná -“

Elli povzbudivé zamručela.

Miles se pousmál koutkem úst. „Pak se možná všichni kromě mě pletou.”

Elli si odfrkla.

Miles už zas zvažněl. „Popravdě řečeno, nevím. Za sedm let jsem nikdy nezneužil moc admirála Naismithe k soukromým účelům. A na tom se mi nechce nic měnit. No, možná se nám nepovede je

objevit, a nebudeme se tou otázkou muset zabývat.”

„Přání je otcem myšlenky,” nesouhlasila Elli. „Pokud je nechceš najít, možná bys je měl přestat hledat.”

„Nezvratná logika.”

„Tak proč ji vyvrácíš? A co s nimi hodláš udělat, jestli je přece jenom chytíš?”

„Co se toho týče,” řekl Miles, „to není tak složité. Chci Galena i svůj klon najít dřív než Destang a rozdělit je. A pak zajistit, aby je Destang nenašel, dokud neodešlu domů soukromé hlášení. Věřím, že nakonec, pokud se za svůj klon zaručím, dorazí odvolací rozkaz, který příkazy k vraždě mého klonu zruší, a mě s tím ani nebudou přímo spojovat.”

„A co s Galenem?” zeptala se Elli skepticky. „Pro toho nesplašíš odvolací rozkaz ani náhodou.”

„Nejspíš ne. Galen představuje - problém, který jsem ještě nevyřešil.”

Miles se vrátil do kajuty, kde na něj čekala účetní flotily.

Poručík Boneová se upřímně a s nadšením vrhla po šeku na osmnáct milionů marek. „Zachráněni!”

„Použijte to podle potřeby,” řekl Miles. „A vyplat'te Triumf. Musíme být připraveni vyrazit, jakmile dostaneme rozkaz, a nechceme se se Solárním námořnictvem dohadovat o krádeži. É - ehm. Myslíte, že byste z drobné hotovosti nebo tak nějak dokázala stlouct úvěrový šek v galaktické měně, který by se za žádnou cenu nedal vystopovat zpátky až k nám?”

V očích jí zablýsklo. „Zajímavý úkol, pane. Souvisí to nějak s naší příští zakázkou?”

„Bezpečnostní oddělení, poručíku,” řekl Miles mírně. „Nemůžu o tom mluvit ani s vámi.”

„Bezpečnostní oddělení,” odfrkla si, „toho před účtárnou neschová tolik, kolik si myslí.”

„Možná bych měl obě oddělení spojit. Ne?” Na její zděšený pohled se zazubil. „No, možná ne.”

„A na koho mám šek vystavit?”

„Na doručitele.”

Vytáhla obočí. „Výtečně, pane. Kolik?”

Miles zaváhal. „Půl milionu marek. Převedených na místní měnu.”

„Půl milionu marek,” poznamenala jízlivě, „nejsou žádné drobné.”

„Hlavně že je to hotovost.”

„Vynasnažím se, pane.”

Když odešla, zůstal sedět v kajutě a hrozně se mračil. Jasně se ocitl ve slepé uličce. Nedalo se čekat, že kontakt naváže Galen, ledaže by našel způsob - o důvodu nemluvě - jak situaci ovládnout nebo je překvapit. Nechat Galenovi volnou ruku, aby si akci režíroval sám, by bylo podle všeho osudné, a Milesovi se vůbec nezamlouvala představa, že se bude jen tak potloukat a čekat, čím a kdy ho Galen překvapí. Jenže vzhledem ke krátkému se časovému limitu to vypadalo, že nějaká finta na zahájení partie bude lepší než nedělat nic. K čertu s nevýhodou člověka v defenzívě, akce je lepší než reakce... Ušlechtilé odhodlání, až na drobný nedostateček, že dokud Galena nenajdou, Miles nemá na koho akci nasměrovat. Vztekla zabručel a unavený šel spát.

Vzbudil se sám v temné kajutě asi za dvanáct hodin, na zářících číslech nástěnných hodin si přečetl, kolik je a ještě chvíli ležel a vychutnával to neobvyklé blaho, že se jednou dosyta vyspal. Jeho nenasytné tělo mu zrovna začalo olověnou tíhou v končetinách naznačovat, že víc spánku by neuškodilo, ale vtom v kajutě zapípal komunikační terminál. Miles, zachráněný před hříchem zahálky, se vypotácel z postele a zapnul si hovor.

„Pane.” Objevila se tvář jednoho z komunikačních důstojníků na Triumfu. „Máte paprskový hovor zezdola z Londýna, volá Barrayarské vyslanectví. Chtějí vás osobně, kódované.”

Miles tušil, že až tak doslova to nebude. Ivan to být nemohl; ten by ho zavolał ze soukromého komunikátoru. Určitě to je oficiální. „Tak to rozkódujte a přepněte mi to sem.”

„Mám to nahrávat?”

„Éé - ne.”

Že by už z velitelství dorazily nové rozkazy pro Dendarijskou flotilu? Miles potichu zaklel. Pokud

budou muset odstartovat z oběžné dráhy, ještě než jeho dendarijští špioni najdou Galena a Marka...

Na holodispleji se objevil Destangův zachmuřený obličej. „Admirále Naismithi.” Miles kolem svého jména doslova slyšel uvozovky. „Jsme sami?”

„Úplně, pane.”

Destangův obličej se trochu uvolnil. „Výtečně. Mám pro vás rozkaz - poručíku Vorkosigane. Zůstanete na své lodi na oběžné dráze, dokud se s vámi znovu nespojím já osobně a neoznámím vám změnu rozkazu.”

„Proč, pane?” řekl Miles, i když to až moc dobře dokázal uhodnout.

„Pro klid mé mysli. Pokud jednoduché předběžné opatření zabrání i té nejmenší možnosti nehody, jen blázen by opatření nepřijal. Chápete?”

„Dokonale, pane.”

„Výtečně. To je všechno. Destang konec.” Komodo-rův obličej se rozplynul ve vzduchu.

Miles hlasitě a od srdce zaklel. Destangovo „předběžné opatření” mohlo znamenat jediné -jeho sektoroví rabijáti objevili Marka dřív než Milesovi Dendarijci - a chystali se zabíjet. Jak rychle? Je ještě šance...?

Miles vklouzl do šedých kalhot, které měl po ruce, z kapsy vyhrabal kódovaný komunikátor a zapnul ho. „Ivane?” promluvil do něj potichu. „Jsi tam?”

„Milesi?” To nebyl Ivanův hlas; patřil Galenimu.

„Kapitán Galeni? Už jsem našel druhou půlku komunikátoru. . .éé, jste sám?”

„Teď zrovna ano.” Galeniho suchý tón bylo jediné, čím kapitán vyjádřil svůj názor jak na historku o ztraceném komunikátoru, tak na ty, kdo si ji vymysleli. „Proč?”

„Jak jste ke komunikátoru přišel?”

„Váš bratranec mi ho dal těsně předtím, než odešel za svými povinnostmi.”

„Kam odešel? Za jakými povinnostmi?” Copak Ivana povolali na Destangův hon na člověka? Jestli ano, Miles by ho nejradši uškrtil za to, že se takhle zbavil Milesova ucha, zrovna když mohlo Milesovi posloužit nejvíc - vyplašený pitomec! - kdyby jen -

„Doprovází vyslancovu manželku na Světovou botanickou výstavu a Výstavu okrasných květín, která se koná v Zahradnickém sále Londýnské univerzity. Ona tam chodí každý rok, aby si potřásla rukou s místní smetánkou. Ale nesporně se o oblast botaniky také zajímá.”

Miles trochu zvýšil hlas. „Vy si uprostřed bezpečnostní krize pošlete Ivana na výstavu kytek?”

„Já ne,” ohradil se Galeni. „Komodor Destang. Á, ehm - mám za to, že Ivana mohl snadno postrádat. Není z něj příliš nadšený.”

„A co vy?”

„Ze mě také není nadšený.”

„Ne, myslel jsem, co děláte? Jste přímo zapojený do... nynější operace?”

„To sotva.”

„Aha. To se mi ulevilo. Trochu jsem se bál, že -někdo - by mohl dostat myšlenkový zkrat a vyžadovat vaši účast jako důkaz oddanosti nebo něco podobně praštěného.”

„Komodor Destang není ani sadista, ani blázen.” Galeni se odmlčel. „Ale je opatrný. Mám zákaz vycházek.”

„Takže o operaci nemáte žádné přímé zprávy. Jako třeba kde jsou a jak blízko a kdy se chystají... jít do akce.”

Galení mluvil neutrálním hlasem, pomoc ani nenabízel ani neodmítal. „V tuto chvíli ne.”

„Hm. Mně zrovna taky oznámil zákaz vycházek. Myslím, že nastal nějaký zvrat a že věci kulminují.”

Nastala krátká odmlka. Další slova Galeni spíš vzdychl než vyslovil. „To je mi líto...” Hlas mu přeskočil. „Vždyť je to sakra k ničemu! Mrtvá ruka minulosti tahá za provázky už jen reflexivně, a my chudáci loutky tancujeme - nikomu to neposlouží, ani nám, ani jemu, ani Komarru...”

„Kdybych se tak s vaším otcem mohl spojit,” začal Miles.

„Nemělo by to cenu. Bude bojovat, nikdy nepřestane.”

„Ale teď už nic nemá. Promarnil svou poslední příležitost. Je starý a unavený - mohl by být zralý na změnu, mohl by toho konečně nechat...”

„Kdyby tak... ne. On přestat nemůže. Musí dokázat, že byl v právu, život je až na druhém místě. Když je v právu, omluví to všechny jeho zločiny. Ale dopustit se toho, čeho se dopustil, a nebýt v právu - to se nedá snést!”

„Já... aha. No, jestli... se dozvím něco užitečného, zas se vám ozvu. Nemá, ehm, smysl, abyste komunikátor vracel, dokud nebudete mít obě půlky, co?”

„Jak si přejete.” Z Galeniho hlasu zrovna nesálala naděje.

Miles přerušil spojení.

Zavolal Thorneho, které hlásilo, že nedělají žádné podstatné pokroky.

„Prozatím,” řekl Miles, „ti dám další stopu. Ne moc šťastnou. Někdy během poslední hodiny náš cíl očividně vystopovali Barrayarané.”

„Ha! Možná bychom je mohli sledovat a nechat se od nich dovést ke Galenovi.”

„To bohužel ne. Musíme je předběhnout, ale nesmíme jim zkřížit cestu. Oni jsou na lovu, aby zabíjeli.”

„Ozbrojení a nebezpeční, jo? Dám našim vědět.” Thorne zamyšleně hvízdlo. „Ten váš kámoš z jeslíček je pěkně populární.”

Miles se umyl, oblékl, najedl a připravil: nůž do boty scannery a paralyzéry do pouzder na bocích • různě poschovávané, komunikátory, široký výběr nástrojů a hraček, všechno, co by mohl pronést kontrolami na londýnském kosmodromu. Do bojového vybavení to bohužel mělo daleko, i když při chůzi mu bunda div necinkala. Zavolal službukonajícího důstojníka, zkontroloval si, že raketoplán pro dopravu mužstva má natankováno a pilot je v pohotovosti. Netrpělivě čekal.

K čemu se Galen chystá? Pokud jenom neprchá -a skutečnost, že ho barrayarský bezpečnostní tým málem chytil, naznačovala, že se ještě zdržuje nablízku - proč? Z čiré pomstychtivosti? Nebo kvůli něčemu tajemnějšímu? Vidí ho Miles příliš jednoduše, nebo příliš rafinovaně - co mu to uniká? Co může život nabídnout člověku, který musí být vždycky v právu?

Komunikační terminál v kajutě zapípal. Miles vyslal krátkou modlitbičku - ať je to nějaký zvrat, skulina, pomůcka -

Objevil se obličej důstojníka z komunikačního. „Pane, mám tu hovor zezdola, z komerční komunikační sítě. Člověk, který se odmítá představit, říká, že s ním chcete mluvit.”

Miles se šokovaně napřímil. „Vystopujte hovor a pošlete kopii kapitánu Thornemu na zpravodajské. Spojte mě.”

„Chcete i vizuál, nebo jen audio?”

„Oboje.”

Obličej komunikačního důstojníka se rozplynul a objevil se jiný, jakoby působením zneklidňujícího trans-mutačního kouzla.

„Vorkosigane?” řekl Galen.

„No?” řekl Miles.

„Nebudu to opakovat.” Galen mluvil potichu a rychle. „Je mi úplně fuk, jestli mě nahráváte nebo stopujete. Není to podstatné. Setkáte se se mnou přesně za sedmdesát minut. Přijdete k Temžské přístavní hrázi, na půl cesty mezi šestou a sedmou věží. Vyjdete na stranu čelem k moři, na dolní ochoz. Sám. Pak si promluvíme. Pokud jedinou z podmínek nesplníte, prostě tam nebudeme. A ve dvě nula sedm zemře Ivan Vorpatril.”

„Budete dva. My musíme být taky dva,” začal Miles. Ivan?

„Co vaše hezká tělesná strážkyně? Výborně. Dva.” Holodisplej blikl a zhasl.

„Ne -“

Ticho.

Miles se spojil s Thornem. „Máš to, Bele?”

„Jasně. Jako by chtěl vyhrožovat. Kdo je Ivan?”

„Hrozně důležitý člověk. Odkud to přišlo?”

„Z metra, z veřejného komunikačního terminálu. Už jsem tam někoho poslalo, dorazí tam za šest minut. Bohužel -“

„Já vím. Za šest minut se okruh pátrání rozšíří na několik milionů lidí. Myslím, že budeme hrát podle něj. Do jisté míry. Nech hlídat Hráz ze vzduchu, pošli mému raketoplánu letový plán k cestě dolů, ať na mě dole čeká aeroauto s dendarijským řidičem a strážným. Řekni Boneové, že šek chci hned teď. Řekni Quinnové, ať na mě počká v chodbě s průlezy k raketoplánům a vezme s sebou pár lékařských scannerů. A zůstaň na příjmu. Chci si něco ověřit.”

Zhluboka se nadechl a zapnul komunikátor. „Galení?”

Pauza. „Ano?”

Máte pořád zákaz vycházek?”

„Ano.” Naléhavě potřebuju jednu informaci. Kde je Ivan?”

„pokud vím, je pořád ještě na -“

‘prověřte to. Rychle to prověřte.’

Nastala dlouhá, předlouhá odmlka, kterou Miles využil k tomu, aby si překontroloval výzbroj, našel poručíka Boneovou a přesunul se do chodby s průlezy. Quinnová už tam čekala a byla vtělená zvědavost.

„Co se děje tentokrát?”

„Konečně zlom. Svým způsobem. Galen se chce sejít, ale -“

„Milesi?” ozval se konečně Galeniho hlas. Zněl dost napjatě.

„Na příjmu.”

„Před deseti minutami dorazil vojín, kterého jsme poslali s nimi jako řidiče a strážného. Vystřídal Ivana u paní vyslancové, když si Ivan odskočil na záchod. Když uplynulo dvacet minut a Ivan se nevracel, řidič ho šel hledat. Třicet minut ho sháněl - Zahradnický sál je ohromný a dnes večer tam bylo narváno - a až pak se hlásil zpátky na vyslanectví. Jak jste se to dozvěděl vy?”

„Myslím, že znám druhou půlku příběhu. Poznáváte, čím je to styl?”

Galen zaklel.

„Přesně tak. Je mi jedno, jak to uděláte, ale chci, abyste se se mnou sešel za padesát minut na šestém úseku Temžské přístavní hráze. Vezměte si aspoň paralyzér a pokud možno se vytraťte tak, abyste nepoplašil Destanga. Máme schůzku s vaším otcem a mým bratrem.”

„Jestli má Ivana -“

„Musí mít v ruce nějakou kartu, jinak by si zahrát nepřišel. Máme poslední šanci, jak to dovést k dobrým koncům. Není to dobrá šance, jenom poslední. Jdete se mnou?”

Kratičká odmlka. „Ano.” Znělo to rozhodně.

„Tak nashle tam.”

Miles zastrčil komunikátor do kapsy a otočil se k Elli. „Tak vzhůru na cestu.”

Proběhli průlezem k raketoplánu. Pro tentokrát Milesovi nevadilo, že Ptarmigan má ve zvyku všechny lety dolů odbývat stejnou rychlostí jako útoky střemhlav.

KAPITOLA 14

Temžská přístavní hráz, mezi místními vtipálky známá jako Památník krále Knuta, vypadala daleko impozantněji, když se na ni člověk díval ze sta metrů, než jak se jevila při pohledu z mnohakilometrové výšky z paluby raketoplánu. Aeroauto se naklonilo a začalo kroužit. Syntetický hřbet se táhl oběma směry dál, než Miles dohlédl, a reflektory, které se zařezávaly do mírně zamlžené púlnoční tmy, mu dodávaly zdání bělavého mramoru.

Ve strážních věžích, rozmístěných kilometr od sebe, teď seděli nejenom vojáci, kteří Hráz hlídali, ale i noční směna inženýrů a techniků, kteří dohlíželi na plavební komory a čerpací stanice. Jistě, pokud by moře Hráz někdy prorazilo, srovnalo by město se zemí nemilosrdněji než nějaká armáda.

Ale oné letní noci bylo moře klidné, poseté tečkami červených, zelených a bílých navigačních světel i vzdálenými pohyblivými světélky na lodích. Východní obzor slabě světélkoval, jak zářící evropská města za vodou vyvolávala přelud úsvitu. Na druhé, londýnské straně bílé hráze spolýkala noc všechen prach, špínu a zbořeníště a nechala jen vyšperkovanou iluzi čehosi magického, nedotčeného a nesmrtelného.

Než se aeroauto sneslo k téměř prázdnému parkovišti za Hrází, přitiskl Miles tvář k průhledné střeše, aby si naposledy prohlédl arénu, do které měli za chvíli vstoupit. Ve srovnání s hlavními úseky kanálu s ohromnými navigačními zdymadly, kde panoval nepřetržitý provoz, měl šestý úsek jen okrajový význam; zahrnoval jen Hráz a pomocné čerpací stanice, které byly v tuto pozdní hodinu téměř opuštěné. To se Milesovi hodilo. Pokud by se situace vyhrotila až k přestřelce, čím méně se jim tam bude plést civilistů, tím lépe. Ke geometricky řešeným přístupovým otvorům, černajícím se proti bílé hrázi, vedly lávky a žebříčky; cestičky pro pěší byly lemované tenkým zábradlím, některé byly široké pro veřejnost, jiné úzké, nepochybně pouze pro zaměstnance. V tu chvíli všechny vypadaly opuštěně, po Galenovi a Markovi nikde ani stopy. Ani po Ivanovi.

„Co je tak významného na čase dva nula sedm?“ zapřemítal Miles nahlas. „Mám pocit, že by to mělo být něco samozřejmého. Takový přesný čas.“

Elli, dcera vesmíru, zavrtěla hlavou, ale dendarijský voják, který pilotoval aeroauto, prohlásil: „Přív, pane.“

„Aha!“ řekl Miles. Posadil se a zuřivě přemýšlel. „Moc zajímavé. Svědčí to o dvou věcech. Schovali Ivana někde tady - a nejlíp, kdybychom se při hledání soustředili na místa pod čarou přílivu. Nemohli ho třeba připoutat k zábradlí dole u skal, nebo něco podobného?“

„Mohla by tam přeletět vzdušná hlídka a zkontrolovat to,“ řekla Quinnová.

„Ano, ať to udělají.“

Aeroauto dosedlo na chodník do namalovaného kruhu.

Quinnová a druhý voják opatrně vystoupili jako první a rychle okolí zkontrolovali scannery. „Blíží se nějaký chodec,“ hlásil voják.

Ať je to kapitán Galeni,“ zamumlal Miles s pohledem na chronometr. Do časového limitu mu zbývalo sedm minut. Byl to nějaký běžec se psem. Oba vytřeštili oči na čtyři uniformované Dendarijce, nervózně je oběhli, pokračovali až na druhou stranu parkoviště a nakonec zmizeli v keřích, které oživovaly jeho severní konec. Všichni sundali ruce z paralyzérů. Civilizované město, pomyslel si Miles. V některých čtvrtích ve Vorbarr Sultane byste se v tuhle hodinu ven neodvážili, leda byste měli o hodně většího psa.

Voják zkontroloval infračervené vidění. „Jde sem někdo další.“

Tentokrát se neozvalo měkké došlapování maratonek, ale rychlý dusot vysokých bot. Miles zvuk bot poznal, ještě než v záplavě světel a stínů rozeznal obličej. Když Galeni rychle vstoupil na osvětlenější plochu parkoviště, jeho uniforma změnila barvu z tmavošedé na zelenou.

„Fajn,“ řekl Miles Elli, „tady se rozdělíme. Za každou cenu se drž vzadu a z dohledu, ale pokud si najdeš nějakou výhodnou pozici, zlobit se nebude. Komunikátor máš zapnutý?“

Elli zmáčkla knoflík na komunikátoru na zápěstí. Miles vytáhl z boty nůž, jeho špičkou uvolnil a zhasl světélko přenosového indikátoru na vlastním komunikátoru a pak do něj foukl; z Ellina zápěstí to

zasyčelo. „Přenos v pořádku,” potvrdila.

„Lékařský scanner máš?”

Vytáhla ho.

„Nahraj si vzorek.”

Namířila na něj scanner a máchla jím nahoru i dolů. „Nahráno, připraveno pro automatické srovnání.”

„Napadá tě ještě něco?”

Zavrtěla hlavou, ale šťastně se netvářila. „Co mám dělat, když se vrátí on, a ne ty?”

„Popadni ho a napumpuj do něj fastpentu - vyslýchací soupravu máš?”

Rychle si rozepnula bundu; z vnitřní kapsy vykukoval malý hnědý kufřík.

„Pokud to půjde, zachraň Ivana. Pak,” Miles se nadechl, „můžeš klonu klidně ustřelit hlavu nebo cokoli tě napadne.”

„A kde zůstal ‚můj bratr v dobrém i zlém’?” zeptala se Elli.

Galení, který se při tom nachomýtl, naklonil zaujatě hlavu na stranu, aby mu neunikla odpověď, ale Miles jen zavrtěl hlavou. Jednoduchá odpověď ho nenapadala.

„Zbývají tři minuty,” řekl Miles Galenimu. „Měli bychom vyrazit.”

Pustili se po cestě vedoucí ke schodišti, u jehož paty překročili řetěz, naznačující, že pro občany dbalé zákonů jsou schody v noci uzavřené. Schody stoupaly po odvrácené straně Hráze až k veřejné promenádě, která se táhla po horní hraně Hráze a ve dne poskytovala výletníkům výhled na oceán. Galení, který se na sraz očividně přihnál, těžce oddechoval, ještě než začali šplhat nahoru.

„Měl jste problémy dostat se z vyslanectví?” zeptal se Miles.

„Ani ne,” řekl Galení. „Jak víte, vtip je v tom, jak se dostat zpátky. Myslím, že jste sám dokázal, že v jednoduchosti je síla. Prostě jsem vyšel bočním vchodem vlezl do nejbližšího metra. Strážní naštěstí neměli rozkaz po mně střílet.” A to jste věděl dopředu?”

„Ne.”

Takže Destang ví, že jste odešel.”

„Rozhodně se to dozví.”

Myslíte, že vás sledovali?” Miles se bezděčně ohlédl. Pod sebou viděl parkoviště a aeroauto; Elli i oba vojáci zmizeli z dohledu, nepochybně si hledali výhodné stanoviště.

„Ne hned. Bezpečnostní oddělení vyslanectví,” zablýskly se ve stínu Galenihy zuby, „má v současnosti nedostatek pracovních sil. Nevzal jsem si komunikátor a metrem jsem nejel na legitimaci, ale koupil jsem si žetony, takže mě hned tak nevystopují.”

Dýchavičně lezli nahoru; vlhký vzduch chladil Milese na tváři, byl cítit říčním bahnem a mořskou solí, přinášel mírně hnilobný zápach říčního ústí. Miles přešel přes širokou promenádu a přes zábradlí nahlédl dolů, na vnější syntetonovou stěnu Hráze. Nějakých dvacet metrů pod ním se podél Hráze táhl úzký ochoz se zábradlím a napravo mizel z dohledu za ohybem Hráze. Ten k veřejné části nepatřil a byl přístupný po uzamykatelných skládacích žebřících, rozmístěných v odstupech podél zábradlí; na noc se všechny samozřejmě skládaly a zamykaly. Buď se mohli pokusit otevřít ovladač nějakého žebříku a dekódovat jeho zámek - ztráta času, a navíc by to pravděpodobně zapnulo poplašný panel nějakého nočního hlídače na některé ze strážních věží v dálce - nebo se mohli dostat dolů rychlou cestou.

Miles potichu vzdychl. Slaňování z výšky po tvrdé skále patřilo k jeho nejméně oblíbeným zábavám.

Z kapsičky v dendarijské uniformě vylovil cívku se slaňovacím drátem, pečlivě a pevně připevnil k zábradlí gravitační kotvičku a ještě jednou ji zkontroloval. Při doteku vyjely z boků cívky držátka a z nich se uvolnily široké popruhy, které Milesovi přes svou úžasnou tažnou sílu vždycky připadaly strašlivě chatrné. Miles je kolem sebe ovinul, pevně je zapnul, přeskočil zábradlí a pozadu se odrážel nohama a spouštěl po stěně; dolů se nedíval. Když dorazil dolů, adrenalin měl hezky rozpumpovaný.

Poslal samonavíjecí cívku nahoru Galenimu a ten Milesův výkon zopakoval. Když Galeni vracel pomůcku Milesovi, své pocity ohledně výšek nijak nekomentoval, takže se komentáře zdržel i Miles. Miles stiskl tlačítko, které uvolnilo kotvičku, navinul cívku a strčil do kapsy.

„Půjdem doprava,” kývl Miles. Z pouzdra vytáhl paralyzér. „Co máte vy?”

„Povedlo se mi vzít jenom jeden paralyzér.” Galeni ho vytáhl z kapsy a zkontroloval, jak je nabitý a nastavený. „A vy?”

„Dva. A pár dalších hraček. Na kosmodromu mají přísná pravidla ohledně toho, co vám dovolí pronést.”

„Vzhledem k tomu, kolik tu žije lidí, to myslím dělají moudře,” poznamenal Galeni.

S paralyzéry v ruce pochodovali za sebou po ochozu. Miles šel první. Těsně pod nohama se jim převalovala a bublala mořská voda. Kam dopadalo světlo, bylo vidět zelenohnědé průsvitné vlny postříkané pěnou, kam světlo nedopadalo, voda byla hedvábně černá. Podle změněné barvy se ochoz při přílivu ocital pod vodou.

Miles pokynul Galenimu, ať se zastaví, a kradl se kupředu. Těsně za zatačkou se ochoz rozšiřoval do kruhu o průměru čtyř metrů, a tam také končil, zábradlí tam zatačelo ke zdi. Ve zdi byl poklop, bytelný vodotěsný oválný průlez.

Před průlezem stáli Galen a Mark s paralyzéry v rukou. Mark měl na sobě černé tričko a dendarijské šedé kalhoty a boty, jen bunda s kapsami chyběla - štípl mi šaty, říkal si Miles, nebo jsou to kopie? Nozdry se mu rozšířily, když u pasu klonu uviděl dědečkovu dýku v pochvě z ještěří kůže.

„Mrtvý bod,” prohodil Galen konverzačním tónem s pohledem upřeným nejdřív na Milesův a pak na svůj paralyzér, když se Miles zastavil. „Jestli vypálíme všichni najednou, já nebo Mark zůstaneme na nohách, a já vyhrávám. Ale kdybys nás nějakým zázrakem sejmul oba, nemohli bychom ti říct, kde je ten tvůj hovězí bratranec. Umřel by, než bys ho našel. Jeho smrt je automaticky nastavená. Kvůli tomu se k němu vracet nepotřebuju. Dokonce naopak. Co kdyby se k nám připojila i tvoje hezká strážkyně?”

Zpoza ohybu vykročil Galeni. „Některé mrtvé body jsou zajímavější než jiné,” řekl.

Galenův obličej na okamžik ztratil tvrdě ironický výraz a probleskl v něm hluboký děs, pak mu tvář zas ztuhla, stejně jako mu ruka ztuhla na paralyzéro. „Měl jsi přivést tu ženskou,” zasyčel.

Miles se se sevřenými rty usmál. „Někde tady je. Ale říkal jste dva, tak jsme dva. Teď jsou tu všechny zúčastněné strany. A co teď?”

Galen těkal očima, nepochybně počítal zbraně, odhadoval vzdálenosti, svaly, šance; Miles dělal totéž.

„Pořád jsme v mrtvém bodě,” řekl Galen. „Když vás oba paralyzujeme, prohráváte; když paralyzujete vy nás, zase prohráváte. Je to absurdní.”

„Co navrhuje?” zeptal se Miles.

„Navrhuji, abychom všechny zbraně složili doprostřed ochozu. Pak si můžeme nerušené promluvit.”

Má ještě jednu schovanou, pomyslel si Miles. Jako já. „Zajímavý návrh. Kdo složí zbraň jako poslední?”

Galen otevřel ústa a zase je zavřel, pak pomalu zavrtěl hlavou.

„I já bych si chtěl nerušeně promluvit,” řekl Miles opatrně. „Navrhuju následující postup. Já složím zbraň jako první. Pak M - klon. Pak vy. Nakonec kapitán Galeni.”

„Jakou záruku...?” Galen ostře pohlédl na svého syna. Napětí mezi nimi se téměř nedalo snést, byla to podivná a tichá směsice zuřivosti, zoufalství a bolesti.

„On vám dá své slovo,” řekl Miles. Podíval se na kapitána Galeniho, aby to potvrdil, a ten pomalu přikývl.

Na pár vteřin se rozhostilo ticho. „Dobrá,” řekl nakonec Galen.

Miles pokročil vpřed, poklekl, položil paralyzér doprostřed ochozu a ustoupil. Mark to po něm zopakoval a celou tu dobu se na něj upřeně díval. Galen dlouhý, zoufalý okamžik váhal, v očích mu

pořád běželo počítadlo, pak zbraň položil k ostatním. Galeni ho bez váhání následoval. Jeho úsměv připomínal ránu po meči. Z očí se mu nic vyčíst nedalo, jen tupá bolest, která se v nich skrývala od chvíle, kdy jeho otec vstal z mrtvých.

„Napřed tvůj návrh,” řekl Galen Milesovi. „Pokud nějaký máš.”

„Život,” řekl Miles. „Na místě, o kterém vím jenom já, a kdybyste mě byli paralyzovali, nikdy byste se to včas nedozvěděli, jsem ukryl šek na sto tisíc beřanských dolarů - to je půl milionu císařských marek, přátelé - splatný na doručitele. Můžu vám ho dát a k tomu vám poskytnout náskok a užitečné informace, jak se vyhnout Císařské bezpečnosti Barrayaru - která je vám mimochodem těsně v patách -“

Klon vypadal velice zaujatě; oči se mu rozšířily, když uslyšel částku, a rozšířily se ještě víc, když padla zmínka o barrayarské Bezpečnosti.

„-výměnou za mého bratrance,” Miles se nadechl, „mého bratra a váš slib, že - odejdete na odpočinek a zdržíte se dalších intrik proti Barrayarskému císařství, které by vyústily pouze v nesmyslné krveprolití a zbytečné utrpení vašich několika přeživších příbuzných. Válka skončila, Sere Galene. Je čas, aby někdo jiný zkusil něco jiného. Jiný způsob, možná lepší způsob - horší způsob by to koneckonců mohl být jen těžko.”

„Odboj,” vydechl Galen jakoby pro sebe, „nesmí zemřít.”

„I když v něm všichni pomřou? .Nevyšlo to, tak to budeme provozovat dál?’ V mém oboru se tomu říká vojenská přitroubllost. Nevím, jak se tomu říká mezi civilisty.”

„Moje starší sestra se jednou vzdala výměnou za slovo jednoho Barrayarana,” poznamenal Galen. Ve tváři měl mrazivý výraz. „I admirál Vorkosigan překypoval mírnou a logickou výmluvností, sliboval mír.”

„Slovo mého otce porušil jeho podřízený,” řekl Miles, „který nedokázal poznat, kdy válka skončila a kdy je čas přestat. Za omyl zaplatil vlastním životem, byl za svůj zločin popraven. Můj otec se tenkrát pomstil za vás. Nic jiného vám dát nemohl; ty mrtvé už oživit nemohl. To já také nemohu. Mohu se jen snažit zabránit dalšímu umírání.”

Galen se kysele usmál. „A ty, Davide? Jaký úplatek mi nabídneš ty, abych zradil Komarr a družil se s penězi tvého barrayarského pána?”

Galen poslouchal, prohlížel si nehty na rukou a kolem rtů mu pohrával podivný, nepřičetný úsměv. Rychle si nehty přeštelil o boční šev, založil si ruce a zamrkal. „Vnoučata?”

Galena to zaskočilo jenom na okamžik. „Vždyť ani nejsi ve svazku!”

„Jednou možná budu. Tedy pokud budu naživu, samozřejmě.”

„A ze všech budou hodní císařští poddaní,” posmíval se Galen, který se jen stěží ovládal.

Galen pokrčil rameny. „Zdá se, že to pasuje k Vorkosiganově nabídce života. Nic jiného, co po mně chceš, ti dát nemůžu.”

„Vy dva máte společného víc, než myslíte, řekl bych,” zamumlal Miles. „A jaký je váš návrh, Sere Galene? Proč jste nás sem všechny svolal?”

Galen si vjel pravou rukou pod sako, pak gesto zpomalil. Usmál se a roztomile naklonil hlavu na stranu, jako by žádal o povolení. A máme tu druhý paralyzér, říkal si Miles. Nesměle, do poslední chvíle se předstírá, že nejde o zbraň. Miles sebou necukl, jen instinktivně odhadoval, jak rychle by se mohl přehoupnout přes zábradlí a jak daleko by v silném příboji doplaval pod vodou se zadrženým dechem. S botami na nohou. Ani Galeni, klidný jako vždycky, se nepohnul.

A to ani když se ze zbraně, kterou Ser Galen prudce tasil, vyklubal smrtonosný nervový disruptor.

„Některé mrtvé body,” řekl Galen, „jsou víc mrtvé než jiné.” Úsměv mu ztuhl, až parodoval sám sebe.

„Seber paralyzéry,” dodal směrem ke klonu, který se sklonil, posbíral je a strčil si je za opasek.

„Co s tím hodláte dělat?” prohodil Miles, který se pokoušel nedovolit stříbrnému zvonovitému ústí disruptoru, aby mu zhypnotizovalo oči nebo ochromilo mysl. Zářivé korálky, ozdůbky a parádičky.

„Zabít vás,” objasnil Galen. Pokukoval po synovi a zase se odvracel; pak zaostřil pohled na Milese, jako by se chtěl utvrdit ve svém záměru.

Tak proč mluvíš a nestřílíš? Miles to nevyslovil nahlas, aby to Galenovi nepřišlo jako dobrý nápad. Přiměj ho mluvit, chce říct víc, nutí ho to říct víc. „Proč? Nechápu, jak to takhle pozdě poslouží Komarru, snad jen že vám se uleví. Pouhá pomsta?”

„Jako to, pouhá? Dokonalá. Můj Miles odsud odejde jako jediný Miles.”

„Ale no tak!” Miles nemusel volat na pomoc své herecké schopnosti, aby svému hlasu propůjčil rozhořčení; šlo to docela samo. „Přece nejste pořád ještě posedlý tím pitomým plánem na záměnu! Barrayar-skou Císařskou bezpečnost jsme varovali, ti tě hned poznají. Nedá se to provést.” Podíval se na klon. „To se od něj necháš po hlavě vehnat do šrotovačky?”

V okamžiku, kdy se objevíš, jsi mrtvý. Nemá to cenu. A není to nutné.”

Klon vypadal velice znepokojeně. Ale vysunul bradu a zmohl se na hrdý úsměv. „Nebude ze mě lord Vorkosigan. Budu admirál Naismith. Už jednou jsem to dělal, takže vím, že to zvládnou. Tvoji Dendarijci nám zajistí odvoz ze Země - a novou mocenskou základnu.”

„Ch!” Miles udělal gesto, jako by si chtěl rvát vlasy z hlavy. „Copak si myslíš, že bych sem nakráčel, kdyby to bylo jen trochu proveditelné? Dendarijce jsem taky varoval. Každý zdejší velitel hlídky - a raději bys měl uvěřit, že tady mám hlídky - má u sebe lékařský scanner. Jakmile vydáš první rozkaz, nascannují tě. Jestli ti najdou v nohou jedinou opravdovou kost, tam by totiž měly být mé syntetické, ustřelí ti hlavu. Šmytec, šlus.”

, Ale já mám v nohou syntetické kosti,” ozval se klon zmateně.

Miles ztuhl. „Cože? Říkal jsi mi, že se ti kosti nelámou -“

Galen bleskově otočil hlavu ke klonu. „Kdy jsi mu to říkal...?”

„Nelámou,” odpověděl klon Milesovi. „Ale když sis je dal vyměnit, mně je taky vyměnili. Jinak by se všechno prozradilo při prvním zběžném lékařském vyšetření.”

„Ale v ostatních kostech přece nemáš stopy po starých zlomeninách...?”

„Ne, ale to by se poznalo až při mnohem podrobnější prohlídce. A až se zbavíme těch tří, mělo by se mi povést tu možnost vyloučit. Prostuduju si tvoje záznamy -“

„Jakých tří?”

„Tří Dendarijců, kteří vědí, že jsi Vorkosigan.”

„Tvoji hezké strážkyně a toho páru,” objasnil mu Galen pomstychtivě, když viděl, jak zděšeně se Miles zatvářil. „Škoda, že jsi ji nepřivedl. Teď ji budeme muset honit.”

Objevil se Markovi ve tváři na okamžik výraz nevolnosti? Galen si ho taky všiml a slabě se zamračil.

„Beztak by ti to neprošlo,” hádal se Miles. „Dendarijců je pět tisíc. Stovky jich znám jménem, od vidění.”

Bojovali jsme spolu. Víím o nich věci, které nevědí ani jejich matky, které nejsou nikde zapsané. A zažili mě všelijak vystresovaného. Vždyť ani nevíš, jak s nimi správně vtipkovat. A i kdyby se ti na čas podařilo stát se admirálem Naismithem, stejně jako jsi kdysi plánoval stát se císařem - kde by byl konec Markovi? Mark možná nechce být vesmírným žoldnéřem. Možná chce být textilním návrhářem. Nebo doktorem -“

„Uch,” vydechl klon s pohledem na své zkroucené tělo, „doktorem ne...”

„-nebo holovizním programátorem, nebo hvězdným pilotem nebo inženýrem. Nebo hodně daleko od něj.” Miles kývl hlavou směrem ke Galenovi; oči klonu na okamžik naplnila vášnivá touha, ale rychle ji zamaskoval. „Jak se to kdy dozvíš?”

„To je pravda,” řekl Galen, který při pohledu na klon náhle zúžil oči, „musíš obstát jako zkušený voják. A ty jsi ještě nikdy nikoho nezabil.”

Klon nejistě přešlápl a po očku pohlédl na svého učitele.

Galenův hlas zvládněl. „Jestli chceš přežít, musíš se naučit zabíjet.”

„Ne, to nemusíš,” vmísil se do toho Miles. „Většina lidí prožije celý život, aniž by někoho zabili. Tenhle argument neobstojí.”

Nervový disruptor zamířil na Milese. „Moc mluvíš.” Galen se naposledy podíval na svého tichého, přihlížejícího syna, který vzdorovitě vztyčil bradu; pak se odvrátil, jako by ho ten pohled pátil. „Je čas jít.”

Galenovi odhodlaně ztvrdly rysy a otočil se ke klonu. „Tumáš.” Podal mu nervový disruptor. „Je čas, abys završil své vzdělání. Zastřel je a půjdeme.”

„A co Ivan?” zeptal se kapitán Galeni potichu.

„Vorkosiganův synovec je mi právě tak k ničemu jako jeho syn,” řekl Galen. „Můžou táhnout do pekel společně.” Otočil hlavu ke klonu a dodal: „Začni!”

Mark polkl a oběma rukama zvedl disruptor do palné pozice. „Ale - co ten šek?”

„Žádný šek neexistuje. Nedokážeš poznat, když někdo lže, troubo?”

Miles zvedl zápěstí s komunikátorem a přímo do něj řekl: „Elli, máš všechno?”

„Nahráli jsme to a poslali kapitánu Thornemu ze zpravodajského,” ozvala se vesele Quinnová, hlas jí zněl ve vlhkém vzduchu tlumeně. „Chcete už naši společnost?”

„Ještě ne.” Spustil ruku dolů, postavil se zpříma, čelem k zuřivému Galenovi, zatínajícím zuby: „Jak jsem říkal. Konec hry. Promluvme si o alternativách.”

Mark se zdrceným obličejem nechal klesnout nervový disruptor.

„O alternativách? Pomsta úplně stačí!” zasyčel Galen. „Střílej!”

„Ale -” začal klon nervózně.

„Od téhle chvíle jsi svobodný člověk.” Miles hovořil tiše a rychle. „Koupil tě, zaplatil si tě, ale ty mu nepatříš. Ale jestli pro něj zabiješ, budeš mu patřit na-vždycky. Navždycky a bez odvolání.”

Ne nevyhnutně, pohnul Galeni tiše rty, ale nemíchal se Milesovi do řeči.

„Své nepřátele musíš zabíjet,” zavrčel Galen.

Mark spustil ruku, přestal mířit a otevřel ústa k námitce.

„Teď, čert tě vem!” zařval Galen a pokusil se mu vyrvat nervový disruptor.

Galen skočil před Milese. Miles zašátral v bundě po rezervním paralyzéro. Nervový disruptor zapraskal. Miles tasil, moc pozdě, zatraceně pozdě - kapitán Galeni zalapal po dechu - umřel, protože jsem byl pomalý, já blbec s tou svojí poslední šancí - s utrápeným obličejem a ústy otevřenými k tichému výkřiku vyskočil Miles zpoza Galeniho a namířil paralyzér -

Uviděl, jak se Galen hroutí v křečích, jak se mu křiví záda, až mu praští kosti, jak se mu křiví tvář - a jak klesá na zem mrtvý.

„Nepřátele zabíjej,” vydechl Mark s obličejem bílým jako křída. „Dobrá. Áá!” dodal a znovu zvedl disruptor, když Miles vyrazil vpřed, „zůstaň, kde jseš!” Milesovi něco zašumělo pod nohama - podíval se dolů a uviděl, jak mu boty olízla tenounká vrstvička pěny, ztratila rychlost a zase ustoupila. A za chvíli další. Příliv stoupal a zaléval ochoz. Příliv stoupal -

„Kde je Ivan?” naléhal Miles a sevřel ruku na paralyzéro.

„Jestli vystřelíš, nikdy se to nedozvíš,” řekl Mark. Nervózně těkal očima z Milese ke Galenimu, z Gale-nova těla u svých nohou k disruptoru, který sám držel v ruce, jako by v součtu dávaly nějaký nemožně nesprávný výsledek. Dýchal poplašeně, klouby, kterými svíral disruptor, měl bílé jako kost. Galeni stál tiše jako pěna, hlavu na stranu, a díval se na to, co před ním leželo, nebo hleděl do sebe; jako by vůbec nevnímal ani zbraň, ani toho, kdo ji drží.

„Fajn,” řekl Miles. „Pomoz nám a my pomůžeme tobě. Zaved' nás k Ivanovi.”

Mark couval ke zdi a pořád na ně mířil disruptorem. „Nevěřím ti.”

„Kam chceš utíkat? Zpátky ke Komařanům nemůžeš. Za krk ti dýchá barrayarské přepadové komando, které ve svém kolektivním mozku myslí jen na vraždu. Místní úřady o ochranu žádat nemůžeš; máš na krku mrtvolu. Tvoji jedinou šancí jsem já.”

Mark se podíval na tělo, na nervový disruptor, na Milese.

Tiché zadrnčení odvíjející se slaňovací cívky bylo v šumění mořské pěny pod nimi sotva slyšet. Miles se podíval nahoru. Quinnová letěla dolů jediným dlouhým obloukem jako útočící sokol, v jedné ruce držela zbraň a druhou kontrolovala slaňovací cívku.

Mark kopnutím otevřel průlez a pozpátku do něj vklopýtal. „Ivana si hoň sám. Není daleko. Já mrtvolu na krku nemám - to ty. Na vražedné zbrani jsou tvoje otisky!” Mrskl nervový disruptor na zem a zabouchl za sebou poklop průlezu.

Miles skočil k poklopu a zaryl do něj prsty, ale ten už se neprodyšně uzavřel - Miles si málem zlámal další prsty. Z průlezu se tlumeně ozývalo popojíždění a řinčení zavíracího mechanismu, který navrhli tak, aby vzdoroval síle moře. Miles sykl.

„Mám do toho střelit?” ptala se zadýchaně Quinnová, zrovna přistávala.

„An- Bože dobrý, ne!” Stopy na zdi naznačující maximální stav vody byly dobré dva metry nad průlezem. „Mohli bychom zatopit Londýn. Pokus se to otevřít, ale nepoškoď to. Kapitáne Galeni!” Miles se otočil. Galeni se ještě nepohnul. „Jste v šoku?”

„Mhm? Ne... ne, myslím, že ne.” Galeni se namáhavě vytrhl ze zadumání. Podivně klidným, zamýšleným tónem pak dodal: „Možná až později.”

Quinnová se skláněla k poklopu, tahala z kapsy jeden přístroj za druhým, vždycky ho připlácla na poklop a odečítala výsledky. „Elektromechanický, s nadřazeným ručním ovládáním... pokud použiju magnet...”

Miles se natáhl a stáhl z Quinnové slaňovací popruhy. „Běžte nahoru,” řekl Galenimu, „a pokuste se najít další vchod na druhé straně. Musíme toho hajzlíka chytit!”

Galení přikývl a zacvakl si slaňovací popruhy.

Miles mu nabídl paralyzér a nůž z boty. „Chcete zbraň?” Mark utekl se všemi náhradními paralyzéry za opaskem.

„Paralyzér je k ničemu,” poznamenal Galeni. „Nůž si raději nechte. Jestli ho dohoním, podám si ho holýma rukama.”

S radostí, dořekl Miles potichu za něj. Přikývl. Oba prošli barrayarským základním výcvikem boje beze zbraní. Tři čtvrtiny chvatů byly pro Milese ve skutečném boji vedeném plnou silou tabu, kvůli skrytým vadám jeho kostí; pro Galeniho to ale neplatilo. Stoupal nočním vzduchem, skákal po stěně vzhůru na téměř neviditelném vlákně hbitě jako pavouk.

„Mám to!” vykřikla Quinnová. Silná dvířka se otevřela a objevila se hluboká, tmavá díra.

Miles vyškubl z opasku baterku a skočil dovnitř. Ohlédl se na Galenovo tělo se zešedlou tváří, omývané mořskou pěnou a zbavené posedlosti i bolu. Klid smrti se nedal splést s klidem spánku nebo s jiným klidem; byl úplný. Nervový disruptor ho musel zasáhnout přímo do hlavy. Quinnová za nimi zase zavřela dvířka, a jak mechanismus dveří blikal a pípál, posouval se a řinčel, aby bylo dolní povodí Temže zase v bezpečí, zastavila se, aby si do kapes nacpala všechno nářadí.

Hrabali se chodbou vzhůru. O pouhých pět metrů dál se poprvé museli zastavit na křižovatce tvaru T.

Hlavní chodba byla osvětlená a v obou směrech mizela za zatáčkou z dohledu.

„Ty jdi doleva, já půjdu doprava,” řekl Miles.

„Neměl bys být sám,” protestovala Quinnová.

„Možná bych měl mít dvojče, co? Hergot, běž!”

Quinnová podrážděně rozhodila rukama a rozběhla se.

Miles vystartoval opačným směrem. Jeho kroky se strašidelně rozléhaly chodbou, ponořenou hluboko v syntetonové hoře. Na okamžik se zastavil a naslouchal; slyšel jen vzdalující se šustot lehkých kroků Quinnové. Běžel dál, míjel stovky metrů hladkého syntetonu, tmavé a tiché čerpací stanice i čerpací stanice, které byly osvětlené a tiše bzučely. Zrovna si říkal, kde asi minul východ - stropní průlez? - když na podlaze zahlédl nějaký předmět. Paralyzér, který prchajícímu Markovi vypadl z opasku. Miles ho rychle zvedl, s vyceněnými zuby procedil ahá! a v běhu si ho zasunul do pouzdra.

Zapnul komunikátor. „Quinnová?“ Chodba najednou zahrnula do jakési temné haly s výtahovým potrubím. Musí být pod jednou ze strážních věží. Pozor na Oprávněné osoby nad sebou. „Quinnová?“

Vkročil do výtahu a pustil se nahoru. Panebože, ve kterém patře Mark vystoupil? Třetí patro, které míjel, se rozevřelo do prosklené místnosti, která připomínala vstupní halu; za ní se prostíraly dveře a noc. Očividně východ. Miles vyskočil z výtahu.

Při zvuku jeho kroků se bleskově otočil naprosto neznámý muž v civilním saku a kalhotách a klesl na jedno koleno. Ve zdvižených rukou se mu stříbrně zablesklo parabolické zrcadlo, ústí nervového disruptoru. „Tamhle je!“ vykřikl a vystřelil.

Miles zajel zpátky do potrubního výtahu tak rychle, že se odrazil od zadní stěny. Zašátral po bezpečnostním žebříku po straně výtahu a šplhal vzhůru po příčlích rychleji, než ho antigravitační pole stihlo nadnášet. Zahýbal mimickými svaly, ve kterých se po ozáření paprskem disruptoru rozbodaly jehličky bolesti a ještě nepřestaly. Mužovy boty, uvědomil si Miles, které mu vyčuhovaly zpod kalhot, byly předpisové barraryarské armádní boty. „Quinnová!“ štěkl znovu do komunikátoru.

V dalším patře se mu otevřel výhled na chodbu bez ostřelovačů. První troje dveře, do kterých se Miles opřel, byly zamčené. Čtvrté se s houpnutím otevřely do jasně ozážené kanceláře, zdánlivě opuštěné. Když ji Miles zběžně zkoumal pohledem, jeho pozornost přitáhl nepatrný pohyb ve stínu pod komunikačním terminálem. Sklonil se a ocitl se tváří v tvář dvěma ženám v modrých technických kombinézách Správy hráze, které se tam schovávaly. Jedna vyjekla a zakryla si oči; druhá ji objala a vzdorovitě se na Milese zaškaredila.

Miles se pokusil o přátelský úsměv. „Éé... zdravíčko.“

„Co jste vy všichni zač?“ řekla druhá žena zvýšeným hlasem.

„Ale, já k nim nepatřím. Jsou to, hm... nájemní zabijáci.“ To byl koneckonců fér popis. „Nebojte se, po vás nejdou. Už jste volaly policii?“

Němě zavrtěla hlavou.

„Radím vám, udělejte to hned. Áá - už jste mě někdy viděla?“

Přikývla.

„Kam jsem běžel?“

Odtáhla se od něj, zjevně se vyděsila, že ji tu drží v šachu šílenec. Miles omluvně rozhodil rukama a vyrazil ke dveřím. „Zavolejte policii!“ křikl přes rameno. Chodbou se za ním neslo nezřetelné pípání tlačítek komunikačního terminálu, které někdo začal mačkat.

Mark nikde v patře nebyl. Gravitační pole v potrubním výtahu někdo vypnul; přes vchod se táhla automatická bezpečnostní závora a výstražné světlo zaplavovalo rudou září celou chodbu. Miles opatrně strčil do výtahu hlavu a o podlaží níž uviděl další hlavu, která se dívala nahoru; ucukl hlavou zpátky a ozvalo se zapraskání nervového disruptoru.

Venku se kolem celého obvodu věže táhl balkon. Miles vyklouzl z chodby dveřmi na straně obrácené k moři a podíval se kolem sebe i nahoru. Nad ním zbývalo jediné patro. Na jeho balkón se dalo pohodlně dohodit kotvičkou. Miles se zašklebil, vytáhl cívku a hodil; hned na první pokus se pevně zahákoval kolem horního zábradlí. Polkl, na okamžik se mu zastavilo srdce, když se zhoupnul nad věží, hrází a burácejícím mořem o čtyřicet metrů níž, a už se hrabal na horní balkon.

Po špičkách se přikradl k proskleným dveřím a vrhl pátravý pohled do chodby. Mark se krčil na pozadí rudého světla u vchodu do výtahu s taseným paralyzérem. Na podlaze chodby leželo natažené tělo - bezvědomého, zadoufal Miles - muže v technické kombinéze.

„Marku?“ zavolal Miles potichu a rychle couvl. Mark se střelbitě otočil a vypálil Milesovým směrem z paralyzéru. Miles se zády opřel o zeď a zavolal: „Pomoz mi a já tě odsud dostanu živého. Kde je Ivan?“

Když tak Markovi připomněl, že pořád drží trumf, Mark se podle očekávání zklidnil. Nevystřelil. „Dostaň mě odsud a já ti řeknu, kde je,“ kontroval.

Miles se usmál do tmy. „Dobrá. Jdu dovnitř.“ Proklouzl kolem dveří a připojil se ke svému

dvojníkovi, jen se předtím zastavil a ležícímu muži zkontroloval na krku tep. Naštěstí tep měl.

„Jak mě z toho hodláš dostat?“ chtěl vědět Mark.

„No, víš, v tom je právě problém,“ připustil Miles. Zarazil se a soustředěně naslouchal. Někdo byl na žebříku ve výtahovém potrubí a snažil se tiše šplhat nahoru; ale k jejich podlaží se ještě nepřiblížil. „Policie už je na cestě a počítám, že až přijede, Barrayarané honem vyklidí pole. Nebudou se chtít dát chytit v ožehavém meziplanetárním incidentu, který by vyslanec musel vysvětlovat místním úřadům. Dnešní noční operace už se jim stejně pořádně vymkla z rukou, protože někdo už je viděl. Destang si je ráno pořádně podá.“

„Policie?“ Mark pevněji sevřel paralyzér; ve tváři se mu mísily různé druhy strachu.

„Ano. Mohli bychom si s nimi hrát na schovávanou, dokud sem policie konečně nedorazí. Nebo bychom mohli vylézt na střechem a dát se odtamtud vyzvednout dendarijským aeroautem. Já vím, čemu bych dal přednost. A co ty?“

„Pak bych byl tvým zajatcem.“ Markův šeptající hlas se dusil vystrašeným hněvem. „Jestli umřu teď, nebo později, co na tom záleží? Konečně jsem přišel na to, k čemu by ti byl klon.“

Miles poznal, že Mark v sobě už zas vidí krácející banku lidských orgánů. Miles vzdychl. Podíval se na chronometr. „Podle Galenova rozvrhu mám jedenáct minut na to, abych našel Ivana.“

Markovi ve tváři přelétl záludný výraz. „Ivan není nahoře. Je dole. Tam, odkud jsme přišli.“

„Jo?“ Miles se odvážil rychle nakouknout do potrubního výtahu. Lezec ho opustil v jiném patře. Lovci prováděli prohlídku důkladně. Než se propracují až sem nahoru, budou si svou kořistí zcela jistí.

Miles měl na sobě pořád slaňovací popruhy. Velice tiše, dáváje si pozor, aby ničím nezacinkal, se natáhl, připevnil kotvičku na bezpečnostní závoru a vyzkoušel ji. „Takže chceš dolů, jo? To můžu zařídit. Ale s Ivanem abys měl radši pravdu. Protože jestli umře, osobně tě rozčtvrtím. Srdíčko, jatýrka, řízky a kotlety.“

Miles se naklonil, zkontroloval spoje, nastavil na cívce otáčky a okamžik zastavení a nacpal se pod závoru, připravený skočit. „Polez.“

„Popruhy mi nedáš?“

Miles se ohlédl a zazubil se. „Skáčeš líp než já.“

Mark si s nesmírně pochybovačným výrazem zastrčil paralyzér zpátky za opasek, přešel k Milesovi a bázkově kolem Milesova těla ovinul ruce a nohy.

„Radši by ses měl chytit pevněji. Dole zabrzdíme dost zprudka. A až poletíme dolů, neječ. Nestojím o žádnou pozornost.“

Mark ho popadl daleko křečovitěji. Miles si ještě jednou ověřil, že nemají nevídané společníky - potrubí výtahu bylo pořád prázdné - a vyrazil přes okraj.

Díky dvojnásobné váze hrůzostrašně nabírali rychlost. Téměř bez hlesu padali bez brzdění přes čtyři patra - Milesovi plaval žaludek někde za zadními zuby a stěny výtahové šachty se proměnily v barevnou šmouhu - pak slaňovací cívka začala vrzat, jak se vzpírala rychlé rotaci. Popruhy se do něj zakously a Markovy ruce, sepnuté přes jeho klíční kost, začaly povolovat. Milesova pravá ruka vystřelila a popadla Marka za zápěstí. Cudně zastavili centimetr nebo dva nad podlahou potrubního výtahu v útrokách syntetonové hory. Milesovi praskaly ušní bubínky.

Zvuk jejich pádu zněl Milesovým zjitřeným smyslem jako dunění hromu, ale ve vstupních otvorech nad nimi se neukazovaly žádné vyděšené hlavy, nepraskaly tam žádné zbraně. Miles i Mark uskočili z potrubí, kde je mohl někdo zahlédnout, do maličké předsínky u vnitřní přístupové chodby v Hrázi. Miles stiskl tlačítko, aby uvolnil kotvičku a navinul cívku; drát padal nehlučně, ale kotvička při dopadu na zem cinkla a Miles sebou škubl.

„Zpátky tudy,“ ukázal Mark doprava. Bok po boku klusali chodbou. Slabší zvuky se začaly ztrácet v hlubokých, vrčivých vibracích čerpací stanice, která blikala a bzučela, když kolem ní Miles běžel poprvé; teď pracovala, skrytými trubkami zvedala temžskou vodu na úroveň mořské hladiny za přílivu. Další stanice, která byla předtím temná a tichá, teď svítila a připravovala se k zahájení provozu.

Mark se zastavil. „Tady.”

„Kde?”

Mark ukázal: „Každá čerpací komora má přístupový = průlez, kvůli čištění a opravám. Ivana jsme strčili tam.”

Miles zaklel.

Čerpací komora velikostí připomínala velký šatník. Když byla zavřená, byla jistě temná, studená, plná slizu a zápachu a naprosto tichá. Dokud se nepřihrnula záplava stoupající vody, řvoucí a valící se s nepředstavitelnou silou, a nepřeměnila ji v komoru smrti. Voda se valila dovnitř, zalévala uši, nos, oči hledící do temnoty; valila se dovnitř a zalévala celou, celičkou komoru, ani doušek vzduchu nenechala pro zoufale lapající ústa; valila se dovnitř, aby neúnavně přehazovala a kroutila tělo a tloukla jím o silné nepoddajné zdi, dokud nerozmlátla obličej k nepoznání, dokud smrdutá voda s odlivem konečně neustoupila a nenechala po sobě - nic, co by stálo za řeč. Sajrajt v potrubí.

„Ty...” vydechl Miles se zuřivým pohledem na Marka, „ses propůjčil k tomuhle?”

Mark si nervózně zamnul ruce a ucouvl. „Jsi tady -přivedl jsem tě sem,” začal plačtivě. „Říkal jsem ti to...”

„Není to trochu krutý trest pro člověka, který ti nikdy neublížil víc, než že chrápal a nenechal tě vyspat? Ech!” Miles se otočil, záda mu až ztuhla znechucením, a začal bušit do tlačítek v zámku poklopu. Poslední krok vyžadoval ruce, bylo nutné otočit závorou, která poklop uvolnila. Když Miles zatlačil na těžké zkosené dveře a otevřel je, začal pípat alarm.

„Ivane?”

„Áá!” Výkřik zevnitř připomínal spíš zasípání.

Miles vrazil ramena dovnitř a posvít si baterkou. Průlez byl umístěný v horní části komory; zjistil, že se dívá dolů na bílou šmouhu Ivanova zvednutého obličej.

„Ty!” vykřikl Ivan hlasem plným odporu, couval přitom a klouzal ve slizu.

„Ne, to není on,” poopravil ho Miles. „To jsem já.”

„Ee?” Ivan měl zbrázděnou, vyčerpanou tvář, nebyl téměř schopen souvislé myšlenky; Miles vídal stejný výraz na tvářích mužů, kteří zůstali příliš dlouho v boji.

Miles hodil dolů osvědčené slaňovací popruhy -otrásl se, když si uvědomil, že se málem rozhodl je nevzít, když si na Triumfu balil výstroj - a zahákl cívku. „Připraven na výstup?”

Ivan pohnul rty a něco zamumlal, ale celkem slušně si omotal popruhy kolem paží. Miles stiskl tlačítko na cívce a Ivan vylezl nahoru. Miles mu pomohl pro-plazit se průlezem. Ivan se zastavil s rozkročenýma nohama, rukama se podpíral o kolena a ztěžka oddychoval. Zelenou uniformu měl promáčenou, zmačkanou a nasáklou slizem. Z rukou měl málem sekanou. Určitě ve tmě bušil a škrábal, šátral a řval, ale poklop všechno tlumil a nikdo ho neslyšel...

Miles zabouchl poklop. Pevně zaklapl. Otočil ručně ovládanou závorou. Bezpečnostní obvody se zas zapojily, čerpadlo okamžitě naskočilo. Z čerpací komory neunikl žádný hlasitější zvuk, jen příšerný podprahový sykot. Ivan se ztěžka posadil a hlavu sklonil na kolena.

Miles si vedle něj ustaraně klekl. Ivan otočil hlavu a zmohl se na mdlý úsměv. „Myslím,” lapí po dechu, „že teď budu provozovat klaustrofobii jako koníčka...”

Miles mu úsměv oplatil a poplácal ho po rameni. Vstal a otočil se. Marka nebylo nikde vidět.

Miles si odplivl a zvedl si k ústům zápěstí s komunikátorem. „Quinnová? Quinnová!” Vyšel do chodby, rozhlédl se na obě strany, pozorně naslouchal. V dálce doznívala slabounká ozvěna běžících kroků, mířily od strážní věže prolezlé Barrayarany. „Hajzlík mrňavá,” zamumlal Miles. „K čertu s ním.” Natákal na komunikátoru kód vzdušné hlídky. „Seržant Nim? Tady Naismith.”

„Na příjmu, pane.”

„Ztratil jsem kontakt s velitelkou Quinnovou. Zkuste se s ní spojit vy. Pokud se vám to nepovede, začněte ji hledat. Naposledy jsem ji viděl uvnitř Hráze, na půl cesty mezi šestou a sedmou věží, mířila na jih.”

„Ano, pane.”

Miles se otočil a pomohl Ivanovi na nohy. „Můžeš jít?” zeptal se úzkostlivě.

„Jo... jasně,” řekl Ivan. Zamrkal. „Je mi jen trochu...” Pustili se chodbou. Ivan trochu zavrával a opřel se o Milese ve snaze získat rovnováhu. „Nikdy bych si nepomyslel, že moje tělo dokáže vypumpovat tolik adrenalinu. Nebo tak dlouho. Hodiny a hodiny ... jak dlouho jsem tam byl?”

„Asi tak,” podíval se Miles na chronometr, „necelé dvě hodinky.”

„Hm. Připadalo mi to delší. Zdálo se, že se Ivanovi trochu vrací rovnováha. „Kam jdeme? Proč máš na sobě naismithovský obleček? Je s paní vyslancovou všechno v pořádku? Nedostali ji, že ne?”

„Ne, Galen popadl jenom tebe. V současnosti tu probíhá nezávislá dendarijská operace. Já teď vůbec nemám být dole. Destang mi nařídil, abych zůstal na palubě Triumfu, zatímco jeho zabijáci budou likvidovat mého dvojníka. Aby se předešlo záměně.”

„No jo, to dává smysl. Vědí tak, že můžou střílet na každého mrňavého chlapíka, kterého uvidí.” Ivan znovu zamrkal. „Milesi...”

„Přesně tak,” řekl Miles. „Proto jdeme tudy, a ne druhou cestou.”

„Měl bych zrychlit?”

„Jestli můžeš, bylo by to milé.”

Přidali do kroku.

„Proč ses vypravil dolů?” zeptal se Ivan po chvíli. „Neříkej mi, že se pořád snažíš zachránit tomu mrňavému padělanému převítovi jeho bezcennou kůži.”

„Galen mi poslal pozvání vyryté do tvé kůže. Já moc příbuzných nemám, Ivane. Mají pro mě překvapivě vysokou cenu. Třebas jen jako kuriozity.”

Vyměnili si pohledy; Ivan si odkašlal. „Jojo. Ehm. Ale jestli se snažíš podtrhnout Destanga, nemáš moc pevně pod nohama. Třeba - jestli je jeho komando tak blízko - kde je Galen?” Tvář mu zaplavily obavy.

„Galen je mrtvý,” oznámil Miles. Zrovna procházeli kolem temné křižovatky, odkud vedla chodba na vnější ochoz, kde ležela jeho mrtvola.

„Fakt? To rád slyším. Kdo měl tu čest? Chci mu políbit ruku. Nebo jí.”

„Myslím, že za minutku budeš mít šanci.” Vepředu, za zatáčkou chodby, se ozval zvuk běžících kroků, jako když utíká někdo s krátkýma nohama. Miles vytáhl paralyzér. „A tentokrát s ním nemusím schválně protahovat hovor. Quinnová nám ho sem možná nahnala,” dodal s nadějí. O Quinnovou si začínal dělat ukrutné starosti.

Mark zabočil za zatáčku, uklouzl, a s výkřikem beznaděje se před nimi zastavil. Otočil se, ukročil, zastavil se a znovu se otočil jako zvíře v pasti. Na pravé tváři měl rudý pruh, ucho mu lemovaly mokvající žlutobílé puchýře a do vzduchu z něj stoupal nezřetelný zápach spálených vlasů.

„Co je?” zeptal se Miles.

Mark zvýšeným, napjatým hlasem vyhrkl: „Honí mě nějaký zmalovaný šílenec s plazmovou puškou! Dobyli druhou věž -“

„Quinnovou jsi nikde neviděl?”

„Ne.”

„Milesi,” řekl zmateně Ivan, „naši kluci by přece do takovéhle akce nenosili plazmomety, ne? Do takovéhle složitěho zařízení - nechtěli by riskovat, že poškodí stroje -“

„Zmalovaný?” ozval se Miles naléhavě. „Jak? Ne- neměl náhodou obličej nalíčený jako čínskou operní masku?”

„Já nevím -jak vypadá čínská operní maska,” nabíral Mark dech, „ale měli - no, jeden z nich - obličej souvisle natřený od ucha až k uchu.”

„Nepochybně ghemský velitel,” vydechl Miles. „Na oficiální misi. Zdá se, že zvýšili odměnu.”

„Cetagand'ané?” zeptal se Ivan ostře.

„Konečně jim musely dorazit posily. Na kosmodromu museli zachytit moji stopu. Panebože - a

Quinnová běžela tím směrem!” I Miles se točil v kruhu a polykal, aby zahnal paniku do žaludku, kam patřila. Nesmí jí dovolit, aby mu stoupla až do mozku. „Ale ty se můžeš uklidnit, Marku. Tebe zabít nechtějí.”

„Houbeles nechtějí! Zařval: Tamhle je, chlapi!’ a pak mi málem ustřelil hlavu!”

Miles rozchlípil rty v ošklivém úsměvu. „Ne, ne,” zapěl konejšivě. „Jenom si tě s někým spletli. Ti lidé chtějí zabít mě - admirála Naismithe. To jenom ti na druhém konci tunelu chtějí zabít tebe. Samosebou,” dodal bodře, „nás nikdo z nich nedokáže rozlišit.”

Ivan si posměšně odfrkl.

„Zpátky tudy,” rozhodl Miles a vyběhl jako první. Zabočil do příčné chodby a smykem zastavil před venkovním průlezem. Ivan a Mark se hnali za ním.

Miles se vytáhl na špičky a zaskřípal zuby. Podle displeje na zámku stoupl příliv až nad horní hranu průlezu. Východ jim zatarasilo moře.

KAPITOLA 15

Miles rychle zapnul komunikátor. „Nime!” zavolal.

„Pane!”

„V sedmé věži je cetagandská zvláštní jednotka. Počet neznáme, ale mají plazmometry.”

„Ano, pane,” ozval se Nim udýchaně. „Právě jsme na ně narazili.”

„Kde jste a co vidíte?”

„Před všemi třemi vchody do věže mám po dvou vojácích a ve křoví na parkovišti zálohu. Ti - říkal jste Cetagand'ané, pane? - to do nás zrovna napálili plazmou z hlavní chodby, když jsme se tam snažili dostat.”

„Schytl to někdo?”

„Zatím ne. Zalehli jsme.”

„Velitelku Quinnovou jste nenašli?”

„Ne, pane.”

„Dokážete zaměřit její komunikátor?”

„Je někde ve spodních podlažích věže. Nehýbe se a Quinnová neodpovídá.”

Paralyzovaná? Mrtvá? Má vůbec ještě komunikátor na ruce? Těžko říct.

„Dobře,” nadechl se Miles, „zavolejte anonymně místní policii. Řekněte jí, že ve Věži sedm jsou ozbrojení muži - možná sabotéři, kteří se snaží vyhodit Hráz do vzduchu. Ať to zní přesvědčivě - mluvte na ně vyděšeně.”

„Spolehněte se, pane,” řekl Nim vážně.

Milese napadlo, jak těsně asi Nimovi plazmový paprsek rozčísí vlasy. „Než policisté dorazí, držte Cetagand'any ve věži. Když někdo vyleze, paralyzujte ho. Místní se pak o ně postarají. Pošlete pár střelců dolů do osmé věže, aby to tam uzavřeli. Kdyby Cetagand'ané chtěli na jih, ať je zaženou zpátky. Ale řekl bych, že budou spíš postupovat na sever.” Zakryl komunikátor a dodal k Markovi: „Aby tě dostali.” Zvedl ruku a mluvil dál k Nimovi: „Až dorazí policie, stáhněte se. Vyhybejte se kontaktu. Ale kdyby k němu přece jen došlo, chovejte se jako beránci. My jsme ti klad'asové. Ať jdou po těch cizích zloduších ve věži, co mají nelegální plazmometry. Jsme prostě turisti, kteří si při večerní procházce všimli něčeho neobvyklého. Jasně?”

Bylo slyšet, jak Nim potlačil smích. „Jasně, pane.”

„Ať někdo pozoruje šestou věž. Až policie dorazí, podejte hlášení. Naismith konec.”

„Jasně, pane. Nim konec.”

Mark přidušeně zasténal, přiskočil k Milesovi a popadl ho za bundu. „Co to tropíš, ty pitomče? Zavolej Dendarijcům znovu - přikaž jim, ať vyčistí sedmou věž od Cetagand'anů! Nebo-!” Snažil se chytit Milese za zápěstí; ten ho odrazil a zkroutil mu levou ruku za záda.

„No tak! Uklidni se. Sice bych si s Cetagand'any strašně rád zahrál na paralyzovanou, protože nás je víc - jenže oni mají plazmometry. Plazmometry mají asi třikrát větší dostřel než paralyzéry. Takové taktické nevýhodě bych své lidi vystavil jenom v případě krajní nouze.”

„Jestli tě ti hajzlové chytí, zabijou tě. Jakou krajnější nouzi ještě chceš?”

„Ale Milesi,” řekl Ivan a pochybovačně se rozhlížel po chodbě, „Nezavřels nás právě náhodou do kleští?”

„Nezavřel,” zazubil se Miles vesele. „Dokud máme plášť neviditelnosti, tak ne. Pojd'te!” Rozběhl se zpátky na křižovátku tvaru T a zahrnul doprava, zpátky k šesté věži obsazené Barrayarany.

„Ne!” vzepřel se Mark. „Tebe Barrayarané třeba zabijou náhodou, ale mě zabijou úmyslně!”

„Támhle,” ukázal Mark hlavou přes rameno, „by nás zabili oba, pro jistotu. Po dagulské operaci mají Cetagand'ané na admirála Naismithe větší pífku, než jsi zřejmě pochopil. Poběžte.”

Mark ho neochotně následoval, Ivan klusal jako poslední.

Milesovi bušilo srdce. Rád by se cítil aspoň zpola tak sebevědomě, jak měl Ivanovi naznačit jeho úsměv. Ale Mark jeho pochybnosti nesmí vycítit. Kolem něj se míhalo několik set metrů holého syntetonu. Běžel po špičkách, aby ho bylo co nejméně slyšet. Jestli Barrayarané pronikli tunelem až

sem dolů -

Dorazili k poslední čerpací stanici, ale stále se před nimi neobjevovaly známky smrtelného nebezpečí. Za nimi také ne.

Čerpací stanice už zase ztichla. Další příliv přijde až za dvanáct hodin. Pokud se nepřivalí žádné nečekané vlny, měla by být do té doby zavřená. Ale Milesovi se stejně nechtělo ponechat to náhodě. Když viděl Ivana, jak přešlapuje a pozoruje ho s rostoucími obavami, říkal si, že by mu měl nabídnout nějakou záruku.

Začal si prohlížet řídicí panely, jeden z nich zvedl a nakoukl dovnitř. Byl naštěstí mnohem jednodušší než, dejme tomu, řídicí systém v pohonné kabině skokové lodi. Když se to přeřízne tady a pak tamhle, snad to vyřadí pumpu z provozu, aniž by to rozsvítilo kontrolní pulty ve strážní věži. Doufejme. Pravda, zrovna teď bude asi těžko někdo pulty prohlížet. Miles vzhlédl k Markovi. „Potřeboval bych svůj nůž, prosím.”

Mark mu neochotně podal starodávnou dýku, a když ho Miles mlčky pobídl, i pochvu. Miles hrotem přeškrubl tenounké dráty. Podle všeho správně odhadl, které jsou které; snažil se, aby to vypadalo, že to věděl od začátku. Když skončil, nůž Markovi nevrátil.

Přešel k poklopu čerpací komory a otevřel ho. Tentokrát nic nezapípalo. Jeho gravitační kotvička se ihned zachytila na hladkém povrchu uvnitř. Poslední problém byla ta ztracená ruční závora. Kdyby se tu někdo objevil a nevinně - nebo ani ne tak nevinně - za ni zvenčí vzal - ne, to nehrozí. Stejný typ páky na bázi tenzorového pole, podobný gravitační kotvičce, jakým Quinnová otevřela průlez z ochozu, fungoval i tady. Miles si se sevřenými rty oddechl. Vrátil se k řídicímu panelu, který se otvíral čelem do chodby, a vedle řady kontrollek připlácí malou širokouhlou kameru. Hezky s nimi splynula.

Ukázal na otevřený poklop čerpací komory, která vypadala asi tak lákavě jako rakev. „Tak. Všichni dovnitř.”

Ivan zbledl. „Panebože, bál jsem se, že máš za lubem tohle.” Mark se netvářil o moc víc nadšeně než Ivan.

Miles vemlouvavě ztišil hlas: „Víš, Ivane, nutit tě nemůžu. Klidně jdi dál chodbou a vyzkoušej si, jestli tě uniforma uchrání před tím, že by ti někdo díky svému nervovému reflexu usmažil mozek. Jestli přežiješ setkání s Destangovým komandem, tak tě místní zavřou; to asi přežiješ. Ale byl bych raději, kdybys tu zůstal se mnou.” Ztišil hlas ještě víc. „A nenechal mě tu samotného s ním.”

Ivan překvapeně zamrkal.

Jak Miles očekával, prosba o pomoc zaučinkovala lépe než logika, žádosti a lichotky. Dodal: „Vždyť je to stejné, jako kdybychom byli v taktické místnosti.”

„Jako kdybychom byli v pasti!”

„Byl jsi někdy v taktické místnosti, když vypadl proud? Jsou to pasti. Ten pocit, že velíš a řídíš, je jen iluze. Radši bych byl na frontě.” Zaculil se a kývl směrem ke svému dvojníkovi. „A kromě toho: Mark by měl dostat příležitost prožít si totéž, co nedávno ty, nemyslíš?”

„Když to podáš takhle,” zamručel Ivan, „zní to celkem lákavě.”

Miles se do čerpací komory nasoukal jako první. Zdálo se mu, že už z chodby zaslechl vzdálené kroky. Vypadalo to, že Mark chce vzít do zaječích, ale s Ivanem těsně za zády neměl na vybranou. Nakonec k nim s heknutím seskočil Ivan. Miles zapnul baterku; Ivan, který jediný dosáhl nahoru, zasunul těžký poklop. Mačkali se k sobě v podřepu a na chvíli se rozhostilo hluboké ticho, přerušované jen jejich dechem.

Ivanovy nateklé, zrudlé ruce, ulepené potem a krví, se svíraly a rozvíraly. „Aspoň člověk ví, že nás nikdo neuslyší.”

„Pohoda,” zabručel Miles. „Modlete se, aby naši pronásledovatelé byli stejně hloupí jako já. Proběhl jsem tudy dvakrát.” Otevřel pouzdro se scannerem a nastavil kameru na severojižní záběr chodby. Zatím byla prázdná. Miles ucítil slabounký průvan. Kdyby jen trochu zesílil, znamenalo by to, že se potrubím valí voda a že prostě musí odsud, ať je tu Cetagand'anů, kolik chce.

„A co teď?“ pípl Mark. Opravdu vypadal, že si připadá jako v pasti, jak tu byl vtěsnaný mezi dva Barrayarany.

Miles se s předstíranou nenuceností opřel o slizkou mokrou zeď. „Teď budeme čekat. Jako v taktické místnosti. V taktické místnosti se hodně čeká. Když má člověk silnou představivost, tak to je - prostě peklo.“ Zapnul komunikátor. „Nime?“

„Slyším, pane. Zrovna jsem vám chtěl volat.“ Nimův hlas zněl přerývaně, jako by běžel nebo se plazil. „U sedmé věže právě přistálo policejní aeroauto. Ustupujeme přes park za Hrází. Pozorovatel hlásí, že místní právě vstoupili i do šesté věže.“

„Zachytili jste něco z komunikátoru Quinnové?“

„Pořád se nehýbe, pane.“

„Už se někdo spojil s kapitánem Galenim?“

„Ne, pane. Byl přece s vámi, ne?“

„Rozdělili jsme se zhruba v době, kdy jsem ztratil Quinnovou. Naposled jsem ho viděl na vnější straně Hráze, na půli cesty mezi věžemi. Poslal jsem ho hledat nějaký jiný vchod. No... kdyby ho někdo našel, hned mi to hlase.“

„Ano, pane.“

Sakra, další starost. Dostal se Galeni do problémů s Cetagand'any, Barrayarany nebo s místními? Zradilo ho jeho vlastní rozpoložení mysli? Miles teď hrozně zalitoval, že Galeniho někam vůbec posílal, stejně jako předtím Quinnovou. Jenže v té době ještě nenašli Ivana; těžko se dalo dělat něco jiného. Milesovi připadalo, že se snaží dát dohromady skládanku z živých kousků, které se v náhodných intervalech pohybují, mění tvary a zlomyslně se přitom chichotají. Povolil stisk zubů. Mark se na něj nervózně díval; Ivan seděl v podřepu a ničeho si moc nevšímal, kousal se do sevřených rtů, jak zápolil s náhlou klaustrofobií.

Na scanneru se na trochu zkresleném stoosmdesátistupňovém záběru chodby cosi pohnulo; z jihu podél ohybu tiše klusal nějaký muž. Nejspíš cetagandský střelec, říkal si Miles, ačkoli byl oblečený jako civilista. Neměl plazmomet, ale paralyzér - Cetagand'ané už asi věděli, že na scénu vstoupili místní v příliš vysokém počtu, než aby se dali hezky potichounku povraždit; zřejmě teď chtějí zklidnit situaci, nebo jí aspoň ubrat na významu. Cetagand'an prozkoumal ještě několik metrů chodby a pak se vytratil směrem, odkud přišel.

Za minutu se něco pohnulo na severu: dva muži šli po špičkách asi tak tiše, jak by to dokázal párek goril velkých jako oni. Jeden z nich byl onen zabeďnělec, který se dostavil na zvláštní operaci v normálních služebních botách. Také on vyměnil původní zbraň za skromnější paralyzér, ačkoli jeho druh měl i teď smrtonosný nervový disruptor. Opravdu to vypadalo, že se schyluje ke hře na paralyzovanou. Kdepak paralyzér, zbraň pro všechny nejasné situace, jediná zbraň, se kterou se doopravdy dá nejdřív střílet, a až pak se vyptávat.

„Zastrč ten nervový disruptor, tááák, hodný chlapeček!“ mumlal Miles, zatímco si i druhý muž vyměňoval zbraně. „Hlavu vzhůru, Ivane; teď možná přijde zlatý hřeb sezóny.“

Ivan se na něj podíval a jeho nepřítomný úsměv se změnil v cynický škleb, který víc připomínal starého Ivana. „Kecy, Milesi. Destang ti za tohle rozdrť koule.“

„Destang momentálně ani neví, že v tom mám prsty. Psst. Podívej.“

Cetagandský střelec se vrátil. Dal rukou znamení a přískoky ho předběhl další Cetagand'an. Na opačný konec chodby, který Cetagand'anům zakrývala zatáčka, doběhli zbylí tři Barrayarane. Víc Barrayanů ve věži nebylo; vnější zálohu, pokud nějakou měli, od nich odřízl kordon místní policie. Barrayarane už se zřejmě vzdali naděje na kořist, která jim záhadně zmizela, a stahovali se v naději, že co nejrychleji uniknou přes sedmou věž, aniž by museli cokoli vysvětlovat hordě nepřijemných Pozemšťanů. Cetagand'ané, kteří viděli, jak tudy utíká domnělý admirál Naismith, byli stále seskupeni k pronásledování, ačkoli jejich zadní stráž se nejspíš stahovala blíž, jak ji silně tlačili místní.

Stále žádné známky přítomnosti zadní stráže; žádné známky toho, že by tudy vlekli zajatou

Quinnovou. Miles nevěděl, jestli v to má doufat, nebo ne. Bylo by skvělé vědět, že je ještě naživu, ale strašlivě těžké vysvobodit ji ze spárů Cetagand'anů, než to tu uzavřou policisté. Asi nejlepší by bylo nechat ji paralyzovat/zajmout s celou tou bandou a pak si ji od policie v klidu vyžádat - jenže co když nějakého cetagandského vrahouna v zápalu posledního boje napadne, že mrtvé ženy nemluví? Miles se při té myšlence zachvěl jako rozpálená konvice.

Možná měl Ivana a Marka postavit do latě a zaútočit. Křehký, který vede zmrzačeného a nespolehlivého v útoku do neznáma... to ne. Ale byl by pro kteréhokoli jiného podřízeného důstojníka udělal více, nebo méně? Třeba se tolik bál, aby mu jako veliteli nezasahovaly do rozhodování vlastní city, že teď chyboval opačným směrem? Tím by zradil jak Quinnovou, tak Dendarijce...

Přední Cetagand'an vběhl do zorného pole předního Barrayarana. Oba okamžitě vypálili a oba zároveň se zhroutili.

„Ty reflexy,” zamumlal Miles. „Paráda.”

„Panebože,” řekl Ivan, kterého scéna tak zaujala, že úplně zapomněl na svou klaustrofobii, Jako když se srazí proton s antiprotonem. Prásk!”

Zbylí Barrayarane, rozestí po chodbě, se přitiskli ke zdi. Cetagand'an padl k zemi a plížil se ke svému zasaženému spolubojovníkovi. Jeden z Barrayanů skočil do chodby a zasáhl ho, Cetagand'an minul. Dva ze čtyř Barrayanů běželi k bezvědomým tělům svých tajemných protivníků. Jeden se připravil ke krytí, druhý je začal prohledávat, zbraně, kapsy, oblečení. Žádné doklady pochopitelně nenašel. Zmatený Barrayaran zrovna začal stahovat botu, aby ji mohl rozřezat - Miles měl pocit, že za chvíli přejde na tělo - když zpoza nich začal chodbou burácet zkreslený zesílený hlas. Miles přesně nerozuměl slovům tříštěnou ozvěnou, ale smysl byl jasný: „Tady jsou! Stůjte! Co se to tu děje?”

Jeden z Barrayanů pomohl druhému naložit na záda toho paralyzovaného; musel to být zrovna ten největší z nich, pan Bota osobně. Stáli dost blízko ke kameře, takže Miles viděl, jak se nosičovy nohy zachvěly, když se narovnával a začal pod svým nákladem klopýtat na jih. Dva muži šli před ním a poslední je jistil zezadu.

Ztracená malá armáda ušla snad čtyři kroky, když se z jižní zatačky vynořili další dva Cetagand'ané. Jeden z nich v běhu pátl z paralyzéru dozadu přes rameno. Moc nevnímal, co se děje kolem něj, a tak si všiml, že barrayarští střelci zasáhli jeho druha paralyzérem, až když zakopl o ležící tělo a po hlavě upadl. Svůj paralyzér svíral pevně, pád udržel pod kontrolou a ze země palbu opětoval. Jeden z barrayarských střelců padl.

Barrayský zadní strážce se přískoky přesunul před obtíženého muže uprostřed, pomohl svému druhovi našít to do kutálejšího se Cetagand'ana a pak se oba rozběhli podél zdi dopředu. Bohužel se dostali za oblouk, který je kryl, zrovna v okamžiku, kdy mohutná nemířená salva z paralyzéru schovaných za ohybem vyčistila chodbu pro postup neznámých - nejspíš pro policejní zásahovou jednotku, jak Miles odhadl jednak podle taktiky, jednak podle toho, že tímhle směrem předtím stříleli Cetagand'ané. Srážka mužů s vlnou energie dopadla podle očekávání.

Zbylý Barrayaran se prohýbal pod tíhou svého bezvědomého druha a bez ustání nadával s očima pevně zavřenýma, jako by se chtěl schovat před ohromující trapností celé situace. Když se za ním objevili policisté, s dupáním se k nim otočil a dal ruce vzhůru nejlépe, jak to šlo, rychle ukázal prázdné dlaně a upustil paralyzér.

Ivan uchváceně pronesl: „Úplně si představuju, jak volá komodoru Destangovi. „Ehm, pane? Narazili jsme tu na menší obtíže. Přijďte si pro mě...?””

„Možná raději dezertuje,” poznamenal Miles.

Oba policejní oddíly směřující proti sobě se málem navzájem zlikvidovaly, jako předtím jejich podezřelí uprchlíci, ale na poslední chvíli se poznaly. Milese to téměř zklamalo. Ale nic nemůže trvat věčně; za nějakou dobu by hromady těl chodbu zablokovaly a zmatek by ustal, jako v biologickém systému, který se postupně zadusí vlastním odpadem. Nejspíš nemohl na policistech chtít, aby sebe i těch devět zabíjáků odklidili z únikové cesty. Miles se zjevně ještě něco načeká. Ztraceně.

Miles s lupnutím vstal, protáhl se a se založenýma rukama se opřel o zeď. Bylo by lepší nečekat moc dlouho. Jakmile zásahová jednotka vyhlásí konec poplachu, dorazí sem pyrotechnici a technici ze Správy hráze a začnou to tu prohlížet centimetr po centimetru. Milesovu skupinku určitě najdou. To ale neznamená smrt, pokud ovšem - Miles se podíval na Marka, který se mu krčil u nohou - někdo z nich nezpánikuje.

Miles sledoval Markův pohled: na obrazovce scanneru policisté prohledávali paralyzovaná těla a škrábali se na hlavách. Zajatý Barrayaran se choval jaksepatří vzpurně a mlčenlivě. Jako tajný agent měl implantovanou odolnost proti mučení i fastpentě; metodami, které měli k dispozici, z něj londýnští policisté těžko mohli něco dostat, což zjevně věděl.

Při pohledu na poprask v chodbě zavrtěl Mark hlavou. „Na čí straně jsi vlastně ty?”

„Ty jsi asi nedával pozor,” řekl Miles. „Dělám to všechno kvůli tobě.”

Mark se na něj zakabonil. „Proč?”

Pravda, proč. Miles si ho fascinovaně prohlížel. Chápal, jak se klon může proměnit v posedlost, a naopak. Brada mu zaškubala v navyklém tik; Mark udělal zjevně nevědomky totéž. Miles slýchal neuvěřitelné příběhy o prapodivných vztazích mezi lidmi a jejich klony. Na druhou stranu, člověk, který jde a nechá si dobrovolně udělat klon, musí být pěkný úchyl sám o sobě. Je přece mnohem zajímavější mít dítě, pokud možno se ženou, která je chytřejší, bystřejší a hezčí; tak rod ve vývoji aspoň trochu poposkočí kupředu. Miles se poškrábal na zápěstí. Za chvíli se Mark poškrábal na paži. Miles potlačil úmyslné zívnutí. Raději nezačínat s ničím, co nedokázal zastavit.

Dobrá. Ví, kým Mark je. Ale možná, že je podstatnější uvědomit si, kým není. Mark není Milesův duplikát, byť se Galen snažil sebevíc. Není to dokonce ani jedináčkův vysněný bratr; Ivan, s nímž má Miles společný rod, přátele, Barrayar, osobní vzpomínky na stále vzdálenější minulost, je jeho bratrem stokrát víc, než by jím kdy mohl být Mark. Dost možná, že nedocenil Ivanovy zásluhy. Zpackané začátky se nedají vrátit, ačkoli se dají - Miles pohlédl na své nohy a v duchu si představil umělé kosti uvnitř - opravit. Někdy.

„No, proč?” přerušil Ivan Milesovo protahující se mlčení.

„Copak,” pípl Miles, „máš něco proti svému novému bratranci? Co se stalo s tvým smyslem pro rodinu?”

„Ty mi bohatě stačíš, pěkně děkuju. Tady to tvoje Zlé dvojče,” Ivan vztyčil prostředník, „už je na mě moc. Kromě toho mě oba v jednom kuse zavíráte do nějakých kamrlíků.”

„No, ale aspoň jsem požádal o dobrovolníky.”

„Jo, to znám. ‚Potřebuju tři dobrovolníky, tebe, tebe a tebe.’ Takhle jsi šikanoval mě i dceru svého tělesného strážce dávno předtím, než jsi vstoupil do armády, ještě když jsme byli děti. Pamatuju si na to.”

„Rozený velitel.” Miles se zazubil. Mark zkrabatil obočí, nejspíš si snažil představit Milese, jak na hřišti šikanoval velmi rozložitého a zdravého Ivana. „Musí se na to hlavou,” vysvětlil mu Miles.

Zkoumal Marka, který se před jeho pohledem zaraženě krčil a vtahoval hlavu mezi ramena jako želva. Je tohle zlo? Zmatek, to ano. Pokřivení ducha i těla -i když Galen nemohl být v roli vychovatele o moc hroznější než Milesův vlastní dědeček. Ale na to, aby se z někoho stal opravdový sociopat, musí být extrémně egocentrický, což podle všeho nebyl Markův případ; téměř mu nedovolili, aby nějaké vlastní já vůbec měl. Možná byl egocentrický příliš málo. „Jsi zlý?” zeptal se ho Miles nenuceně.

„Jsem přece vrah,” odfrknul Mark. „To ti nestačí?”

„To byla vražda? Mně spíš připadalo, žeš to udělal ve zmatku.”

„Popadl nervový disruptor. Nechtěl jsem mu ho dát. Pak to vystřelilo.” Markova tvář při vzpomínce zbledla, a jak na ni ze strany dopadala ostrá záře baterky zavěšené na zdi, byla bílá a temná. „Chtěl jsem střílet.”

Ivan zvedl obočí, ale Miles nemilosrdně pokračoval, aniž by mu cokoli vysvětlil. „Řekněme neúkladně,” navrhl Miles.

Mark pokrčil rameny.

„Kdybys měl svobodnou volbu...” začal Miles pomalu.

Mark zkroutil rty. „Svobodnou volbu? Já? Jakou mám naději? Policie už to tělo nejspíš našla.”

„Kdepak. Příliv stoupl až nad zábradlí. Tělo vzalo moře. Vyplave až tak za tři, čtyři dny. Pokud vůbec.” A pokud ano, bude vypadat pěkně odpudivě. Bude si ho kapitán Galeni chtít vyžádat a řádně pohřbít? Kde Galeni vůbec je? „Řekněme, že bys měl svobodnou volbu. Zbavil by ses Barrayaru a Komarru, zbavil by ses i mě. Zbavil by ses Galena a policie. Zbavil by ses posedlosti. Co bys dělal? Kdo jsi? Nebo jsi jen reakce, a nikdy akce?”

Mark sebou ztatečně trhl. „Jdi někam.”

Miles se jedním koutkem úst ušklíbl a rozhrnul botou svinstvo na podlaze. Málem si v něm začal kreslit, ale včas se zarazil. „Nejspíš na to nikdy nepřijdeš, dokud nad tebou stojím.”

Mark vyprskl záští. „Svobodný jsi ty!”

„Já?” Miles se téměř doopravdy zarazil. „Nikdy nebudu tak svobodný jako ty teď. Ke Galenovi tě poutal strach. Jeho moc sahala jen tak daleko jako jeho vliv, a oboje se zhroutilo zároveň. Mě poutají - jiné věci. Je jedno, jestli spím nebo bdím, jestli jsem blízko nebo daleko. I když... Barrayar může být zajímavý, když se na něj nedíváš Galenovýmá očima. Pochopil to i jeho vlastní syn.”

Mark se kysele usmál, pohled upíral do zdi. „Už si zase děláš zálusk na moje tělo?”

„K čemu? Nejde přece o to, že by dejme tomu tvoje výška odpovídala tomu, co zamýšlely moje - naše - geny. A všechny moje kosti už stejně budou brzo umělohmotné. Nic bych z toho neměl.”

„Tak bych byl v záloze. Rezerva pro případ nehody.”

Miles rozhodil rukama. „Tomu už přece nevěříš ani ty. Ale moje původní nabídka pořád platí. Vrať se se mnou k Dendarijcům, a já tě schovám. Propašuju tě domů. Tam budeš mít čas přemýšlet o tom, jak být skutečným Markem, a ne jenom něčí imitací.”

„Já za těmi lidmi nechci,” prohlásil Mark rezolutně.

Čímž měl na mysli svého otce a matku; Miles to bez obtíží pochopil, ačkoli Ivan zjevně ztrácel nit. „Nemyslím, že by se zachovali nějak nevhodně. Jsou už koneckonců kdesi v tobě, hodně hluboko. Nemůžeš přece utéct sám před sebou.” Odmlčel se a pak to zkusil znovu. „Kdybys mohl udělat cokoli, co by to bylo?”

Mark se ještě víc zamračil. „Rozflákal bych všechny klonovací firmy na Jacksonu.”

„Hm.” Miles se zamyslel. „Hluboko zakořeněné reflexy. Ale co jiného se dá čekat od potomků kolonie, která začínala jako základna únosců? Pochopitelně se z nich vyvinula aristokracie. Někdy ti budu muset vyprávět pár historek o tvých předcích, které nejsou v oficiálních kronikách...” Takže Mark si od Galena osvojil aspoň něco dobrého, žízeň po spravedlnosti, která zahrnovala nejen jeho, ale i ostatní. „Na životní poslání by ti to rozhodně vystačilo. Jak bys na to šel?”

„Nevím.” Vypadalo to, že Marka ta nenadálá praktická otázka zaskočila. „Vyhodil bych do povětří laboratoře. Zachránil bych děcka.”

„Taktika dobrá, strategie špatná. Prostě by to postavili znova. Musel bys zaútočit na několika úrovních. Kdybys vymyslel, jak to zařídit, aby jim nešly obchody, firmy by zanikly samy od sebe.”

„Jenže jak na to?” zeptal se pro změnu Mark.

„Počkej... Jejich zákazníci. Boháči bez skrupulí. Ty by člověk asi těžko přesvědčoval, aby si místo života zvolili smrt. Spíš by je odlákal průlom v medicíně, který by jim nabídl jiný způsob, jak si prodloužit život.”

„Nebo je můžu zabít rovnou,” zavrčel Mark.

„Ano, ale ve větším měřítku to je nepraktické. Takoví lidé mívají tělesné strážce. Jeden z nich by tě dřív nebo později dostal a bylo by po všem. Víš co, způsobů, jak zaútočit, musí být aspoň čtyřicet. Je hloupost ulpět na prvním, který člověka napadne. Řekněme kupříkladu, že by ses se mnou vrátil na Barrayar.

Jakožto lord Mark Vorkosigan bys nejspíš časem soustředil velkou moc, pokud jde o lidi i o peníze.

Dovzdělal by ses - prostě se připravil na to, jak s tím problémem naložit strategicky, místo aby ses, ehm, prostě vrhnul z první zdi, na kterou narazíš, a rozplácnul se.”

„Nikdy,” procedil Mark mezi zuby, „na Barrayar nepůjdu.”

A vypadá to, že nejlepší ženské v galaxii jsou s tebou v tomhle zajedno... jsi možná chytřejší, než si myslíš. Miles si tiše vzdychl. Quinnová, Quinnová, Quinnová, kde jsi? V chodbě zatím policisté nakládali posledního bezvědomého zabijáka na nosítkové vznášedlo. Vyrazit musí buď za chvíli, nebo vůbec.

Miles si uvědomil, že na něj Ivan zírá. „Ty jsi totální magor,” řekl Ivan přesvědčeně.

„Proč, je přece na čase, aby si ty parchanty na Jacksonu někdo podal, ne?”

„To jo, ale...”

„Nemůžu být všude. Ale mohl bych tu akci podpořit, tedy,” Miles se podíval na Marka, „pokud se přestaneš snažit být mnou. Co ty na to?”

Mark sledoval, jak odnášejí poslední zabijáky. „Klidně. Divím se, že se ty nesnažíš vyměnit totožnost se mnou.” Podezřívavě otočil hlavu k Milesovi.

Ten se nuceně zasmál. Zajímavé pokušení. Zahodit uniformu, vlézt do metra a zmizet se šekem na půl miliónu marek v kapse. Být volný... Jeho pohled utkvěl na Ivanově zašpiněné zelené uniformě, symbolu jejich služby. Jsi tím, co konáš - vol znovu... Ne. Nejošklivější dítě Barrayaru by se znovu rozhodlo za planetu bojovat, ne zalézt do díry a nebýt vůbec nikým.

Ostatně, co se týče děr, je nejvyšší čas z tuhleté vylézt. Poslední policista ze zásahové jednotky pochodoval za nosítkovým vznášedlem a mizel v ohybu chodby. Za chvíli to tu začnou prohledávat technici ze Správy hráze. Měli by sebou hodit.

„Jdeme,” řekl Miles, vypnul scanner a vzal si baterku.

Ivan si ulehčeně oddychl a vstal, aby mohl otevřít poklop. Pak pomohl Milesovi prolézt. Miles mu zase, stejně jako předtím, odvinul kus slaňovacího lana. Když Mark uviděl v otvoru Milese, zaplavilo jeho tvář na chvíli zděšení, jelikož ho napadlo, proč asi jde poslední; jeho výraz se znovu zklidnil, když mu Miles hodil lano. Miles sebral širokoúhlou kameru, dal ji do pouzdra a zapnul komunikátor. „Nime, hlášení o stavu,” zašeptal.

„Už máme obě aeroauta zas ve vzduchu, pane, asi kilometr od pobřeží. Vaši oblast odřízl policejní kordon. Hemží se jich tam spousta.”

„Dobře. Co Quinnová?”

„Beze změny.”

„Dejte mi její přesné souřadnice ve věži.”

Stalo se.

„Výborně. Jsem uvnitř Hráze u šesté věže s poručíkem Vorpatrilem z Barrayarského vyslanectví a svým klonem. Pokusíme se uniknout přes sedmou věž a po cestě sebrat Quinnovou. Nebo aspoň,” Milesovi se hloupě stáhlo hrdlo a polkl, „zjistit, co se s ní stalo. Udržujte současnou pozici. Naismith konec.”

Sundali si boty a těsně podél zdi se plížili na jih. Miles slyšel nějaké hlasy, ale ozývaly se zezadu. Křížovátka tvaru T byla teď osvětlená. Když se k ní blížili, zastavil Miles posuňkem ostatní, přikradl se k rohu a rozhlédl se. Muž v kombinéze Správy hráze a uniformovaný policista si prohlíželi poklop. Stáli zády k Milesovi. Miles gestem přivolal Marka a Ivana. Tiše proběhli ústím tunelu.

Před výtahem v podzemí sedmé věže hlídkoval policista. Miles, s botami v jedné ruce a paralyzérem v druhé, se zoufale zašklebil. Hlavně že doufal, že se jim povede zmizet beze stopy.

Co se dá dělat. Snad dokážou nedostatek obratnosti vyvážit rychlostí. Kromě toho ten chlap teď stojí mezi Milesem a Quinnovou, a tak si svůj osud zaslouží. Miles zamířil paralyzérem a vystřelil. Policista padl.

Vznášeli se výtahovým potrubím nahoru. Tohle patro, ukázal mlčky Miles. V chodbě bylo jasné světlo, ale Miles neslyšel žádné zvuky, svědčící o přítomnosti lidí. Ušel vzdálenost, kterou mu Nim

udal, a zastavil se před zavřenými dveřmi s cedulí ÚDRŽBA. Bylo mu nevolno. Co když jí Cetagand'ané připravili pomalou smrt, co když ty minuty, kdy se Miles tak klidně a uvážlivě schovával, nakonec rozhodly...

Dveře byly zamčené. Ovladač někdo pokazil. Miles ho vyškubl, vyzkratoval a s námahou otevřel dveře ručně; málem si přitom polámal zatřáté prsty.

Ležela tam zhroucená, až příliš bledá a tichá. Miles se vedle ní vrhl na kolena. Honem, tep na krku - je tam. Její kůže byla teplá, hrud' se jí zdvihala a klesala. Paralyzovaná, jenom paralyzovaná. Jenom paralyzovaná. Zamlženýma očima vzhlédl k Ivanovi, který tam nervózně postával; potom polkl a přinutil se zas dýchat pravidelně. Vždyť to koneckonců byla ta nejlogičtější možnost.

KAPITOLA 16

Zastavili se u bočního vchodu do šesté věže a znovu si obuli boty. Mezi nimi a městem se táhl podlouhlý park, podél osvětlených cest žíhaný bílými jiskrami a zelenými záhony, všude jinde tmavý a tajemný. Miles odhadoval, jak rychle by doběhli k nejbližším keřům, a prohlížel si postavení policejních vozidel rozestých po parkovištích.

„Čutoru tu asi nemáš, vid’?“ zeptal se Miles šepem Ivana.

„I kdybych měl, byl bych ji už dávno vylil. Proč?“

„Jenom jsem přemýšlel, jak vysvětlit to, že takhle pozdě v noci vlečou tři chlapi parkem bezvědomou ženskou. Kdybychom pokropili Quinnovou trochou brandy, mohli bychom předstírat, že ji vedeme domů z nějakého mejdanu. Kocovina po zásahu paralyzérem se dost podobá té skutečné, takže by nevadilo, ani kdyby se začala probírat.“

„Doufám, že má smysl pro humor. Ale zabít něčí pověst, to mezi přáteli nic neznamená, co?“

„Lepší než skutečná smrt.“

„Hm. Stejně čutoru nemám. Jdeme na věc?“

„Budeme muset. Ne, počkej -“ Přistávalo další aero-auto. Civilní, ale strážný u hlavního vchodu do věže mu šel vstříc. Vystoupil postarší muž a oba spěšně vyrazili k věži. „Ted’.“

Ivan chytl Quinnovou za ramena a Mark za nohy. Miles opatrně překročil paralyzovaného policistu, který vchod hlídal, a všichni přeběhli přes chodník do úkrytu.

„Ty, Milesi,“ zafuněl Ivan, když se zastavili mezi keři a obhlíželi další úsek, „proč radši nejsi na křehotinky? Bylo by to rozumnější...“

„Ale no tak. Vždyť váží jenom asi dvakrát víc než plná polní. To zvládnete...“ Za nimi se neozývaly žádné výkřiky, nikdo je nepronásledoval. Oblast hned u věže byla vlastně asi nejbezpečnější. Nejspíš už ji prohledali a považovali za vyčištěnou. Policie se bude soustředit spíš na okraje parku. Kterými budou muset projít, aby se dostali do města a unikli.

Miles upřeně zkoumal stíny. Ve všem tom umělém osvětlení kolem se jeho oči přizpůsobovaly tmě hůř, než by chtěl.

Ivan se tam díval také. „V těch keřích podle mě žádní policajti nejsou,“ zamumlal.

„Ty nehledám,“ odpověděl mu Miles šepem.

„A koho teda?“

„Mark říkal, že po něm střílel muž s pomalovaným obličejem. Viděls tu někoho s pomalovaným obličejem?“

„No... Třeba ho policajti sbalili jako prvního, než jsme viděli ty ostatní.“ Přesto se ohlédl přes rameno.

„Třeba. Marku - co měl na obličejí namalované? A jakou barvou?“

„Hlavně modrou. S takovými vlnovkami, bílými, žlutými a černými. Ghem se střední hodností, žejo?“

„Kapitán centurie. Jestli jsi mě měl nahradit, tak bys měl znát ghemské insignie, jako když bičem mrská.“

„Musel jsem se toho naučit tolik...“

„V každém případě, Ivane - to si vážně myslíš, že by kapitán centurie, skvěle vycvičený, vyslaný přímo velitelstvím a zavázaný k misi formální přísahou, prostě dovolil nějakému londýnskému policistovi, aby se k němu připlížil a paralyzoval ho? Ti ostatní byli jenom obyčejní vojáci. Cetagandané si je později vyzvednou na kauci. Ale Ghem by raději umřel, než aby se nechal takhle potupit. Taky ho hned tak nesetřeseme, zmetka.“

Ivan obrátil oči v sloup. „To je fakt bezva.“

Několik set metrů se proplétali mezi stromy, keři a stíny. Začal k nim slabě doléhat hluk dopravy z hlavní pobřežní dálnice. Podchody pro chodce budou jistě hlídané. Dálnice sama byla oplocená a chodcům byl vstup přísně zakázán.

U hlavní cesty k podchodu se za keři a psím vínem krčila malá syntetonová budka, jako by se

snažila zakrýt svou prostou funkci. Miles si nejdřív myslel, že to je veřejný záchodek, ale zblízka viděl, že má jen jedny dveře, holé a zamčené. Žárovky, které měly zeď se dveřmi osvětlovat, někdo rozbil. Najednou se před Milesem začaly dveře pomalu otevírat. Ve tmě se matně zaleskla zbraň v bledé ruce. Miles zamířil paralyzér a zatajil dech. Vyklouzla temná silueta muže.

Miles si oddechl. „Kapitáne Galeni!” sykl.

Galení sebou trhl, jako by ho někdo zasáhl, pak se přikrčil, přeběhl k nim a vkleče se vtěsnil do jejich úkrytu. Tiše zaklel, když - stejně jako předtím Miles - zjistil, že okrasné keře kolem nich mají trny. Bleskově přehlédl vyčerpanou skupinku, Milese a Marka, Ivana a Elli. „To mě podrž. Vy jste ještě naživu!”

„Vámi jsem si taky nebyl moc jistý,” přiznal Miles.

Galení vypadal - divně, usoudil Miles. Kam se poděl ten nic neříkající výraz pozorovatele, který mlčky vstřebal smrt Sera Galena? Galení se skoro zubil, sršela z něj trochu výstřední veselost, jako kdyby přebral nějaké povzbuzující drogy. Dýchal ztěžka; měl obličej plný modřin a zakrvácená ústa. Napuchlou rukou svíral zbraň - ačkoli ho naposledy viděli beze zbraně, měl teď cetagandský armádní plazmomet. Z boty mu čouhala rukojeť nože.

„Nepotkal jste tu někde, ehm, chlapa s modře pomalovaným obličejem?” zeptal se ho Miles.

„Jo, potkal,” řekl Galení s jistým uspokojením.

„Co se s vámi sakra stalo? Pane?”

Galení překotně šeptal. „Tam, kde jsme se rozešli, jsem nemohl najít vchod do Hráze. Pak jsem objevil tenhle služební vchod,” ukázal hlavou na budku, „a napadlo mě, že by tamtudy mohly zpátky k Hrázi vést chodby s elektrooptickými kabely nebo vodovodním potrubím. Měl jsem napůl pravdu. Inženýrské sítě jsou pod tímhle parkem všude. Ale pod zemí jsem omylem změnil směr a místo v Hrázi jsem nakonec vylezl z kanálu v podchodu pod pobřežní dálnicí. A tam jsem narazil hádejte na koho?”

Miles zavrtěl hlavou: „Na policii? Na Cetagand'any? Na Barrayarany?”

„Přihořívá. Byl to můj starý přítel a protějšek z Cetagandského vyslanectví, ghemský poručík Tabor. Popravdě řečeno, trvalo mi několik minut, než jsem pochopil, co tam dělá. Vnější zálohu pro specialisty z velitelství. To, co bych dělal já, kdybych,” zahihňal se Galení, „nedostal zákaz vycházek. Vůbec ho nepotěšilo, že mě vidí,” pokračoval Galení. „A taky nemohl přijít na to, co tam sakra dělám. Oba jsme předstírali, že venku koukáme na měsíček, a já jsem si zatím prohlédl vybavení, co měl naskládané v autě. Možná mi to vážně uvěřil; nejspíš si myslel, že jsem opilý nebo zfetovaný.”

Miles ze zdvořilosti neřekl: ani bych se nedivil.

„Jenže pak se mu začali ozývat lidi z jeho oddílu, takže se mě musel rychle zbavit. Vytasil na mě paralyzér - já uhnul k zemi - nedostal jsem sice přímý zásah, ale ležel jsem a předstíral, že jsem to ve skutečnosti schytl hodně. Slyšel jsem polovinu toho, co si povídá s komandem ve věži, a čekal jsem na příležitost situaci zvrátit. Zrovna jsem začínal cítit levou polovinu těla, když se tam objevil váš modrý přítel. To odvedlo Taborovu pozornost, a tak jsem je dostal oba.”

Miles zvedl obočí. „Jak jste to u všech všudy dokázal?”

Galení při řeči kroutil rukama. „Vlastně... ani nevím,” přiznal. „Vzpomínám si, jak jsem je mlátil...” Podíval se na Marka. „Bylo příjemné mít před sebou zase jednou jasně definovaného nepřítele.”

Na kterém, říkal si Miles, si Galení prostě vybil všechno napětí nashromážděné během posledního neskutečného týdne a téhle šílené noci. Miles už několikrát viděl, co dokážou berserkové. Jsou ještě naživu?”

„Ale ano.”

Miles se rozhodl, že tomu uvěří, až si to bude moci ověřit sám. Galeního úsměv ho děsil, ty jeho dlouhé zuby svítící ve tmě.

„Jejich auto,” řekl Ivan naléhavě.

„Jejich auto,” souhlasil s ním Miles. „Je tam ještě? Dostaneme se k němu?”

„Snad,” řekl Galeni. „V chodbách je teď přinejmenším jeden policejní oddíl. Zaslechl jsem je.”

„Budeme to muset risknout.”

„Vám se to snadno řekne,” zavrčel jedovatě Mark. „Máte diplomatickou imunitu.”

Miles na něj upřeně pohlédl. Začínala se ho zmocňovat berserkovská nálada. Prstem přejel vnitřní kapsu své šedé bundy. „Marku,” vydechl, Jak by sis chtěl vydělat ten šek na sto tisíc beťanských dolarů?”

„Žádný šek neexistuje.”

„To říkal Ser Galen. Dneska v noci můžeš přemýšlet nad tím, v čem všem se ještě dneska v noci mýlil. Miles mrkl na Galeniho, aby zjistil, jak na něj zapůsobila zmínka o jeho otci. Zjevně ho zklidnila. „Kapitáne Galeni. Jsou ti dva Cetagand'ané při vědomí, nebo je můžeme k vědomí přivést?”

„Jeden z nich při vědomí určitě je. Touhle dobou už možná oba. Proč?”

„Svědci. Dva svědci, to je ideální.”

„Myslel jsem si, že se snažíme zmizet, místo abychom se vzdali, jenom proto, aby žádní svědci nebyli,” řekl smutně Ivan.

„Myslím,” nevšímal si ho Miles, „že admirála Naismithe budu radši dělat já. Neber si to osobně, Marku, ale přece jen nemáš ten správný beťanský přízvuk. Připadá mi, že vyslovuješ koncová r moc měkce, nebo tak něco. Kromě toho máš lorda Vorkosigana lip nacvičeného.”

Když Galeni jeho plán pochopil, pomalu zvedl obočí. Zamyšleně pokýval hlavou, ačkoli výraz, se kterým pak pohlédl na Marka, byl tak nevyzpytatelný, že Mark div neucukl. „Ano. Řekl bych, že nám dlužíš pomoc.” A ještě tišeji dodal: „Dlužíš ji mně.”

Teď nebyla ta pravá chvíle mluvit o všem, co naopak Galeni dluží Markovi, i když okamžik, kdy se jejich pohledy setkaly, přesvědčil Milese, že přinejmenším Galeni si je oboustranností onoho pochmurného dluhu plně vědom. Jenže Galeni nehodlal tuhle příležitost promarnit.

Admirál Naismith si teď byl jistý podporou, a tak řekl: „Takže do chodby. Veďte nás, kapitáne.”

Když je výtah vynesl z podchodu do parku u Hráze, několik metrů nalevo od sebe spatřili cetagandské

auto, zaparkované ve stínu stromu. Na tomhle konci ještě pořád nebyla žádná policejní hlídka; Galeni jim řekl, že tam, kde podchod ústí do parku, jsou dva muži, ale nekontrolovali to - nechtěli riskovat. Běh chodbami byl sám o sobě dost hekticky, jednou se jen tak tak vyhnuli pyrotechnickému oddílu.

Rozložitý platan skrýval auto před většinou obchodil (touhle dobou zavřených.) a bytů na druhé straně úzké ulice. Miles doufal, že žádný nespavec snad seshora neviděl Galeniho akci. Dálnice nad nimi a za nimi byla obehnaná zdí bez oken. Milesovi stejně připadalo, že tu jsou na ráně.

Auto nemělo diplomatickou značku a ani jinak na něm nebylo nic zvláštního; bylo takové nijaké, ani staré ani nové, trochu špinavé. Takže každopádně tajná operace. Miles zvedl obočí a tiše hvízdнул, když si všimnul, že boční stěna je promáčklá zhruba ve tvaru lidské hlavy a na chodníku je krev. V šeru našťěsti nebylo červenou moc vidět.

„To muselo nadělat dost hluku, ne?” řekl Miles Galenimu a ukázal na promáčknutí.

„Co? Ani ne. Tupé rány. Nikdo nekřičel.” Galeni se rychle rozhlédl po ulici, počkal, než přejede osamělé auto, a pak stáhl průhlednou zrcadlovou střechu.

Na zadním sedadle se krčily dvě siluety. Svázané. Poručík Tabor, v civilním oblečení, na ně mžoural zpoza roubíku. Muž s modrým obličejem napůl seděl, napůl ležel vedle něj. Miles se mu podíval na oční víčko; ještě se hýbalo. Začal vpředu hledat lékárníčku. Ivan naložil a usadil Elli a ujal se řízení. Mark vklouzl vedle Tabora a Galeni se k zajatcům vměstnal z opačné strany. Ivan stiskl tlačítko a střecha se nad nimi zavřela a zacvakla. V sedmi se tam dost mačkali.

Miles se naklonil z předního sedadla a přitiskl kapitánovi centurie na krk hyposprej se synerginem jako první pomoc při šoku. Třeba ho vzkřísí, a rozhodně mu neublíží. V téhle podivné chvíli byl život a dobré zdraví Milesova potenciálního vraha nejcenějším majetkem. Miles se na okamžik zamyslel a

pak ošetřil i Elli. Povzbudivě zasténala.

Auto se s hukotem rozjelo. Miles si s úlevou oddechl, když za sebou nechali pobřeží a zamířili k labyrintu města. Zapnul komunikátor a řekl s dokonalým beťanským přízvukem, „Nime?”

„Ano, pane.”

„Zaměř můj komunikátor. Jedte za námi. Už jsme tu skončili.”

„Máme vás, pane.”

„Naismith konec.”

Položil si Ellinu hlavu do klína a otočil se dozadu k Taborovi. Tabor se díval střídavě na Marka vedle sebe a na Milese.

„Zdravíčko, Tabore,” řekl Mark s pečlivě připravenou výslovností barrayarského Vora - opravdu to zní tak falešně? „Co vaše bonsaje?”

Tabor trochu ucukl. Kapitán centurie se zavrtěl a díval se na ně přivřenýma očima. Už se probíral. Snažil se pohnout, zjistil, že je spoutaný, a zas toho nechal - nevzdal se, ale nechtěl plýtvat energií na marný zápas.

Galení se přes něj natáhl a uvolnil Taborovi roubík. „Promiňte, Tabore. Ale admirála Naismithe nedostanete. Rozhodně ne tady na Zemi. Můžete to sdělit vašemu velení. Dokud jeho flotila neopustí oběžnou dráhu, je pod naší ochranou. Je to součást dohodnuté ceny za to, že Barrayarskému vyslanectví pomohl najít Komařany, kteří před časem unesli několik našich zaměstnanců. Takže si dejte pohov.”

Tabor se díval z jednoho na druhého, pak vyplivl roubík, zakroutil čelistí a polkl. Pak zasípěl: „Vy pracujete spolu?”

„Bohužel,” zavrčel Mark.

„Žoldněř,” zanotoval Miles, „jde tam, kam ho pošlou.”

„Udělali jste chybu,” zasyčel kapitán centurie a zaostřil na admirála, „když jste se na Dagule dali najmout naším nepřítelem.”

„To máte naprostou pravdu,” souhlasil vesele Miles. „Když jsme zachránili tu jejich zatracenou armádu, tak nás partyzáni pěkně napálili. Obrali nás o polovinu slíbené odměny. Jenže Cetagand'ané nás teď těžko najmou, abychom šli pro změnu po nich, co? Ne? Bohužel si nemůžu dovolit nějakou osobní zášť. Aspoň ne teď. Jinak bych těžko vzal práci u těchhle,” kysele vycenil zuby na Marka, který úšklebek opětoval, „starých přátel.”

„Takže vy jste opravdu klon,” vydechl Tabor a zíral na legendárního velitele žoldněřů. „Mysleli jsme si, že...” zmlkl.

„Léta jsme si mysleli, že je váš,” řekl Mark jako lord Vorkosigan.

Náš! opakovala Taborova ústa užasle.

„Ale tato operace potvrdila jeho komarrský původ,” uzavřel Mark.

„Dohodli jsme se,” řekl Miles hlasitě, jako by ho Markův tón zneklidnil, a díval se střídavě na Marka a na Galeniho. „Máte mě krýt, dokud neopustím Zemi.”

„Dohodli jsme se,” řekl Mark, „pod podmínkou, že se nikdy nepřiblížíte k Barrayaru.”

„Barrayar si strčte někam. Stačí mi zbytek galaxie, děkuju pěkně.”

Kapitán centurie začínal zase vidět rozmazaně, ale snažil se tomu zabránit, pevně zavřel oči a pravidelně dýchal. Nejspíš otřes mozku, říkal si Miles. Elli na jeho klíně otevřela oči. Pohladil ji po vlasech. Elegantně si odříhla; synergín jí zabránil ve zvracení, což byl obvyklejší následek paralýzy. Posadila se, rozhlédla, uviděla Marka, Cetagand'any, Ivana a prudce zavřela ústa; snažila se nedat najevo, jak je zmatená. Miles ji vzal za ruku. Vysvětlím ti to později, sliboval jeho úsměv. Rozhořčeně zkrabatila čelo; To bys fakt měl. Zvedla bradu - navzdory vlastnímu zmatku zachovávala před nepřítelem dekorum.

Ivan natočil hlavu a koutkem úst se zeptal Galeniho: „Tak co uděláme s těmhle Cetagand'any, pane? Někde je vyhodíme? Z jaké výšky?”

„Myslím, že není třeba způsobit meziplanetární roztržku.“ Galeni přejal Milesův zlověstně veselý tón. „Co vy na to, poručíku Tabore? Nebo snad chcete, aby se místní úřady dozvěděly, o co se váš ghemský přítel včera v noci v Hrázi vlastně pokoušel? Ne? Myslel jsem si to. Výborně. Oba potřebují ošetření, Ivane. Poručík Tabor si bohužel zlomil ruku, a jeho, ehm, přítel, má nejspíš otřes mozku. Kromě jiného. Vyberte si, Tabore. Chcete, abychom vás vyložili v nemocnici, nebo se radši chcete nechat ošetřit na svém vyslanectví?“

„Na vyslanectví,“ zachrčel Tabor, jelikož si zjevně uvědomoval, že by mohly nastat právní komplikace. „Pokud se ovšem nechcete pokusit vylhat z obvinění z pokusu o vraždu,“ oplatil vyhrůžku.

„Řekl bych, že jenom z ublížení na těle.“ Galenimu zasvítily oči.

Tabor se nejistě usmál. Vypadalo to, že by rád uhnul, kdyby bylo kam. „To je jedno. Ani jednoho vyslance by to moc nepotěšilo.“

„Právě.“

Začínalo svítat. Doprava pomalu houstla. Ivan projel několik ulic, než objevil osamělý taxík, před kterým nestála fronta čekajících zákazníků. Tohle přímořské předměstí bylo od diplomatické čtvrti daleko. Galeni pasažérům starostlivě pomohl vystoupit, ale nehodil Taborovi kódovací klíč k poutům, ve kterých vězely ruce a nohy kapitána centurie, dokud Ivan znovu nenastartoval. „To auto vám někdo z mých lidí odpoledne přiveze,“ zavolal za nimi Galeni, když odjížděli. Zatímco Ivan zavíral střechu, usadil se Galeni na svém místě, odfrkl si a tiše dodal: „Až si ho prohlédneme.“

„Myslíš, že ta komedie zabere?“ zeptal se Ivan.

„Krátkodobě - na to, aby přesvědčila Cetagand'any, že Barrayar neměl prsty v Dagule - možná ano, možná ne,“ vzdychl Miles. „Ale co se týče hlavní bezpečnostní záležitosti - máš tu dva loajální důstojníky, kteří i pod chemohypnózou odpřisáhnou, že admirál Naismith a lord Vorkosigan jsou bezpochyby dvě osoby. To nám hodně pomůže.“

„A co Destang?“ zeptal se Ivan.

„Myslím,“ řekl Galeni s nepřítomným pohledem skrz střechu, „že mi je totálně fuk, co si Destang pomyslí.“

Miles s tím postojem v duchu souhlasil. Na druhou stranu byli velmi unavení. Ale byli tu všichni: rozhlédl se a vychutnal si pohled na obličeje, Ellin a Ivanův, Galeniho a Markův; všichni byli naživu, všichni dospěli nocí až do této chvíle.

Skoro všichni.

„Kde tě máme vysadit, Marku?“ zeptal se Miles. Pohlédl zpod obočí na Galeniho, protože čekal, že něco namítne, ale nestalo se tak. Poté, co se zbavili Cetagand'anů, Galenimu došla záplava adrenalinu, která ho poháněla; vypadal vyčerpaně. Vypadal staře. Miles ho o jeho názor nepožádal; Dej si pozor na to, oč žádáš, protože to třeba dostaneš.

„Na stanici metra,“ řekl Mark. „Kdekoli na stanici metra.“

„Dobře.“ Miles vyvolal na řídicím pultu auta mapu. „Na třetím rohu zahnout, po dvou blocích zastavit, Ivane.“

Když pak auto zastavilo u chodníku, vystoupil s Markem. „Jsem hned zpátky.“ Šli spolu ke vchodu do výtahu, který vedl dolů. V téhle čtvrti byl ještě noční klid, jen sem tam pár lidí, ale už brzo začne ranní špička.

Miles si rozeplnul bundu a vyndal zakódovanou kartu. Z napjatého výrazu na Markově tváři bylo poznat, že do poslední chvíle očekával nervový disruptor á la Ser Galen. Mark si od Milese vzal kartu a začal si ji užasle a podezřívavě prohlížet.

„Tak vidíš,“ řekl Miles. „Jestli na Zemi nedokážeš zmizet ty, se svým vzděláním a těmihle penězi, tak to nedokáže nikdo. Hodně štěstí.“

„Ale... co ode mě chceš?“

„Nic. Vůbec nic. Jsi volný, tak dlouho, dokud budeš sám chtít. Galenovu smrt, kterou, řekněme,

napůl způsobila nešťastná náhoda, rozhodně ohlašovat nebudeme.”

Mark zastrčil šek do kapsy. „Chtěl jsi toho po mně víc.”

„Když ti nedají to, co chceš, tak si vezmeš to, co můžeš. Což už ti snad dochází.” Kývl hlavou směrem k Markově kapse; Mark ji ochranně zakryl rukou.

„Co vlastně chceš, abych dělal?” naléhal Mark. „Do čeho mě to montuješ? To jsi fakt vzal ty kecy o Jacksonu vážně? Co mám podle tebe dělat?”

„Můžeš si užívat rozkoší na Marsu, dokud to všechno neutratíš. Nebo si zaplatit vzdělávací kurs, třeba dva nebo tři. Nebo ten šek hodit do první odpadní roury, na kterou narazíš. Nejsem tvůj vlastník. Nejsem tvůj učitel. Nejsem tvůj otec ani matka. Nic od tebe neočekávám. Nic od tebe nechci.” Vzepřel se tomu - jestli přijdeš na to jak - bratříčku... Miles mu ukázal prázdné dlaně a ustoupil.

Mark naskočil do výtahu, čelem pořád k Milesovi. „PROČ NE?” zaječel zničehonic, zmateně a vztekle.

Miles pohodil hlavou a rozesmál se. „Zkus na to přijít sám!” zavolal.

Silové pole výtahu ho zachytilo a Mark zmizel v útrokách země.

Miles se vrátil k přátelům, kteří na něj čekali.

„Byl to dobrý nápad?” zeptala se ustaraně Elli, když se Miles usadil vedle ní. „Prostě ho nechat jen tak odejít?”

„Nevím,” povzdechl si Miles. „Když nemůžeš pomoci, tak aspoň nepřekážej.’ Já mu pomoci nemůžu; na to z něj Galen udělal moc velkého blázna. Je mnou posedlý. Myslím, že mnou bude posedlý vždycky. A já vím o posedlostech všechno. Takže nejlíp udělám, když mu uhnu z cesty. Když na mě nebude muset reagovat, snad se časem zklidní. Snad se časem - zachrání.”

Náhle se ho zmocnila únava. Elli se k němu hřejivě tiskla a on jí byl velmi, velmi vděčný. Pak se vzpamatoval, zapnul komunikátor a propustil Nima a jeho hlídku zpátky na kosmodrom.

„No,” zamžoural Ivan po minutě všeobecného vyčerpaného mlčení, „a co teď? Vy dva se taky chcete vrátit na kosmodrom?”

„Jo,” vydechl Miles, „a uprchnout z planety... Ba ne, dezerce je k ničemu. Destang by si mě dřív nebo později stejně našel. Spíš se vrátíme na vyslanectví a podáme hlášení. Pravdivé hlášení. Už stejně není o čem lhát, ne?” Přivřel oči a snažil se přemýšlet.

„Pro mě za mě,” zabručel Galeni. „Zfalšované zprávy stejně nemám rád. Nakonec se z nich stanou dějiny. Zažrané hříchy.”

„Vždyť... víte, že jsem nechtěl, aby to dopadlo takhle,” řekl mu Miles po chvilce mlčení. „Ten střet včera večer.” Pěkně ubohá výmluva, když člověk nechá někomu odstřelit otce...

„Vy jste myslel, že to dirigujete vy? Vševědoucí a všemohoucí? Nikdo se vás neprosil, abyste dělal Boha, Vorkosigane,” ušklíbl se Galeni chabě jedním koutkem. „Určitě to byl omyl.” Opřel se a zavřel oči.

Miles si odkašlal. „Takže zpátky na vyslanectví, Ivane. Ne... není důvod spěchat. Jeď pomalu. Rád se naposledy jedním okem podívám na Londýn.” Opřel se o Elli a díval se na časný letní úsvit nad městem, který míchá čas jako světlo a stín mezi dvěma ulicemi.

Když se všichni postavili do řady v Galenihovi kanceláři v bezpečnostním oddělení vyslanectví, připomínali Milesovi čínské opičky, které měl jeho dendarijský náčelník štábu Tung na policii v kajutě. Ivan byl bezpochyby Nevidím zlo. Galenihovi sevřené čelisti, jimiž oplácel komodoru Destangovi jeho zlostný pohled, z něj dělaly hlavního kandidáta na Nemluvím zlo. Na Milese, který stál mezi nimi, tedy zbylo Neslyším zlo, ale i kdyby si zakryl uši rukama, nejspíš by mu to nebylo moc platné.

Miles čekal, že Destang bude zuřit, ale vypadal spíš znechuceně. Komodor jim oplatil pozdrav a uvelebil se v Galenihovi křesle. Když pohlédl na Milese, zúžily se mu rty do velmi podrážděného výrazu.

„Vorkosigane.” Milesovo jméno před nimi viselo ve vzduchu, jako by bylo viditelné. Destang se na něj s nelibostí podíval a pokračoval. „Když mi dnes ráno v 07,00 skončilo jednání s jistým detektivem Reedem z londýnského Městského soudu, byl jsem rozhodnutý, že vás před mým hněvem zachrání jen

boží zásah. Boží zásah přišel v 09,00 v podobě zvláštního kurýra z císařského velitelství." Destang vzal mezi palec a ukazováček datový disk s císařskou pečeti. „Tady jsou nové a naléhavé rozkazy pro vaše dendarijské zvláštní jednotky.“

Jelikož Miles kurýra potkal v jídelně, nebylo to pro něj úplné překvapení. Málem poskočil dopředu, ale včas se zarazil. „Ano, pane?“ řekl povzbudivě.

„Podle všeho jistá svobodná námezdní flotila operující ve vzdálené oblasti Sektoru Čtyři, která by měla být podřízená subplanetární vládě, překročila hranici mezi partyzánskou válkou a nepokrytým pirátstvím.“

Při své bloádě červí díry se snížili od zastavování a prohledávání lodí ke konfiskacím. Před třemi týdny unesli registrovanou tauceťanskou dopravní loď a chtěli ji přestavět na vojenský transport. Proč ne, jenže potom nějaký jejich chytrák vymyslel, že by nebylo špatné pasažéry zajmout a přilepšit si výkupným. Několik planetárních vlád, jejichž občané jsou zadržováni, sestavilo vyjednávací skupinu v čele s Tau Ceťany.“

„A nás se to týká jak, pane?“ Do Sektoru Čtyři to bylo z Barraryaru daleko všemi směry, ale Miles tušil, co přijde. Ivan vypadal hrozně zvědavě.

„Mezi pasažéry se ocitlo jedenáct barraryarských poddaných - včetně manželky ministra těžkého průmyslu lorda Vorvana a jejích tří dětí. Jelikož Barraryané představují malý podíl z dvou set šestnácti zajatců, získali jsme ve vyjednávací skupině pochopitelně jen nevýznamné postavení. A ostatní neochotné vlády nedovolily naší flotile překročit tři ze systémů červích děr, potřebných pro nejkratší cestu z Barraryaru do Sektoru Čtyři. Druhou nejkratší cestou by to trvalo osmnáct týdnů. Ze Země se vaši Dendarijci do oné oblasti vesmíru dostanou za necelé dva týdny.“ Destang se zamyšleně zamračil; Ivan vypadal fascinovaně.

„Máte pochopitelně rozkaz osvobodit císařovy poddané a co nejvíc občanů ostatních planet, a v souladu s tímto cílem použít jakýchkoli prostředků, které by pachatelům zamezily jejich čin kdykoli opakovat. Jelikož právě vedeme obtížná vyjednávání s Tau Ceťany, nesmí se v případě, že by se, ehm, stala nějaká chyba, dozvědět, kdo za jednostrannou osvobozovací akcí stál. Způsob, jakým těchto cílů dosáhnete, je podle všeho jen a jen na vás. Zde najdete všechny zpravodajské informace, které mělo velitelství k dispozici před osmi dny.“

Konečně podal Milesovi datový disk; ten ho nedočkavě popadl. Teď se zdálo, že mu Ivan závidí. Destang vytáhl další předmět a podal ho Milesovi; trochu se přitom zatvářil, jako kdyby si měl vyrvat vlastní játra. „Kurýr doručil i další šek na osmnáct milionů marek. Na vaše provozní náklady na dalšího půl roku.“

„Děkuji, pane!“

„Ehm. Až skončíte, podejte hlášení komodoru Rivikovi na velitelství Sektoru Čtyři na stanici Orient,“ uzavřel Destang. „Až se vaše zvláštní jednotky zase vrátí do Sektoru Dva, budu už při troše štěstí ve výslužbě.“

„Ano, pane. Děkuji, pane.“

Destang pohlédl na Ivana. „Poručíku Vorpatrile.“

„Pane?“ Ivan se postavil do pozoru tak nedočkavě a nadšeně, jak jen dovedl. Miles se už chystal prohlásit, že Ivan v tom je jako naprosto nevinná a nevědomá oběť, ale ukázalo se, že to není zapotřebí; Destang se na Ivana ještě chvíli díval a pak si vzdychl: „Vlastně nic.“

Destang se obrátil ke Galenimu, který tam stál toporně - a nejspíš i tvrdošíjně, odhadoval Miles. Ráno to zpátky na vyslanectví stihli dřív než Destang, všichni se umyli, oba důstojníci vyslanectví se převlékli do čistých uniforem a všichni podali lakonická hlášení, která si Destang právě přečetl. Ale nikdo z nich zatím nespál. Kolik řečí se do Galeniho ještě vejde, než vybuchne?

„Kapitáne Galeni,“ řekl Destang. „Z vojenského hlediska čelíte obvinění z porušení zákazu vycházek. Jelikož tady Vorkosigan se stejnému obvinění s takovým štěstím vyhnul, je pro mě poněkud obtížné najít spravedlivé řešení. Je tu i polehčující okolnost únosu Vorpatrila. Jeho osvobození a smrt

jednoho nepřítele Barrayaru představují jediný hmatatelný přínos včerejších... aktivit. Všechno ostatní jsou jen spekulace, nepodložené dohady o vašem rozpoložení a záměrech. Pokud ovšem nechcete podstoupit výslech pod fastpentou, který by odstranil zbývající pochybnosti." Galeni vypadal zhnuseně. „Je to rozkaz, pane?" Miles si uvědomil, že Galeni tak za dvě sekundy nabídne, že se vzdá své důstojnické hodnosti - teď, když už toho tolik obětovali - chtěl ho nakopnout, Ne, ne! Hlavou se mu v divokém sledu míhaly nápady, jak tomu zamezit. Pane, fastpenta uráží důstojnost armádního důstojníka! nebo dokonce, Jestli nadrogujete jeho, tak nadrogujte i mě - mně je to jedno, Galeni, já už důstojnost ztratil před lety - jenže vzhledem ke specifickému způsobu, jakým Miles na fastpentu reagoval, by taková nabídka nebyla k ničemu. Kousl se tedy do jazyka a čekal.

Destang vypadal ustaraně. Po chvíli mlčení řekl prostě: „Ne." Vzhlédl a dodal: „Ale znamená to, že vezmu svoje, vaše, Vorkosiganovo i Vorpatrilovo hlášení, a společně je pošlu Simonu Illyanovi. Odmítnu případ uzavřít. Nezískal jsem svou hodnost díky tomu, že bych se vyhýbal vojenským rozhodnutím -“ale ani díky tomu, že bych se bezdůvodně míchal do politiky. Z vaší... loajality, stejně jako z osudu Vorkosiganova klonu, se stala příliš spleť politická záležitost. Osobně se mi nezdá, že by plán na integraci Komarru měl z dlouhodobého hlediska šanci na úspěch - ale nechtěl bych vstoupit do dějin jako jeho sabotér. Dokud se případ řeší, a jelikož nejsou důkazy, že byste zradili, vrátíte se ke svým obvyklým úkolům na vyslanectví. Mně neděkujte," dodal mrzutě, jelikož se Miles zašklebil, Ivan se málem rozesmál a Galeni se zatvářil o zlomek méně ponuře, „požádal mě o to vyslanec. Teď se vraťte ke svým úkolům."

Miles potlačil nutkání utéct, než si to Destang rozmyslí; zasalutoval mu a šel s ostatními ke dveřím. Když byli u nich, Destang dodal: „Kapitáne Galeni?"

Galení se zarazil. „Pane?"

„Upřímnou soustrast." Ta slova jako by z Destanga páčil, ale jeho rozpaky byly možná známkou toho, že je myslí upřímně.

„Děkuji, pane." Galeního hlas zněl nevýrazně, skoro mrtvě, ale nakonec přece jen nepatrně kývl hlavou na znamení vděčnosti.

Ve vzduchových komorách a na chodbách Triumfu halasili vracející se členové posádky, technici, kteří opravovali a rozmísťovali vybavení, a skladníci nakládající poslední zásoby. Byl tu hluk, ale ne chaos; atmosféra rozhodná a energická, ale ne horečná. To bylo dobré znamení, vzhledem k tomu, jak dlouho se nehnuli z místa. Tungův ostřílený kádr roťáků do poslední chvíle nepřipustil, aby se obvyklá příprava vymkla z rukou.

Miles, za kterým šla Elli, se od okamžiku, kdy vstoupil na palubu, stal terčem hurikánu zvědavosti - Co je zač ta nová zakázka, pane? Bylo neuvěřitelné, s jakou rychlostí se z mlýnu zvěstí sypaly chytré i nesmyslné dohady. Ty, kdo se ho ptali, stále dokola odbýval -Ano, máme nový úkol - ano, opouštíme oběžnou dráhu. Hned jak se připravíme. Jste připravený, pane? A co ostatní ve vašem oddílu? Tak to uděláte nejlíp, když jim půjdete pomoci.

„Tungu!" pozdravil Miles svého náčelníka štábu. Tung, zavalitý Eurasijec, měl na sobě civilní oblečení a nesl si zavazadla. „Zrovna ses vrátil?"

„Zrovna odcházím. To s vámi Auson nemluvil, admirále? Už týden se vás snažím sehnat."

„Cože?" Miles ho odtáhl stranou.

„Požádal jsem o propuštění. Odcházím do výslužby."

„Cože? A proč?"

Tung se zeširoka usmál. „Můžeš mi blahopřát. Budu se ženit."

Miles ohromeně zaskřehotal: „Blahopřeju. Ehm -kdy se to seběhlo?"

„Když jsem měl dovolenou, pochopitelně. Je to vlastně moje sestřenice z druhého kolena. Vdova. Co jí umřel manžel, sama provozuje výletní loď na Amazonce. Zastane kapitánku i kuchařku. Dělá k smrti dobré vepřové smaženky. Ale trochu stárne a potřebuje mužskou ruku." Tu jí kulaťoučký Tung určitě poskytne. „Budou z nás obchodní partneři. Sákryš," pokračoval, „až vyplatíš můj podíl na

Triumfu, tak se dokonce obejdeme bez turistů. Kdyby ses chtěl někdy projet po Amazonce na vodních lyžích za vznášedlem s padesátimetrovým lanem, synku, jen se stav.”

Jasně. A to, co z něj zbude, sežerou zmutované piraně. Kouzelná představa Tunga, jak tráví podzim života tím, že se z paluby říční lodě dívá na západy slunce, na klíně mu sedí kyprá - Miles byl přesvědčený, že je kyprá - Eurasijka, v jedné ruce má drink a druhou do sebe hází vepřové smaženky, na Milese moc nezapůsobila, jelikož přemýšlel nad tím, za á, kolik bude flotilu stát vyplacení Tungova podílu, a za bé, jaká ohromná díra mu po Tungovi zůstane ve velícím štábu.

Začít plácát nesmysly, důležité drmolit nebo běhat dokolečka nemělo cenu. Místo toho to Miles opatrně zkusil: „A... jsi si jistý, že se nebudeš nudit?”

Tung (ty jeho ztracené bystré oči) ztišil hlas a odpověděl na to, nač se Miles ptal ve skutečnosti. „Neodcházel bych, kdybych si nemyslel, že to tu zvládneš. Už ses hodně uklidnil, synku. Jen tak dál.” Zase se usmál a protáhl si klouby na rukou. „Kromě toho máš oproti všem velitelům žoldnéřů v galaxii jednu velkou výhodu.”

„Jakoupak?” nechal se Miles nachytat. .

Tung ztišil hlas ještě víc. „Nemusíš nic vydělávat.”

Jenom tím, a sarkastickým úsměvem, rezervovaný Tung naznačil, že už dávno přišel na to, kdo je ve skutečnosti zaměstnává. Při odchodu zasalutoval.

Miles polkl a obrátil se k Elli. „No... svolěj schůzi zpravodajského oddělení, za půl hodiny. Potřebujeme vyslat špiony co nejdřív. V ideálním případě naše skupina infiltruje do nepřátelské organizace, ještě než tam dorazíme.”

Miles se zarazil, jelikož si uvědomil, že se právě dívá na nejprohnanějšího špiona ve své flotile, aspoň pro práci s lidmi (pro práci v terénu spoléhal na schopnosti jistého poručíka Christofa). Poslat ji napřed, mimo dosah, do nebezpečí - Ne, ne! - bylo neúprosně logické. V roli tělesného strážce ležela většina útočných schopností Quinnové ladem; to, že musela tak často zastávat onen obranný úkol, způsobil vlastně jen vývoj událostí a bezpečnostní situace. Miles se přinutil pokračovat, jako kdyby ho žádná nelogičnost nesvedla.

„Jsou to žoldnéři; několika našim lidem se snad povede se k nim jednoduše připojit. Jenom najít někoho, kdo by dokázal úspěšně předstírat, že je stejný kriminálník a psychopat jako ti piráti...”

Vojín Danio, který zrovna šel chodbou, se zastavil a zasalutoval. „Dík, že jste za nás složil tu kauci, pane. Fakt... jsem to nečekal. Máte mé slovo, že toho nebudete litovat.”

Když odešel, Miles a Elli se na sebe podívali.

„Je tvůj,” řekl Miles.

„Dobře,” řekla Quinnová. „A co dál?”

„Řekni Thornemu, ať před odletem stáhne z pozemské komunikační sítě veškeré informace o tom únosu. Císařské velitelství možná jednu dvě maličkosti přehlédlo.” Zaťukal na datový disk, který měl v kapse bundy, a povzdychl si, jak se snažil zaměřit svou pozornost na úkol, který je čekal. „Přinejmenším by to mělo být snazší než naše dovolená na Zemi,” zadoufal. „Čistě vojenská operace, žádní příbuzní, žádná politika, žádné velké peníze. Jenom kladřasové proti záporákům.”

„Paráda,” řekla Quinnová. „A my jsme kteří?”

Miles přemýšlel, co má odpovědět, ještě když flotila opouštěla oběžnou dráhu.

Lois McMaster Bujold

BRATŘI VE ZBRANI

Z amerického originálu Brothers in Arms,

vydaného nakladatelstvím A Baen Books Original

v New Yorku v roce 1989,

přeložila Helena Soukupová.

Obálka: Martina Pilcerová.

Technická redakce: Tomáš Kropáček.

Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 323. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: JAMS.
Vytiskla tiskárna S-TISK, Vimperk.
První vydání, Praha 2002.